

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VIOLENT TRIUMPHS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

**JESSICA
HAWKINS**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WHITE
MONARCH

VIOLEN TRIUMPHS
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
**JESSICA
HAWKINS**

VIOLENT TRIUMPHS

WHITE MONARCH, 3

Terk edilmişler için bir kraliçe, hırsızlar için bir lider ve yoluna çıkan herkese korku salan bir adamın karısı oldum. O benim istemediğim bir kocaydı. Şimdi, kralım olmadan yaşamayı hayal bile edemiyorum.

Her şeye hazır olmalıydım. Metamorfoz sırasında zehirle beslenen tırtıl gibi, tehlikeli bir ortamda büyüdüm.

kartel suç dünyası. Ama hiçbir şey beni Cristiano de la Rosa'ya, kardeşinin zehrine ya da Calavera karteline hazırlayamazdı.

Bu hâlâ haneleri devirecek, düşmanları birleştirecek ve kardeşleri bölecek kadar güçlü bir aşkın hikâyesi. Onu yok etmeye çalışanları alaşağı edecek kadar dirençli.

en büyük fedakarlık.

Ama ben uyarılmıştım, sen de öyle. Ölümün günü her zaman gelir.

Bu sefer, bir zamanlar tırtıl olanın artık bir kelebek olduğunu görecek - ve cehennem Beyaz Hükümdar kadar öfkeli değildir.

Violent Triumphs, USA Today çoksatanı White Monarch serisinin "duygusal, ateşli ve tehlikeli" son kitabı.

JESSICA HAWKINS İÇİN PRAİSE

Beyaz Hükümdar Serisi, **2019'da okuduğum en iyi şey!** Kıvrımlı, kaotik, seksi, zeki ve iyi yazılmış, bu büyük bir iyilik! Her kelimesi için yaşıyorum. Mutlaka okunmalı.

ANGIE'NİN RÜYA GİBİ OKUMALARI

Cristiano ve Natalia arasındaki cinsel gerilim alışılmışın dışında... Yazım kusursuzdu, hikaye çok güzel ilerliyordu ve ilişki yönü **o kadar kızgınlık doluydu ki kitabı elimden bırakamadım.**

HEVESLİ OKUYUCU KİTAP BLOGU

Cristiano şovu çalıyor. Bu adam. Bir sonraki seviye takıntılıyım. Duygularını göstermeyen bir Kartel lideri için **bu adam vahşi, ölümcül ve hiç denemeden tamamen romantikti...** Aksiyon, gerilim, tutku, endişe. Vay be. Jessica kalbimi ve aklımı uçurdu.

BOOKSANDBANDANAS, GOODREADS

Jessica Hawkins **cinsel gerilim ve beklenti konusunda çitayı yükseltti.** Oyunun bu noktasında, kimse bunu daha iyi yazamaz. Jessica başardı.

ROX, GOODREADS

Yeni sürümlerden, satışlardan haberdar olun ve aylık haber bültenleri alın: [Posta Listesine Katılın](#)

Violent Triumphs olarak da mevcuttur:

Ciltsiz

Telif Hakkı© 2019 Jessica Hawkins

Elizabeth London tarafından düzenleme

Underline This Editing tarafından Beta

Düzenleme

Redaksiyon: Paige Maroney Smith Kapak

Tasarımı: [Najla Qamber Designs](#)

Kapak Fotoğrafları [Perrywinkle Photography](#) tarafından

çekilmiştir Kapak Modeli: Michelle Serna

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Teslimiyet duygusunu sevebileceğinizi bile sanıyorum.

Cristiano'nun uzak sözleri zihnimin üzerine çöken karanlıkta yankılandı. Ölüme boyun eğmemi kastetmemişti ama boynuma dolanan eller bunu gerektiriyordu.

Kafatasımın arkası, fayans zemine çarptığı yerde zonkluyordu. Bir an Cristiano'ya telefonda önemli bir şey anlatmaya çalışıyordum. Sonra, yatak odamızda sürüklendim ve taşınmaz bir ağırlık tarafından sırtıma sabitlendim.

Şimdi, beyaz ışığın iğne uçları siyahı deliyordu. Gece gökyüzünde huzur vaat eden yıldızlar. Onlara doğru yürümek zor olmazdı. Karanlık her zaman içimde şiddetli bir varlık olmuştu. Bilinmez. Sürekli davetkâr.

Teslim olmak basit olacaktı. Bedenim ve eğitimim beni hayal kırıklığına uğratmıştı, karşılık bile vermemiştim. Ya da belki bu noktaya kadar hiçbir şey gerçek değildi. Belki de tüm bunlar bir rüyaydı ve ben uykumdan koparılıyordum.

Nefes borum etrafındaki kavrama altında kapandığında, çığlıklarım azaldı. Evin tiz alarmı huzurlu bir vızıltıya dönüştü. Korkum azaldı, onun yerine bir huzur okyanusu yükseldi.

Cennet.

Annem kollarını açmış bekliyordu.

Ona gidecektim. Onunla tekrar birlikte ol. Teslim ol.

Uyanmıyordum; ölüyordum. Cristiano cennetin kapısında görmeyi beklediğim son kişiydi ama işte oradaydı, takım elbisesi ve kravatıyla bekliyordu. Tanrı'ya şükür. Nereye gidersem gideyim, Cristiano oradaydı ve hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermeyecekti.

O ve annem ışık, huzur ve ölüme teslim olmanın ödülü olacaktı.

Şimdi tek yapmam gereken boyun eğmektir. Ona gitmek.

Cristiano'ya.

"Cristiano öldü." Cızırtılı bir erkek sesi, güçlü ellerin boğazıma kilitlendiği gibi beni ele geçirdi. "Yapacak hiçbir şeyin yok.

uğruna savaş" dedi. "Uyumaya git."

Bu kelime bilincimin tortuları arasından sıyrıldı.

Ölü.

Cristiano'nun beni sonsuzluğun kapısında beklemesinin nedeni buydu. Ama o ölemezdi. O *dokunulmazdı*.

Cristiano de la Rosa'nın olmadığı bir dünya neydi ki? Keder beni sardı, ama aynı hızla azaldı. Ve onun yerine öfke kabardı. Birisi Cristiano'yu *öldürmüştü*.

Üstümdeki ses uğruna savaşacak bir şeyim olmadığını düşünüyordu ama bana bir sebep vermişti.

Kimse, hiç kimse kocamı öldürmekten paçayı kurtaramazdı.

Savaş Natalia. Teslim olmak bir seçenek değil.

Gerçeklik titredi. Karotis arterler. Oksijen yok. Kendimi yaklaşan karanlıktan çıkmaya zorladım. Boynumun etrafındaki sıkılaştan parmakları pençeledim. Bir duvara yaslanmış yatak odası aynasına baş aşağı bakana kadar sırtımı dikleştirdim. Buradaki ilk gecemde onun önünde durmuştuk -Cristiano kollarını arkamdan sarmış, teslim olmamı istiyordu. O zaman teslim olmamıştım. Ve zamanla daha da güçlendim. Zihinsel, duygusal ve fiziksel olarak. Cristiano'nun rehberliğinde.

Onunla geçirdiğim o anları geri istedim. Hayatta kalmasını, böylece gözlerinin içine bakıp ona direndiğimi ve kazandığımı söyleyebilmeyi.

Çünkü bana nasıl yapılacağını öğretmişti. Bana gücü öğretmişti.

Bir klik sesiyle başımı çevirip sesin nereden geldiğini görmeye çalıştım ama görüşüm bulanıklaştı. Ay ışığı metalin üzerinde parlıyordu. Bir bıçak mı? *Lanet olsun*. Altında çırpınmaya başladım.

"Şşşt," dedi. "Bu acıtmayacak."

Bıçağa karşı hiçbir savunmam yoktu. Silahım yoktu. Üzerimde dayanıksız saten pijamalar ve bolca açıkta kalan tenimden başka bir şey yoktu. Ama nefesim .

. ..geri geliyordu.

Zihniyetini değiştir, demişti Cristiano bana. *Kontrol sende.*

Bir saldırganı alt edebilirsin. Hayatın için savaşabilir ve kaçabilirsin.

Tek yapmam gereken buydu. Kaçmak. Koş. Kazanmak için ihtiyacım olan seviyede değildim ama hayatta kalma isteğim yanımdaydı ve boynumdan bir elini çekip

Bıçak. Sadece onu atlatıp panik odasına gidebilecek kadar etkisiz hale getirmem gerekiyordu.

Çimenlikteki ilk savunma dersim bana göğüs göğüse dövüşten daha fazlasını öğretmişti. Dikkat dağıtma sanatı vardı. Dikkat dağıtmanın büyüü.

Hiç Disneyland'e gittin mi? Cristiano'ya ön kolunu arkadan boynuma kilitlediğinde sormuştum.

Cristiano'nun cevap veren kahkahası beni yüreklendirdi.

Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Cristiano . ... ölmedi."

Saldırganın yüzü bana doğru eğildi ve karanlıkta onu ilk kez yakından görmemi sağladı. Çarpık burun, kötü nefes, boncuk gibi gözler. "Ne?"

"O ölmedi. Seni ona götürebilirim" -sesimin titremesine izin verdim- "seni ona götürebilirim."

Daha yakına eğildi. "¿Qué?"

Alnımı ağzına çarptım ve dudağından kan fışkırdı. "*¡Cabrona!*" diye küfretti.

Avucumun ucu soluk borusuna çarptı. Plastik yere düştü. Sadece onu şok edecek kadar gücüm vardı ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Boynumdaki diğer elini gevşetti ve ben de aynı noktaya, bu kez daha sert bir yumruk attım.

Gırtlaktan gelen bağırışıyla yüzünü bir alarm kapladı. Bağırabilmesi bile nefes borusunu ezmediğim anlamına geliyordu. Sol elimi yumruk yaptım ve Cristiano'nun bana verdiği abartılı elması iyi kullandım. Kendi boynunu tutmak için beni tamamen bırakana kadar alyansımı adamın boğazına defalarca sapladım. Adam o kadar sert hırıldarken üzerime kan damladı ki benim de göğsüm daraldı.

Çıplak ayağımla kasıklarına bir tekme attım, altından sürünerek çıktım ve ayağa fırladım. Sadece iki adım atmıştım ki eli bileğimi yakaladı ve öne doğru düştüm. Başım aynaya çarptı. Sallanıyordu ve yere devrilmeden bir saniye önce yuvarlandım.

Kısa süren dövüş beni yormuştu ama o henüz yere düşmemişti. Göz ucuyla gördüğüm bir hareket beni ayağa kalkmaya teşvik etti. Ulaştığım en büyük kırık cam parçasını kaptım ve

ayağa kalktım. Ayağa kalktığım anda adam beni arkamdan yakaladı. Bir koluyla dirseklerimi iki yanıma sabitledi, diğer eliyle de bardağı kavradı. Parmaklarımdan kan damlayana kadar bardağı tuttum, ama adam bardağı benden aldı ve boğazıma dayadı.

"Kimse bana ... karşı koyacağını söylemedi," diye nefes nefese konuşmaya çalıştı. Ağzı kulağımda olmasaydı, çalan alarmin sesinden onu duyamazdım. "Bunu sana kocan mı öğretti?"

"Siktir git."

"Bu güzel bir sürpriz. Çok *heyecan verici*. Ama gerçekten mecbur kalırsam boğazını keserim." Önünü sırtıma dayadı, ses tonu eğlenceden önseziye dönerken bardakla çenemi kaldırdı. "Kocan bizden çaldı. Bedeli bu. Cristiano'nun aldığı her kadın için, bu duvarların içinde iki kişiyi öldüreceğiz."

Daha önce de bu durumdaydım, tehditkâr bir adamın ve kaprislerinin merhametine kalmıştım. Ve aynı derecede korkmuştum.

Ama Cristiano o gün çimenlerin üzerinde üzerime atlama taklidi yaparak bana çok değerli bir ders vermişti.

Hafife alınmamalıydım. Çorak Topraklar'da geçirdiğim süre boyunca kendimi her açıdan -zihinsel, fiziksel, duygusal- korumak için elimden geleni yaparak hayatta kalmıştım. Cristiano yaralanmadan beni zorlayabildiği kadar zorlamıştı. Ama şimdi, yaralanmayı göze almalıydım.

Tüm vücut ağırlığımla saldırganın bileğini çektim. Adamın kolu doğal olmayan bir açıyla bükülene kadar döndüğümde cam boğazımı boylu boyunca kesti. Elimden geldiğince geriye doğru çektim ve burnuna bir darbe indirdim. Yüzünden kan fışkırırken balkona açılan kemerler boyunca geriye doğru tökezledi.

Kaçmak mı? Yoksa kalıp savaşmak mı? Karar vermek zorundaydım-

"*Maldita perra*." Elindeki cam parçasıyla bana saldırdı. "Seni lanet sürtük."

Çok geç kalmıştım. Cristiano'nun bana öğrettiği ilk kuralı çiğnemiştım.

Tereddüt etme.

Yüzümü kapattım ve odada bir silah sesi patlamadan bir saniye önce eğildim. Vücudu sarsılırken kollarımı indirdim.

ve sendeleyerek balkona çıktı. Öksürerek bana doğru uzandı, ağzından kan fışkırıyordu.

İkinci kez tereddüt etmezdim.

Ona doğru koştum ve elimden geldiğince sert bir şekilde ittim. Duvarın üzerinden geriye doğru takla attı ve kayalık uçurumdan aşağı yuvarlandı. Gırtlaktan gelen bağırırları dağın yamacında yankılandı, ta ki bir kayalığa *gümbürtüyle* çarpıp aşağıdaki kıyı şeridine inene kadar.

Sessizlik çöktü. Alarmlar bile beyaz bir gürültüye dönüştü. Bir adam öldürmüştüm. Bunu hiç düşünmemiştim. Sadece üzerine atıldım... ittim... öldürdüm.

Boynumu tuttum. Sıcak ve yapışkan bir şey avucuma doldu. Elimi çektim, kan. Beni bir saniye bile düşünmeden öldürebilirdi. Ona bir borcum yoktu ama yine de kenardan baktım. Gölgeleşmiş figürünü seçmeye yetecek kadar ay ışığı vardı, kolları ve bacakları kırık bir aksiyon figürü gibi yayılmıştı. Koyu bir gölge kumun üzerine sızmıştı. "Aman Tanrım."

"O öldü." Döndüğümde Jaz'ın minyon bedenini kapı aralığında, silahını bana doğrultmuş halde buldum. Sesini siren seslerinin üzerine yükseltti ve ekledi, "Aşağıya doğru uzun bir yol var."

Birbirimize bakarken bir süre geçti. "Teşekkür ederim," dedim.

Tabancasını indirdi. "Elektriği kestiler ve jeneratörleri öldürdüler," dedi. "Merdivenlerden panik odasına gitmeliyiz."

"Onlar mı?"

"Evde daha fazla adam var."

Duvarın üzerinden geriye baktım. Gelgit yüksekti. Köpüklü okyanus kıyıdaki çarpık bedeni yalıyordu. "Bizim için burada olduklarını söyledi," dedim ona. "Kadınlar. Ödeşmek için."

"Benimle misin?" Jaz sordu.

Yarı çıplak bedenimin üzerinden bir esinti geçti.

"Yapmalıyım-" "Vakit yok," dedi dönerek. "Hadi gel."

Aceleyle odadan çıktı, ben de onu takip ederek ikinci kata indik. "Bekle!" Merdivenin ağzında "Dur!" dedim ve geri döndüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Pilar'ı almalıyız." Sırtımı duvara vererek karanlık koridordan yatak odasına doğru ilerledim ve adını tısladım.

Bir saniye sonra Pilar yatağın altından çıktı, yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. "Natalia. Ay, *Dios mío*."

"Gel," dedim, kalkmasına yardım etmek için çömeldim. "Acele et. Yaralandın mı?" "Hayır." Ayağa kalkarken titriyordu. Jaz kapıyı koruyordu,

bizi çağırmadan önce kafasını salona soktu.

Pilar'ın nefesi kesildi. "Her tarafın kan içinde."

"Ben iyiyim."

"Bunu kim yapıyor?" diye sordu. "Ne istiyorlar?" "*Hadi*," diye fısıldayarak emretti Jaz.

Pilar'ın elini tuttum ve Jaz'ın bizi karanlıkta yönlendirmesine izin verdim, onun ev hakkındaki samimi bilgisine güveniyordum. Zemin kata ulaştığımızda Pilar'la beni önden gönderdi. "Koşun. Ben arkamızı kollarım."

Ana odayı geçtik ve kiler ile panik odasına giden en hızlı yol olan mutfığa yaklaşırken yavaşladık. Jaz silahını kaldırıp içeri girdi, odayı incelerken gözleri keskin bir şekilde kısılmıştı.

Garaja açılan bir kapıyı başıyla işaret ederek, "Temiz," dedi. "Şuradan. Yolu biliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim. "Peki ya sen?" "Tam arkanda."

Pilar'ın kolunu tuttum ve ileri doğru koştum. Çıplak ayaklarım fayansları tokatlıyordu ve Pilar'ın ayağı takılıp beni de kendisiyle birlikte aşağı çektiğinde kulpa ulaşmak üzereydik. Başım masanın köşesine çarpmaktan kıl payı kurtuldu ama elmacık kemiğim yere çarptı. Yüzümde bir acı hissettim ama Pilar çığlık atınca hemen unuttum.

Arkama baktım ve bir elimi ağzıma kapattım. Mutfakta Fisker'in yanında çalışan Rocío'nun üzerine düşmüştük. Kan yere ve dolaplara sıçramış, etrafındaki zemini karartmıştı.

"Şşşt." Jaz, Pilar'ı ayağa kaldırdı ve susmayınca yüzüne bir tokat atarak susturdu. Jaz çömeldi. Parmaklarını Rocío'nun boynuna götürdü. "O öldü."

Boğazım düğümlendi. "O da panik odasına gidiyordu." "Belki." Jaz haç işareti yaptı ve yanındaki silahı aldı.

Rocío'nun cesedine baktı ve başıyla buzdolabını işaret etti. "Ama savaşıyor öldü."

Bakışlarını bir köşeye yığılmış bir erkek cesedine benzeyen şeye doğru takip ettim. "Bu onlardan biri mi?"

"*Bizden* biri değil. Diğer karteller bizim *her zaman* karşılık verdiğimiz farkında değil. Her birimizin. Ya kazanırız ya da denerken ölürüz." Jaz silahı Pilar'a uzattı. "Ama bu evdeki herkes savaşıyor."

"Bununla ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Pilar, Glock'u saatli bir bombaymış gibi tutarak.

"Eğer biri sana doğru gelirse tetiği çek," dedi Jaz, Pilar'ın elini silahın etrafına kapatarak. "Natalia'nın arkasını kollamalısın. Muhtemelen istedikleri kişi o. Ve ikinizi de panik odasına götürecektir."

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Jaz'ın gözleri Rocío'ya kaydı. "Sana söyledim," dedi yutkunarak. "Kavga ediyorum."

"Hayır, Jaz." Yüzünü bana dönmesi için kolunu çektim. "Anlamıyorsun. O adamlar bizim için buradalar. Herhangi bir kadını arıyorlar ve seni öldürecekler."

"Benim yapmam gereken bir iş var. Tıpkı Rocío'nun yaptığı gibi."

Jaz'ın Çorak Topraklar'a nasıl geldiğini hâlâ tam olarak bilmiyordum ama bazı parçaları bir araya getirebiliyordum. Buradaki ilk sabahımda, geçmişinde bir noktada hayatta kalmak için seksi kullandığını açıklamıştı. Cristiano bu gece daha önce Jaz'ın pek nezaket bilmediğini söylemişti. Çorak Topraklar'ın kısmen zevk ticareti, zorla çalıştırma ve daha fazlasının kurbanları için güvenli bir sığınak ve rehabilitasyon merkezi olarak inşa edildiğini düşünürsek, Jaz büyük olasılıkla bu kategorilerden birine giriyordu. "Belki seni öldürmezler," dedim. "Ya onun yerine seni *alırlarsa*?"

Dondu kaldı, korktuğu her halinden belliydi. "Diğerleri bizi savunurken orada saklanamam. . . diğerleri bizi savunurken."

"Saklanmıyorsun. Bizi koruyorsun." Ona ulaşmak için bağırarak istedim ama boğazım ağrıdığı için konuşmakta zorlandım. Kollarını kavradım ve yüzünde endişe ifadesi belirene kadar onu sarstım. "Biz

sana ihtiyacım var. Eğer bizimle gelmezsen, burada seninle kalacağım."

"Hayır, lütfen," diye hıçkırarak yalvardı Pilar, kocaman gözleri Rocío'ya sabitlenmişti. "Beni yalnız bırakamazsın."

Jaz başını salladı. "Sen ölürsen ve Cristiano hayatta kalırsa beni kendisi öldürür."

"Peki sence en inatçı savaşçısını nerede ister?" "Senin yanında."

Jaz'ın çenesi sertleşti. "Tamam, gidelim."

Hepimiz kapıdan yuvarlanarak garaja girdik ve merdivenlerden bodruma indik. Panik odasının kapısında, başparmağımı parmak izi tarayıcısına sokamayacak kadar titriyordum, bu yüzden Jaz devraldı. Birkaç saniye içinde yeşil yandı ve kilit açıldı.

Önce Pilar ve Jaz'ın girmesine izin verdim. Evin neredeyse tamamen karanlık olmasından sonra, güvenli odanın tepe ışıkları gözlerimi yaktı ve herkesi grinin donuk bir tonuna çevirdi. Kapıyı iterek kapattım ve çarpma sesi tam bir sessizlik içinde yankılandı. Pilar bile ağlamayı bırakmıştı. Kasaya kilitlendiğimde alnımı soğuk çelik kapıya dayadım.

Cristiano.

Uzaktan bile olsa beni kurtarmıştı. Kendimi savunma derslerim olmasaydı, burada duruyor olmazdım. Ama o neredeydi?

Kendini kurtarmanı ve eve, bana gelmeni istiyorum, demişti bir keresinde.

Evimdeydim. Kendimi

kurtarmıştım. Kurtarmış mıydı?

Nefesim kesildi.

"Cristiano öldü. Uğruna savaşacak bir şeyin yok. Git uyu."

Beni yere yatırırken alaycı sözler. Hava yoktu. Kendimi kurtarmak için çok az umudum vardı. Hayalet eller boğazımı sardığında boğazım daraldı.

Göğsümde hızla yükselen hıçkırıklara karşı koyarak iki yumruk yaptım. Cristiano'nun sesi telefonda doğru çıkmamıştı. Adımı sanki ağır çekimdeymiş gibi uzaktan söylemişti. Ve arka planda bir adam vardı. Ne demişti?

Boğazımın arkası gözyaşlarımı tutmaktan ağırırken şakaklarım çarpıyordu. Konuşuyorduk... kalp atışlarım alışmadık ve korkutucu bir heyecanla hızlanıyordu.

Geri dönmek.

Buraya geldiğimde olduğum kişiye ihanet etmeden ona söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştığım önemli şey *buydu*.

O anların son anları olduğunu bilseydim, sadece şöyle *derdim*

O

Eve gel.

Döndüm ve kapıya yaslandım. Duvarlardan biri Karşımdaki raflar büyük bir dolabın içi gibi açılmıştı. Jaz, diğer elinde silahını tutarken bile Pilar'a bir battaniye ve su uzattı. Bir köşede, evin güvenlik görüntülerini gösteren bir televizyon monitörü yanıp sönüyordu. Ortalık ölüm sessizliğindeyken görülecek pek bir şey yoktu.

Jaz'a neler olduğunu anlatmak için ağzımı açtım. Belki üst kattaki saldırıyı Cristiano ile telefonda duyduklarım ile ilişkilendirebilirdim. Ama Jaz'ın daha önceki sözleri aklıma geldi.

O geri dönemezse, sen de çıkamazsın.

Çorak Topraklar'da kimsenin Cristiano'nun benim için hayatını riske atmasını affetmeyeceği konusunda beni uyarmıştı. Eğer Cristiano tehlikedeyse, *ben* de tehlikedeydim. Jaz saatler önce bile bunu açıkça belirtmişti.

Eve dönemezse bu benim suçum olacaktı. Onun hayatının bedeli benim olacaktı.

Pilar aniden önümde durmuş, beni kapıdan uzaklaştırmaya çalışıyordu. "İyi görünmüyorsun."

"Başını çarptı," dedi Jaz, kahverengi, badem biçimli gözlerini bana çevirerek. "Kendini ... .. hissediyor musun? ¿cómo se *dice*? İngilizcede nasıl diyorsunuz? Miden mi bulanıyor?"

"Mide bulantısı." Pilar koyu renk saçlarını başının üstünde toplayıp düğümledi ve dirseğimi tuttu. "Uzanmalısın."

"Uzanmaktan *başka bir* şey yapmamalı," dedi Jaz.

"Diğerleri nerede?" Jaz'a sordum. Pilar kolumu çekiştirdi ama ben yerimden kıpırdamadım. Başımdaki çarpıntı bekleyebilirdi. "Alejandro nerede?"

Jaz başını salladı. "Dövüşüyor ya da ölü."

"Onu gördün mü?"

"Hayır, ama biliyorum. Kartelin biri gelip bizi katledebileceğini sanıyor ama içeri giren hiç kimse sağ çıkamayacak. Kendimizi savunabiliriz ve savunacağız da. Bu evdeki herkesin inşa ettiğimiz şey için ölümüne savaşacağını bilemezler."

Çorak Topraklar Cristiano'nun kasabası değildi. Hepsine aitti. Ve görünüşe göre, Cristiano'nun yokluğunda kendini ve burayı savunmak için donattığı tek kişi ben değildim.

Pilar dolaba döndü, raflara baktı. Kapı arkamdan bipleriğinde hareket ettim ve Alejandro, Jaz'ın açık kollarına koşan personelden iki kadını içeri aldı.

Alejandro'nun dirseğini tuttum. "Cristiano'dan haber aldın mı?"

"Ben de seni arıyordum." Jaz ve kadınlar birbirleriyle İspanyolca konuşurken gözleri yüzümde gezindi. "Ne oldu?"

"Ondan haber aldın mı?" Yüksek sesle tekrarladım ve sığınak sessizliğe gömüldü.

Cristiano öldü.

Bedeli bu.

Alejandro yere baktı. "Oraya geri dönmeliyim.

Ben seni almaya gelene kadar burada kal."

"Max?" Jaz odanın diğer ucundan sordu. "Daniel?"

Cristiano'yla birlikte göreve giden iki adamın adını duyan Alejandro yüzünü çevirdi. Yanağına yağ bulaşmıştı. "Bir şey yok."

İçimdeki panik yükselirken kalbim küt küt atmaya başladı. "*Hiçbir şey mi?*" Ben sordum. "Kimse telefonlarıma cevap vermiyor."

"Belki de yapamıyorlar," dedi Pilar. "Telefonlarını kapatmış ya da uyumuş olabilirler-"

"Onlar da saldırıya uğradı." Alejandro iç geçirdi, kalıp kalmama ve hatta ne kadarını söylemesi gerektiği konusunda kararsız olduğu belliydi. "Ve böyle acil bir durumda - arazide tehlike, davetsiz bir misafir ya da duvarların içinde saldırı - her zaman on dakika içinde kontrol ederiz. Ne olursa olsun," dedi Alejandro. "Bu bir kural."

Etrafımdaki hava daraldı. Görüşüm Alejandro'nun yeşil, uzun kollu gömleğindeki kanlı lekeye daraldı. Cristiano'nun telefondaki derin, *canlı* sesini hâlâ duyabiliyordum. Zor kazanılmış kahkahasını.

Sirenler çaldığında bana mahzene inmem için verdiği kontrollü ve sinir bozucu emri. Onun tarafında alarm yoktu. Sadece benim adım vardı. Ve arka plandaki ses.

"Belmonte-Ruiz'den bir hediye, cabrón. Bizimle son kez uğraştın."

"Belmonte-Ruiz," diye fısıldadım. Meksika'nın en yaygın insan kaçakçılığı çetesi. Cristiano'nun ölmesini istiyorlardı ve iyi bir sebepleri vardı. Onlardan çalmıştı. Onu durdurma girişimlerinden kaçmıştı. Onlara zarar vermekten ve kendisinin hâlâ ayakta olmasından gurur duyuyordu.

Yine de onu yakalamaları an meselesiydi. Ve yine de, evini, halkını, karısını ve kendisini tehlikeye attığını bilse bile, ısrar etmişti. Kendilerine yardım edemeyenlere yardım etmekten vazgeçmeyecekti.

Bunun için ona kızmak istedim ama bu sadece onun nasıl bir adam olduğunu gösteriyordu. Elime geçen her fırsatta şüphe duyduğum ve kötülediğim bir adam. Bu kötülük bahçesindeki bazı iyilikler. Ve bunu onlar söylemeden önce ona söyleme şansım olmamıştı.

Hıçkırıklarımı bastırdım. "Onu öldürmeye çalıştılar." "Başarmış olabilirler," dedi Alejandro.

Bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. Boğazımdaki kanla kaplı yaraya dokundum. Bir anda her yerim zonklamaya başladı. Boynum. Elim. Cama vurduğum alnım, yere çarptığım için yanağım.

"Başını kontrol et," dedi Alejandro Jaz'a. "Çok solgun görünüyor." "Ben iyiyim." İyi olmak zorundaydım. Cevaplara ihtiyacım vardı, daha fazla soruna değil. I

Alejandro'nun buruşuk gömleğini tuttu. "Cristiano'yu bulmalısın. Telefonu bozulmuş olabilir," dedim. "Sinyali kaybetmiş olabilirler. Ya da eşyalarını geride bırakmak zorunda kalmış olabilirler. Olamaz... Bize ihtiyacı var."

"Onları bulmak için bir ekip görevlendirdim," dedi Alejandro, güven verici görünmek için başarısız bir girişimde bulunarak. "GPS'e göre Cristiano ve Daniel hareket etmemiş. Sanırım bu iyi bir şey. Ama Max'in telefonu çevrimdışı."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Bir bilsem, ama cevap verebilse cevap verirdi."

"Acil bir durumda on dakika içinde onlardan haber alamazsan ne olur?" Pilar sordu.

"Böyle bir şey hiç olmadı," diye yanıtladı Jaz.

"Hiç mi?" Onay için Alejandro'ya baktım. "Cristiano'yu tanıdığın onca yıl boyunca *bir kez bile* iletişimsizlik, kaza ya da-

"Asla." Saatini kontrol etti. "Her zaman iletişim kurmanın bir yolunu buluruz, bir şekilde telefon bulmamız gerekse bile. Yarım saatten fazla oldu." Alejo burnunu çekti ve kapının kolunu tuttu. "Gitmem gerek-"

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedi Pilar, Alejandro'ya ters ters bakarken sesi yükseliyordu. "Telefonlar her zaman arızalanır. Ayrıca yatağa girerkenki tavırların üzerinde çalışmalısın."

"Ben sadece Natalia'yı hazırlamaya çalışıyorum." Kaba ses tonuna rağmen Alejo'nun gözlerinin etrafındaki çizgiler endişeyle kazınmıştı. "On dakika kuralını bir kenara bıraksak bile, Cristiano hayatta olsaydı, Natalia'yı kontrol etmeden bu kadar uzun süre geçmesine asla izin vermezdi."

Oh, Tanrım. Uzuvlarım zayıfladı ve Pilar'ın kolunu tuttum. Alejo haklıydı. Cristiano'nun sessizliği her şeyden daha yüksek sesle konuşuyordu. Onunla çalkantılı bir geçmişimiz, savaş alanına daha çok benzeyen bir evliliğimiz vardı ve haftalardır tartışıyorduk ama içgüdülerim biliyordu. Güvende olduğumdan emin olmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Ve sayamayacağım kadar çok kez hayatımdan çıkmasını dilemiş olsam da, onun için de güvenlik istiyordum. Onu geri istedim.

Dünya yüzmeye başladı. Bir duvardan aşağı kaydım ve başımı dizlerimin arasına düşürdüm.

Herhangi bir şüphem varsa bile, gözümün önünde yok oldular.

Kostüm galasında söylediği bir şey aklıma geldi. Cristiano'nun son arzusu benim çığlıklarımı duymaktı.

Ve gökler ona bunu bahşetmişti.

Dünyam sarsıldı ve irkilerek uyandım. Jaz üzerime eğilmiş, güneş kadar parlak görünen beyaz ışıkların uğultusuyla aydınlanmıştı. "Hangi aydayız?" Jaz sordu.

"Ne?" Yavaşça doğruldum. Yere uzandığımı ya da bir battaniyeye kıvrıldığımı hatırlamıyordum.

"Yaşını biliyor musun?"

"Ben ... yirmi. Neden-"

"Yeterince iyi." Jaz aniden ayağa kalktı ve odanın kendi tarafına geçti. Bir köşeye oturdu, bacaklarını göğsüne çekti ve silahını dizlerinin üstüne dayadı.

Avucumun içini zonklayan başıma bastırdığımda sargılı olduğunu gördüm. Elim de cam parçasından dolayı sargılıydı. "Ne oldu?"

Gözlerini kapıdan ayırmadı. "Bayılmışsın."

Görüşüm iki katına çıktı. Odanın etrafına battaniyeler ve yastıklar dizilmişti. Başka kadınlar da ortaya çıkmıştı. Jaz dışında herkes uyuyordu.

"Ne kadar baygın kaldım?" Soru cızırtılı bir fısıltı olarak çıktı, travma geçirmiş boğazım itiraz ediyordu.

"Bilmiyorum. Birkaç saat mi?" İçini çekti. "Alejandro üst katın temiz olduğunu söylüyor ama cesetlerle ilgileniyorlar."

"Cesetler mi? Çoğul mu? ..." hakkında haberler var mı? Adını söylemeye dilim varmadı. *Cristiano*. Bunu düşünmek bile kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Hayatta kalan tüm kadınlar bu odada." Yer değiştirdi. "Cristiano'dan bir şey yok."

Bir mide bulantısı dalgasına daha karşı koydum. *Hiçbir şey olmaması* olabilecek en kötü senaryoydu. Tüm işaretler onun öldüğünü gösteriyordu. Yine de hayatta olduğuna inanmak zorundaydım. O da benim gibi elinden geldiğince mücadele etmişti. Hayatım boyunca bana duyduğu inanca karşılık ben de ona aynısını borçluydum.

"Kimse giriş yapmadı, ne Max, ne Daniel, ne de Cristiano. Onlar öldü." Küçük, sivri burnu seğirdi. "Ne yapacaksın?"

bu konuda?"

"Neyi?"

"Kocanı öldürdüler. Sıradan bir adam değil, güçlü bir suç örgütünün lideri. Bizim kurtarıcımız. Koruyucumuz."

Başımı kaldırdım. Belmonte-Ruiz'e karşı koymamı mı bekliyordu? *Hayır.* Benden sinip düşmemi ya da kaçmamı bekliyordu. Belki de bu akıllıca olurdu. Cristiano de la Rosa onları yenemediyse, ben de yenemezdim. Sonra tekrar, bana karşı her türlü avantaja sahip olan bir saldırganı alt etmiştim.

Ama şimdi bu kadar ürkütücü bir şey düşünemezdim. Dirseklerimi ovuşturdum, en yeni ama tek ağrıyan yer değildi. "Beni bandajladın mı?" Yanında açık duran ilk yardım çantasını fark ederek Jaz'a sordum.

"Beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmak için seni uyandırdım," diye cevap verdi. "Beyin sarsıntısı geçirdiğini sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Bunu Cristiano ve çocuklar için birçok kez yaptım. Muhtemelen iyi olacaksın." Jaz dizlerini göğsüne daha sıkı çekti. "Bu çok kötü. Beni biraz beladan kurtarabilirdi. Sana Cristiano'nun hayatının bedelini söyledim."

Benimki.

Pilar köşedeki derme çatma yatağından doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Senin kaderin onunkine bağlı." Jaz Pilar'a baktı. "Seninki de öyle."

"Cristiano benim için kendini tehlikeye attı," dedim Pilar'a. "Buna göre

Jaz'a, ölürse bu benim hatam olur."

Pilar kararsız ellerini ağzına götürdü. "Ve onu öldürecekler.

Bize mi?"

Her zaman Pilar'ı korumaya çalışmışım ama eğer Cristiano bana hiçbir silahın gerçekte boy ölçüşemeyeceğiydi. Ne kadar çok şey bilirse, buradan canlı çıkma şansı o kadar artacaktı. "Deneyecekler."

Jaz'ın bakışlarını tuttum. Beni korkutmuyordu. Tehditleri sadece endişeden kaynaklanıyordu, biliyordum çünkü ikimiz de aynı şeyden korkuyorduk.

Cristiano'yu kaybetmekten.

O da benim gibi onun hayatta kalmasını istiyordu.

Asıl soru neden umursadığımdı? Cristiano'yla her fırsatta savaşıyordum. Arkasına saklanabileceğim hiçbir öfke kalmamıştı, geriye sadece basit, katıksız, açıklanamaz umudum kalmıştı.

Yaşayacağına dair.

Bana geri dönecekti.

Ona buraya gelen aynı kız olmadığımı söyleme şansım olacaktı. Ve onu aynı adam olarak görmediğimi.

Mahzende zaman farklı geçiyordu. Alejandro nihayet yeniden ortaya çıktığında zamanın ne kadarının geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ayağa fırladım, sersemlediğimde kendimi duvarda sabitledim. "İyi misin?" diye sordum.

"Bir helikopter geliyor. Bizimkilerden biri değil ama temas kurduk." Alejandro, Jaz'dan ve yerde uyanan kadınlardan bana baktı. "Cristiano helikopterde."

Ağzımı kapattım ve beklenmedik bir hıçkırık saldı. "Yaşıyor mu?"

"No sé." Emin olamayan Alejandro başını salladı. "Ama onu kabul edecek harika doktorlarımız var."

Onu görebilecektim. Ona dokunabilecektim. Ona kalmasını istediğimi söyleyecektim. Artık gitmek istemediğimi. "İndiğinde orada olmalıyım," dedim boğazımın ağrısını bastırarak.

Alejandro tereddüt etti. "Saygısızlık etmek istemem ama muhtemelen ayak altında olursun. Her şey kontrolümüz altında. Burada kalman daha iyi olabilir."

"Kalmasam daha iyi olabilir," diye karşılık verdim.

Alejandro bir kaşını kaldırdı. Şimdiye kadar, ona bir şey söylememiştim.

-Cristiano'nun canlı dönmesini istediğime inanmam için bir neden yoktu. Ama tüm çabalarım rağmen Cristiano'ya karşı hislerim artmaya devam ediyordu. Bunu itiraf etmek istememişim ama artık başka seçeneğim yoktu. Arkasına saklanabileceğim hiçbir şeyim kalmamıştı. Onu kaybetme düşüncesi, onun derin ve sert sesini bir daha asla duyamayacak olmak, söylenmemiş şeyler yüzünden ruhum iliklerime kadar acıyordu.

"Cristiano'nun güvende olduğumu bilmek isteyeceğini kendin söyledin," dedim. "Belki benim orada olmam ona umut verir."

Alejandro arkasından başını salladı. "Hadi o zaman."

Metal kutunun dışında göğsüm gevşedi. Tekrar nefes alabiliyordum. Harekete geçiyordum. Hızlı adımlarla üst kata çıktık.

Garaj.

Biz arka kapıdan eve girerken Alejandro silahını çekti. "Yanımda kal."

Bazı ışıklar tekrar yanmış olsa da, sanki ev aylardır terk edilmiş gibi ürkütücü bir sessizlikle tüylerim diken diken oldu. Alejandro bana yakın durdu, duruşu dimdikti.

"Etrafın temiz olduğunu söylediğini sanıyordum," diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Cristiano'ya göre herhangi bir şeye yüzde yüz güvenmek ölüm isteğiydi.

Evin nadiren keşfetme fırsatı bulduğum bir kanadına girdik ve sadece laf arasında bahsedildiğini duyduğum bir asansöre doğru yol aldık.

İçeri girdiğimizde, "Bu nereye gidiyor?" diye sordum.

"Çatıdaki helikopter pistine."

Asansörden çıktık ve açık, parlak ışıklı bir iniş pistine adım attık. Çatı bile değildi - evin en üst katı çok altımızdaydı. Sadece bir dağın tepesindeki sonsuz, siyah geceydi. Daha önce aynı gökyüzüne bakmış ve yıldızların dizilişinden keyif almıştım. Şimdi ise saklanıyorlardı, projektörler tarafından boğulmuşlardı.

Ortasında bir "H" harfi bulunan, beyaz boyayla çizilmiş, yükseltilmiş beton bir daireye doğru yürüdük. Kot pantolon ve tişört giymiş bir grup adam elleri ceplerinde, kaşları çatık bekliyordu.

"Kim bunlar?" diye sordum.

"Travma ekibi. Diğer tıp uzmanları alt katta personelle ilgileniyor." Alejo tek kadını işaret etti. "Başlarında o var ve daha önce Cristiano üzerinde çalışmış."

Tırnağımı ısırarak onları inceledim. Ben sadece steril hastaneleri, beyaz önlükleri, stetoskopları, yüksek teknoloji makinaları bilirdim. Babamın ya da büyükbabamın tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunda bile doktorlar profesyonel görünüyordu. Ve ne kadar anlamsız olsa da, başlarında bir kadın doktoru asla kabul etmezlerdi.

"Bundan emin misin?" diye sordum. "Babamı arayabilirim. Ülkenin en yetenekli insanlarını nerede bulacağını bilir."

"Doktor Sosa çok saygı duyulan biri. Cristiano ona güveniyor." Alejandro ellerini arkasında kavuşturdu ve bir nefes alıp vererek

Gökyüzü. "Yere indiğinde hayattaysa, emin ellerde olacak."

Uzaktan gelen bir vızıltıyla hepimiz bakışlarımızı arkamıza çevirdik. Ufuk çizgisinde yanıp sönen bir nokta belirdi. Yaklaştıkça parmaklarımı göğüs kemiğimin üzerinde birleştirdim.

Sadece göğsünün yükselip alçaldığını, dudaklarının ve ellerinin sıcak ve hayatla pembeleştiğini, beni görünce yumuşayan karanlık, acımasız gözlerini açarken uzun kirpiklerinin dalgalandığını görmek istiyordum.

Çok şey mi istedim?

Lütfen, diye dua ettim.

Helikopter önümüzde süzülürken saçlarımı tuttum. İniş kızakları yere iner inmez, ekip harekete geçti, kapıyı açtı, içeri uzandı, günlerce bacakları olan kısa, dar kırmızı elbiseli bir kadına yardım etti.

Kıvrılmış kumral saçları ve ateş motoru kırmızısı dudaklarıyla bir sirenin beklenmedik görüntüsü ağızımı açık bıraktı. Yeni yapılmış makyajı, sanki bir akşam yemeği partisinden gelmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

"Kim o?" diye sordum.

Alejandro görüş alanımı takip etti. "Tahmin etmem gerekirse ... Natasha olabilir."

Natasha mı?

Bu isim uyarı zillerini çaldırdı. Cristiano daha önce de bir Natasha'dan söz etmişti ama kulağa geçici, tek gecelik bir ilişki gibi gelmişti.

Helikopterden hızla kaldırıma taşınan bir sedye belirdi. Sedyeye bağlanmış cansız bedeni görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Cristiano hiç bu kadar hareketsiz olmamıştı. Ona doğru koştuğumu hatırlamıyordum ama aniden kollarımın ucundaydı. Eldivenli eller beni tuttu. Adamlar bana geri çekilmem için bağırdı. Cristiano'nun yırtık gömleği, bir zamanlar zarif, şimdi parçalanmış, *her zaman* güçlü bir gövdenin etrafındaki kanla ıslanmış bandajları ortaya çıkardı.

Helikopter pistinden çıkarılırken Cristiano'nun vücudu sedyenin üzerinde zarifçe zıpladı.

Oksijen maskesinin altındaki solgunluğu beni endişelendirdi. "Yaşıyor mu?" diye sorduğumu duydum.

Adamlardan biri "Geri çekilmelisiniz *hanımefendi*," dedi.

Alejandro onlar için asansörün kapılarını tuttu. Ben de binmeye başladım ama dirseğimdeki pençeler beni geri çekti. "Sana uzak durmanı söylediler."

Kapılar kapandığında, beni Cristiano'dan uzak tutan keskin kadın sesi ve akrilik tırnaklarla yüzleşmek için döndüm. Müstehcen derecede kısa bir elbisenin içinde onu bir ağaca dönüştürecek kadar uzun topuklu ayakkabılar giymemiş olsaydı, yüz yüze gelebilirdik.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Kolumu bıraktı. "Cristiano'nun hayatta olmasının sebebi benim."

Yaşıyor. Emin miydi? Nereden biliyordu? Önemli değildi. Şimdiye kadar aldığım tek cevap buydu ve bunu kabul edecektim. Haç işareti yaptım ve Guadalupe Meryem Ana'ya sessizce teşekkür ettim.

"Sen," dedi kadın başımın üzerinden Alejandro'ya. "Sen güvenlik şefi misin?"

"Şu anda." Asansörü tekrar yukarı çağırmak için bir düğmeye bastı. "Ben Alejandro."

"Ah, evet. Pilotumla konuşmuştunuz." Elini uzattı. "Natasha Sokolov-Flores. Cristiano'nun eski bir arkadaşı."

Tokalaştılar ve Alejandro başını bana doğru eğdi. "Bu Natalia, Cristiano'nun karısı. Cristiano iş göremez durumdayken o da benim kadar evin reisi."

Özellikle Jaz'ın daha önceki görüşlerinden sonra, bu güven oylamasını takdir ettim.

Natasha gözlerini bana çevirdi. Ya da daha spesifik olarak yüzüklerime. "Bu akıllıca mı?" diye sordu. "Cristiano bunun bir mantık evliliği olduğu izlenimini verdi. Eminim işinin zar zor güvenilebileceği bir kız tarafından yönetilmesini istemezdi."

"Ben de benimle bu şekilde konuşmandan hoşlanmayacağına eminim," dedim.

Cevabıma onun kadar ben de şaşırmıştım. *Zihniyet*, Cristiano bana hatırlatırdı. Natasha benim hakkımda yanlış bir fikre sahipti. Ben de öyle. Cristiano böyle bir durumda öne çıkmamı beklerdi.

Alejandro, "Bayan de la Rosa'nın pek çok danışmanı var," diye güvence verdi.

Natasha'nın gözleri önce benim üzerimde gezindi, sonra tekrar ona döndü. "Eminim ne olduğunu bilmek istersiniz. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

O ve Cristiano birlikte miydiler? Bu gece mi? Telefonda bundan bahsetmemiştii ama neden bahsetsin ki? Her halükarda, bunun beni rahatsız etmesine izin veremezdim. Cristiano'nun durumu çok daha önemliydi. "Burada konuşabiliriz," dedim. "Şimdi."

Asansörün sesi duyuldu ve bindik. Natasha bana, "Belki de işin iş kısmını bize bıraksan daha iyi olur," dedi. "Hiç hoş değil."

Fildişi kulenin sahibi olacak ve oradan yönetecektim. Cristiano yeminlerimizi ettikten sonra bana bunu söylemişti. Onun yokluğunda yönetimi devralabileceğime inanmazsam kimse inanmazdı. "Her türlü tartışmaya benim de dahil edilmem gerekiyor."

İzin ister gibi Alejandro'ya baktı. "Cristiano ona güveniyor," dedi Alejandro. "Kusura bakma ama burada yabancı olan sensin Natasha."

Asansör evin önünde durdu ve kapılar en üst kata açıldı. "Bana Tasha de. Cristiano öyle der," dedi ve dışarı çıktı.

Alejandro koridordan yatak odama doğru yürürken ona ayak uydurmaya çalıştım - ta ki kapının eşiğinde aniden durup kaşlarını çatarak bana dönene kadar.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Onun ya da başka birinin gözünü korkutmasına izin veremezsin." Yere baktı. "Cristiano başaramazsa ... yetki sende. Bütün bunlar senin. Bunu mecazi anlamda söylemiyorum, evliliğinizin yasal olması konusunda çok kararlıydı."

Bir zamanlar bana işkence etmek için diye düşünürdüm. Şimdi ise Cristiano'nun nedenlerinin bundan daha derin olup olmadığını merak ediyordum. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğim halde benimle bir şekilde bağlantı kurma ihtiyacı. Hatta ona bir şey olursa beni korumak için bir girişim.

Alejandro aklımdan geçenleri okuyarak, "Sana sadığım Natalia," dedi. "Cristiano da bunu isterdi."

Yutkundum ve kapı aralığından içeri baktım. Kırık ayna yerinde yoktu. Sahildeki cesedin de ortadan kaybolduğunu düşündüm. Alejandro ve ekibi hızlı hareket ediyordu.

Sedyeden yatağa nakledilirken bakışlarım Cristiano'ya kaydı. "Ondan ölmüş gibi bahsetmemeliyiz. Henüz değil."

Doktor ekibi o kadar hızlı çalışıyordu ki, yatağına bir metreden fazla yaklaşmak şöyle dursun, dördünü bir arada tutmakta bile zorlanıyordum. Çok geçmeden Cristiano bir anda ortaya çıkan bir kalp monitörüne bağlandı, sulandı, dürtüldü ve enjekte edildi. Serumlar göğsünden, kollarından ve ellerinden dallanırken gövdesinde beyaz lekeler oluşmuştu.

Koyu renk, dağınık saçları nemli alnına düşmüştü ve saç tellerini gözlerinden uzaklaştırma isteğime direndim. "Ne oldu?" Cevap verebilecek herkese sordum. "Vuruldu mu?"

Tasha ince kollarını kavuşturarak bana döndü. "Bıçaklandı."

Bu kadar yakından Cristiano'nun kanının kırmızı elbisesini lekelediğini görebiliyordum. Ben hayatını riske atmakla suçlanırken o hayatını kurtarmaya yardım etmişti.

Enerjim olsaydı, kocam hakkında istediğim bilgilere sahip olduğu için ondan nefret ederdim. Ve yüzüne belirgin bir kalp şekli veren sivri çenesinden, boğucu Doğu Avrupa yüz hatlarından ve sesini egzotik kılan yumuşak, belirsiz aksanından dolayı.

Alejandro bizi şömineye ve doktorlardan uzağa doğru çağırdı. "Bize ne olduğunu anlat," dedi Tasha'ya.

"Cristiano küçük operasyonuyla yanlış insanları kızdırdı," dedi Tasha.

O zaman burada, Çorak Topraklar'da neler olup bittiğine dair gerçeği biliyordu. O ve Cristiano yakındı ama ne kadar yakındı? Evliliğimi konuşacak kadar ama bunun tamamen sahte olmadığını bilecek kadar değil.

"Cristiano'nun operasyonu küçük bir şey değil," dedim.

Manikürlü bir kaşını kaldırdı. "Farkında mısın?"

"Kocamın işi mi? Evet." Odanın öbür ucunda, Cristiano'nun başının yanında maskeli doktorlar toplanmıştı. Elmasımı parmağımın etrafında döndürdüm ve ekledim, "Bu işin arkasında Belmonte-Ruiz'in olduğunu zaten biliyoruz."

"Bizi de burada vurdular," diye açıkladı Alejandro. "Senin sayende hayatta olduğunu mu söyledin?"

"Cristiano'ya saldıran kişi öldü," dedi. "Tekrar kontrol edecek vaktim olmadı ama babamın adamları bunu doğruladı ve

cesetle ilgileniyor."

"Max ve Daniel'ı aramak üzere yola çıkan adamlarım var." Alejandro telefonunun ekranına baktı. Kaç kez kontrol ettiğinin sayısını unutmuştum. "Onları hiç gördün mü?"

"Sadece etkinlikte," dedi. "Cristiano ve ben balkonda özel olarak konuşurken içlerinden biri kapıyı korudu." Gözlerini Alejo'dan ayırmadan alt dudağını yaladı. "Cristiano benden önce çıktı. Dışarı çıktığımda bir vale görevlisinin elinde bıçakla başında dikildiğini gördüm. Cristiano birkaç kez bıçaklanmıştı. Vale onun işini bitirmek üzereydi."

"Ve?" diye sordum. "Sonra ne oldu?"

Tasha ince, yılan derisi çantasının düğmelerini açmakta acele etmedi. Avucuna sığacak kadar küçük bir tabanca çıkardı. "Elena. Rahmetli büyükannemin adı. İki kadın da beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"Onu sen mi *vurdun*?" diye sordum.

Kestane rengi buklelerini bir omzunun üzerinden savurdu. "Sen vurmaz mıydın, sevgilim?"

Yanaklarım ısındı. Cristiano silah taşımama bile izin vermiyordu. Beyaz Hükümdar şimdi neredeydi? Hâlâ *La Madrina*'daki ofisinde mi? Elimde bir sonraki en iyi şey vardı. Gümüş, altın ve inciden yapılmış, zarif 9 mm'lik alyansım saatler önce bir silah görevi görmüştü.

"Olay olduğunda konuşuyorduk," dedim. Endişeyle aradığımı fark ettiğinde telefonda gülümsediğini duymuştum. Böylesine riskli bir görevden vazgeçmesini istemek için. Benim haftalar süren direncimden sonra, sonunda beni kancaya taktığını düşünmesi -tek tehlikenin konuşmalarımızın sunduğu olağan mayın tarlası olduğunu- ama bir *bıçakla* karşılaşması onun için ne kadar korkunç olmalıydı.

"Telefonunu gördün mü, Tasha? Çevrimdışı," dedi Alejandro. "Elinde miydi?"

"Cristiano'nun bilinci zar zor yerindeydi, kelimeleri geveliyordu, yerde yatmaktan başka bir şey yapamıyordu," dedi.

"Ağzında geveleyerek mi?" Alejandro sordu. "Uyuşturulduysa, bu neden karşılık vermediğini ve neden bizi beladan haberdar etmediğini açıklar." Alejandro telefonunun kilidini açtı ve yazmaya başladı. "Bak bakalım adamların onun hücrelerini bulup yok edebilecek mi?"

Duygusallaşmadan devam etmeye çalıştım. Yerde mi? *Uyuşturulmuş* mu? Cristiano her şeyin üzerinde belirliyordu ve sadece fiziksel olarak değil. Kendini savunamayacağını düşününce boğazımda bir yumru oluştu. "Onu buraya nasıl getirdin?" Odağımı değiştirmek için sordum.

"Korumalarım," dedi Tasha. "Başka neyin geleceğini bilmiyordum, bu yüzden onu arabama bindirdik. Maksim telefonu açmadı ve bende başka kimsenin numarası yoktu, ben de babamı aradım. Bizim için bir helikopter gönderdi. Kanamayı durdurmak için elimizden geleni yaptık."

"Yolda ölebilirdi," dedim. "Bir hastaneye gitmeliydi."

Tasha homurdandı. "Saf olma. Onu dikecekler ve yetkililere teslim ederlerdi."

"Yaşadığı sürece umurumda olacağını mı sanıyorsun?" "Yaşasaydı umurumda olur muydu sanıyorsun?" diye sordum. "Gözaltına alınsa da fark etmezdi zaten - Cristiano de la Rosa her durumdan kendini kurtarabilir."

"Hayatta kaldığını varsayarsak," dedi çantasından bir pudra çıkararak, "daha fazla dayanamayabilir."

Alejo durakladı ve telefonundan başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Belmonte-Ruiz Calavera'nın oyunlarının farkındaysa, diğerleri de yakında farkına varacaktır." El aynasında rujunu kontrol etti ve parmağını ağzının bir köşesinde gezdirdi. "Söylentilere göre Cristiano, BR ile iş yapanlara silah sağlamayı bırakmış."

Alejandro başını sallayarak, "Ve her türlü insan kaçakçılığına bulaşmış tüm sendikalara," dedi. "Bu bir söylenti değil."

Ona yan gözle baktı ve pudra kutusunu kapattı. "Bu bazılarının tüylerini diken diken edecek kadar büyük bir rakam."

"Öyle," diye kabul etti Alejandro. "Özellikle de Çorak Topraklar hakkındaki gerçek ortaya çıkarsa. Ama ekip olarak hepimiz buna karar verdik."

Dudağımı ısırdım, ayak uydurmaya çalışıyordum ama yine de takip ediyordum. Çorak Topraklar hakkındaki gerçek...

Calavera kartelinin etrafında korkunç söylentiler dolaşıyordu, Cristiano ve adamları kendilerini izole etmek için bu üzültü verici gelişmeleri. Calavera dünya çapında en iyi silah tüccarlarından biriydi ve bu onları neredeyse dokunulmaz kılıyordu. Ama bu onları korumak için yeterli olacak mıydı?

Çorak Topraklar'ın aslında diğer kartellerin köle olarak sattıkları kişiler için bir rehabilitasyon merkezi görevi gördüğü söylentisi yayıldı mı?

İçinde büyüdüğüm bu yeraltı dünyasının liderleri neredeyse her şeyi meşrulaştırabilir ve destekleyebilirdi. Ama işlerin yolunda gitmemesi, Cristiano'nun rakiplerine pahalıya mal olan hırsızlık ve onlarca yıllık endüstrinin çözülmesi ...

Bu, buralarda kimsenin desteklemeyeceği bir işti.

Ama şu anda endişelenebileceğim bir şey değildi. Cristiano'nun hayatı tehlikedeydi.

Ve onsuz tüm bunların başına neler gelebileceğini düşünmek istemiyordum.

Balkon kapıları kapatılmış ve perdeler çekilmişti, ama şeffaf beyaz kumaşın arasından, şafak sökmeye başlarken gece gökyüzü kraliyet mavisine dönüştü.

Doktor Sosa bir panoya notlar almak için Cristiano'nun yatağından uzaklaştı. Travma ekibinden ilk kez ayrılıyordu ve cevap almaya çalışma fırsatımı boşa harcamadım. "Doktor Sosa? Ben Natalia," dedim ona yaklaşırken ve ekledim, "de la Rosa. Cristiano'nun karısı. Yaşayacak mı?"

Panoyu kolunun altına sıkıştırdı. Ameliyat maskesinin kayışlarını kulaklarının arkasından çekerken, açık kahverengi saçlarının bir kısmı yüzünün etrafına döküldü. Gelişigüzel topuzuna ve gözlerinin etrafındaki şişliğe bakılırsa, telefon geldiğinde uyuyordu. "*Evet.*"

Hava göğsümden dışarı fırladı. Cevap olarak basit bir "evet" beklemiyordum. Ağzımı açtım ama kelimeleri bulamadım. "Gerçekten mi?"

"Cristiano üç kez bıçaklanmış," dedi. "Karnında iki derin ama temiz kesik var ve biri kalbini iskalamış."

Ağzımı kapattım. Ölümle yüzleşmesini bu kadar açık bir şekilde duyunca çenem titredi.

Omzuma dokunan bir el beni Alejandro'ya yönlendirdi. "'Iskalamak' iyi bir şey Natalia," dedi.

"Cristiano çok şanslı," diye onayladı Doktor Sosa. "Ya öyle ya da saldırgan son derece yetenekliydi."

"Ben ... ne?" "Ne?" diye sordum. "Özür dilerim, uzun bir gece oldu. Sanki onun *yetenekli* olduğunu söylemişsin gibi geldi."

"Ben de aynısını duydum," dedi Alejandro. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir hayati organa isabet etmedi," diye açıkladı kendi karnını işaret ederek. "Üç denemede, sanki onu öldürmemeye çalışmış gibi."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Alejandro. "Ama iyi bir habere benziyor?"

Kadın başını salladı. "Kan kaybetmiş ama Çorak Topraklar'ın dışına yaptığı her büyük yolculuktan önce biraz kan depolayacak kadar zeki -ya da aptal-. Kasabada da bağıшта bulunanlar var." Panosunu gözden geçirdi ve iç çekti. "Daha az inatçı biri şimdiye kadar hipovolemik şoka girmiş olurdu ama neyse ki kan nakli yapmaya hazırız. Yaraları biraz gözlemlemem gerekiyor, enfeksiyon olmadığından emin olduktan sonra onu dikeceğiz."

"Yani iyileşecek mi?" Yavaşça sordum.

"Bu tür bir durumda garanti vermek asla akıllıca olmaz, ancak görünüm iyi. Biraz doku ve kas hasarı var, ayrıca dikişler de var, bu yüzden birkaç hafta kadar yatakta kalması gerekecek." "Bundan hoşlanmayacak," dedi Alejandro. "Yatağa mahkum oldu. Geçmişte hepimiz şu ya da bu nedenle bunu yaşadık ve ben onu tanıyorum. Çok sabırsızdır. En son vurulduğu zamanı hatırlıyorsunuz."

Kaşlarımı çattım. "*En son* mu? Kaç kere?"

Doktor Sosa, "Kısa süre sonra sahaya geri döndü," diye cevap verdi. "Eğer durumu daha da kötüleştirirse, bunun ameliyatla sonuçlanabileceğini ona hatırlat. Ya da bir enfeksiyona. Yaralarını temiz tutun, antibiyotiklerini aldığından emin olun ve onu mümkün olduğunca uzun süre ayaklarından uzak tutun. Yakında normale dönecektir."

Normal.

Bunu istiyor muydum?

Vücudum benim yerime cevap verdi. İçime dolan rahatlama nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyordum. Kendimi iyi haberlere hazırlamamıştım. Yorgunluk bastırdıkça uzuvlarım yoruldu ama kendimi tuttum. "Tanrı'ya şükür," dedim. "Hayır, teşekkür ederim Doktor."

"Elbette, ama benim işim henüz bitmedi."

Alejandro bana bakarak, "Hiç de değil," diye onayladı. "Şimdi Natalia'ya bir göz atar mısınız?"

"Kendimi iyi hissediyorum," dedim doktora. "Cristiano'nun sana daha çok ihtiyacı var."

"Meslektaşlarım şimdilik onunla ilgilenebilir. Gel, otur. Otur," dedi ve beni dirseğimden tutarak şöminenin önündeki kanepeye doğru yönlendirdi. "Görüyorum ki sizin de savaş yaralarınız var. Başın mı ağrıyor?"

"Biraz, evet."

"Bu beklenen bir şey. Ama konuşma sesin iyi geliyor, ki bu iyi bir şey. Bir bakalım." Beni oturttu, bandajlarımı açtı ve kesikleri inceledi. "Olduğundan daha kötü görünüyorlar," diye gözlemledi. "Yüzeysel yaralar ama boynundaki ve yanağındaki muhtemelen iz bırakacak."

Alejandro'ya baktım. "En azından Cristiano uyandığında kendimi savunduğuma dair kanıtım olacak."

Gülümsedi. "İyi haberlere ihtiyacı olacak."

Doktor Sosa bana dikiş attıktan sonra kanepeye kıvrıldım ve Cristiano'ya da aynısını yapmalarını izledim.

Parmaklar saçlarımın arasından geçti. Rahatlatıcı dokunuşun tadını çıkardım.

Cristiano. O buradaydı. O . . .

Yaralıydı.

Gözlerimi açtım. Pilar, Cristiano'nun yatak odasındaki kanepenin kenarına tünemişti, ben de şöminenin önünde uyuyakalmıştım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, beni bir battaniyeye sararak.

"Cristiano uyandı mı?" Doğrulup sordum.

"Henüz değil."

Ona bir göz attım. Oda boşalmıştı. Sadece kalp atış hızı monitörünün sabit *bip* sesi herhangi bir yaşam olduğunu gösteriyordu.

Pilar yatak odasının kapalı kapısına baktı ve fısıldadı, "Gidebiliriz, biliyorsun."

Sol şakağımdaki baş ağrısının kalıntılarını ovuşturdum. "Ne?"

"Ben ... Jaz'ın panik odasında söyledikleri hakkında ..." Gevşek atkuyruğunu bir omzunun üzerinden geçirdi ve uçlarını elinin etrafında kıvrırdı. "Cristiano'nun iyileşmesi gerektiğini biliyorum ama her şey olabilir. İyileşmezse ikimizin de başı ciddi belaya girebilir. Ya da iyileşse bile. Kaçabiliriz. Şimdi. O uyanmadan önce."

Pilar hiç dikkat ediyor muydu? "*Kimse* Cristiano'dan kaçamaz," dedim. "Özellikle de ben. Eğer bu bir seçenek olsaydı, haftalar önce denerdim."

"Muhtemelen şu anda düşünmek isteyeceğın son şey bu, ama bu bizim tek şansımız olabilir. Bilinci yerinde değil. En iyi iki adamı kayıp. Diğerlerinin de dikkati onları aramakla dağılmış durumda." Battaniyemin bir kenarını kavradı. "Babana ve Barto'ya gidebiliriz. Barto bize yardım edecektir, biliyorum."

"Cristiano göründüğü kadar güçlüdür." Gözlerinin içine bakarak başımı salladım. "Uyandığında ve ben burada olmadığmda, peşimden gelecektir."

Gömleğinin koluyla şakağındaki teri sildi. "Onu öldürebilirsin." Yüzünü buruşturdu ve atıldı, "Bir yolunu bulabiliriz -zehir, aşırı doz, uykusunda boğmak- ve onlar bizim olduğumuzu anlamadan kaçabiliriz."

Yanağımın içini ısırdım. Pilar'ın nereden geldiğini anlamıştım. Son yirmi dört saat içinde Alejandro tarafından kaçırılmış, kadınları sömürdüğü söylenen bir yere götürülmüş, kuzenini dövdüğüne tanık olduğu çocukluğundan beri korktuğı bir adam tarafından işletilmiş ve kolayca hayatını sona erdirebilecek bir saldırıya maruz kalmıştı.

Cristiano şehre döndüğünden beri *El Polvo* olarak tanıdğı adam onu *La Madrina*'daki dans pistinden kovalamış, zorla evlenmemizi seyrettirmiş, sonra da buraya getirilmesini emretmişti.

Ama onun hakkında en kötü şeyleri benden duymuştu. Pilar, annemin ölümünden sonra başvurduğum insanlardan **b i r i y d i**.

Cristiano affedilemez şeyler yapmıştı. Kaçmak istememem benim hakkmda ne söylüyordu? Gözlerini açtığında gördüğü ilk kişi olmak istediğimi mi? Ona olan hislerimi Pilar'dan ya da Cristiano'dan, kendimden bile saklamaya *çalışmak* istemediğimi mi? Artık istemiyorum.

Bunun benim hakkmda ne söylediğini düşünmek *istemiyordum* çünkü daha önce de bir erkeğe körü körüne güvenme hatasını yapmıştım. Diego için her şeyi yapardım, onun için *yapmıştım*. Bu farklı mıydı? Bilmiyordum.

Ama Cristiano'yu kaybetme fikri bana vedalaşmaya hazır olmadığımı göstermişti. Yaşadığımız onca şeye rağmen, o ve ben diğer kişinin kim olduğunu yeni yeni öğrenmeye başlamıştık. Saldırganın kocamın öldüğünü ilan etmesi, beni onun için savaşmaya teşvik etmişti.

Böylece onun intikamını alabilecektim. Cristiano'ya sadakat yemini etmiştim ve o zaman farkında olsam da olmasam da bunda ciddiye dim.

Cristiano affedilemez şeyler yapmıştı, evet ama takdire şayan şeyler de yapmıştı. Beni rahatlatmak için kendini riske atmıştı. Annemin ölümüyle ilgili sorularım dışında, ne kadar acımasız olursa olsun bana her zaman gerçeği söylemişti. Bana birçok yönden gücü öğretti.

Ve o bilmesede, Pilar'a da gölgelerden yardım etmişti.

"Cristiano seni buraya sadece beni mutlu etmek için getirmed i. Bunu seni Manu'dan korumak için yaptı." Elini tuttum ve sıktım. "Kuzeninin üvey kız kardeşini taciz eden kişi olduğunu biliyor muydun?"

Nefes nefese kaldı. "Nessa mı? Evet, biliyordum ama ailemden ayrılmamam gerekiyordu. *Sen* nereden biliyordun?"

"Cristiano bana söyledi. Bu yüzden yıllar önce onu o kadar hırpalamış. Sadece hırsızlık yaptığı için değil, Nessa'ya bir daha *zarar vermemesi* -verememesi- için."

Pilar ağzını birkaç kez açıp kapadı. "I . . . Bilmiyordum. Emin misin?"

"Bana bu gece erken saatlerde söyledi." Bu gecenin erken saatlerinde, her şey çok farklıken. Cristiano'yla olan inişli çıkışlı ilişkimi çözmeye çok yaklaşmıştım. "O senin düşündüğün gibi biri değil. Her ne kadar saklamaya çalışsa da içinde çok büyük bir kalp var. Benimle kal." Ona cesaret verici bir gülümseme verdim. "Onunla zaman geçir. Göreceksin."

"Eğer doğru olduğunu söylüyorsan, sana inanırım." Tırnağını ısır dı.

"Ama .

. . lütfen onu öldürmeyi denememizi önerdiğimi söyleme."

Sarılmak için onu kendime çektim. "Alejandro'dan yeni bir bilgi olup olmadığını öğrenecek misin?"

"Elbette." Ayağa kalktı ve odadan çıkarken saçını düzeltti.

Koltuktan kalktım ve battaniyeyi yan tarafa katladım. Cristiano'yla baş başa kalacağım ilk an için minnettar bir şekilde odayı geçtim, yatağın onun tarafına uzandım ve avucumu onun sıcak avucuna dayadım. Daha önce bir kez el ele tutuşmuştuk, bir arabanın içinde Sandra'nın yaşam mücadelesini izlerken.

Bana söylediği son sözlerden bazıları zihnimde çınladı.

"İyi uykular. Senin korunanlardan biri olduğunu bilerek uyuyacağım."

Ben de karşılık vermedim. Artık neredeyse çok huzurlu uyuyordu ama ellerinde hayat vardı ve tırnaklarının altında kan.

Yaralarını görünce göğsümde bir endişe hissettim. Cristiano bana her zaman yenilmez görünmüştü. Babamın gazabından kaçmak için evimizden kaçtığı anda bile bunu zarar görmeden yapmıştı.

Gerçek şu ki, Cristiano bu dünyada yürümeseydi, kendimi güvende hissetmezdim. Ve sadece kartel dünyasını kastetmiyorum.

O bir koruyucuydu, *benim* koruyucum.

Onun düşman olduğunu düşünmüştüm ama belki de hiç öyle olmamıştı.

Duygular içimde çiçek açmıyordu, uzun zaman önce ekilmişlerdi ve haberim olmadan kök salmışlardı.

En karanlık anımda ona geri dönebilmek için daha fazla mücadele etmediğimi iddia edemezdim. Onun için de aynı şey geçerli miydi? Bu yüzden mi hâlâ ayaktaydı?

Çünkü ölmüş olmalıydı. Alejandro ona ilaç verildiğinden şüpheleniyordu, doktora bunu sormayı unutmuştum. Bu da saldırının spontane olmadığı anlamına gelirdi. Belmonte-Ruiz, Cristiano'yu merhametine bırakmıştı ve ciddi bir hasar bile vermemişti. Bu hiç mantıklı değildi.

"Orada uyuyamazsın," diye bir ses duydum arkamdan.

Omzumun üzerinden baktım. Jaz elinde bir kucak dolusu havlu, yeşil plastik bir kâse ve bir süngerle kapıda duruyordu. "Temizlenmesi gerekiyor," dedim.

Odaya girdi. "Ben de bu yüzden buradayım."

Kocam başka bir kadından sünger banyosu mu alacaktı? Böyle bir şey olmayacaktı. Yatağının kenarından kalktım. *Bizim yatağımızın*. "Ben yaparım."

Eşyaları komodinin üzerine koydu ve yığının üstünden bir havlu açtı. "Senyor de la Rosa'ya yıllardır ben bakıyorum."

"Bu daha önceydi," dedim.

"Neyden önce?" diye sordu ama gözlerini önündeki işten ayırmadı. Cevabı biliyordu.

"Benden önce," dedim.

Alejandro daha önce haklıydı - başkalarına boyun eğme günleri geride kalmıştı. Cristiano'nun şimdi benim öne çıkmama ve

Karısı. Onunla bir eş gibi ilgilenmek ve onun iyiliği için kararlar almak.

"Cristiano'yu önemsiyorsun," dedim.

Durakladı ve havluyu yanına bıraktı. "Ve sen umursamadığını açıkça belli ettin."

"İşler değişir," dedim. "İnsanlar değişir."

Jaz başını salladı. "İnsanlar değişmez. Koşullar değişir. Onunla yalnız kalacağın konusunda sana güvenmiyorum."

"Ben de sana güvenmiyordum," dedim. "Dün gece onunla yaptığım görüşmeyi gizlice dinledin, sonra da hayatımı tehdit ettin, bu ilk değil. Ama aynı zamanda beni ve Pilar'ı güvenli bir yere götürmeme yardım ettin."

Omuz silkti ve kase ile süngeri banyoya götürdü. "Bunu Cristiano için yaptım," dedi akan suyun sesi üzerine.

"O zaman ortak bir noktamız var," dedim. "Ona olan sadakatimiz."

Kafasını odaya doğru uzattı. "Yabancıları beslemeye bilgi *sadakati* mi diyorsun?"

Diego'nun bana verdiği cep telefonu. Jaz muhtemelen Cristiano'nun onu bulmasına yardım etmişti. "Bu duvarların dışında asla bilgi paylaşmadım," diye söz verdim. "Telefonu kabul etmek bir hataydı. Bedelini ödedim. Cristiano beni affetti."

Musluğu kapattı ve bir kase sabunlu suyla yatağının yanına döndü. "Konu sen olunca gözleri kör oluyor."

Sözleri, bir gece önce bana açıkça ifade ettiği güvensizliği yansıtıyordu. Ama bir de söylediği *başka bir* şey vardı. O ana kadar hatırlamadığım bir şey.

"Henüz bilmiyor olsa bile, seni seviyor. . ."

Dün gece bu konuda ne hissedeceğimi bilememiştim, ama şimdi? Ben de onun için aynı şeyi hissediyor ve bunu bilmiyor olabilir miydim?

Bu şaşırtıcı düşünceyle sustum. Sonra Jaz'ın sanki aklımı okuyormuş gibi başını eğdiğini düşünerek bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım.

"Ona iyi davrandığını kimse inkâr edemez," dedim. "Ama bana da yer açmalısın, çünkü ikisinden biri olursa Cristiano'nun kimi seçeceğini biliyorsun."

Jaz kollarını kavuşturdu. "Bundan emin misin?"

Cristiano'nun ikimiz arasında seçim yapmak zorunda kalmasını anlayamıyordum ama beni buraya getirmek için çok çalışmıştı ve çekip gidemeyeceğimden emin olmak için daha da çok çalışmıştı. Başımı sallarken omuzlarımı geriye çektim. "Öyleyim."

"Jaz." Alejandro kapı aralığına doğru eğildi. Ne zamandır beni dinliyordu, emin değildim. "Bu artık Natalia'nın işi."

Jaz içini çekti. "Umarım yanıldığımı kanıtlarsın," dedi bana ve uzaklaştı.

Alejandro göz kırptı, sonra da beni yalnız bırakmak için kapıyı kapattı. Süngeri aldım.

Ve kendimi şeytanla ilgilenmeye hazırladım. Diğer tüm canavarları yok edecek olan canavarı iyileştirmek için. Kocamı hayata döndürmek için.

Gözlerimi bir kez açtığımda, balkonun kemerli kapı aralığından süzülen güneş ışığının silüetine bürünmüş kara meleğimi görmüştüm. Şimdi burada değildi. Belki bir rüyaydı, ama tekrar tekrar sahip olmayı umduğum bir rüyaydı. Yine de ona bir kez bile sahip olamadan neredeyse ölüyordum.

Onun nazik dokunuşunu, gece yarısı siyahı saçlarının kıvrılmış uçlarının tenimi okşamasını, oval gözlerinin meydan okumayla dolu olsa bile beni yatıştırmasını özlüyordum. "Natalia."

"Yaşama tekrar hoş geldin." Alejandro yatağa doğru adım attı ve yüzünde bir sırıtışla hayallerimi yıktı. "Yaşlandıkça biraz daha yavaş iyileşiyorsun. Paramı bu sabah uyanacağına yatırmıştım."

Gerçeklik acımasız bir güçle yüzüme çarptı. Oturur pozisyona geçtim, göğsümden yan tarafıma doğru bir ağrı yayıldı. "Natalia nerede?" Yatağımın etrafındaki makineler daha hızlı, daha yüksek sesle biplerken, kelimeler kupkuru boğazımdan kazınarak döküldü. "Ona ne oldu?"

"Kıpırdama." Alejandro bir elini omzuma koyarak beni rahatlatmaya çalıştı. "Karınız burada, *Don* Cristiano. Uyuyor." Çoraplı ayaklarının kanepenin bir kolunun üzerinden sarktığı yere doğru başıyla işaret etti. "Yanınızdan hiç ayrılmadı."

Rahatlamam bile yorucuydu, bir gelgit dalgası gibi vuruyor ve beni yatağa geri itiyordu. "O iyi mi?"

"O iyi, ama son otuz altı saattir pek uyumadı." Sesi derinleşti. "Onu uyandırabilirim ama önce seni bilgilendirmeliyim."

"Bırak dinlensin," dedim, gözlerinin içine bakıp bana iyi olduğunu söylemesini duymak istememe rağmen. "Ne oldu?"

"Belmonte-Ruiz. Senin ve buradaki saldırının sorumluluğunu üstlendiler. Evdeki bütün kadınları hedef aldılar."

Karımın kan donduran çığlıkları yatak odamızda yankılandı. Yakın zamana kadar kendimi güvende hissetmekten başka bir şey hissetmediğim bir oda. Öfke

Göğsümde bir Mack kamyonu gibi çalkalandı. "Natalia. Biri ona el mi kaldırdı?"

"Karşı koydu. Hayatta kaldı. Herkes o kadar şanslı değildi. Seni sonra bilgilendiririm."

Bazı bıçak yaralarından çok daha kötü bir acıya karşı kendimi çelikleştirmek için gözlerimi kapattım. Halkımdan bazıları kişisel bir kan davası olarak başlayan şeyin bedelini ödedi. Yıllar geçtikçe daha da büyümüştü ve Calavera Çorak Topraklar'daki herkesin desteğini almıştı.

-Ama onları hayal kırıklığına uğrattım. "Özür dilerim," dedim.

"Onlar için bir tören düzenleyeceğiz," dedi Alejo. "Sen iyileştikten sonra yani."

Natalia'nın güvenliğinin sağlanması ve acil endişelerimin azalmasıyla, oteldeki saldırıyla ilgili bulanık ayrıntılar netleşmeye başladı. Yaralarım kendilerini belli ediyordu, sıkı ve zonkluyordu. Burnumun üstündeki gerginlik başımın patlamak üzere olduğunu hissettiriyordu.

Daha kötülerini de yaşamıştım ama bu saldırı beni çok germişti. Görevlinin beni kaç kez bıçakladığından emin değildim ama bir kez bile çok fazlaydı. Durdurmayı başaramamıştım. Saldırı sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ve beni yavaş yavaş ölümün eşğine getiriyordu. Max ve Daniel'ı uzak tutan neydi?

"Neden ölmedim?" diye sordum. "Çünkü saldırganın öldü."

"Max onu yakaladı mı?"

Alejandro tereddüt etti. "Hayır."

"Daniel mı?" Ben sordum. "Sanırım bir silah sesi duydum ama dışarıdaydım.

o."

Alejandro yere baktı, cevap vermesi çok uzun sürdü. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Gözlerini kaldırdı. "Daniel öldü. Arabanın yanında bulundu.

Otel. Cesedi naklediliyor, böylece onu diğerleriyle birlikte uygun bir şekilde defnedebiliriz."

Hay sikeyim. Boğazım daraldı. Yakın ekibimden biri benim için kurşun yemeyeli uzun zaman olmuştu. Her şey hem çok hızlı olmuştu hem de olmamıştı. Bu organize bir saldırıydı. Daniel'la son anlarım aklımdan geçti - Natalia'ya karşı aşırı korumacı olduğum için benimle dalga geçiyordu. O da

Paranoyak olduğumu ima etti. Yine de, son anlarına kadar her zaman tam olarak istediğimi yapmıştı. "Ya Maksim?"

Alejandro nefes aldı, göğsü genişledi. Kendimi aynı haber için hazırlamaya çalıştım ama buna hazırlıklı değildim. Daniel iyi ve sadık bir adamdı ama Max bir yoldaştan daha fazlasıydı. Bulabileceğim en iyi arkadaştı. En başından beri birlikteydik ve ikimizin de öldüğünü görmek isteyen pek çok kişiyi alt etmiştik.

Sonunda Alejandro nefes verdi. "Onu yakaladılar."

Sözlerinin algılanması bir an aldı. Kaydedildiğinde ise yanımdaki kalp atış hızı monitörü sapıttı. "Ne oldu?" diye sordum. diye sordum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Belmonte-Ruiz Max'i yakaladı. İyi haber şu ki hâlâ hayatta, bu da ona ihtiyaçları olduğu anlamına geliyor. Yaşadığına dair kanıt gördüm."

Doğrulduğumda kulaklarıma kan hücum etti. "O zaman ne sikime burada oturuyoruz? Onun peşinden gitmeliyiz."

Alejandro'nun kaşları çatıldı. "Gideceğiz. Ama önce bir plana ihtiyacımız var. Ve bunu yapabilmek için, neden Max'i değil de seni öldürmeye çalıştıklarını -ya da Sosa'ya göre çalışmadıklarını- bulmamız gerekiyor. Eğer o yemse, bunu biliyor olmalılar."

Gövdemin karşı çıkmasına rağmen bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve neredeyse monitörü deviriyordum. "Max'in başı dertteyken burada oturacağımı sanıyorsan" -iç dirseğimden bir serum çektim- "o zaman benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Alejandro- ben de senin için aynısını yapardım."

"Ay. *Tranquilo*. Dinlenmeye ihtiyacın var-" "Bana dinlenmemi söyleme."

Alejandro beni itti. Zaten nefes nefese kalmıştım, kolayca yere düştüm ve ortaya çıkan acı bana işleri daha da kötüleştirebileceğimi hatırlatmaya yetti. "Bunu senden istemezdim, Max de istemezdi," dedi Alejo. "Bizim için işe yaramaz bir ölüsün ve eğer onun peşinden yüzde yüzden daha azıyla gidersen sen de öyle olacaksın."

"Beni hafife alıyorsun," dedim sesimin yüksekliğini kontrol edemeyerek. Max'in gideli bir gün olduğu ve bizim hiçbir şey yapmadığımız düşüncesi yüzümü yaktı.

Alejandro bana, "Hem kendin hem de seninle gelenler için tehlikelisin," diye hatırlattı. "Onu yakalayacağız. Ama bugün değil."

"Arkamızda adam bırakmayız-"

Odadaki hava değişti. Alejandro'nun arkasından baktım ve bakışlarım Natalia'ya takılınca öfkem hemen kayboldu.

Uzun, siyah saçları darmadağınık, beyaz saten bir bornozun içinde nefessiz ve pembe yanaklı, hayalet görmüş gibi bana bakıyordu. "Uyanmışsın."

"Yaşıyorsun."

Natalia yatağa doğru çekildi. Aramızda atan manyetik nabızı o da hissediyor muydu? Beni tepeden tırnağa taradı. "Ve kanaman var." Alejo'ya baktı. "Neden kanaması var?"

"Yataktan çıkmaya çalışıyor," dedi Alejandro, lanet olası ispiyoncu.

Ön kolumdan koyu, kırmızı bir akıntı akıyordu. Hissetmedim bile. Natalia'yı bir an önce kollarıma almak istiyordum. Alejandro'ya "Bizi yalnız bırak," dedim. "Bu duvarların içinde savaşılabilecek herkesi stabilize edin. Max'in peşinden gidiyoruz."

"Tüm saygımla, efendim-"

"Çok kibarsın Alejandro. Cevabım *hayır*," dedi Natalia. Sesi titriyordu ama şüpheyle değil; ses telleri gerilmiş gibiydi. Herhangi bir sıkıntı belirtisi onu terk ederken duruşu uzadı. "Tamamen iyileşene kadar bu yatak odasından dışarı adımını atmayacaksın."

Ona yavaşça göz kırptım. "Bana hayır mı diyorsun?"

"Az önce söyledi ve haklı." Alejandro çenesini kaldırdı, desteğini aldığına hiç şüphe yoktu. "Hazır değiliz. Burada kendimizi başka bir saldırıya açık bırakmış ve daha fazla adamı riske atmış oluruz. Max bunu biliyor, Belmonte-Ruiz de öyle."

Bir anda, Natalia beni orada istediği sürece bir daha yanından ayrılmayacağıma dair söz verme dürtüsüyle birlikte yorgunluk da bastırdı. "Bir toplantı ayarla," dedim. Her ne ilaç verildiyse hâlâ başım dönüyordu, karar vermek için en iyi ruh halinde olmadığımı kabul edebilirdim. Ama yakında iyi olacaktım. "O zaman bu tartışmayı bitirelim."

Alejandro odadan çıktı ve beni utancımla baş başa bıraktı. Ortağımın başı benim yüzümden beladaydı ve ben hiçbir şey yapmıyordum. Yine de Natalia buradaydı. O güvendedeydi.

"Buraya gel," dedim ve *emrimi "aşkım"* diyerek yumuşattım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yavaşça yaklaşıırken. "Sana ne getirebilirim?"

Sesindeki tını göğsümde yankılandı. Ona gidemedim. Hâlâ birden fazla makineye bağılıyım ve bağlı olmasaydım bile vücudum ihtiyacım olduğu kadar hızlı hareket etmiyordu. Zayıflığım gözler önündeydi.

"Sadece sen." Ona doğru uzandığımda her yerim sızladı. "Lütfen. Gel."

"Arkana yaslan, yapacağım."

O anda onun dokunuşu için her şeye razı olarak arkamdaki yastık yığınınına yaslandım. "Sesini kaybediyorsun."

Beni görmezden geldi ve komodinin çekmecesini açarak bir bez çıkardı. "Doktor Sosa'nın bizim için ayarladığı hemşireyi çağırayım-"

Onu durdurdum. "Lütfen, Natalia. Sen benim ilacımsın. Beni sadece sen iyileştirebilirsin."

Gözleri buğulanırken dudakları kıvrıldı. Gülümsüyor muydu, yüzünü mü buruşturuyordu, yoksa gözyaşlarına boğulmamaya mı çalışıyordu anlayamadım. Yatağın kenarına oturdu, vücudunun sıcaklığı beni ısıtana kadar yaklaştı. Bana baktığında bazen yüzünü gölgeleyen küçümseme, kızgınlık ve öfke kaybolmuştu. Demek ki son telefon konuşmamızdaki samimiyeti hayal etmemiştim. Bir zamanlar yüzüme silah doğrultmuş olan kız beni hayatta gördüğü için rahatlamış görünüyordu.

"Al." Komodinden bir bardak su uzattı. "İç bunu."

Lanet olsun, Natalia. O sadece benimle ilgilenmeye çalışıyordu ama benim sıvılardan ya da hemşirelerden çok cevaplara ihtiyacım vardı. O banyoda kaybolurken ben suyu olabildiğince hızlı bir şekilde yuttum.

Döndüğünde bardağı ona geri verdim ve o da artık nemli olan bezi serumun yırtıldığı kolumun iç kısmına bastırdı.

Yara bir çizige eşdeğerdi ama onu durdurmak için kendimi zor tuttum.

"Uyandığında uyuyor olduğum için özür dilerim," dedi ve bölgeyi silerek temizledi.

Ben kendimden geçerken elini elime koymuş, normalde menekşe rengi olan gözleri griye dönmüştü.

Yanağına dokunmak için kolumu kaldırdığımda yeni dikilmiş yaralarım itiraz etti ama yüzünü avucuma çevirdiğinde çektiğim acıya değdi. "Burada olduğumu biliyorum," dedim. "Ne oldu? Bana her şeyi anlat."

"Vale görevlilerinden biri sana saldırdı. Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Kendimi kastetmiyorum." Elindeki bezi alıp yere attım. Kolumu kaldırmak çok acıtıyordu ama çenesini tuttum ve alnındaki ve yanağındaki kötü görünümlü kesikleri incelemek için başını çevirdim. Kendi dikişleri vardı. Çenesinin altından boynuna doğru uzanan uzun, korkunç bir yarık gördüğümde, boştaki elim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bunu sana kim yaptı? Burada ne oldu?"

"Bu arada onu Tasha vurdu." Başparmağını kolumdaki kırmızı izin üzerinde gezdirdi. "Sana saldıran Belmonte-Ruiz üyesi. Helikopterle geldi ve şu anda burada."

Tasha. Demek bu yüzden hâlâ hayattaydım. "Evde mi?" diye sordum.

Natalia ciddiyetle başını salladı ve ekledi, "O ... o senin hayatını kurtardı. hayat."

"Bu benim endişelerimin en küçüğü." Tasha iyi bir arkadaştı ve Ona borçluydum ama şimdi bunu düşünmek umurumda değildi. "Telefonda çılgılık atıyordun Natalia."

"Korkmuştum," diye mırıldandı. "Senin için ve kendim için."

Gözlerim bir kez daha kesik boyunca kaydı. Çürükler ince boynunu karartmıştı. Çenesini yukarı kaldırdım. "Bu izler ne? Kesikler mi? Sesin... biri... boğdu mu seni?"

"Karşı koydum," dedi usulca gülümseyerek. "Ve kazandım. Önemli olan da bu."

Gurur göğsümde kabardı. Benim kızım. İyi iş çıkarmıştı ama bir zafer beni yatıştırmaya yetmezdi. "Beni koruma, Natalia."

Tekrar öne doğru oturmaya çalıştığımda, omzumdaki bandajlı eliyle beni yerimde tuttu.

"Ne oldu orada?" "Lütfen.

Arkana yaslan."

"Bana arkama yaslanmamı söylemeyi kes. Bana her detayı anlat, yoksa anlatacak birini bulurum."

Kalp atış hızı monitörüne baktı. "Üzülmeni istemiyorum."

Bileğini tuttum ve nabzımı hissedebilmesi için avucunu çıplak göğsüme getirdim. "Fiziksel acı bir şey değil. Daha kötülerini de hissettim," dedim. "Ama sana ne olduğunu bilmeden geçen her saniye acım daha da artıyor. Öfkem büyüyor ve kalbim-" "Tamam," dedi, gözlerinin bakış şekline rağmen sesi yatıştırıcıydı. artan kalp atış hızımı algıladığında ekranın üzerinde gezindi. Yaklaştı ve sıcak elini kalbimin üzerinde tuttu. "Pekâlâ. Sana anlatacağım. Belmonte-Ruiz'in bir görevi vardı. Onlardan aldığın onca kadın için, bu iyiliğin karşılığını ödemek istediler."

"Seni hedef aldılar."

"Hepimizi. Karşı koyduk," dedi çabucak. "Herkes kurtulamadı ama Jaz, ben, Pilar, hepimiz güvendeyiz."

Bu yeterince iyi değildi. Bir can kaybı, bir sıyrık bile çok fazlaydı. Gözlerimi kapattım. "Burada güvende olacağınıza dair size yemin etmiştim. Sizi korumak için burada olacağıma. Hepinizi." Çenemi sıktım, başka tarafa baktım. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Daha da yaklaştı. "Sen buradaydın, Cristiano. Ben seninle telefonda konuşurken odaya bir adam girdi. Ellerini boynuma doladı ve ben yıldızları görene kadar sıktı."

Onu lime lime ederdim. Ailesinin, kardeşlerinin, değer verdiği herkesin üzerine öfke yağdıracaktım. Yaklaşan bir patlamayla sarsılırken puslu bir film görüşümü kapattı. Tek görebildiğim yatak odamda başka bir adamın olduğuydu.

Karımı tehdit

ediyordu. Ona

dokunuyordu.

Onu incitiyordu.

Görüntüler keskin kenarlı kayalara çarpan dalgalar gibi zihnime çarpıyordu. "O orospu çocuğunu öldüreceğim."

"Çoktan yaptım," dedi, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Ne? Kelimeler aklıma geldikçe öfkem daha da arttı. "Sen . . ."

Yavaşça başını salladı, yüzünde gururlu bir gülümseme oluştu. "Sana söyledim. Karşı koydum ve kazandım. Sen buradaydın. Bana öğrettin." Yüz ifadesi tekrar ciddileşti. "Yine de panikledim. Doğru zihniyette değildim ve onunla savaşımadım ve pes etmeye başladım. Başta her şeyi yanlış yaptım. Ama benden kendimi savunmamı beklemedi ve bu onun hatasıydı. Hiçbirinin bizden böyle bir şey beklediğini sanmıyorum."

"O seni hafife aldı," dedim. "Ama sen kendini hafife almadın."

"Sen bize ... sen *bana* kendimi savunmam için araçlar verdin ve ben

yapt

ı." "Nasıl?"

"Jaz yardım etti." Yumruğunu göğsüme doğru kıvırdı. "Sana anlatacağım.

Tüm detayları sonra anlatırım, sen de bir dahaki sefere nasıl daha iyi yapacağımı söylersin."

Başımı salladım, yarı hayretle, yarı kendi gözlerimle görmüş olmayı dileyerek. "Yapman gereken her şeyi yaptın. Hayatta kaldın."

"Birinci kural, sakın ölme." Bileğimi tuttu, fazla uzanmam gerekmesin diye başını eğdi ve parmaklarımı dikişlerine götürdü. "Onlar bir onur nişanı. Yaralanabileceğim konusunda beni uyarmıştın, ben de buna hazırdım. Senin yara izlerin var. Şimdi benim de olacak. Ve bana bazen bazı şeylerin korkutucu ve imkansız görünebileceğini hatırlatacaklar. Ama bu öyle oldukları anlamına gelmez."

Saldırıdan daha fazlasından mı bahsediyordu? Geldiğinde benimle ve hayatımla ilgili her şey onu korkutmuştu. Bunun, onu iyi hazırladığımı, kendini savunmayı öğrettiğimi ve artık *bizim* gibi korkutucu ve imkânsız şeylerin olasılığına kendini açmaya hazır olduğunu söylediğini umuyordum.

"Yara izleri senin bir parçan," dedim, "ve kendine verdiğin ikinci şansı temsil ediyorlar." Başparmağımı çürük ve kesik yanağında gezdirdim. Yine de göz ardı edemeyeceğim bir soru vardı ve cevabın beni geri dönemeyeceğim bir şekilde tetikleyebileceğinden endişeliydim, ama bilmek zorundaydım.

"Natalia. Sana dokundu mu? . .? O ... o ..." Kendimi zorladım. O benim karımdı. Aynı yatağı paylaşıyorduk. Hiçbir erkeğin ona yaklaşmaması için evreni tehdit etmiştim. Eğer onunla bir şey denediyse, bu her şeyi değiştirecekti. Ona nasıl yaklaştığımı, ona nasıl dokunduğumu, hatta onunla nasıl konuştuğumu. Kalbimi ikiye böler ve beni kabul etmek bile istemediğim bir cehennemin derinliklerine gönderirdi ama kendim için endişelenmeden önce onunla ilgilenmek zorundaydım. "Sana tecavüz edip etmediğini, hatta bunu deneyip denemediğini bilmek zorundayım."

Geri çekildi, yüzünde şok ifadesi belirgindi. Açık sözlüydü ama sorabilmemin tek yolu buydu. Bu gerçeği hemen öğrenmeliydim.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır." Elimi iki eliyle birden sıktı. "Bunun için burada değillerdi. Sadece ölmemizi istiyorlardı."

Kararlılık üzerime çökerken kalp atışlarım hızlandı. "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Kardeşleri, ailesi bunun bedelini ödeyecek ve ben de Belmonte-Ruiz kartelini havaya uçuracağım. Daha önce yaptıklarım, işlerini engellemeye çalışmam hiçbir şeydi. Şimdi onlar için geleceğim."

"Ama önce dinleneceksin," dedi çarşafı göğsüme doğru çekerek. Düşen serumu aldı ve metal sehpayı yatağın başucuna yaklaştırdı. "Ve benim adıma masum kimseye zarar vermeyeceksin. Bu duvarlara kötü niyetle giren hiç kimsenin hayatta kalmadığı gerçeğiyle rahatla."

"Bu beni biraz rahatlatıyor. Onlar sadece yılanın kuyruğu." Burnumu çektim ama bunu duyduğuma sevindiğimi de itiraf etmeliyim. "Bir tanesi bile dışarı çıkamadı mı?"

"Bir tanesi bile. Kıpırdama." Gövdemdeki bir bandajın kenarını kaldırıp yarayı inceledi. "Bazıları kaçmaya çok yaklaştı ama adamlarınız helikopterlerini havaya uçurdu. Personelinizi, yani halkınızı iyi donatmışsınız. Onlar da sizin gibi tehlike karşısında soğukkanlı. Çoğu bu sayede hayatta."

Övgü için pek uygun bir zaman değildi ama beni rahatlatmaya çalıştığını görebiliyordum. Duygularıma gösterdiği ilgi yeniydi ve çok hoş karşılanmıştı. "O zaman çatıdan girdiler," dedim.

"Alejandro, gizlice soktuğum cep telefonu aracılığıyla güvenlik sistemini hacklediklerini düşünüyor. Diego babamın evinde telefonu bana verdiğinde, Belmonte-Ruiz'e iletebileceği bilgileri almamı istemişti." Nefes aldı, teorileri dökülürken yanakları pembeleşti. "Onlar

Sonra da evin etrafındaki kameralara erişip etrafı kolaçan edebileceklerdi. Helikopterle duvarları aşacak, çatıdan girecek, yedek jeneratörleri ve güvenliği devre dışı bırakacak kadar uzun süre sistemi çökertmek için buna ihtiyaçları olacaktı-"

"Anladım." Daha fazlasını duymama gerek yoktu.

Evimi sular altında bırakmışlardı. Personelime zarar vermişlerdi. Yatak odama girmişlerdi.

Natalia'nın hayatını tehdit etmişlerdi.

İçkime bir şey koymuşlardı. Max'i köşeye sıkıştırdılar. Daniel'i vurdular. Uzaktan Natalia'nın adımı söylediğini duydum. "Bunun bedelini ödeyecekler."

Yumruğumu zorla açtı, narin elini morarmış ve sertleşmiş elimin içine soktu. "Cristiano, lütfen sakın ol. Sinirlenecek durumda değilsin."

"Arkama yaslanıp hiçbir şey yapmayacağımı biliyorlar," dedim.

"İşte bu yüzden yapmak zorundasın," dedi. "Henüz kimse neler olduğunu bilmiyor. Bu bir tuzak ya da bir çeşit şaşırtmaca olabilir, ya da ..."

Gerisini duymadım. Sadece dokunuşu bile kalp atışlarımı kontrol edilebilir bir seviyeye indirmişti.

Natalia sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi iç çekti. "Nasıl olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Doktorlardan duymadan yaralarımın nispeten hafif olduğunu söyleyebilirdim. Dikiş atılmıştı ve şüphesiz beni saçma bir süre yatakta tutmaya çalışacaklardı. Yine de tecrübelerime dayanarak, ağrının daha kötü olabileceğini ve zaten huzursuz olduğum için kısa sürede ayağa kalkacağımı biliyordum.

Yine de hiç mantıklı değildi. Ölmüş olmalıydım. Daha önce hiç kimse beni dizlerimin üzerine çöktürüp üç ya da dört kez sopayla vuracak kadar uzun süre merhamet etmemişti. Beni tamamen hareketsiz bırakmışlardı. Bir silah çekip şakağıma dayamasını izleyebilirdim ve bu konuda hiçbir şey yapmayabilirdim.

"Bazı doktorlar şanslı olduğunu düşünüyor," dedi Natalia yumuşak bir sesle. "Ama ben senin kendi şansını yarattığını biliyorum. Vale hiçbir hayati organa isabet etmedi ve kalbini tamamen ıskaladı."

Elini ağzıma götürdüm, yüzünü izledim, parmak eklemlerine, avucuna bir öpücük kondururken sessizce izin istedim. "Çünkü sana söylediğim gibi ben normal bir adam değilim. Organlarım aşılabilir."

"Peki ya kalbin?" diye sordu. "O da mı geçilmez?"

"Hayır, ama onun düşündüğü yerde değildi," dedim. "Çünkü buradaydı. Senin yanıdaydı."

"Cristiano," dedi nefes nefese. Saçlarımın bir kısmını alnımdan itti ve gözlerimi kapatıp parmaklarının tenimdeki hissine teslim olmamak için her şeyimi verdim. Yine de onu gözümün önünden çoktan uzaklaştırmıştım. Ona doymak istiyordum. "Doktor başını çarptığını söylemedi. Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu. "Bu ölüme yakın deneyim seni . . romantikleştirdi mi?"

"Sadece zaten bildiğim şeyi pekiştirdi, zaman çok değerli. Artık kendimi tutarak onu boşa harcamayacağım."

"Sen, kendini tutarak mı?" diye sordu ve küçük bir gülümsemeyi göze aldı. "Ne zamandan beri?"

Bir an önce yıkılmasını, kollarıma düşmesini ve bana sığınmasını diledim ama yine de kendini tuttu. Bir şeyler değişmişti, teslim olduğunu hissedebiliyordum ama henüz tamamen teslim olmamıştı.

Fısıldayarak konuşabileceğimiz kadar yaklaştı. "Herkesi korkuttun," dedi.

"Sen mi?"

"Evet. Ben. Bana neden gittiğini söyleyecek misin?" diye sordu. "Ne arıyordun? Bunun için hayatını riske atacak kadar önemli olan neydi?"

"Cevabı biliyorsun, yeter ki görmene izin ver."

Gözleri sargılı bedenimde gezinirken dudağını ısırды, kuzguni saçları yüzüne dökülüyordu.

"Sen, Natalia," diye devam ettim. "*Senin* için gittim. Seni arıyordum.

Sen. Senin için hayatımı tehlikeye atarım."

Bakışları yukarı fırladı ve aniden yanaklarımı tuttu, irkildim. Beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Neye hayır?"

"Artık bir kapanış ya da kanıt ya da seni alıp götüren her neyse onu aramak yok. Buna ihtiyacım yok, Cristiano de la Rosa. Bir daha *asla* benim için bir kapanış aramaya kalkma."

"Ama bu sadece senin için değil. Benim için de." Kaba, değersiz ellerimi onun yumuşak, yaralı ellerinin üzerine koydum ve onları sarmaladım. "İşte

Bianca'nın ölümüyle ilgim olduğuna dair kafanda hep bir şüphe olacak ve ben bu şekilde yaşamak istemiyorum."

Hafifçe geri çekildi, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Yana, benden uzağa bakarken kaşları birbirine çarptı. Ne olmuştu? İçinde kararsızlık savaşı mı vardı? Annesiyle ilgili her konuda cevap istiyordu. Ama bu, o yolda devam etmeme izin vermek anlamına geliyordu.

"Bir şey mi biliyorsun?" diye sordu.

"Sadece şüphelerimi doğrulamaya çalışıyorum."

Burnundan derin bir nefes aldı. Geri dönmemi isterse dönerdim - Max'i geri almak ve Belmonte-Ruiz'den intikam almak için bir plan yapar yapmaz.

"Gitme," dedi sonunda. "Burada kalmanı istiyorum. Evinde kal. Cevap aramaya gitme ve Belmonte-Ruiz'in peşinden gitme."

Onu yanlış duymuş olmalıyım. Benim iyiliğimi Bianca'nın cinayeti hakkında daha fazla şey öğrenmenin üstünde mi tutacaktı? İntikamın üstünde mi? O anda tüm yaralarım iyileşti. Karımın sadakati ve güveni, bir ömür boyu süren reddedilme ve kayıpların merhemi, anestezisi, tedavisiydi.

Sonunda, beni sevmenin bir yolunu bulabileceğinin ilk göstergesiydi.

Geçen gece ondan duymak istediğim tek şey buydu: Kal. Ama o da ben de bunun olamayacağını biliyorduk.

Her zaman bu hayatın içindeydim ve her zaman da öyle olacaktım. Ateş hattında. Risk altındaydım. Yarının garantisi yok. Hiçbir şeyin peşini bırakmıyordum ve şimdi Belmonte-Ruiz bize karşı saldırıya geçtiğine göre, on kat misilleme yapmam gerekecekti. Natalia bundan hoşlanmayabilirdi ve endişesi neredeyse iki kez düşünmem için yeterliydi ama Daniel ve diğerlerinin bir hiç uğruna ölmesine izin veremezdim. Ve Max'i geride bırakamazdım - içten içe onun kaderinin ne olacağını bilsem bile.

"Bu kadar iş konuşması yeter." Elimi ön kolunda gezdirdim ve pazularını sıktım. Daha da yaklaşmasını istiyordum ama bu gece zaten çok ilerleme kaydetmiştik ve şansımı zorlamak istemiyordum. "Dün gece yanımda mı uyudun?"

Yavaşça başını salladı. "Boşluğa ihtiyacın vardı."

"Yatağında olacağına yemin etmiştin." Ses tonum düştü. "Kural bu, *mi amor*."

"Hafifletici sebepler."

"Eğer uyandığında orada olmasaydın, herkesi seni aramaya gönderirdim."

"Çok uzağa bakmalarına gerek kalmazdı. Beni kanepede bulurlardı. Bir şeye ihtiyacın olursa diye hâlâ yakındayım."

"İhtiyacım var, Natalia. Sana uzun zamandır hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. Belki de hiç." Yüzlerimiz santimetrelerce birbirinden uzaklaşana kadar onu kolundan tutup kendime çektim. "Bu ihtiyacı karşılamak için seni zorlamayacağım, ama bilmelisin ki bu ihtiyaç benim içimde derinlere işliyor."

Beni ölümün pençesine düşmekten alıkoyan bir şey varsa, o da onun tatlı ağzının sikimi tekrar alacağı vaadiydi. Bunu, aynı yatakta geçirdiğimiz son geceyi, kendi isteğiyle dizlerinin üzerine çöküşünü ve sonra öpüşmemizi hayal ettim. Bu anılar beni hayatta tutuyordu.

Ve benim de ona aynı şeyi borçlu olduğum gerçeği.

İstediğim tüm güçle karşılık verebileceğimi düşünseydim, şimdi onu önüme sererdim.

Ayağa kalkar kalkmaz yapacağım ilk şey bu olacaktı - o amcığı bir şeker parçası gibi yutmak.

Ona olan açlığım içimin derinliklerinde kıpırdanırken sıcaklık boynumdan yukarı süzüldü. Onu korkutmamaya çalışmayı siktir et. Daha önce bunun beni durdurmasına hiç izin vermemiştim. "Şimdi sana üstüme çıkmanı söylesem ne derdin?"

Dudakları bir nefes için aralandı. "Bu muhtemelen seni öldürür. Doktor dikişlerini yırtarsan ameliyat yapmak zorunda kalacağını söyledi."

"İhtiyacım olan ilacı kimse bilmiyor. Bin hadi. Beni içine sok; beni iyileştirecek. İyileşmezsem de bana uğruna yaşayabileceğim bir şey verir."

Yanaklarının pembeleşmesi beni memnun etti. Yaralı benliğime iyi davranmaya çalıştığı bu kadar açıkken nasıl karşı çıkacağını ya da karşılık vereceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Ama sonra omzunun üzerinden baktı. Bana doğru eğildi.

Ağzını kulağımın dış kabuğunda gezdirdi. "Tamam."

Neredeyse boğuluyordum. "*Tamam* mı?" Sesimdeki şaşkınlığı saklamaya çalışmadan sordum.

Başını salladı, yumuşak parmak uçlarını önce saç çiziminde, sonra da kafa deriminde gezdirdi.

Gözlerim saf bir mutlulukla kapandı. Güzel kraliçem sonunda neredeyse yalvardığım şeyi verecekti. O an krallığımı nelere değişirdim.

Kalbim *güm güm atıyor, ba-bump*'ı makinenin hızıyla birlikte hızlanıyordu.

Bip-bip.

Tanrım, daha tadına bile bakmadan memnuniyetten ölmeme izin verme.

o.

"Tek bir şey istiyorum," diye fısıldadı Natalia kulağıma.

Gözlerimi açıp onun ışıltılı gözlerine baktım. "Ne istersen." "Eğer kucağına tırmanırsam ve sonunda seni içime alırsam ..."

Salyalarım aktı, kolundaki elim sıkılaştı, ihtiyacım arttıkça içimden. "Evet?"

"Yaralarının daha da kötüleşmemesi için kıpırdamadan yatacağına söz veriyor musun?"

Umudum, sıkıştırıcı tarafından krep haline getirilmiş bir araç gibi ezildi. İçimde gülme dürtüsü olmasa ağlayabilirdim. Baştan çıkarıcı nasıl cevap vereceğimi çok iyi biliyordu. Tanrı merhametli değildi.

"*Kıpırdamadan yatmak* mı?" diye sordum. "Bekâretinin hâlâ bozulmamış olduğunu onu tamamen yok ederek kanıtlamaya yemin ettim. Hareket etmezsem bunu nasıl yapabilirim?"

"Ah. Utanç verici." Dudaklarını ıslattı, bana tembelce göz kırptı. O da bu kadar çok mu istiyordu? Yoksa benimle alay mı ediyordu? "Sen bir gecelik seks için hayatını riske atmaya hazır olabilirsin ama ben değilim." Yanağına öptü; bedenim arzusun şiddetli çekimine cevap verirken dokunuşu nazikti. "Bu gece olmayacak. Ya da yarın gece. Ama *olacak*," dedi. "İyileş Cristiano, böylece sözünü yerine getirebilirsin."

Hay sikeyim. O zaman hazır mıydı? İtirafı çok tatlıydı.

Teselli. Kendini bana verecekti. Sözümü şimdi yerine getirme ve bu süreçte ölme fikri ile daha uzun süre beklemek, *sonunda* gerçekleşeceğini bilmek ve bunun tadını çıkarmak için yaşamak fikrini tarttım.

Bu gece ameliyat masasına yatmadan onu mahvedebileceğimi düşünseydim, deneyebilirdim. Daha önce sadece karanlığın olduğu yerde şimdi ışığın olduğunu bilmekten memnun olmalıydım.

Ama bu karımın gözlerini ne olabileceğimize açmak anlamına geliyorsa, kendimi daha önce neredeyse öldürtmem gerektiğini düşünmeden edemedim.

Loş ışıklı ana banyomuzda Cristiano, müzedeki bir heykel gibi üzerinde parlayan yumuşak, sıcak bir ampulün tam altında duruyordu. Kapı aralığından aynada ona hayranlıkla baktım. Dişlerini fırçalarken üzerinde sadece, belirgin bir "V" harfine kadar inen kaslarını ortaya çıkaran düşük belli, siyah bir eşofman altı vardı.

. ve ötesini gösteriyordu. Heykel gibi hatları o kadar güneye uzanıyordu ki, *bu* boyutun özel bir antrenmanın sonucu olup olmadığını merak ettim.

Hazır olda duran meme uçlarımı gizlemek için kollarımı geceliğimin üzerinde kavuşturdum. "Yatakta olmalıydın."

Karnındaki sargı bezleri bembeyaz parlıyordu. Pürüzsüz, bronz teni yara bere içindeydi ve sadece bu saldırı yüzünden değil. "Doktor son birkaç gündür çok iyi iyileştiğimi söylüyor," dedi.

Lavaboya tükürmek için kalçasından eğilirken yüzünü buruşturduğunu gizlemek için elinden geleni yaptı ama ben daha iyi biliyordum.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Çünkü bu sabah onunla konuştum ve *en az* bir hafta daha ayaklarının yerden kesilmesini istiyor."

Homurdandı. "Bir *hafta* mı? Hayır, *anne*. Birkaç günden fazla yatağa bağlı kalırsam çıldırırım. Ve birkaç gün oldu."

Bu konuyu ilk kez konuşmuyorduk. Onun travmatik bir deneyim yaşadığı gerçeğini anlayışla karşılamaya çalıştım ama benim de başıma gelmişti. Cristiano sahalara dönmek istiyordu. Ve ben . . . Onu tekrar kaybettiğimi düşünmenin sakatlayıcı korkusunu asla yaşamak istemiyordum.

"Günler içinde iyileşemezsin," dedim. "Sen-"

"Bunu daha önce de yaptım. Ayaklarımın yerden kesilmesi benim için çok daha tehlikeli Natalia. Bu bizi savunmasız bırakır." Diş fırçasını musluğun altına tuttu. "İyileşmek için bildiğim en iyi yol işe geri dönmek."

"Bunu yasaklıyorum," dedim. "Yatağımızdan ayrılmanı yasaklıyorum."

Cristiano durakladı, sonra tavana baktı. "*Ay, Dios mío*, bunu söylediğini duymak için uzun zamandır bekliyordum. Eğer bana katılırsan haftalarca yatakta kalmaktan mutluluk duyarım."

Beni yatağa atmak için kirli zihnini ve doymak bilmez açlığını kesinlikle korumuştı. "Eğer ameliyata girmek zorunda kalırsan, çok daha uzun süre ayaklarının üzerinde duramazsın."

"Seninle geçireceğim bir gece için buna değer."

Jaz elinde merhem, ilaç şişeleri ve sünger banyosu için gerekli malzemelerle içeri girdi. "Yatakta olmanız gerekiyordu, *bayım*."

Sana söyledim sırtışıma saklamaya zahmet etmedim.

Jaz'ın elindeki eşyalara yavaşça göz kırptı ve başını salladı. "İkinize de söyledim zaten, duş alabilecek durumdayım."

"*La doctora* henüz hareket etmemen gerektiğini söyledi," diyerek her şeyi tezgâhın üzerine koydu. "Natalia'nın yaraları temizlemesi ve bandajları değiştirmesi gerekiyor. Ona nasıl yapılacağını gösterdim. İki dakika sürer, orada dur."

"Jaz, beş saniye içinde duşa gireceğim," dedi eşofmanının bağını çözerek. "Yani üç saniye içinde pantolonumu indiriyorum."

"Çok dengesizsin. Düşebilirsin."

Jaz haklıydı, ayağı kayabilir ve başını çarpabilirdi. Saklamaya çalışsa da acı çekmeden kollarını zar zor kaldırabiliyordu. Yardıma ihtiyacı vardı ama bunu asla kabul etmeyecekti. "Sana katılacağım," dedim.

Yansımda benimkilerle buluşan gözleri parlıyordu. "Bana katılmak mı? Yani *duşta* mı?" Sesindeki alay neredeyse teklifimi geri çekmeme neden oluyordu.

"Sana borçluyum," dedim. Geçen ay banyomda ayağımdaki camı çıkarırken yaralanan ben olmuştum. "Depo yangınından sonra bana yardım ettiğin için."

Yüzündeki her türlü alaycı ifade kayboldu. "En başta yaralanmanın sebebi bendim."

"Unutmadım." Ama benim için gelmişti. Sırf bana yardım etmek için havaya uçmak üzere olan bir binanın kenarına tırmanmıştı. Diego ise Maldonados'un uyuşturucularını kurtarmaya çalışırken -ve başaramazken- beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakmıştı.

Yanaklarımın kızarmamasını umarak Cristiano'ya doğru adım attım. Birkaç gece önce kocamla flört etmek karanlık bir zamanda bir eğlence parıltısı olmuştu ve kesinlikle biraz eğlenceye ihtiyacımız vardı. "Yaralarımı temizledin ve sardın," dedim. "İzin ver ben de aynısını yapayım."

"Teşekkür ederim, Jaz," dedi Cristiano. "Gidebilirsin."

Dudaklarını kıpırdatarak bir kez başını salladı ve banyodan çıktı. En azından bu sefer tartışmadı. Ya da benim de kabullenmeye başladığım şeyi görmüştü - Cristiano ile aramızdaki şeyler değişmişti.

Bu ileri davranışı kendimde fark etmemiştim ama daha önce de görmüştüm. Karşımdaki adamdan onunla ilgilenmemi istememden memnun görünüyordu.

İddiamı ortaya koyuyordum.

Bana daha önce defalarca söylemişti, ben onunum.

Ve ilk kez, kafamın içindeki küçük bir ses cevap verdi. O benimdi.

Cristiano, ben ona arkadan yaklaşıırken yansımadan izledi.

"Yapabilirsen kollarını biraz kaldır," dedim.

Ortasındaki bandajlara erişebilmem için kollarını yavaşça kaldırdı.

"Acıyor mu?" Gazlı bezi çıkarmaya odaklanırken sordum. "Daha iyi öpecek misin?"

Acımasız. Gülümsememi sakladım.

"Hayır." "O zaman hayır, değil."

Bir kürdandan daha uzun olmayan, ancak kapatmak için kalın, koyu renkli dikişler gerektirecek kadar geniş olan temiz, kırmızı yaralara kaşlarımı çatarak baktım. Göğsündeki sargıyı soyduktan sonra her şeyi çöpe attım. Duşu açmak için banyoya geçtim ve geri döndüğümde karşımda duruyordu. "Bunlarla duş alamam," dedi.

Gözlerim pantolonuna kaydı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet." Sesindeki törpüyü temizledi. "Herhangi bir yere eğilmek acıtıyor."

Acıttığından hiç şüphem yoktu ama acı çektiğinde bunu nadiren paylaştığından, art niyetli olduğunu anlamıştım. Yine de bu gece

Onunla birlikte kaçtı.

Eşofmanını kaslı kışının üzerinde gezdirirken parmaklarım tenini sıyırdı. Sertleşmediğini gördüğüm için minnettar bir şekilde nefesimi bıraktım. Doktor Sosa Cristiano'yu kendini zorlamaması konusunda açıkça uyarmıştı ama aklında seks varsa uyarılarını dikkate alacağından emin değildim.

Ama onu açıkta ve yardımımıza muhtaç halde görmek arzularımı kamçılıyordu.

Koca sıfatı son birkaç hafta içinde pek çok anlam kazanmıştı. İşkenceci. Koruyucu. Öğretmen. Yakında tekrar nasıl değişeceğini bildiğim için neredeyse titriyordum. *Sevgili*. Onunla seks yapma düşüncesi beni her zaman heyecanlandırmıştı, beni korkutsa ve utandırsa bile. Ama günler geçtikçe ve Cristiano iyileşmeye başladıkça, nihayet onun ilerlemelerine boyun eğme beklentim daha acil hale geldi.

Bu gece olamazdı. Hâlâ iyileşmekten çok uzaktı.

Ama beni kıvrandırmaktan her zaman zevk aldığı için, sonunda bu iyiliğine karşılık verebilirdim.

Geceliğimi başımın üzerinden çekip pantolonuyla birlikte indirirken bakışlarını üzerimde tuttum. Gözleri göğüslerime kaydı. Meme uçlarım hâlâ iki çakıllı noktaydı ve ona gösteriş yapıyorlardı.

Duşa önce ben girdim ve ona yardım etmek için elimi uzattım.

Onu.

O suyun altında hareket ederken, ben de bir süngerini sabunladım. ve sırtına dokundurdu.

"Orada yara yok," dedi omzunun üzerinden. "Bu kadar nazik olmana gerek yok."

Süngerini geniş yüzeyinde gezdirdim ve omuzlarına uzandım. Sağ omurgasından geçen uzun bir yara izini takip ettim. Yanlarındaki, kollarındaki ve sırtındaki diğer izler şiddet dolu bir hayatın hikâyesini anlatıyordu.

"Bu bıçakla ilk karşılaşman değil," diye tahmin ettim ve başparmağımı bir kürek kemiğinin altındaki kabarık, pembe derinin üzerinde gezdirdim. "Bu bir kurşundan mı oldu?"

"Sana söyledim, daha önce de ayaklarım yerden kesilmişti."

Yıllar önce gazetede Calavera kartelinin kötü şöhretli, isimsiz lideri hakkında bir haber okumuştum. İddiaya göre

Hayatında uyuşturucudan çok kurşun yemiş. Cristiano'nun n tarafına doğru ilerledim, geçmişine dair her ipucu beni büyülüyordu. "Ne oldu?"

"Pek çok şey," dedi. "İstersen bir gün sana anlatırım ama sırtımdaki uzun yara izi önemli olan tek yara izi. Her şeyi o başlattı - babamın kemeri."

Donup kaldım, sadece gözlerimi onunkilere diktim. Bunu duymanın beni daha çok şaşırtmasını isterdim ama babasının kötü niyetli olduğu bir sır değildi. Diego ara sıra bu konudan bahsederdi ama önemsizmiş gibi davranırdı. Çoğunlukla kurtulduğu için miydi bu? Ağabeyi onu korumak için mi tüm yükü üstlenmişti? Haftalar önce böyle bir sonuca asla varmazdım ama Cristiano'yu böyle bir adam olarak tanımaya başlamıştım. Başkalarını korumak için elinden geleni yapan biri.

"Babandan nefret ediyorum," dedim. "Ve bunu yaptığı için zgnm."

Cristiano, "Bununla yüzleştim ve onunla olan sorunlarımı çözdüm," dedi. aba sarf ederek bir elini kaldırdı ve fayansa yaslandı. "Ne kadar ileri gidebileceğine nadiren şaşırıyordum. Öte yandan Diego'nun ihanetini hiç tahmin edemezdim."

Diego ve Cristiano birbirlerinin geriye kalan tek yakın akrabalarıydı, bu yüzden o zamanlar elbette yakındılar. Yine de şimdi Cristiano'nun bakış açısından olayları daha net görebiliyordum. Diego kardeşine sırtını dönmüş, Cristiano'yu onu öldürebilecek vahşi bir suçla itham etmişti.

Sol göğüs kafesinin üzerindeki başka bir kurşun yarasına baktım. "Benim bile bilmediğim o kadar çok şey yaşadın ki."

"Beni ben yapan o oldu," dedi. "Bu yaraların geri kalanı hakkında konuşmaya bile değmez Natalia, bu yüzden onlar için endişelenme. İyileştikten sonra yeni yaralarım için de aynı şey geçerli olacak. Daha güçlü bir şekilde ilerleyeceğiz. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Yaralarını yıkamaya devam ettim, iyice temiz olduklarından emin oldum - ve fiziksel olarak çok yakın ve çırılçıplak olduğumuz gerçeğine takılmamaya çalıştım ve ilk kez korkmadım, endişelenmedim veya gerilmedim.

Ben onu sessizce sabunlarken, siki seğirdi. Eskiden olsa, bu beni korkuturdu. şimdi ise bana her şeyden önceki son gecemizi hatırlatıyordu.

bunun. Gece kulübü *La Madrina*'nın üst katında, başına açacağı beladan habersiz, aradığı şeyin peşinden gitmesini tavsiye ederken. Ve sonra, onu teselli etmek için dizlerimin üzerine çöktüğümde ...

Göğsümde bir kızarıklık oluşunca arkamı döndüm ve süngerini onun şampuanıyla değiştirdim. Her hareket onun için bir çabaydı ama kollarını başının üzerine kaldırmasına imkân yoktu. Saçına ulaşmak için bile bir tabureye ihtiyacım vardı.

Avucuma biraz şampuan sıktım, düşün diğer ucuna gittim ve bankın üzerine tırmanarak onun üzerinde durdum. Bana öylece bakınca, "*Entonces?*" dedim. Eee?" dedim. Bir kaşımı kaldırdım. "Buraya gel."

Bana doğru yürürken kıkırdadığına yemin edebilirdim. Ellerimi saçlarının arasına soktum. Islak olduğunda daha da fazla görünüyordu - ellerimde bolca ipeksi ve mürekkep gibiydi.

Ben köpürtürken gözlerini kapadı ve alnını karnıma yasladı. Kirli sakalıyla göğüslerimin arasındaki hassas noktayı sıyırdı ve ben iniltimi içimde tutmak için dudağımı ısırdım. Bu sadece onu cesaretlendirirdi ve kontrolünün kaygan olduğu kanıtlanmıştı. İyi olmak zorundaydık, bu yüzden güçlü olan ben olmalıydım.

Ellerini kalçalarımın dış tarafına doğru kaydırды ve kalçalarımın üzerine koydu, parmakları kış yanaklarımın üzerinde geziniyordu. "Natalia," diye mırıldandı. "*Te extraño.*"

Seni özlüyorum. Tam buradaydım ve yine de anlıyordum. Son üç gündür herkesin onun üzerine titremesi, Tasha ve Alejandro'nun onun zamanını tekellerine almaları ve benim evi çekip çevirmek için yaptıklarım yüzünden uyandığından beri hiç yalnız kalmamıştık. İlaçları geceleri onu bayıltıyordu ve ben de ona alan açmak için kanepede uyuyordum.

Kalbim karnımda atıyordu. Belki de sadece *Cristiano'nun* kontrolü konusunda endişelenmiyordum. Çırılçıplak, kocaman elleri üzerimdeyken ve ona karşı direncim artık beni tutmuyorken ... arzu, o gitmeden önce hiç olmadığı kadar derinliklerime çekildi. Onunla uzun süre mücadele etmişim. Artık buna ihtiyacım yoktu. İstemiyordum.

Cristiano uyandığında, yüz yüze geldiğimizde beni vurmuştu, o ana kadar hayatta kalamayacağından *korkmuştum*.

Onu kaybetmekten. Bu dünyada kendimi Diego'ya, Belmonte-Ruiz'e ve hatta babama karşı savunmak zorunda kalacağımdan. Hissettiğim rahatlama elle tutulur bir şeydi ama bir o kadar da korkutucuydu.

Bu, onun hâlâ beni bu evliliğe zorlayan adam olmadığı anlamına gelmiyordu. Annemin ölü bedeninin başında duran ve beni, kederli bir çocuğu, saatlerce karanlık bir tünelde bırakan adam. Ama aynı zamanda bir zamanlar ailemi korumuş ve Badlands'e geldiğimden beri her ihtiyacımın karşılandığından emin olmuştu.

Son görüşmemizde ondan kalmasını istemiştım ama kelimeleri bulamamıştım.

Ve neredeyse onu kaybediyordum. Söylediği gibi zaman değerliydi ve boşa harcanmamalıydı.

Tüm bunları ona anlatmaya çalışmak yerine kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

Dudaklarını tenime bastırdı, başını yukarı kaldırmadan önce ağzını göğsümde gezdirdi. "*Por favor,*" dedi yavaşça. "Lütfen beni daha fazla inkar etme."

La Madrina'dan ayrıldığı geceden beri ilk kez eğilip onu öpebilirdim. Ve bu sefer, istekli olduğumu itiraf edebilirdim. Bunu istedim. İyileşmesini istiyordum. İhtiyacı olan şeye sahip olmasını. Bu önemsemişim anlamına geliyordu. Ama Diego'ya da değer vermişim. Uyarı işaretlerini görmezden gelmiş, söylediği ya da yaptığı her şeye inanmışım. Korkunç kararlarımdan sonra kendime güvenebilir miydim? Cristiano'ya güvenebilir miydim?

Saçlarından yüzüne köpükler damlıyordu, bu yüzden isteksizce kollarını ortamdan çektim. "Durulanman gerek."

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun Natalia."

Banktan inip onu suyun altına götürürken iç çektim. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. Yaklaştığımda ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu. Teslim olmak istedim. Onu yatıştırmak için.

Belki de onu iyileştirebilecek tek şeyin ben olduğuma inanmakta haklıydı.

"Bütün bunlardan önce beni son gördüğün zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum. "Bıçaklandım, kafama vurulmadı."

Başparmağını fırçaladı

ağzımın köşesinden. "Hafızam her zamanki gibi keskin. Bu

Seni cep telefonuyla yakaladığım ve kulüpte cezalandırdığım gece. Bana hâlâ kızgın mısın?"

Başımı salladım. "Beni en son o zaman görmedin."

"Haklısın," dedi. "Ben çantamı hazırlarken sen uyuyordun."

"Ondan bahsetmiyorum." Onu elime aldım. "Yani dizlerimin üzerinden sana baktığımda."

"*Tanrım*, Natalia." Nefesini içine çekti, parmakları yanaklarıma battı ve bacaklarımin arasında biten bir heyecan uyandırdı. "Böyle konuşurken dikkatli ol."

Geçen sefer karanlıktaydık. Şimdi her şeyi görebiliyordum. Neredeyse bileğim kadar kalındı, kaslı ön kolundan bile daha damarlıydı ve pembe kadifemsi derisi avucumda büyüdüğüce geriliyordu.

Onu okşadıkça gözleri ıstıraplı bir hal alıyordu ve başka birinin şeytanlarını kovalamak için hiç bu kadar istek duymamıştım.

"Öpüşemeyiz - bunun nereye varacağını biliyorsun," dedim. "Ama bu yardımcı olur mu? Kıpırdamadan duracağına ve kendini zorlamayacağına söz vermelisin."

"Ellerin üzerimdeyken asla hareketsiz kalamam." Burnunun kenarından aşağı su damladı. Bileğimi yakaladı ve elini benimkiyle yanlarımızda birleştirirken onu serbest bıraktım. "İhtiyacım olan şey bu değil zaten."

"O zaman ne?"

Diğer eliyle çenemi geriye doğru eğdi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Beni neredeyse kaybettiğin için duyguların değişti mi?"

"Evet." Bakışlarını tuttum. "Ama ilişkimizin böyle devam etmesini bekleyemezsin."

bir gecede dönüşür."

"Dönüşmedim. Ama söylemek istediğin bir şey varsa, şimdi söyle."

Sesine kararlılık girdiğinde, kafamın içinde bir uyarı alarmı çaldı. "Neden?" diye sordum. Omuzlarım gerilerek sordum.

"Gitmem gerek Natalia." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Max'in Belmonte-Ruiz'le daha fazla kalmasına izin veremem."

Allah kahretsin. Hayal kırıklığı içimde alevlendi ve kollarımı kavuşturmak için geri adım attım. Cristiano birkaç gün önce neredeyse *öldürülüyordu*. Geri çekilmesi için ne gerekiyordu? "Buna izin veremeyeceğini biliyorum."

Bu dünyanın doğasında var. Ama *sen* gidemezsin. Bir plan yap ve Alejandro ile adamlarını Max'in peşine gönder."

"Max'i tehlikeye atan benim." Kaşlarını çatarak alnındaki çizgileri derinleştirdi. "İşimi yapmaları için başkalarını gönderemem. O *taksilerle* oyun oynamaktan bıktım ve beni anlayın, o orospu çocuklarını havaya uçuracağım."

Bunu yapamazdı. Şimdi yapamazdı. Sonunda Cristiano'yu olduğu gibi görmeme izin veriyordum ve o kendini tekrar ateş hattına sokacaktı. Son birkaç haftadır benden istediği tek şey bu değil miydi, kendimi bizim fikrimize açmam? Onunla savaşmayı bırakmamı? Ve şimdi ben hazır olduğum için, yarı kapasitede bile değilken oraya geri dönecek ve kendini öldürtecek miydi? "Hazır değilsin."

"Neyi yapıp neyi yapamayacağımı bilmem için bana güvenmelisin.
.."

"Sen bir aptalsın."

Durakladı, bana göz kırptı.

Artık dikkatini çekmiştim, kendimi tutmadım. "Sence Sen bir süper kahramansın, ama değilsin. Ölümlüsün. Ölebilirsin."

"Ölemeyeceğimi hiç söylemedim."

"Öyle davranıyorsun. Fiziksel olarak iyileşmeye yakın bile değilsin. Şimdi gidersen, eve bir ceset torbasında dönersin."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Doğruldu ve üzerime yürüdü. "Yoksa vücudumun ne kadar yetenekli olduğunu kanıtlayacağımı umarak beni kışkırtıyor musun?"

"Zihinsel olarak da hazır değilsin. Hayatınıza yönelik bir saldırıdan sonra kendinize toparlanma şansı bile vermediniz. Duygularınla mantıksız davranıyorsun-"

"Buna inanıyorsan beni hiç tanıımıyorsun demektir."

"Sen de *kendini* tanıımıyorsun." Tam boyuma yükseldim ve kararan bakışlarını tuttum. "Sen bir erkeksin ve düşebilirsin Cristiano. Burada sana güvenen insanlar var."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Çenesini sıktı ve yüzünü benden çevirdi. "Tek düşündüğüm şey bu. *Ben* tehlikedeyken tehlikeye giren tüm hayatlar. Bu yüzden gitmek zorundayım."

"Bu yüzden Max'in peşinden gidemezsin. Bu durumunuzda normalden daha savunmasızsınız ve bu da etrafınızdakileri riske atıyor. Yapma."

aptal olma, Cristiano."

Bana doğru adım attı. "Cesur küçük kız. *Beni* arayabileceğini mi sanıyorsun?

isimler?"

"Çenemi kapalı tutmam için beni korkutmaya çalışabilirsin ama hayatın söz konusu olduğunda bunu yapmayacağım."

"Neden?" diye sordu. "Neredeyse ölüyordun."

"Bundan daha yakınına geldim."

Max'e burada sahada olduğundan daha fazla yardımcı olabileceğini kalın kafasına sokmak için ona bağlamak istedim ama bu bizi hiçbir yere götürmeyecekti. Bir nefes aldım ve onu ikna etmeye çalıştım. Avucumu göğsündeki yaranın üzerine koyduğumda irkildi. "*Escúchame*, Cristiano. Beni dinle. İhtiyacın olduğunda adamlarına güvenecek kadar zayıf değilsin. Ne zaman geri çekileceğini ve daha yetenekli insanların yardım etmesine izin vereceğini bilmenin seni daha güçlü kıldığını göremiyor musun?"

Elini yumruk yaptı. Bir düşmanın onu güçten düşürmeyi başarması ve yoldaşı için elinden geleni yapmaktan alıkoyması canını yakıyordu.

Eli büküldü. Benimkini göğüs kafesinde kapattı. "Her dokunuşun beni rahatlatıyor. Beni iyileştiriyor. Ama sen beni yatıştırırken, Max'e tam tersi yapılıyor. O bir mahkûm, misafir değil."

Bu fikre karşı gözlerimi kapattım ama görüntü karanlıkta daha da netleşti. Eğer Max hâlâ hayattaysa, işkence gördüğüne hiç şüphe yoktu. Karanlık bir odada bağlı, kanlı ve şişmiş görüntüsüyle savaşmaya çalıştım. "Anlıyorum," dedim. "Max'in eve dönmesini ben de istiyorum. Ama daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Belki de onu seni yemlemek için götürdüler."

"Ölü bir adamı yemleyemem."

"Belki de ölmemen gerekiyordu."

Bir süre sonra kaşları çatıldı. "Ne?"

"Tüm bunları düşünmek için çok zamanım oldu," dedim. "'Eğer nişan alacaksan, öldür. Bunu bana sen öğrettin. Öyleyse neden Max'i alalım? Seni otele öldürmeyi planlamışlarsa neden evine saldırma zahmetine girdiler?"

Cristiano benim düşünce tarzımı anladığında farkına vardı. "Eğer ölmüş olsaydım her türlü mesaj anlamsız olurdu," dedi.

yüz ifadesi hafifliyor. "Benim yaşamamı istediler. Ve senin de."

"Ben mi?" Başımı salladım. "Saldırganım neredeyse beni boğarak öldürüyordu. Neredeyse boğazımı kesiyordu-"

"Neredeyse," dedi Cristiano. "Seni canlı çıkarmak için emir almış olabilir. Üzerinde bir şırınga vardı."

"Ne?" Elinde bıçak olduğunu sandığım şeyi tutan adamın puslu anısı geri geldi. "Sakinleştirici mi?"

"İlk hedefleri sen olurdun. Neden sadece seni vurmadılar?" Yutkundum. "Öleceğimi düşünürken *en büyük* korkum seni almalarıydı Natalia."

Titremekten kendimi alıkoydum. Bu yeni bilgi o geceyi tamamen değiştirmişti. Hayatımdan daha fazlası risk altındaydı. Şu anda Max'in konumunda olabilirdim, baltasını taşa vurmuş rakip bir kartelin pençesinde olabilirdim.

Max'in gitmesini istiyordum. Umutsuzca. Ama Cristiano'nun hayatı benim için daha önemliydi, bu yüzden ona ulaşabileceğimi bildiğim bir şekilde konuştum. "Max'i almak için beni de yanında götüreceksin?"

Ağzının kenarları sarktı. "Neden gideyim ki?"

"Çünkü gidersen Çorak Topraklar'ı yine korumasız bırakmış olursun. *Beni* savunmasız bırakmış olursun. Beni isterlerse, tekrar deneyebilirler."

Acı yüz hatlarını gölgeliyordu ama bu beni yıldırmadı. Pervasızca hareket ederse neler kaybedebileceğini anlamasına ihtiyacım vardı.

"Bir tuzağa doğru yürümeni -hayır, koşmanı- bekliyor olabilirler," dedim. "Ve eğer sen ellerindeysen, ben de ellerindeyim demektir."

Avucumu göğsüne götürdü. "I . . . Orada oturup çürümesine izin vermem Natalia. Ve eğer ona yardım edemezsem, onu hayal kırıklığına uğratmış olurum."

Kollarımı boynuna doladım, ıslak ve çıplak bedenlerimiz aynı hizaya geldi. "*Hay un tiempo señalado para todo,*" diye fısıldadım, İncil'den alıntı yaparak. "*Un tiempo de matar, y un tiempo de sanar.*"

Her şeyin bir zamanı vardır. Öldürmek için de, iyileştirmek için de.

"Bu kararları tek başına vermedin. Max neye bulaştığını biliyordu," dedim. "Bununla başa çıkabilir. Başkalarının hayatı pahasına kendi hayatını kurtarmanı asla beklemezdi. O güçlüdür."

Ürperdi. "Ne yapmalıyım?"

Kollarımda, benden yardım isteyen en acımasız, en korkutucu suç lordlarından biri vardı. Bu ilk kez olmuyordu. Gece kulübünün üst katındaki yatak odasında ona verdiğim tavsiye yanlıştı. Ona gitmesini söylemeseydim, belki de kalırdı ve ikimiz de ölümle yüzleşmezdik.

Yine de şu an burada olmazdık.

Bana geri döndü. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Yardım için bana geri döndü.

Olası bir ölüm durumunda öne çıkmam gerektiğini biliyordum. O yaşadıktan sonra bu neden değişsin ki? Her zamankinden daha fazla, onun düşündüğü kadın olabilirdim. Gelini olarak seçtiği kraliçe.

Yanağımı kollarla kaplı çenesine yasladım, 1.80 boyundaki adam güçlü ve çıplak duruyordu. Erkeksiliği ve savunmasızlığının yan yana gelmesinden cesaret alarak geri çekildim ve "Bir plan yaparsın. Bir ekip kurarsınız. Ama acele etmezsin. Max sert ve inatçıdır. Adamlarınız ona ulaşana kadar dayanacaktır."

Cristiano alnını benimkine yasladı. "Biz," dedi. "Bir plan yapacağız. Bir ekip kuracağız. Onu dışarı çıkaracağız."

Artık işin içindeydim. Bir süredir içindeydim. Cristiano birkaç kelimeyle artık kendi isteğim dışında burada olmadığımı söyledi. Ben de bunu kabul ettim.

Cristiano'yu içeri aldım. Beni ittiği role adım attım. Fildişi kulede onun yanında durdum.

Calavera kraliyet ailesiydik.

Cristiano'nun ölümle burun buruna geldiği haberi Çorak Topraklar'a yayılmıştı ve sonraki hafta, ev yapımı yemekler ve çömlek, mum ve tekila gibi el yapımı ürünler şeklinde iyi dilekler almak tam zamanlı bir iş haline geldi. Bu, olabileceklerden ziyade onun iyi talihinin bir kutlamasıydı ve dikkatimi dağıttığı için minnettardım.

Ancak bir akşam kasaba meydanından içeri girdiğimde, hala ilgilenmem gereken başka, daha kişisel meselelerim olduğunu hatırladım. Ağaç dikmekten toprakla kirlenmiş eldivenlerimi çıkardım ve sesleri yemek alanına kadar takip ederken onları girişte bıraktım.

Duymak istediğim son iki sestir bunlar: Tasha ve Cristiano.

Tasha evin neresinde olursa olsun her geçen gün daha da istenmeyen bir varlık haline geliyordu ama daha da çıldırtıcı olan Cristiano'nun dinlenmekten kaçınmasıydı.

İçeri girdim ve onları kimsenin oturmadığı uzun masanın en ucunda sohbet ederken buldum. "Artık kanatların var mı?" Sesimin taşınmasından ve sandaletlerimin fayansı tokatlamasından memnun bir şekilde sordum.

Cristiano cümlelerin ortasında durup bakışlarını bana çevirdi. "¿De qué estás hablando?"

Neden bahsettiğimi bilmek mi istedi? *Pfft*. Yüzüme samimi bir gülümseme yerleştirdim. "Doktorun açıkça emrettiği için aşağıya inmediğinizi biliyorum. Asansör de güvenlik güncellemeleri nedeniyle hizmet dışı. Peki uçtun mu? Yoksa en üst kattan benim bilmediğim bir kayma mı var?"

"İki haftadır yataktayım," dedi. "On bir gün oldu, abartmayın."

"Doktor Sosa az önce üst katta bizimle birlikteydi," dedi Tasha, "ve bize her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

Biz mi? Bakışlarımı Cristiano'ya çevirdim. Jaz ya da Doktor Sosa olmayan bir kadınla yatak odamızda yalnız kalmasını yasaklamam gerekmiyordu ama görünüşe göre yasaklamam gerekiyordu. Daha da kötüsü, sadece merdivenleri kullanmakla kalmamış, giyinmişti de.

Ütülenmiş beyaz gömleği ve pantolonuyla çıldırtıcı derecede yakışıklı görünüyordu. Bana kanlar içinde ve yarı ölü bir halde teslim edildiğinden beri ilk kez pijamalarını çıkarmıştı. Bir yere gittiğini mi sanıyordu?

"Rahatla Natalia," diye ekledi Tasha. "Cristiano insanüstü bir hızla iyileşiyor."

"Hayır, iyileşmiyor." Sandalyesinin yanında durmak için yürüdüm.

"Çünkü o

insanüstü *değil*. O bir insan ve üç kez bıçaklandı."

"Hâlâ neden umursadığını anlamakta zorlanıyorum." Daralmış gözleri bana dikilmişti. "Evliliğine ne diyordun Cristiano? Sen ve Costa arasında bir ittifak mı? Başka bir şey değil."

Tasha'nın tüm bunların göstermelik olduğunu düşünmesi fikrinden *nefret ediyordum*. Cristiano ile yakınlaşmıştı. Onun nelerden hoşlandığını ve -bensiz birlikte vakit geçirdiklerini düşünürsek- kulağını nasıl çekeceğini biliyordu. Kocam kadar tecrübeli bir erkeğin yanında nasıl davranması gerektiğini bilen güzel bir kadın olduğundan bahsetmiyorum bile - ki ben birçok açıdan hâlâ bir kızdım, özellikle de konu seks olduğunda.

Cristiano'nun yüzüne döndüm. "Doktor burada mıydı? Ne dedi?"

Gözleri parladı. "*Neredeyse* her şey için temiz olduğumu."

Göğsümde bir kızarıklık oluştu. "Bunu onun ağzından duymam gerekecek."

"Onun yanında olsaydın duyardın," dedi Tasha arkamdan. "Neredeydin?"

Bahçeyle uğraşmak birden kulağa etkileyici gelmedi ama Çorak Topraklar'da vakit geçirmek bundan çok daha fazlasıydı. Konuşacak Max, Cristiano ve hatta Alejandro olmadan, sakinlerin çözülmesi gereken sorunları vardı ve şapelin etrafında yardım ederken bunlardan bazılarını duydum.

Tasha'ya döndüm. "İşlerle ilgileniyorum. Teresa bana bazı şeyler gösteriyordu." "Alyanslarımı yapan kuyumcu." diye eklemekten önce sol elimi kaldırdım.

Tasha manikürünü kontrol etti. Son birkaç haftadan sonra nasıl hâlâ bozulmamıştı, aklım almıyordu. "*Ten cuidado*, Cristiano. Dikkatli olmalısın," dedi. "Bir mafya babası düştüğünde, her zaman pusuda bekleyen akbabalar vardır."

Cristiano masadan kalktı, ayağa kalktı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Düştüğümü mü ima ediyorsun?" diye sordu.

Tasha dudaklarını ıslattı. "Bu durumu kontrol altına almazsan düşeceksin. Haber yayılıyor."

Daha önce de ilk geldiğinde benzer bir şey söylemişti. Ben daha açıklık getirmesini isteyemeden Alejandro mutfağın kapısını açtı ve Jaz'ın geçmesi için kapıyı tuttu.

"Akşam yemeği için kaç kişilik yer ayarlayayım, *senyor*?" Jaz sordu.

"Beş kişilik ayarlayın," diye cevap verdim. "Pilar da bize katılacak. Onu getirecek misin Alejandro?"

"Elbette," dedi ve Pilar'ın zamanının çoğunu geçirdiği kütüphaneye doğru neredeyse koşarak gitti.

Jaz çatal bıçak takımlarını ve peçeteleri dağıtıp kadehlere kırmızı şarap doldururken Cristiano masanın başına geçti, sanki normale dönmüş gibi yürüyordu. Yine de bu hâlâ acı çekmediği anlamına gelmiyordu.

Dirseğimi onunkiyle birleştirdim ve sesimi alçalttım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Her zamankinden daha iyi," dedi bana bakmadan.

"Tasha dedikoduların yayıldığını söyledi. Bu Belmonte-Ruiz'in ötesindeki insanların Çorak Topraklar hakkındaki gerçeği öğrenmeye başladığı anlamına mı geliyor?"

"Bunu şimdi tartışmayacağız." "Ama-"

"*Hayır* dedim."

Tasha ve Jaz sustu, bize baktılar.

"Bu akşam yemeği için uygun bir konu değil." Cristiano masanın ortasındaki gösterişli şamdanlardan birini kaptı ve Jaz'a doğru itti. "Kurtul şundan. Bu *malditas cosas* varken kimse birbirini göremez."

Şamdanlar kadar aptalca bir şeye küfrederken ağızım açık kalmıştı. Döndüğünden beri tartışıyor olsak da bana ilk kez kızmıştı. Konunun ne *olduğundan* bile tam olarak emin değildim ama belli ki canımı sıkan bir konuydu.

Pilar'ın kahkahası Alejandro'dan önce geldi. Belli ki onu eğlendirmek için bir şey söylemişti ama gözleri Cristiano'ya takılınca tavrı değişti.

Cristiano oraya kapatıldığından beri odamızdan pek çıkmamıştı, bu da ... Pilar'ın onu -en azından bilinci yerindeyken- düşünümüzden beri ilk kez gördüğü anlamına geliyordu. Ellerini önünde kavuşturdu, gerginliği odanın öbür ucundan bile hissediliyordu. "Nereye oturayım?"

"Natalia'nın koltuğu dışında herhangi bir yere," dedi Cristiano, baştaki sandalyesinin arkasında durarak.

Pilar'ın gözleri etrafı taradı. Nadiren aynı masada yemek yediğimiz için kimin koltuğunun kime ait olduğunu bilmesine imkân yoktu. "İşte," dedim ona elimi uzatarak. Onu benimkinin yanındaki sandalyeye götürdüm. "Alejandro, sen onun karşısına otur."

Cristiano benim sandalyemi çekti ama Pilar'la konuştu. "Sanırım bir süre bizimle kalacaksın."

Pilar kucağına bir peçete sıkıştırırken Alejandro'ya baktı. "I . . ."

Alejandro, "Nişanlısı Pilar'ı bir daha rahatsız etmeyecek," diye karşılık onu verdi.

.

"Güzel," dedi Cristiano, oturmamı işaret ederek.

Olduğum yerde kaldım, kendimi bir anda döngünün dışında hissettim. "Ne oldu?"

bahsediyorsun?"

"Kimin nişanlısı?" Tasha araya girdi.

"*Siéntate*." Cristiano oturmamı emretti, üst dudağında boncuk boncuk terler oluşurken bekledi. *Ben* oturana kadar rahatlamayacağını bildiğimden itaat ettim. Beni masanın altına oturttu ve "Ne tür yemeklerden hoşlanırsın, Pilar?" diye sordu.

Ona cesaretlendirici bir gülümseme verdim. "Geleneksel," dedi.

"Geleneksel ne?" Cristiano baş köşeye oturarak sordu. "Geleneksel Vietnam yemeği mi? Pho sever misin? Hint yemeği? Körili tavuk?"

"Ne demek istediğini biliyorsun," dedim Cristiano'ya. Onun sorunu neydi? Daha önce hangi sinirine dokunduysam, belli ki hâlâ hassasmış. "Çoğu insan ölüme yakın bir deneyimden sonra şükreder, sen daha da huysuz çıkıyorsun."

Pilar dehşet dolu bakışlarını bana çevirdi. Onun dünyasında kadınlar etrafta dolaşıp tehlikeli krallara *huysuz* demezlerdi.

Cristiano peçetesini kucağına doğru açarken durakladı ve bana baktı. "Daha huysuzunu görmedin, *mamacita*."

"Haklı," dedi Alejandro masanın karşısından. "Belki de ağrı kesicileri bıraktığın içindir."

"Ne zaman?" "Ne zaman?" diye sordum.

Cristiano oturduğu yerde arkasına yaslandı ve burnunun kenarına masaj yaparak derin bir iç çekti. "Günler önce."

"Sorun ne?" diye sordum. "Başın mı ağrıyor?"

"Giderek artıyor, evet," dedi.

Pilar kıkırdadı, sonra Cristiano ona bakınca sanki gülmek başını belaya sokacakmış gibi nefesini içine çekti. Ondan hâlâ korkuyordu. Onu suçlamıyordum -ikimizi de kaçırmıştı- ama ona zarar vermeyecekti.

Cristiano *bana* zarar vermeyecekti.

Bunu ilk kez anladım, yapmayacağını başından beri biliyordum.

Cristiano bana *asla* zarar vermezdi.

O zamanlar, çocukken, çenemin altındaki Beyaz Hükümdar'la beni iliklerime kadar soğuttuğunda bile. Babamın evindeki banyomda beni yalnız yakalayıp soyduğunda ya da kilisede onun merhametine kaldığımda değil. Yeni gelini olarak karşısına dikildiğimde, onun malı olduğumu iddia ettiğinde değil.

İçgüdülerim bana bunu söylemişti ama tam olarak farkına vardığımda ona baktım. Belki de başından beri Cristiano ne pahasına olursa olsun beni takip ediyordu. Bu yaptığı şeyi doğru yapmıyordu ama onu düşündüğüm canavar da yapmıyordu.

Ben Cristiano'yu incelerken, gözleri Pilar'ın neredeyse kulaklarına kadar inen omuzlarından masanın üzerinde sıkıca bağlanmış ellerine doğru gitti. Uzun kollu bir elbise giymişti ama Cristiano'nun elbisenin altındaki soluk morlukları gördüğünü biliyordum.

Elini yüzünden çekti ve ona rahatlatıcı bir gülümseme verdi. Zoraki olduğu belliydi ama çaba sarf ediyordu. "Az önce sana karşı kısa davrandığım için özür dilerim. Manu için de özür dilerim."

Yere baktı. "Ben iyiyim."

Cristiano son birkaç haftayı beni bir tehdit olmadığına ikna etmeye çalışarak geçirmişti; şimdi onunla her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaktı.

Ama sonra, muzip bir gülümsemeye başını kaldırdı. "En azından Manu'dan daha iyiyim."

Cristiano içten bir kahkaha attı. "Dün iyi geçti o zaman?" "Dün mü?"

Ben sordum. "Peki Manu'nun nesi var? Eğer

Biri bana ne olduğunu anlatmazsa ..." Tehdit ettim. Tasha kıpkırmızı dudaklarını büzdü. "Manu da kim?"

Cristiano, "Pilar'ın eski sevgilisi, onunla son kez fiziksel ilişkiye girdi," diye açıkladı ve sonra bana döndü. "Pilar'a burada tutsak kalmayacağına dair söz verdim. Dün Alejandro onu evine götürdü."

Arkadaşıma bakakaldım. Bunu nasıl kaçırmıştım? Zamanımı Cristiano'yla ilgilenmek ve Badlands işlerini halletmek arasında bölüştürdüğümünden, son zamanlarda Pilar'ı pek görmemiştim. Tanrı aşkına, burada sadece bir hafta sonu geçirmeyi planlamıştı ve onu kontrol etmek tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Dün eve mi gittin?" Ona sordum.

"*Evet* ve o geri dönmeyi *tercih etti*," dedi Cristiano, sırtışını gizleme zahmetine girmeden. "Düşünebiliyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Bırak da kendi adına konuşsun."

Azarlayıcı bir kaş hareketiyle karşılık verdi.

Pilar'ın başını kısa ve hızlı bir şekilde sallamasından konuşmak *istemediği* anlaşılıyordu ama ben onu ısrarla devam ettirdim. "Kalmak istiyor musun?"

Yavaşça başını salladı, gözleri Alejandro'dan Cristiano'ya kaydı. "İstediğim zaman ayrılabilmem şartıyla. Manu'yla olan nişanımdan başka bir çıkış yolu göremedim. Yine de aileme söylemem ve evden bir şeyler almam gerekiyordu, bu yüzden Alejandro da benimle geldi."

Masanın üzerinden elini uzattım. "Yanında olamadığım için üzgünüm."

"Uğraşman gereken çok şey var," dedi. "Şimdi yerleşiyorum, benim için endişelenme."

Jaz ve şef mutfak kapısından içeri girerek şeftali dilimleri, beyaz peynir, ceviz ve kuru yaban mersini ile süslenmiş salataları getirdiler.

Tasha ağzına küçük bir lokma attı ve inledi. "*İlahi*."

Böyle mükemmel şeftalileri nereden buluyorsun?"

Cristiano sırtıttı. "Tam burada, Çorak Topraklar'da."

"Fisker en iyi yemekleri yapmıyor mu?" Önce ona sonra da Pilar'a gülümseyerek sordum. Yemekten en iyi o anlıyordu ve rahat bir konunun omuzlarındaki gerginliği azaltacağını umuyordum. "Kocamın pek bir özelliği olmayabilir ama yemekleri doğrudan topraktan geliyor ve dünya çapında bir şef çalıştırıyor."

Cristiano gözlerini bana dikti. Şaka yaptığımı belli etmek için ağzımın bir köşesini kaldırdım. Elini masanın üzerinde bana doğru açtı. Pilar'a onun yanında rahat olduğumu göstermek için mükemmel bir fırsattı, böylece o da rahat olabilirdi.

Elimi onunkine koyduğumda kısa bir süre dudaklarına götürdü, sonra masanın altına indirdi. "Eminim *kocanızın* başka bir özelliği daha vardır," dedi.

Avucumun altındaki ani erkeksi güç, birlikte duş aldığımız anların zihnimde yanıp sönmesine ve vücudumda bir heyecan titremesine neden oldu. Bunun bir kısmı Cristiano'nun beni doğuracak kadar iyileşene kadar gün saydığını bilmenin verdiği beklentiydi.

"Karıma baktığım için beni affet. Bana küçümsemeden *kocacığım* demesi çok hoşuma gidiyor." Cristiano ellerimizi üst bacağıma götürdü ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Daha hızlı iyileşmem için yatakta kalmamı istiyorsun. Ama unutma ki ne kadar hızlı iyileşirsem, bacaklarının arasındaki o hassas nokta o kadar çabuk benim olacak."

Titrek bir nefes aldım. Bir zamanlar tehdit olan şey şimdi lezzetli bir vaatti. Hassasiyet işe yaramayacaktı. İlk seferimizde olmaz. O da bunu biliyordu, o zamana kadar bekleyip sözleriyle benimle alay etti.

Cristiano cevabımı beklemedi. Parmakları kalçamdan yukarı kayarken, bir dilim ekmeği yağlamakta olan Alejandro'ya döndü. "Manu nasıl tepki verdi?"

Alejo bıçağını bıraktı. "Beklediğiniz gibi." Bir ısırık aldı, çiğnerken ekledi, "Ama ben hallettim."

Pilar, "Alejandro'ya karşı koymaya çalıştı ama onun yerine kışına tekme yedi," dedi. "İzlemesi eğlenceliydi."

Alışılmadık şekilde hınzırca sırıtmalarına güldüm, gevşediğini gördüğüme sevindim. Ne de olsa, onun en iyisini daha iyi kim alt edebilirdi ki?

tanıdığı en tehditkâr adamlardan daha mı tehditkârdı? "Alejandro iyi bir dövüşçüdür," dedim.

"Öyle mi?" Cristiano elini kalçamdan aşağı kaydırıp dizimi tam gıdıklayan noktadan sıkarken sordu.

Nefesim kesildi, bileğini tuttum ve gülmemeye çalıştım. "Ama Cristiano daha iyi," diye hızla ekledim ve bana olan tutumu serbest kaldı.

"Ah, bunu söylediğin için teşekkür ederim, *aşkım*." Cristiano göz kırptı ve Alejandro'ya döndü. "Sanırım onu yere sermekten fazlasını yaptın."

Alejo başını hafifçe eğdi. "Hanımefendinin önünde değil."

"Peki ya annenle baban?" Cristiano Pilar'a sordu.

Pilar başını salladı. "Alejandro benden ne istediye onu söyledim."

Cristiano'nun eli hâlâ bacağımın üzerinde dururken dikkatim dağıldı. Zihnim, konu seks olduğunda, Cristiano'nun devam etmek için her zaman bir tür işaret beklediğini kaydetmeye başlamıştı. Parmaklarının bu kadar yakın olduğu vaadiyle midem takla attı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, sesim de hissettiğim kadar şaşkıncı. "Alejo sana ne söylemeni söyledi?"

"Alejandro bana talimatlar verdi," dedi Pilar.

"Onlar Cristiano'dan geldi," dedi Alejo.

Tasha bir tenis maçı izler gibi bir ileri bir geri baktı, pek de heyecanlı bir maç değildi. Arada bir tabağına bakıp iç geçiriyordu.

"Manu'ya ve aileme evlenmeyeceğimi söyledim," dedi Pilar, "buraya çalışmaya geldim. Cristiano için. Benim isteğim dışında."

Onun isteğine karşı. Bu yalan en iyisiydi. Burada benimle olmak, Manu'yla tek başına kaçınamayacağı bir gelecekte daha iyiydi. Ayrıca Cristiano ve Çorak Topraklar'la ilgili efsanelerin devam etmesini sağlıyordu. Cristiano'nun bunu neden istediğini anlıyordum ama bu kadar çok insanın kendisinin savaştığı kötülükle aynı olduğunu düşünmesi ona ne hissettiriyordu?

Duygularını durumdan uzaklaştırmak için mantığını kullanabildi mi?

Yoksa bu duygu onu derinden yaralıyordu ve bunu saklamakta iyi miydi?

"Evliliğinizin düzmece olduğunu doğruladım," diye devam etti Pilar, benden Cristiano'ya ve tekrar bana bakarak, "ve Cristiano'nun bunu sadece Costa ile ittifak kurmak için yaptığını, ama hem Natalia'nın hem de benim zarar görmediğimizi."

İki garson içeri girip önümüze biftek ve fırında patates koydu.

"Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi Pilar ve uzun zamandır korktuğu bir adama karşı nazik olmaya çalıştığını görebiliyordum. "Ama ailem hiçbir şey yapmama izin vermedi. Sadece dükkânlarında çalışıp koca bulmaya çalışacağım. Ben de üzerime düşeni yapmak, belki ev işlerine yardım etmek ya da-"

Cristiano, "İstersen sana kendi evini bulabiliriz," dedi. "Bir iş kurmana yardım edebiliriz, ne istersen."

"Ne istiyorsun?" Ona sordum.

Arkasına yaslandı. "*Hayır, hayır*. I . . . Emin değilim."

Bu beni şaşırtmadı. Ne ailesinin ne de Manu'nun hiç sormadığından şüpheliydim. "Buradan başlayabilirsin."

"Adımı değiştirebilir miyim?" diye atıldı.

Dördümüz sadece ona baktık. Bu hem küçük hem de çok büyük bir istekti.

Bir akşam yemeği ve Pilar kabuğundan çıkmaya başlamıştı. Belki de ona Cristiano hakkında anlatmaya çalıştıklarına inanmıştı. Ya da belki Alejandro'nun varlığı onu rahatlatmıştı. Birlikte zaman geçirdiklerinden oldukça emindim - onu pek görmememin bir başka nedeninden şüpheleniyordum.

"Elbette," diye cevap verdi Cristiano. "Bu duvarların içindeki sayısız insan kimliklerini değiştirdi."

"Esmeralda," dedi Alejandro, aniden bifteğini kesmeye odaklanmıştı. "Bu, ah, iyi bir isim."

"Evet." Onun düşünce tarzını benimsedim. "Zümrüt gözleri için."

Pilar kendi kendine gülümsedi. "Esmeralda. Çok güzel."

"Sana yakışıyor," dedim.

"Bu *çok* dokunaklı," dedi Tasha, "*ama Tanrı* aşkına, *çok* sıkıcı. Neden hiçbiriniz gerçekten önemli olan şeyleri tartışmıyorsunuz anlamıyorum." Bir ısırık aldı, çiğnedi ve saniyeler içinde yutarken dişleri çatalını sıyırdı. "Neredeyse iki hafta geçti ve Max

hala kayıp. Karşılık vermediniz ve bu sizi zayıf gösteriyor."

"Stratejiyi zayıflıkla karıştırmayın," dedim.

"Strateji için zamanınız kalmadı. Şimdi harekete geçme zamanı," dedi benden Cristiano'ya bakarak. "Gerçek bir suç lordu bunun olmasına asla izin vermezdi."

"Tasha . . ." Cristiano uyardı.

"Max'in nerede olduğunu bile kimse bilmiyor," dedim. "Yerinden emin olduktan sonra, hiç beklemedikleri bir anda sessizce saldırmak daha iyi olur." "Bu aylar sürebilir. Aslında, tam olarak nerede olduğunu asla bilemeyebilirsiniz.

yer. Ve geçen her gün insanlar konuşuyor." Tasha peçeteyle ağzının kenarlarını sildi. "Gerçek ortaya çıktığı için daha da zayıf görünüyorsun."

Cristiano tabağına baktı ve inkâr etmedi. "Devam et," diye davet ettim.

"Calavera'nın acımasız ünü, üzerlerine örtülen gizemle daha da arttı. Ancak bu saldırılar ve Cristiano'nun bazı kartelleri silahlandırmayı reddetmesi, Calavera'nın yanlış taraf için çalıştığına dair popüler bir dedikodu haline geliyor."

"Çünkü o kimsenin kaçakçılığını yapmıyor, onlara yardım ediyor," dedim. "Doğru," dedi Tasha. "Sence bu onu nasıl gösteriyor? Bir hain gibi. Sadece Belmonte-Ruiz için de değil."

Bunu Tasha'dan iki kez duymuştum. Alejandro bile bunun mümkün olduğunu düşünüyor gibiydi. Ama Cristiano henüz bu konuyu bana açmamıştı. "Bu doğru mu?" Ona sordum.

Bana baktı. "Bana karımla biraz müsaade edin."

Alejandro önce ayağa kalktı, tabağını aldı. "Mutfığa geçelim."

Pilar da onu takip etti, ama Tasha yarısı yenmiş yemeğini iterek oturduğu yerden kalkmakta gecikmedi. "Sorunu görmezden gelmek onu ortadan kaldırmayacak," dedi. "Ve Max'in ölümüne neden olacak."

Tasha odaya girip merdivenlerde kaybolana kadar gözlerimle onu takip ettim.

"Bana neler olduğunu anlat," dedim.

Cristiano koltuğuna geri oturdu ve kollarını kavuşturdu. İçtenlikle konuşabilmemiz için diğerlerini kovmadığı hissine kapıldım.

"Beni başkalarının önünde sorgulama."

"Sorgulamadım."

"Daha önce kendimi açıkça ifade edemedim mi?" diye sordu.

"Yemek sırasında bu konunun kapandığını söylemiştim."

Ah. Pekâlâ. Madem iş konuşmak istemiyordu, o zaman konuyu değiştirmenin bir sakıncası yoktu. Ve daha iyi olduğu konusunda ısrar ettiğine göre, onu rahat bırakmam için hiçbir neden yoktu. Çenemi kaldırdım. "O zaman bana şunu söyle. Tasha neden hâlâ burada? O senin için kim?"

Cristiano son biftek lokmasını da diğerlerini yediği gibi yedi -Hızlı ve sert bir şekilde çiğnedikten sonra bir yudum şarap içti. Yaralı olsun ya da olmasın, sanki biri tabağını bitirmeden elinden alacakmış gibi yediği iddiasına sadık kaldı. "*Chin-chin.*" Şarap kadehini kaldırdı. "*Brindis, a mi bella esposa.*"

"Güzel e ş i n e ' kadeh kaldırmak seni soruma cevap vermekten kurtarmayacak," dedim. "Tasha neden hâlâ burada? Ve insanların işinizle ilgili gerçekleri öğreniyor olması ne anlama geliyor?"

"Ailesinin burada ve Doğu Avrupa'da geniş bir ağı var." Dişlerini emerek bardağını yere bıraktı. "Bu dünyayı iyi biliyor ve iyi bilgi sahibi, bu yüzden Belmonte-Ruiz hakkında bir şeyler bulmama yardımcı oluyor. Ama onu göndermemi istersen gönderirim."

"Onu gönder."

Durakladı ve başını öne eğdi, bu cevaba hazırlıklı olmadığı belliydi. "Neden?"

Bunu nasıl sorabilirdi ki? Kızın ona nasıl baktığını görmüyor muydu? Bana bakışını? "Acele kararlar vermek için sana baskı yapıyor."

"Kimse bana bir şey yapmam için baskı yapamaz," dedi. "Ben de titiz biri değilimdir."

"Hatırlayın, Max kaçırıldıktan sonra bunun bir tuzak olabileceğini düşünmeden silahlarınızla saldırıyordunuz. Seni vazgeçirdim. Bağışıklığın olduğunu, yanlış yapmayacağını ve her şeyden sağ çıkabileceğini düşünüyorsun."

"Yine bu. Bakış açınızı anlıyorum, bunu duydum. Alejandro'nunkini de duydum." Gümüş çatal bıçak takımı tabağına çarptı. "Ben bir karar verdim ve sen de bunun arkasında duracaksın. Alejandro ve ekibi yarın ayrılacak."

"Neden? Tasha egonu zedeledi diye mi?"

Elini masanın üzerinde yumruk yaptı. "Beni sorgulamanın nasıl görüldüğünü sanıyorsun? Benimle tartışmanın? Sana bunları yemek masasında tartışmak istemediğimi söyledim ama sen ve Tasha beni zorluyorsunuz."

"O zaman bunun yerine ona evliliğimizin *hiçbir* şey ifade etmediğini nasıl söylediğini tartışalım - *bu* onu ilgilendirmez."

"Pilar'la olan anlaşmamızı konuşmadınız mı?" "O farklı."

"Nasıl?"

"Pilar'a güveniyordum, onunla yatmaya çalışmıyordum."

"Ah." Sandalyesinin kollarını kavradı ve bir bileğini bir dizinin üzerine geçirdi, eğlenmiş görünüyordu. "Bu yüzden mi Tasha'ya benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylediğimi düşünüyorsun?"

"Neden başka? Şehir dışındaydın. Bu mükemmel bir bahane olurdu." Koltuğumda kıpırdandım, Cristiano'nun siyasi bir etkinliğe kolunda başka bir kadınla katılması fikri beni rahatsız ediyordu. Özellikle de evimizde misafir olan heykelsi, kurnaz Tasha. "Anlaşmalı, bekâr bir evlilik, *teknik olarak* aldatmayacağın anlamına gelir."

"Sence karımı aldatmam Tasha'nın umurunda mı? Eğer onu becermek isteseydim, becerirdim. Buna hakkım yok mu? Kendi karım benim yatağım da bile uyumuyor."

Açık sözlülüğü karşısında yüzüm ısındı. "Her türlü cazibeyi ortadan kaldırdım

-Kendi iyiliğiniz için."

"Neredeyse hiç yalnız kalmıyoruz. Yalnız olduğumuzda da sürekli hareket ediyorsun. Odamda sürekli insanlar var ve geceleri kanepeye gidiyorsun." Tek kaşı kalktı. "Belki de bana dışlanmış biri gibi değil de kocan gibi davransaydın, mesajı alırdı."

"Ben sana öyle davranmıyorum." Kaşlarımı çattım. "Sana iyi bir eş oldum. Bir konuda geri adım atmayacağım- senin iyileşmen benim önceliğim. Max için ya da biriyle yatabilmek için sağlığını riske atmana izin vermeyeceğim." Yüzündeki gülümseme beni daha da cesaretlendirdi. "Tasha sana bir süper kahraman gibi davranırken bu beni kötü adam yapıyorsa, tamam. Ama ben seni canlı ve güçlü istiyorum."

Bir elini çenesinde gezdirdi, gözleri tedirgin edici bir şekilde bana sabitlenmişti. "Sevişmek mi?" Kıkırdadı. "Burada istendiğimi hissetmem için sikimin üzerine oturmana gerek yok. Tek istediğim seni yemek masamda ve yatağım da görmek."

Burnumdan nefes aldım. Niyetim onu reddetmek değildi, sadece işleri daha az zorlaştırmaktı. Zaten bakışlarının sıcaklığı son birkaç haftadır verdiği tüm sözleri aklıma getirebilirdi-

Diego'yu silmek için. Bekaretimin alınmasının ne demek olduğunu bana göstermek için. Beni mahvetmek için. "Ben ... .. Senin yanında uyumak için kendime güvenmiyorum."

Dilinin ucunu alt sıradaki dişlerinin üzerinde gezdirdi, sonra alt dudağını ıslattı. Tepedeki avizenin sıcak ışığında parlıyordu, dolgun, seksi ve baştan çıkarıcıydı. "Peki neden olmasın?"

Bu seksin ötesinde bir şeydi ama ona duygusal açıdan da pek bir şey vermemiştim. Her iki konu da korkutucuydu. İçimi çektim. "Beni siyasi etkinlikten aradığında, eve gelmeni isteyecektim," dedim. "Endişelendim."

"Biliyorum," dedi. "Sorsaydın koşa koşa gelirdim. Şimdi buradayım."

"Ama o da burada. Samimi olduğun bir kadınla birlikte olduğunu bilseydim telefonda bu kadar cüretkâr davranmazdım. Cevap ver bana, o gece ya da evliliğimiz boyunca herhangi bir zaman onunla yattın mı?"

"Kıskanıyorsun." Sırtışını gizleme zahmetine girmedim. "Tanrım, tanık olmak umduğumdan bile daha muhteşem."

Bundan çok fazla zevk alıyordu. İç çekerek oturduğum yerden kalkmaya başladım.

"Tasha, Costa'dan ayrıldıktan sonra hayatımın ikinci bölümünün başlarında tanıştığım eski bir arkadaşım" dedi. "Çok güçlü bir *Rusa-Méxicana ailesinden* geliyor."

"Benim de eski arkadaşlarım var," dedim tekrar otururken. "Etrafta dolaşmak için bahanen buysa, ben de aynı izne sahip olmalıyım."

Kıs kıs güldü. "Seninle uğraşan bir adam kendi kafasına çok değer veriyor olamaz."

Ayağa kalktığında ona baktım. "Bu *Natasha*'nın başını kesebileceğim anlamına mı geliyor?"

Ağzının bir köşesi seğirince dondu kaldı. "Kısa evliliğimiz boyunca beni Sandra, Jaz ve şimdi de Tasha ile yatmakla suçladın. Ben ise burada bekâr bir şekilde oturup rahatlamak için yanıp tutuşuyorum - hayır, senin bana verdiğin türden bir rahatlama değil." Ayakları sandalyemin ayaklarına değene kadar öne doğru adım attığında koltuğumun arkasına yaslandım. "Yine de sikimi tekrar yutacağın anı hayal ediyorum."

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Cristiano kesinlikle eski haline dönmüştü. Çizdiği kaba ama ateşli resim beni kıvrandırdı ve bana tüm bunlardan önce Tasha hakkında söylediklerini hatırlattı. "Bunu senin için de yapmıştı."

"Ama senin gibi değil. Kimse benim için senin gibi yapmayacak. Sikimin emilmesini ya da ellenmesini ya da buna benzer bir şey istemiyorum." Ben içindeyken sandalyemi çekip çıkardı ve üzerimde durdu. "Ben istiyorum. Becermek istiyorum. Karımı."

Sonunda buna hazırdım. O hazır değildi ama gözlerindeki ifadeye bakılırsa, onu daha fazla tutabileceğimden emin değildim. Eğer bana sahip olmak için kendini ameliyata sokmak istiyorsa, bunu yapardı. Onu çözmenin gücünü daha önce tatmıştım ve şimdi de aynı derecede tatlıydı. O sadece beni istiyordu. Ne pahasına olursa olsun.

"Ama . . . Yapamam," dedi Cristiano sonunda. "Planladığım gibi değil. Doktor Sosa'nın ne tür bir seks yaptığını bilmiyorum ama senin için neler hazırladığımı bilseydi muhtemelen beni *as/a* affetmezdi."

Oh, Tanrım. Ne hissedeceğimi bilemedim - rahatlama mı? Hayal kırıklığı mı? Onu istiyordum. Hiçbir çekince ya da onu yavaşlatacak bir sakatlık olmadan ona sahip olmak beni korkutuyordu. Ama onunla başka türlü olamazdı.

Kenarı tutarak masaya geri oturdu. "Hayatımdaki kadınlar hakkında bilgi mi istiyorsun? Sana anlatacağım, sonra da parmaklarımın ucunda mükemmellik varken metres tutup tutmayacağım saçmalığını bir kenara bırakacağız. Anlaşıldı mı?"

Yanağımın içini çiğnedim. Cristiano bir tanrıydı ve *bana* mükemmellik mi diyordu? Yakın zamana kadar onunla dişe diş mücadele ettiğim halde bana bağlılığını mı ilan etmişti? Her şeyden çok meraktan kabul ettim. "Anlaşıldı."

"Jaz'ı bulduğumuzda yarı ölüydü. Onu rehabilite etmek uzun ve zorlu bir yol oldu. Bir erkeğin ona dokunmasına izin vermesi için bir süre daha geçmesi gerekecek ve dünyada güvendiği tek insanlardan biri benim. Eduardo ve Alejo da öyle. Yani, hayır, o bir metres değil ve hiçbir zaman da olmadı." Parmaklarını masanın ahşap kenarına vurdu. "Kavgacı olabilir ama iş daha teknik göğüs göğüse dövüş öğrenmeye geldiğinde hâlâ çok fazla tetikleyici var. Öte yandan Sandra bunu çok iyi karşıladı. O da karşılık vermek istiyor."

Ellerimi kucağımda kavuşturdum. Jaz ve Sandra'yı bu işe karıştırmamalıydım ama anlaşılan Cristiano'nun başka bir kadınla birlikte olması beynimin kimyasını değiştirmişti ve evliliğimizin başında bile değiştirmişti. "Özür dilerim," dedim.

"Sandra -teyzesinin onu fuhuşa sattığını söylemiştim- iyi uyuyamıyor, o yüzden bazı geceler geç saatlere kadar onu yıllar önce satın alanlara nasıl saldıracağını stratejisini yapıyoruz. Hepsini tek başına alt etmeyi umuyor, sonra da ona ihanet ettikleri için kendi ailesini." Başını eğdi. "Bu yüzden onu *La Madrina*'da geç saatlere kadar ofisimde buldun. O geceki dövüşte onun güçlü ve zayıf yönlerini değerlendiriyorduk."

Tekrar özür dilemek için çıldırtıcı bir istek duydum. Cristiano'nun söylediği her kelimeye inanmak benim için garip bir duyguydu. Ama içgüdüsel olarak onun bu konuda yalan söylemeyeceğini biliyordum. Konu çok acıydı ve yardım etme çabalarının kanıtı her tarafımdaydı.

Böylesine inkâr edilemez bir dürüstlüğü sadece öpücüğü ve dokunuşuyla, her ikimiz de ilkel dürtüler dışında her şeyden sıyrıldığımızda göstermişti. Kimyamızın uyuştüğundan hiç şüphe etmemiştim ama onun sözlerine *inanmıştım*. Artık yoktu.

"Bunların hiçbirisi Tasha ile yakınlaştığın gerçeğini değiştirmiyor ve şimdi o bu çatının altında." Daha önce Cristiano'ya nasıl yaşaması gerektiğini söylemeye asla tenezzül etmezdim ve şimdi bile bocalıyordum. Bu benim görevimdi ama bu role alışmam zaman alacaktı. Zaman ve pratik. "Hayatını kurtarmış olması umurumda değil," dedim. "Kalması onun için saygısızlık olur."

Gözleri yüzümü taradı. "Senatör Sanchez'e senin benim elde edebileceğim kadınlarla kıyaslanamayacak şımarık bir velet olduğunu söylediğim gibi, ona da evliliğimizin sadece iki aile arasında bir anlaşma olduğunu söyledim."

Yüzüm kızardı. "O zaman neden *onlardan* birini çalmadın?"

"Nedenini biliyorsun. Çünkü *seni* istedim." Bunu duymanın verdiği heyecan hiç geçmedi. Cristiano'nun parmak eklemleri masada beyazlaşırken ve göz kapakları düşerken ona doğru eğilmemek için kendimi zor tuttum. "Çünkü Natasha'yla evlenmek daha iyi bir iş hamlesi olacak olsa da," diye devam etti, "asla

Diego seni ayaklarıma serene kadar *biriyle* evlenmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Senin yem olduğunu biliyordum ama yine de oltaya geldim."

Cristiano oltaya geldi. Dünyada başka hiçbir kadının yapamadığı bir şeyi yapmıştım ve pek çoğunun denediğinden emindim. "Neden ben?" Fısıldadım.

Tek eliyle yakasındaki düğmeyi çözdü. "Başka hiç kimse bana istediğimi veremedi."

"Daha fazla güç mü?" Gözlerim boynunun dibindeki nabza, kaslı elinin arkasındaki damarlara kaydı. "Hayır," dedim kendi soruma cevap vererek. "Aradığın şey bu değil. Buralarda uygun kızları olan güçlü ailelerin sayısı hiç de az değil."

"Sen şımarık bir velet değilsin. Anlaşmamızı sadece iş için de yapmadım. Bunları söyledim ve seni korumak için toplum içinde senden uzak duruyorum Natalia."

Bir ayağını öne kaydırды. Yakınlığı ve koruyuculuğu sadece ona daha yakın olmak istememe neden oluyordu. Sandaletimi onun elbise ayakkabısının iç kenarına sürmek için hareket ettirdim. Kucağında bir yumruk yaparak tabanını bileğimden yukarı doğru geçirdi. Ürpermeme engel olamadım. Böylesine zararsız bir dokunuş nasıl olur da bacağımın iç kısmında bir heyecan yaratabilirdi?

"Çok fazla bağılılığım yok." Sesi sertti ama kenarları yumuşamıştı. "Benim kartelim bir tane, ama insanları kendi başlarının çaresine bakabilir. Tıpkı senin zorlandığında yaptığın gibi. Bu yüzden güvenlik önlemlerini abartıyorum. Biri zayıflıklarımın şüphelendiğinde, onları istismar etmeye çalışır."

Jaz'ın bana söylediği sözleri unutmamıştım: Cristiano beni seviyordu, bunu bilmeseydi bile. Beni seviyor muydu? Ve şimdi biliyor muydu? Geçmişte ailemle ve benimle ilgilenmesi emredilmişti - belki de tüm bunlar hiç durmadığı içindi. "*Ben* senin bir zayıflığıyım."

"Diego bunu benden önce biliyordu."

Kalbim acıyla çarptı. Diego beni kullanmıştı; bu yeni bir şey değildi. Ama Cristiano da aynısını kolayca yapabiliyordu. Arkamdan yaptıkları anlaşmalar yüzünden buradaydım - Cristiano'nun tüm yaptıklarından sonra, ondan yıllarca nefret ettikten sonra ona nasıl güvenebilirdim? Ama asıl sorun kendime nasıl güvenebileceğimdi. Boynuma dokundum. "İstediğim son şey birine yeniden değer vermek ve onun bana ihanet etmesini sağlamak."

"O zaman beni dinle." Öne doğru eğildi. "Bir süredir sana bunu söylemeye çalışıyordum. Sen benim için bir fetihten daha fazlasısın. Bir güç alışverişinden daha fazlasısın. Sen Bianca ve Costa'nın kızıydın." Sandalyemin kollarından tutarak, yüzlerimiz santimetrelerce birbirinden uzaklaşana kadar sandalyemi ileri doğru sürükledi. "Sen korumak için işe alındığım kızsın ve Bianca'nın cinayetiyle suçlanıp uzaklaştırılmasaydım koruyacaktım. Sen benim karımsın." Nefesi dudaklarımı okşadı ve dudaklarımız arasındaki kısa mesafeyi kapatmamak için direndim. "Ve eğer beni ölüm döşeğimde görmen seni buna ikna etmek için yeterli bir sebep değilse, o zaman yaratıcı olmam gerekecek."

Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu. Ama açıklamaları ve kararlılığı şımartılmayacak kadar iyiydi. Gözlerine baktım. "Nasıl yaratıcı?"

Parmak eklemlerinin arkasını boğazımın uzunluğu boyunca gezdirdi. Bu tek dokunuşla ağzım kupkuru oldu ama başka bir yerim çok ıslandı - Cristiano'nun sahiplenmek için giderek daha sabırsızlandığı hassas bir nokta.

"Sanırım size bir borcum var Bayan de la Rosa ve bunu tahsil etmek üzeresiniz." Bakışlarındaki sertlikle çelişen nazik bir dokunuşla çenemi tuttu. "Her akşam yemek masamda olacağınıza yemin ettiniz." Korkutucu boyuna doğru yükselerek bana baktı. "Şimdi seni istiyorum."

Cristiano'nun bana olan borcunu tahsil etme zamanı gelmişti.

Aklıma gelmesini hiç beklemediğim sözcükler... özellikle de bu bağlamda.

Yemek başlamadan bitmişti ve Cristiano tepemde dikilmiş, her saniye daha da acıkmış görünüyordu. "Tekrarlamama gerek var mı?" diye sordu. "Masaya çık dedim, böylece senin amını bir sonraki yemeğim yapabilirim."

Midemde kelekler patladı. Onun bu kabalığı karşısında soluğumu tutmayı zar zor başardım ama bacaklarımın arasından fışkıran sıcaklığı kontrol *edemedim*. "Ama yaraların-"

"Ağzım hâlâ çalışıyor."

Sandalyemden kalktım. "Doktor dedi ki-"

"Kocanız aç." Çenemin altına bir parmak sokarak yüzümü kaldırdı. "Tadının nasıl olduğunu görmek için yeterince uzun süre bekledim ve sen de borcumu ödememi sabırla bekledin. Bana istediğini söylemek zorunda değilsin, sadece istemiyorsan." Kenara çekildi ve en az yirmi kişinin oturduğu uzun, sağlam masaya başıyla işaret etti. "İtiraz etmek için yüzüm bacaklarının arasına girene kadar vaktin var."

Arzu içimde kıvrım kıvrımdı. Bir zamanlar onu kol mesafesinde tutmak doğru bir hareketti ama şimdiye kadar ona direnmenin en iyi yanı teslim olmaktı. "Sen başladıktan sonra itiraz edemez miyim?"

"Edebilirsin" -beni belimden tutup masaya yatırdı- "ama etmeyeceksin."

"Belki de önce duş almalıyım."

"Seni her şekilde alırım, olgunlaşmış halin de dahil. *Özellikle de* olgun."

Ne? Ağzım açık kaldı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Deri sandaletlerimin kayışlarını çözmek için bileğimden tuttu. "Hayır," dedi her bir ayakkabıyı çıkarırken. "Başka bir zaman seni nane sabunuyla ovalayarak telafi edeceğim. Sadece amına nefes almak bile çığlık attıracak."

"Cristiano-"

"Skandala uğramış gibi davranma." Kıçımı masanın kenarına doğru kaydırıldı. "Şimdi ayaklarını kaldır ve bana kendini göster."

Bir süre ona baktım. Numara *yapmıyordum*. Gerçekten de onun gibi birinin yanında hiç bulunmamıştım. Diego benden en fazla bir öpücük istemişti. Peki o zaman ne düşünmüştüm? Diego ve ben doğru zaman geldiğinde tutkumuzu açığa çıkaracağımızı mı?

İşler öyle yürümedi. Başından beri Cristiano'yla aramızda bir ateş yanıyordu ve birbirimize çakmaktaşı gibi her vuruşumuzda etrafımızdaki her şeyi ateşe vermeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorduk.

Arkama yaslandım ve topuklarımı masaya doğru kaldırdım. Sanki az önce ayakkabılarımı sevgiyle çıkarmamış gibi, tozluğumun ağ kısmında bir delik açtı.

"Ne-"

"Sana yenilerini alacağım." Parmağını tangamın kumaşının altından geçirirken gözlerini yüzümden ayırmadı, parmak eklemi beni sıyırdı. Tüylerim diken diken oldu. Parmağının ucunu klitorisime değdirdi ve acıyla nefesim kesildi. "Bu tartışmak için," dedi, "ama endişelenme, daha iyi hale getirmek üzereyim."

Heyecanımı gizleme zahmetine girmeden alt dudağımı ısırdım. "Ya biri görürse?"

"Yapmayacaklar, sana söz veriyorum." Yemeğe oturur gibi bir sandalye çekti, sonra bacaklarımı ayırdı ve yüzünü bacaklarımın arasına soktu. Tangayı dişlerinin arasına alarak tekrar bana doğru çekmesine izin verdi.

"Seni kıvrandırmak her ne kadar hoşuma gitse de," dedi bir bifttek bıçağı alarak, "iç çamaşırı gitmeli."

Sertçe nefes aldım. "Ne yapıyorsun?"

Tırtıklı kenarıyla ince kumaş şeridini kesti. "Söz verdiğim gibi şeker amcığını açıyorum, böylece istediğimi bulana kadar yalayıp emebileceğim - tatlı çekirdeğini."

Siyah gözleri benimkilere dikilmiş, beni karanlık tarafa çağırıyordu. Eğer bedenimi dinler ve teslim olursam, zevk alacağıma söz verdiği teslimiyet buydu. Sıcaklık üzerime sızarak beni altına çekti.

Cristiano ciddileşti. "Neden hâlâ gardının yüksek olduğunu anlıyorum ama şu andan itibaren gardını indireceksin. Son birkaç haftayı uzun uzun düşünmeni istiyorum Natalia. Yanımda uyanmanı ve seni ve sadece seni burada karım olarak istediğimi söylediğimde ciddi olduğumu şüphesiz bilmeni istiyorum. Sana bakacağıma söz verdim. Seni ve diğerlerini hiç kimsenin tanık olmaması gereken şeylerden korumaya çalıştığımı. Ve eğer bunların hiçbirini beni sonsuza dek kocan olarak kabul etmen için yeterli bir neden değilse, o zaman yarın sabah, amını nasıl çok iyi yaladığımı hatırlayacaksın, canın istediğinde yüzüme oturmadan bir gelecek hayal edemeyeceksin."

Ağzını sulu bir biftekmişim gibi üzerime gömdü ve açıklamaları karşısında hissetmiş olabileceğim her türlü şoku yok etti. Şimdiye kadar sadece Diego'nun nazik dil darbelerini tecrübe etmiş olduğumdan, Cristiano'nun saldırısına, kalçalarımı kavrayışına ve beni yüzüne öyle sert çekişine hazır değildim ki nasıl nefes alabildiğini merak ettim.

Hiçbir şey beni onun hayvani hırıltısına hazırlayamazdı.

Ben.

Ya da dilini nasıl içime soktuğunu ve

Ona karşı koyma irademi.

Ayaklarım omuzlarına sıçradı. Klitorisimi emdi. Açık ağızımdan bir inilti kaçtı. Acı verecek kadar şiddetli bir zevk içimi parçaladı ama bunun nedeni dil ve dişlerin yetenekli bir kombinasyonundan daha fazlasıydı. Omuriliğimi kırılma noktasına getiren ve inlemelerimin koridorda yankılanmasına neden olan şey beni yutmak için açgözlülüğüydü.

Tükenmiş bir halde kalçalarımı kulaklarının etrafına kapattım ama o bacaklarımın arasını tekrar açarak onları açık tuttu. "Bacaklarını bir daha kapatma," dedi dudaklarını yalayarak. "Ellerime ihtiyacım var."

Beni daha geniş açtı. Uzun bir parmağın içime girmesinin beklenmedikliğiyle bir nefes çektim. Bir tane daha ekledi, sanki beni test ediyormuş gibi ikisini de içeri soktu. Parmaklarını geri çekti, ağızına soktu ve kurt gibi sıırttı. "Tatmak ister misin?"

"Hayır," diye neredeyse boğuluyordum, bu öneri karşısında dehşete kapılmışımdı. "Daha çok benim için."

Parmakları ne kadar hızlı girip çıkarsa o kadar ıslanıyordum. Bu şekilde damlayabileceğimi bile bilmiyordum. Dili klitorisimi yeni favori oyuncağıymış gibi emdi ve keşfetti, içim telaşlanıp parmaklarının etrafında kasılana kadar ona ilgi gösterdi.

"Neden hâlâ gardını indirmediğini anlıyorum ama şu andan itibaren gardını indireceksin."

Teslimiyetimle birlikte, mutluluk merkezimden parmaklarımın ve ayak parmaklarımın uçlarına kadar yayıldı ve yoluna çıkan her şeyi yakıp kavurdu.

Parmaklarını çekti, kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavradı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Dili sanki altın arıyormuş gibi her yerimi istila etti. Açgözlülüğü doruğa ulaşmamı sağladı, aynı anda hem doruğa ulaşmamı teşvik etti hem de orgazmımın dalgaları boyunca titreşen iniltiyle çiğ, acı verici zevki hafifletti.

Sonunda, kalçalarım titrerken saçlarını çekiyordum. Beni nazikçe öptü, dünyaya geri dönmeme yardım ederken dili titreyen amcığımı yumuşattı.

Ellerimi saçlarından çözdü ve beni içine alarak bir adım uzaklaştı. Göğsünden gelen tatmin edici bir gümbürtü onu memnun ettiğimi hissettirdi.

Sersemlemiş halimle bile, onun nasıl benim kadar memnun görüldüğünü merak ediyordum.

Neredeyse gözlerinin içine bakamayacak kadar utangaçtım. O insandan canavara dönüşmüştü, ya ben?

Bunu o kadar çok sevmişim ki, mümkün olduğunca sert boşalmıştım. Onunki gibi bir ağızla, kendimi ona zincirlememek için aptal olmam gerekirdi.

Şeytanı takip etmeyi öğrenip öğrenemeyeceğim konusunda herhangi bir soru varsa ...

Cevabımı almıştım.

Yatak odamızda, Cristiano'nun gömleğinin düğmelerini bedenimden çözdüm, o da belden yukarısı çıplak bir şekilde yataktan beni izliyordu. Kolunu başının arkasına sıkıştırdı. "Kanepeye doğru bir adım bile atarsan seni yatağa geri taşıyım ve yaralarımı açmamı göze almak istemezsin, değil mi?"

Sırıttım. Birdenbire durumu onu endişelendirmeye mi başlamıştı?

Ama gerçek şu ki, ayrı yatmak *istemiyordum*, bir süredir de istemiyordum. Son bir buçuk haftadır ona alan açmak için kanepeyi seçmiştim. Vücudunun iyileşmesine izin vermek için. Baştan çıkarmayı ortadan kaldırın.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu kısım benim için birçok açıdan hâlâ yeniydi.

-Sadece bir kez, sadece bir sevgilim olduğu için değil. Cristiano gardımı aldığım için beni uyarmakta haklıydı ama bu direnişten çok bilmediğim bir bölgeye girmekle ilgiliydi. Ona karşı bu kadar çok mücadele etmiş olmanın ve neredeyse bir gecede teslim olmanın utancını geride bırakmakla ilgiliydi.

"Antibiyotiklerini aldığını görmedim," dedim gömleğimi çıplak bedenimin üzerine kapatarak.

Yaralarını çoktan soymuştuk ve şimdi nefes alıyorlardı. Onları görmeye alışmıştım ama temsil ettikleri şey yüzünden öfkem hâlâ kaynıyordu. "yleyse onları bana verin, Hemşire Natalia," dedi.

Geceliğimi giymek için dolaba gittim, onun gömleğini ve parçalanmış pantolonumu bir yığın halinde attım. Banyoda doktorun söylediği gibi ellerimi otuz saniye boyunca yıkadım, bir gazlı bezi ıslattım ve haplarını, taze bandajları ve antibiyotik merhemi yatağa geri taşıdım.

"Seni buraya getirdiğim ilk gece," dedi yanındaki yatağa tırmanırken, "seni kollarıma aldığımda birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzu hemen göreceğini düşünmüştüm. Seni kostüm partisinde gördüğüm andan beri aramızda bir çekim olduğunu zaten biliyordum. Bununla savaşacağını, buna direneceğini ama yalnız kaldığımızda artık bundan korkmana gerek kalmayacağını düşünmüştüm." Neredeyse dokunuşu kadar güçlü olan bakışları kısa, ince elbisemin eteklerinden çıplak bacaklarıma doğru süzüldü. "Karım olarak, teslim olma özgürlüğüne sahip olacaktın."

"Beni iddia ettiğin kadar iyi tanı mıyordun."

Başını iki yana salladı. "Kendimi saf bir adam olarak görmüyorum ama konu sen olunca, sanırım yleydim."

Beni asla zorlamak niyetinde değildi. Tek hatası erkeklik gücünü abartması ve benim ondan nefret etme isteğimi hafife almasıydı. Depo yangınında yaralarımı sardıktan sonra babamın evinden hışımla çıkıp gitmesi daha mantıklıydı. O sabah, bana tecavüz edebileceğine inandiğımı açıkça belirtmiştim.

beni. Ya da Diego'nun kostüm partisinin olduğu gece çeşme başında bana zor kullanıp k u l l a n m a d ı ğ ı konusunda beni nasıl sorguya çektiğini.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. Parmak uçlarımı bir yaranın etrafında gezdirerek, "Acıyor mu?" diye sordum.

"Az önce olduğundan çok daha az."

"Nasıl bir şeydi?" Islak gazlı bezi gövdesine hafifçe dokundururken sordum. "Korktun mu?"

Beni izledi. "Dehşete düştüm."

İtirafı karşısında şaşırarak gözlerim ona kaydı. "Kendim için değil," diye ekledi. "Senin için."

"Pişman olduğun bir şey var mı?"

Durakladı, soruyu sindirmeye çalışıyordu. "Yapamam Natalia. Seni asla tehlikeye atmak istemem ama saldırılara yol açan her şey yüzünden pek çok hayat daha iyi oldu."

Her şeyi tekrar yapacağını duyduğuma sevindim. Hayatta kalamasaydım bile, en azından ölümüm iyi bir şey adına olacaktı. "Neden?" diye sordum. diye sordum. "Bu kadınlara yardım etmek senin için neden bu kadar önemli?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?"

Cildini kurulamak için sıvazlarken hüzünle gülümsedim. "Bu dünyada, evet."

Hiçbir şey özgür değildir. Kimse iyi niyetle hareket etmiyor."

Birkaç sessiz vuruştan sonra uzandı ve yanağımı büyük, sıcak eliyle kavradı. "Biliyorsun, değil mi?" Başparmağı ağzımın köşesine dokundu. "Sence Bianca senin için ne isterdi?"

Biri bana ne sıklıkla annemden bahsederdi? Nadiren.

-Sanki onun ölümünden bahsetmek yasakmış gibi, oysa ben onun hakkında konuşma fırsatını çok seviyordum. "Benim için ne isterdi bilmiyorum," dedim, "ama bu kadar tehlikeli bir hayatın içinde kalmak istemezdi."

"Korku ya da utancın kendisini yönetmesine izin vermeyen güçlü bir kadın yetiştiriyordu. Sen seçimlerinde dürüst ve tereddütsüz olduğun sürece Bianca da bunu onaylardı." Elini kalçama attı ve nazikçe sıktı - bu sefer şakacı ya da cinsel bir şekilde değil. Sadece rahatlatıcı bir şekilde. "Eğer bu hayattan gerçekten kurtulmak istiyorsan, git Natalia. Ama kaçıyor olacaksın çünkü bunu istemek seni korkutuyor . ... ve bence annen bunu sorgulamayı sağlardı. Yüzleş onunla. Babanın yanında durduğu gibi benim de yanımda durmak istiyorsan

Al onu. Sahiplenin. Kartelin kanınızda dolaşmasından utanmayın."

Kartel hayatı sakatlamak, öldürmek ve iyileri ayartmak için kötülere araç sağlamaktı. "Bu utanç verici," dedim, antibiyotiklerini avucumda çalkalamak için hap şişesinin kapağını açtım. "Yaptıklarımızın bedelini masum insanlar ödüyor."

"Senin annen masum muydu?" diye sordu. "Benimki masum muydu? Hayır. Ama bunun için hiç özür dilemediler."

Annemin masumiyetine çocukken inandığım gibi inanmak isterdim ama bu işte seyirci olmak diye bir şey yoktu. Ama annem babamın karar vermesine yardım ettiyse, hatta itiraz etmeden durduysa, bu onu da babam kadar acımasız yapar mıydı? Babam da öldürmüştü, annem de. Komodininin üzerindeki ilaç şişesini bir bardak suyla değiştirmek için eğildim. "Bu dünyadaki kadınlar hafife alınmamalı," dedim ona ilaçlarını uzatırken.

"Onlar da iyi bakıcılar." Antibiyotikleri hızlı bir yudumla geri attı ve bardağı yere bıraktı. "Diego'nun ne olduğunu nihayet anlayacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum ve o zamana kadar tüm merhametinin tükenmiş olması için dua ediyorum."

"Ben zaten biliyorum Cristiano. O bir korkak ve manipülatör." Cristiano'nun yüzünden acıya benzer bir şey geçti ama onu incitmemiştim. Rahatlamıştı. Belki de beni o noktaya getirmek için harcadığı onca çabadan sonra nihayet bu sonuca vardığıma güvenmeyi çok istediği içindi.

Cristiano'nun dönüşünden beri kardeşine duyduğu nefret hiç azalmamıştı. "Diego bir keresinde bana ikinizin birbirinize bir daha asla güvenemeyeceğinizi söylemişti," dedim. "Ve haklıydı da."

"Ailemizin ölümünden Costa'yı ve beni sorumlu tutuyor. Ve eğer Diego babamızın neden ölmek zorunda kaldığını anlayamıyorsa, başka neyi haklı çıkarabileceğinden endişeleniyorum."

"Belmonte-Ruiz saldırılarına yardım etmiş olmalı," dedim. Yakın zamana kadar Diego'nun beni tehlikeye atabileceğini düşünmezdim ama neyle karşı karşıya olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belmonte-Ruiz'le ilişkisi olduğunu zaten itiraf etmişti ama onlara bilgi verdiyse, Cristiano'nun yanı sıra benim de hedef olduğumu biliyordu.

"Bu benim hatam," dedim. "Telefonu eve ben getirdim."

"Doğru." Cristiano çenesini ovuşturdu. "Ama bu işe yaramasaydı, başka bir yol bulurlardı. Güven bana."

"O zaman işinizle ilgili gerçeklerin ortaya çıkmasında benim de suçum var."

"Hayır, *aşkım*. Bu sadece bir zaman meselesiydi," dedi sessizce. "Bu yüzden yıllar boyunca birçok güçlü ortaklık kurdum, mümkün olduğunca çok para biriktirdim ve çalışanlarımı izole ettim. Ve eğer gerçekten endişelenseydim, operasyonumu kapatırdım."

"Kapatmayacak mısın?" Merhemini kapağını açtım ve yaralarının her birine biraz sürdüm. "Seninle olduğum gece kurtardığın kızlar nerede?"

"Buradan birkaç blok ötedeki güvenli bir evde. Eğitimli personel iyileşme aşamalarında onlara yardımcı oluyor. Sonra onları buraya ya da isterlerse başka bir yere yerleştiriyoruz."

Her şeye bir cevabı vardı. "Peki şimdi ne olacak Cristiano?"

"Bilmiyorum ama durmayacağız. Bu seni korkutuyor mu?"

Alt dudağımı çiğnedim. Hem Diego hem de babam farklı zamanlarda Cristiano'nun yanında en güvende olacağımı söylemişlerdi. Biri bana gerçekten ulaşmak isterse Kaliforniya bile beni açıkta bırakırdı. Cristiano tehlikede olduğumu saklamaya çalışmıyordu ve bunu takdir ediyordum. Dahası, Cristiano'nun daha fazla kadına, erkeğe ve çocuğa yardım edebilmesi için güvenliğimi riske atıp atmayacağımı merak etmeme gerek yoktu. "Hayır," dedim. "Korkmuyorum."

"Evliliğimizi bir sözleşmeden ibaretmiş gibi sunarak insanların seni rahat bırakacağını düşünmüştüm. Ama bırakmadılar."

"Belki de tam tersi bir yaklaşım denemelisin," dedim.

Ağzının bir köşesi kalktı. "Fena fikir değil. Çorak Topraklar'ın da tehlikeli olduğunu söylemiştim ama yine de bizim için geldiler. O yüzden belki de şimdi senin her anlamda bana ait olduğunu açıkça belirtmeliyim. Ve eşyalarımın oynayanlara ne yaptığıma dair söylentilerin doğru olduğuna şüphe yok."

Sesinin korkutucu bir şekilde alçalması içimde bir heyecan şimşegi çakmasına neden oldu. Cristiano beni çok korumacı olduğu konusunda defalarca uyarılmıştı ama bu hiç o anki kadar doğru gelmemişti.

Yeni bir bandajı açtım ve ellerimi kucağıma koyup onu inceledim. "Bana nedenini söyleyecek misin?"

Açıklama istemedi. Ne demek istediğimi biliyordu. Bu gece bir kez soruyu geçiştirmişti ama geldiğimde yaptığım gibi sessiz kalmayacaktım. Tereddüt etmesi, yaptıklarının arkasında bir neden olduğu anlamına geliyordu ve ben de bu nedenleri öğrenmek istiyordum. Daha fazlasını bilmek istiyordum. Onu tanımak.

Burnunun altını kaşdı. "Her zaman diğerlerine göre fiziksel bir avantajım oldu," dedi. "Bunu kullandım. Ve umarım öldürdüğüm herkes bunu hak etmiştir."

"Ama ..." Kağıt paketin köşesiyle oynadım. "Sen silah ticareti yapıyorsun, Cristiano. Kötü adamları silahlandırıyor ve onlara herkese karşı avantaj sağlıyorsun."

"Ben asla iyi adam olmayacağım. Ben mantıklı biriyim. Ülkemiz, insanlarımız, kaçak mal üretimine ve hareketine bel bağlıyor. Bunu elimizden alırsanız düşeriz. Bu işler böyledir."

"Bu durumda, seks kaçak maldır."

"Seks ticaretini bozduğum için düşersek, bunu hak etmiş oluruz."

İçime yayılan gurur beni hem ısıttı hem de dehşete düşürdü. İyiliği savunmasının sonucunda ortaya çıkan fiziksel kanıtlarla ilgilenirken, onun inancı beni etkiledi. Onun hakkında ne kadar yanılmış olduğum da aynı derecede korkutucuydu.

"Ama içinizi rahatlatacaksa," dedi, "Belmonte-Ruiz'i asla silahlandırmadım. Ve onlarla iş yapan herkese satış yapmayı bıraktım."

"Tasha ve Alejandro bana söyledi. Peşine düşmelerinin bir başka nedeni de bu mu?"

"Evet." Son bandaj için elini uzattı. "*Bir ver. Ver şunu bana.*"

"Hâlâ göğsünü sarmam gerekiyor."

Paketi uzatmam için eliyle işaret etti. Bunu yaptığımda onu bir kenara bıraktı ve kolumdan tutarak beni yatağa doğru çekti. Ona izin verdim.

Beni boynunun kıvrımına doğru yönlendirdi. "Çorak Topraklar'a ilk kez girdiğimizde," dedi, "ne göreceğini sanıyordun?"

O gün yaptığım gibi gözlerimi kapattım ve kendimi o ana geri götürdüm. "En kötüsü," diye itiraf ettim. "Yıkık dökük binalar, dilenciler, mahkûmlar, fahişeler. Sanırım bir giyotin bekliyordum. Bir kamyonun kargo bölümüne doluşmuş insanlar gördüğüme yemin edebilirim."

"Çorak Topraklar'ı terk edip evlerini başka bir yere kurmayı seçenler." Elini kolumda gezdirdi. "Benim hakkımda ne düşündüğünü sormayacağım."

"Senin bir canavar olduğunu düşünmüştüm."

Derin bir nefes alarak altımda kaydı. Fiziksel acıdan mı yoksa başka bir şeyden mi, emin değildim. "Öyleyim Natalia. Buna şüphe yok."

Yüzünü daha iyi görebilmek için başımı eğdim ve yarı fısıltıyla, "Sen tüm canavarlardan daha korkutucusun," dedim.

"Hatırlıyorsun."

"Bunu bana bir gece, annem hâlâ hayattayken gördüğüm bir kâbustan sonra söylemiştin. Canavarları uzak tutacağına söz vermiştin. Ama eğer sen iyi adamsan, diğer herkes ne olacak?"

"Ne yazık ki hayal gücümüzün ürünü değiller. Onlar kötü. Bu yüzden daha kötü olmak zorundayım. Bununla barıştım ama bu aynı zamanda bir şeyleri savunamayacağım anlamına gelmiyor."

Yatağa doğru kaydım ve ona daha da yaklaştım. İsteklerime ve ihtiyaçlarıma sahip çıkmaktan söz etmişti. Onu daha iyi tanımak istiyordum. Nedenini bilmem *gerekiyordu* - neden şimdi onun yanında oturduğumu, neden yardım etmek zorunda hissettiğini, bu noktaya nasıl geldiğini.

"Tüm bunları yapmanın gerçekten bir nedeni yok mu?" diye sordum.

"Kimsenin bu insanlara yardım etmek için bir nedene ihtiyacı olmamalı," dedi ve durakladı.

"Ama sende bir tane var," diye tahmin ettim. Elimi onunkinin içine kaydırdım. Altımda gerildi ama sonra rahatladı. Ona rahatlık sunmak bizim için yeni bir şeydi.

Belki de buna ihtiyacı olan bendim.

Cristiano'nun zihninin, kalbinin ve ruhunun iç işleyişini öğrenmek korkaklara göre bir iş değildi. Ne bulacağımı merak ediyordum

Beni korkuttu ama geri çekilecek kadar değil. Ne fiziksel olarak, ne de içine girdiğimiz yeni duygusal bölgeden.

"Bana ne olduğunu anlat," dedim.

Her nefes alışımnda Cristiano'nun iri göğsü yanağımın altında genişliyordu ama kolu sıkıca etrafımda duruyordu. Yatak odamıza sessizlik çökmüştü. Kolunun kıvrımında güvenderken, konuyu daha güvenli bir şeye çevirmek kolay olurdu. Artık daha sakin sulara yelken açmışken neden geçmişle ilgili sorularla tekneyi sallayalım ki?

Ama beni her zaman soru sormaya, daha yakından bakmaya, bu hayatı açık gözlerle yaşamaya teşvik etmişti ve beni bu hayatın çirkin yanlarından korumamıştı. O sessiz kaldıkça ben daha da endişelendim. Cristiano geçmişini açmakta zorlanıyorsa, bunun onun için çok acı verici olduğu anlamına geldiğinden şüpheleniyordum. İhtiyacı olan teselli ben olabilir miydim? Kendini güvende hissetmesini sağlayabilir miydim?

Onun güvenliği ve rahatlığıyla daha yeni ilgilenmeye başlamışken bu mümkün müydü?

Belki de tereddütü buydu. Ona musallat olan şey hakkında açılmak için bir inanç sıçraması yapması gerekecekti.

Bir süre geçtikten sonra değişti. Elimi göğsüne koydum ve gözlerimi onunkilere diktim. Yatak odasının kapısına doğru başını salladı. "Büyürken bizim evimizde de sizinki gibi personel vardı. Şimdi benimkinin olduğu gibi."

"Bu alışılmadık bir şey değil."

"Babam hayatım boyunca beni işine yardım etmem ve sonunda işini devralmam için yetiştirmişti. Diego da öyle ama o çok daha gençti. Ben çok daha fazla işin içindeydim. Babamın Juárez ve El Paso sınırına yakın bir deposu vardı. Babanızdan ve buradaki diğer ailelerden saklamak zorundaydı. Ailem orada katırları, fahişeleri ve köleleri eğitir ve barındırırdı. Ölümlelerinden önce birkaç kez ziyaret ettim ve seks ticaretinin iç işleyişini gördüm."

"Kaç yaşındaydın?"

"Başladığımda on üç yaşındaydım." Parmaklarını göğsündeki elimin etrafına doladı, ön kolundan damarlar çıkıyordu. "İzledim

sessizce o işi kurdu. Ne zaman konuşmaya çalışsam beni döverdi. Bir büyüme atağından sonra, bir anlaşmaya fiziksel olarak müdahale etmeye çalıştım. Ertesi gün Diego'yu ilk kez depoya getirdi. Daha sekiz yaşındaydı."

Cristiano'nun cezası Diego'nun bu hayatın karanlık tarafıyla tanışması olmuştu. Babası bunun Cristiano'yu nasıl etkileyeceğini biliyor olmalıydı. Elini sıkamak için avucumu ters çevirdim. "Özür dilerim."

Koyu renk gözleri tavana doğru kaydı. "İnsanları birer meta olarak görmemi sağlamaya çalıştı. Kâr amacıyla sınır ötesine taşınacak silahlardan ya da uyuşturucudan farksız. Annemle de aynı şekilde. Yüzleri görmüyorlardı, sadece dolar işaretlerini görüyorlardı. Ve kontrol. Angelina olmasaydı belki ben de öyle yapardım."

Bir kadının adını duymak bile, özellikle de Cristiano bu adı söylemekte zorlandığından, sinirlerimi geriyordu. Sebebi o olmalıydı. "Angelina kim?"

Elini sırtımdan yukarı kaydırarak beni omuzlarımdan kendine çekti. "Bu kadar zaman sonra onun adını yüksek sesle söylemek garip. Ev personelimizin başının kıızıydı. Kızlara ayıracak vaktim yoktu ama evde çok çalışırdı ve herkesin fark ettiği türden bir güzelliği vardı. Zararsız bir aşk yaşadım - en azından babam fark edene kadar zararsızdı."

Eli benim elimde nemli bir hal aldı - ya da belki de terleyen bendim. Sormak istemedim, cevabı zaten bildiğimden korkuyordum ama sormak zorundaydım. "Ona ne oldu?"

"En son babama karşı çıktığımda beni dövmedi ve Diego'yu da bu işe karıştırmadı."

"Onu dövdü mü?" Tahmin ettim.

"Keşke dövseydi." Gözlerindeki perili bakış, midemdeki çukuru saf dehşetten batan bir kayaya dönüştürdü. "Keşke onu öldürseydi."

Ensem kılandı. Masum kadınların şampiyonu Cristiano'nun *bunu* itiraf ettiğini duymak ... her şeyi anlatıyordu. "Nasıl olur?"

"Onu birkaç yüz dolara Ukraynalı bir adama sattı. Ben de odadaydım. Adam onu döverken babam beni zapt etti,

tecavüz etti, sonra onu aldı. Sonra da babam bana parayı verdi."

Boğazımda safra birikirken iki elimle ağzımı kapattım. Ailesinin kötü niyetli olduğunu babamdan, Diego'dan, Cristiano'dan ve diğerlerinden duymuştum; bu herkesçe bilinen bir şeydi. Ama bu çoğunlukla onların işleri ve ailemi devirme planları bağlamında olmuştu.

Peki ya bu?

Kötülüğün yepyeni bir seviyesiydi. Korkunç sözleri duymak bile gözlerimi yaşarttı. "Hiçbir fikrim yoktu. I . . ." Çenem titredi. "Çok üzgünüm Cristiano. Diego hiçbir şey söylemedi."

"O gençti. Onunla bu konu hakkında konuşurdum, o yüzden biliyor- ama buzdağının sadece görünen kısmına şahit oldu."

Cristiano gözlerinin iç köşelerini kıstı ve içinden geçen her ne ise nefes aldı.

Avucunu kalbime götürdüm. "Güçlü olmak zorunda değilsin," dedim. "Herkes için, her zaman güçlüsün ama benim için böyle olmak zorunda değilsin."

"Olmak zorundaydım," dedi. "Babam bu dünyada bağlılıklara yer *olmadığını* anladığımdan emin olmak istedi."

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

"Babamın bununla yetinmeyeceğini biliyordum. Diego yaşlanıyordu ve daha fazla görüşmeye başlayacaktı. Onu ailemizden korumak istedim ama aynı zamanda ... . Bunun olduğunu bildiğim bir dünyada yaşayamazdım. Ya bizi buradan çıkarmalıydım ya da onları durdurmalıydım ve buradan çıkış yoktu."

Gözlerimin arkasını ısıtan b i r başka yaş dalgasını engellemek için çenemi sıktım. Kardeşler arasındaki onca çekişmeden sonra, Cristiano'nun bir zamanlar Diego'yu korumayı o kadar çok istediğini ve kendini tehlikeye attığını duymak kalbimi kırdı. Ve Diego'nun bunu bilmemesi, hatta babasının işinin boyutunu bile bilmemesi...

"Bildiğin gibi," diye devam etti Cristiano, "babam, ben ve bölgedeki diğer bazı karteller insan kaçakçılığına karşı bir anlaşma yaptık. Bu yüzden ailem işlerini büyütmek için onları ortadan kaldırmak zorunda kalacaktı."

"Bu yüzden yardım istemek için babamı seçtin."

"O sırada henüz on beş yaşındaydım ve hiçbir kaynağım yoktu. Angelina'nın alıcısından gelen parayı bir silah ve evinize ulaşım için kullandım. Costa'nın adil, büyükbabanın da acımasız olduğunu biliyordum; ihtiyacım olan şey için doğru kombinasyondur." Omuzları geriye çekilirken sesine kararlılık karıştı. "Ailemin ne yaptığını ve diğer kartelleri devirip paçayı kurtarmayı planladıklarını öğrenir öğrenmez, onları durdurmak için en iyi şansımın onlar olacağını düşündüm. Ve haklıydım - gerisini biliyorsunuz."

Kalbim hızla çarpıyordu. Hikâyenin devamı yoksa, mutlu bir sonu da yoktu demektir. "Ama Angelina'ya ne oldu?"

Sonunda ıstırap dolu gözlerini benimkilere indirdi ve başını salladı.

"Bilmiyor musun?" "Bilmiyor musun?" diye sordum.

"Onu hiç bulamadım. Denedim. Ukrayna ve Rusya'da başladım. Tasha'nın büyükbabasıyla orada tanıştım; ailesi nesiller boyunca hem Meksika'da hem de Rusya'da güçlü bir ağ kurmuştu. Ama onların yardımına rağmen, kaçırılmasının üzerinden sekiz yıl geçmişti. Samanlıkta iğne aramak gibiydi. Ama bu beni toplumun bir kenara attığı ve kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bıraktığı diğer kadın ve erkeklere götürdü. Doğu Avrupa'dan dünyanın daha büyük bir kısmını görmeye devam ettik." Bir nefes aldı ve çenesini sertleştirmeye karar verdi. "Angelina'nın şimdiye kadar öldüğünden eminim. Umarım ölmüştür. Bazı geceler benim yüzümden katlandığı her şeyi düşünerek uyuyamıyorum."

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır." Bir dirseğimin üzerine kalktım ve bana bakmasını sağlamak için çenesini tuttum - ondan öğrendiğim bir şeydi bu. "Bu senin hatan değildi, Cristiano."

"Ailemle olan geçmişimin üstesinden gelmek için çok çalıştım. Artık üzerimde hiçbir kontrolleri yok. Ama Angelina... Onu önemsedim ve bu onun hayatını mahvetti." Bileğimi tuttu, elimin içini öpmeden önce avuç içimi kirli sakalında gezdirdi. "Bunun beni nasıl etkilediğini görebilirsin. Seni neden dünyanın geri kalanından sakladığımı."

"Çünkü sen. ... beni önemsiyorsun."

Kaşlarını çattı. "Seni her zaman önemsedim Natalia. Her zaman." Ben ona bakarken saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Her zaman"

"Seni her korkuttuğumda, incittiğimde, uzaklaştırdığımda, eninde sonunda seni korumak içindi."

Eğilip onu öpmek için karşı konulmaz bir istek duydum. *Cristiano'yu isteyerek* öpmek için. Gözlerindeki hüznü kovmak için. Ama sonra gözleri uzaklaştı.

"Ama *yapabileceğimin* garantisi yok," dedi. "İşte bu yüzden kendin için savaşmayı öğrenmelisin. Angelina'yı koruyamadım ve anneni hayal kırıklığına uğrattım, seni de uğratamam."

"Her iki durum da senin kontrolün dışındaydı." Son on bir yıldır babasının suçlarıyla itham ediliyordu. Bunu kabul etmek, annemin cinayeti de dahil olmak üzere her konuda yanıldığını kabul etmek anlamına geliyordu. "Onu gerçekten sen öldürmedin, değil mi?" Boğazım düğümlenerek sordum.

"Hayır."

Bir cevap vermek için ağzımı açtım ama ne söyleyebilirdim ki? Ona kaybettiği yılları geri veremezdim. Bildiği hayatı. Ondan çalınan ailesini. Ve ben de bunda bir rol oynamıştım.

"Aksine inanmak için hiçbir zaman yeterli kanıtın ya da nedenin olmadı," dedi aklımı okuyarak.

İlerleyerek, artık bildiğim her şeyi bilerek, yeniden inşa etmesine yardım edebilirdim. Tekrar tekrar yutkunarak doğruldum. "Seni iyileştireceğiz," dedim sessizce. Kalbine en yakın yaranın üzerindeki son bandajı dikkatlice bantladım. "Bunu düzelteceğiz."

"Düzeltilmeye ihtiyacım yok Natalia. Sen yanımdayken, ben hesaba katılması gereken bir gücüm."

Başımı salladım ve bandı aşağı bastırarak bandajı mühürledim. "Otur."

Yatağı itti ve oturma pozisyonuna geçti. Bir rulo elastik sargı aldım ve yüz yüze gelene kadar ilerledim. Onu bağlamak için iki kolumu ortasına doladığımda kollarını uzattı.

Nefesi yanağımı ısıtırken gözlerimi önce alt dudağına, sonra da daha yukarıya kaldırdım. Gözlerinde ne bulmayı beklediğimden emin değildim; üzüntü, pişmanlık, acı. Ama beni çalışırken izlemekten gayet memnun görünüyordu.

"Hâlâ onu arıyor musun?" diye sordum.

Adem elması sallanıyordu. "Neredeyse yirmi yıl oldu Natalia. Şimdiki kaynaklara sahip olsaydım belki onu o zaman da kurtarabilirdim." Yüzümden birkaç santim uzakta, sessizce konuştu. "O zamanlar öğrendiklerimi başkalarına yardım etmek için kullanıyorum. Ama hayır, artık onu aramıyorum."

Bandaj bandının klipslerini kapattım ve ruhum ağlarken onu sabitledim. O kapı asla kapanmayacaktı. Her zaman ne olduğunu merak edecekti. Ailesi mezarlarından onu sonsuza kadar tutacaktı. "Tekrar birini sevmekten korkuyor musun?"

Yüz ifadesi sanki onu yumruklamışım gibi düştü. Bir süre sonra kollarını indirdi, pazularımı sıkıca ama nazikçe kavradı ve gözlerimin içine baktı. "Onu sevmedim - çocukluk aşkıydı, ama bu ona olanların yıkıcılığını azaltmıyor." Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi durakladı. "Eğer sen olsaydın, hala arıyor olurdum."

Bana bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Karanlığın hüküm sürdüğü son birkaç hafta içinde aşkın çiçek açmış olması mümkün müydü?

"Ben olmazdım," dedim. "Eğer sen onları durdurmasaydın, ailen tüm ailemi öldürecekti."

"O zaman hayatımda en azından bir şeyi doğru yapmışım."

"Peki ya şimdi?" Boğazımda oluşan yumrunun içinden sordum.

"Ya şimdi biri seni kaçırırsa? Bu süreçte beni öldürseler iyi olur, çünkü seni bulana kadar asla durmam. Bu dünyadan geriye hiçbir şey kalmazdı. Sonra da öbür dünyada devam ederdim."

"İlk nereye bakardın?" diye sordum. "Cennete mi, cehenneme mi?"

"Cennet," dedi hemen. "Ama burada benim yanımda kalırsan bu değişecek. Bizim gibi insanlar için sadece yeraltı dünyası var. Ama burada biz yanmayız. Biz yönetiriz."

Fiziksel olarak, eğilip onu öpmek neredeyse hiçbir şey gerektirmezdi, ama bu bana başka şekillerde mal olacaktı. Düşüşüme razı olurdum. Onunla birlikte alçalmaya. Bana söz verdiği gibi onun için kanımı akıtacaktım.

Başımın arkasını kavradı ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Aşık olmaktan korkmuyorum," dedi tenime karşı. "Eğer bir şey varsa, y a p m a m a k t a n korkuyorum. Ebeveynlerin senin için yüksek standartlar belirledi."

Gerçek bir ortaklığın neye benzediğini bilmiyorum ama meydan okumalardan geri adım atmam."

Tamamen sargılıydı ama henüz iyileşmemiştir, yastığa yaslandı ve göz kapaklarının kapanmasına izin verdi.

Cristiano ilk kez annemle babamın evliliğine ve birbirlerine duydukları aşka atıfta bulunmuyordu. Aradığı *her şey* buydu. Öyle olmalıydı. Bu, başından beri etrafını saran pek çok soruya cevap olacaktı.

Gözlerimin güçlü, tehditkâr ama bir o kadar da savunmasız kocamın üzerinde gezinmesine izin verdim. O haklıydı. Ben onun yanındayken, hesaba katılması gereken bir güç olacaktık.

Biz mi?

Haftalar önce bunu istemem beni şaşırtmış olabilirdi ama bunun beni gerçekten şoke edeceğini hiç sanmıyordum. Tüm bunlarla bu kadar çok mücadele etmemin nedeni buydu.

Kalmak, tacımı takmak ve Cristiano'yla birlikte karanlığın derinliklerine inmek tamamen ve endişe verici derecede doğal geliyordu.

Ama bu, her şey karardığında ne bulacağıma dair bir fikrim olduğu anlamına gelmiyordu.

Ön bahçede sırtüstü yatarken Cristiano'nun hatırı sayılır ağırlığı ve kas gücü altında nefes almakta zorlandım. Bileklerimi başımın üzerinde çimlere sıkıştırdı ve onun cüssesindeki bir adamın sahip olmaması gereken bir hızla kalçalarını bacaklarımın arasına soktu, uyluklarını benimkilerin altına sıkıştırdı ve açtı.

"Bana karşı çaresizsiniz Bayan de la Rosa," dedi sinir bozucu bir sırıtışla.

Hiçbir işe yaramayacağını bildiğim halde kalçalarımı olabildiğince sert bir şekilde salladım.

"Bu sabah üçüncü kez ve yaralandım. Son birkaç haftadır yaptığım antrenmanlar boşa mı gitti?"

Benim şortumla onun spor pantolonu arasında sadece ince bir kumaş bizi ayırıyordu. "Gerçek bir saldırganı defettim. Sadece *sen* benim için çok güçlüsün."

"Sana ne demiştim? Sınırlı bir zihniyet her zaman en büyük sorumluluğunuz olacaktır." Yüzü benimkinin üzerine gelene kadar eğildi ve gözleri ağzıma kaydı. "Beni yendikten sonra, herkesle başa çıkabileceğini anlayacaksın."

Bakışlarını orada tutup tutamayacağımı görmek için dudaklarımı yaladım. "Cristiano?" "Hmm?"

İkinci bir deri gibi oturacak şekilde tasarlanmış hafif egzersiz kıyafetlerinin özelliği, hayal gücüne pek bir şey bırakmamasıydı. Cristiano'nun güneyde saklayamayacağı kadar çok şeyi vardı. Sertleşmediği zamanlarda bile onu bacaklarımın arasında hissedebiliyordum ama şimdi bir şeyler kırırdıyordu. "Bence yanlış zihniyete sahip olan sensin."

"Öyle mi?" diye sordu.

Kalçalarımı oynattım, aramızda yükselen kalın, çıkıntılı canavar için sıcak bir yuva ile onu kızdırdım. Ona koşu şortumun bol delikleriyle saniyeler içinde çözülebileceğini, çekiştirilebileceğini, kaydırılabileceğini ve içimde olabileceğini hatırlattım.

Nefes alırken tutuşu gevşedi. "*Evet*," dedim.

Ayağımı kalçasına dayayıp bana sürekli tekrarladığı tavsiyeyi uygulayarak ağırlığımı omzumun arkasına verdim, bacağını ittim ve altından yuvarlandım.

"Oof." Karnını tutarak sırt üstü düştü.

Yaralarının yanına oturmamaya dikkat ederek üzerine atladım. "Üzgünüm ama ben kazandım," dedim ona gülümseyerek. "Canını yaktım mı?"

"Birkaç yeni dikişin düzeltemeyeceği bir şey değil."

Öne doğru eğildiğimde, atkuyruğum omzumdan sarktı ve uçları göğsüne değdi. "Kendini açıkta bıraktın."

"Bıraktım." Pazularımdan tuttu, vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar beni aşağı çekti ve tekrar onun kontrolü altına girdim. "Ama hayır, sen kazanmadın. Dövüş asla bitmez."

Kalbi göğüslerime çarpıyordu ya da belki de benimkiydi. Her iki durumda da nefeslerimiz birbirine karıştı ve gözlerimiz birbirimizin yüzünü aradı. Öpüşmemizden bu yana geçen haftalarda aramızdaki elektrik hiç azalmamıştı. Tam tersine daha da artmıştı. Bir zamanlar tam da endişelendiğim şey olmuştu; bir öpücük bana ondan neden nefret ettiğimi unutturacak kadar güçlü olacaktı.

Ama ben çoktan unutmuşum. Ya da belki de *fikrimi* değiştirmem için bana yeterince sebep vermişti.

Bana geçmişini açtığından beri ilk kez onu sadece öpmek *istemiyordum*. Bunu arzuluyordum.

Tamamen iyileşmeye başladığından beri gözlerindeki ihtiyaç daha da artmıştı ve bu onun güçsüzlüğüne ihanet ediyordu. O anda her şeyi isteyebilirdim. Ya da başlatan ben olabilirdim, şaftının sert uzunluğuunda kayarak tempomu, onun orgazmını ve benimkini kontrol edebilirdim.

Geldiğim ilk haftalarda olduğu gibi onun yanında uyuyordum.

-Sadece şimdi, her gece beni kucağına çekiyor, ağzı saçlarımda, kalçalarım onunkilere sokuluyor, bedenlerimiz bir yatağı nasıl paylaşacaklarını öğreniyorlardı. Nasıl kısıtlanacağımızı.

Bu sabah dövüşmeye hazır bir şekilde uyandı. Ve eğer beni yerde güreştirebilirse, sırada ne olduğunu biliyordum. Uzun zamandır geliyordu. O daha da uzun süredir bekliyordu. İsteksiz gelini bunu isteyecek ve o da on katıyla cevap verecekti. Ağrıyla birlikte

her geçen gün bacaklarımın arasında güçleniyordu, belki yalvarırdım bile. Yalvaracağım konusunda beni uyarmıştı.

Alejandro çok yakın bir yerden neşeyle, "Tamamen iyileştiğinizi görüyorum efendim," diye seslendi.

O kadar hızlı bir şekilde oturma pozisyonuna geçtim ki neredeyse çimlerin üzerine yuvarlanacaktım.

Alejo sırtışını gizleme zahmetine girmeden bize doğru yürüdü.

Cristiano şortumu dzelitti ve üzerinden kalkmam için kalçalarımı okşadı. "Neden geri döndün? Güneyde olman gerekiyordu."

Alejandro, Pilar ve Tasha'yla *yediğimiz* yemekten sonra -ki Cristiano *dışarıda* yemeye karar verince tek kişilik bir akşam yemeğine dönüşmüştü- Alejandro bir ekip kurmuş ve benim tavsiyeme rağmen onları Max'i kurtarmaya götürmüştü. Tasha'yı geldiği yere geri götürmek üzere bir arabaya bindirmişlerdi ve Cristiano'ya göre o zamandan beri pek bir şey rapor etmemişlerdi.

Bu durumda, hiçbir haberin iyi haber olmadığından endişelendim. Ama Alejandro'nun adımlarındaki sıçramaya bakılırsa yanıldığım anlaşılıyordu.

"Max'in yerini tespit ettin mi?" Ayağa kalkıp bacaklarımdaki otları temizlerken sordum.

"Korkarım bulamadım. İnanın bana, bulduğumuzda ilk ğrenen Cristiano olacak."

Cristiano beni önüne getirdiğinde, nedenini sormama gerek kalmadı - nedeni kııma bastırdı. "Sende o bakış var," dedi Cristiano.

"Hangisi?" Alejandro sordu.

Kanaryayı yakalamış kedi gibi. Ben de fark ettim. "Bir şey biliyorsun," dedim.

"İki şey biliyorum. Birincisi, Max'in izi yine kayboldu ama Belmonte-Ruiz'de bir kstebeği ele geçirmeye çok yakınız."

"Yardım etmek isteyen biri mi var?" diye sordum.

"İstiyor muydu? Hayır. Ama ona Amerika'daki ailesi için iyi sonulanmayacak bir alternatif sunduğumda kabul etti. şimdi, pes edene kadar baskı uyguluyoruz, sonra da saldırmak için doğru zamanı bekliyoruz."

"O zaman neden anlaşmayı yapmıyorsun?" Cristiano sordu.

"Bunun için orada olmama gerek yok." Duruşunu genişletti ve yumruklarını kollarının altında çaprazladı. "Bir sonraki bölümü şahsen teslim etmek istedim - *farklı* bir görevde başarılı olduk." Göz kırptı ve çok garip bir şekilde öttü. Bir *baykuş* gibi.

Cristiano'nun elleri omuzlarımda sıkılaştı. "*¿El Búho?*"

"*Sí, patrón.* Tasha'yı şehre geri götürdüğümüzde ailesinden daha fazla bilgi aldık. Max'in izini bulmaya çalışırken çok fazla beklediğimiz için bu bilgiyi iyi bir şekilde kullanmaya karar verdik."

"Siktir," dedi Cristiano ama küfrünün arkasında öfke yoktu. Aksine, sesi memnun olmuş gibiydi. "Valverdes'in nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Valverdes mi?" diye sordum, *apellido* zihnimin gerisinde belli belirsiz bir yankı yapıyordu. "Bu ismi nereden biliyorum?"

Alejandro başını salladı ve daha önce kendini beğenmiş görünse de şimdi düpedüz gururlu görünüyordu. "Düşündüğünden daha yakınlar patron."

"Güneyde değiller mi?" "Artık değiller."

Cristiano arkamda sertleşti. "Benimle taşak geçme Alejandro."

Cristiano'ya bakmak için dönerek arkama baktım. "Bulmak için bıraktığın şey onlar mı?"

"*Sí, mi corazón,*" dedi ama dikkati Alejandro'da kalmıştı. "Neredeler?"

Alejandro çenesini öne eğdi. "Alt katta."

Atletimin yakasına dokundum. *Alt kat mı?* Gördüğüm tek alt kat panik odası ve depoydu, bir de evin diğer ucunda, ilk gecemde partinin verildiği yeraltı yemek odası vardı. "Yemek yiyorlar mı?" diye sordum.

Cristiano güldü ve Alejandro da ona katılarak, "Hayır, yemek bile yememiş olabilirler," diye cevap verdi.

Cristiano'nun göğsü sırtıma bastırdı. "Bunu nasıl başardın?"

"Şansın yaver gitmedi ve bu da dikkatini dağıttı," dedi Alejandro. "Son birkaç haftadan sonra bir galibiyete ihtiyacın olduğunu düşündük."

Cristiano ellerini boynumun kıvrımlarına doğru kaydırdı, parmakları köprücük kemiğimin üzerinde uzanıyordu. "Kaç tane?"

"Dört. Başını bulduğumuzda diğerleri de çok geride kalmadı." "*Dört mü?*" diye sordu ve bir dizi küfür savurdu. "Umuyordum ki en iyi ihtimalle bir kişi için."

"Bir kişi mi?" Ben sordum.

"Dersimize sonra devam ederiz." Cristiano başımın arkasına bir öpücük kondurdu ve ağzını kulağıma götürdü. "Beni içine soktuğun durumu unutacağımı sanma."

Her gün daha fazla soru soruyordum ama bir cevap bile bulabildiğim için şanslıydım. Cristiano'nun görünüşe göre dünyanın öbür ucuna kadar kovaladığı bu insanlar kimdi? Ve o ailenin benimkiyle ne ilgisi vardı?

"Bekle." Yüzümü ona döndüm ve o uzaklaşmadan önce tişörtünün önünü tuttum.

Tişörtüne attığım yumruğa kaşlarını kaldırdı, sonra gözlerini bana dikti. "Evet?"

"Valverdes kim? Onlara neden ihtiyacın var?"

"Sana her şeyi anlatacağım ama şimdi değil." Dudağındaki teri sildi ve omzunun üzerinden baktı. "Önce neyle karşı karşıya olduğumuzu görmem gerek."

Gömleğini bıraktım ve uzaklaşmasına izin verdim. Beni daha sonra bilgilendireceğine inansam da, bu beni Çorak Topraklar'daki ilk günlerime geri götüren bir *hayırdı*. Hayal gücümün kendi haline bırakıldığı, kontrolden çıktığı, korkunç -ve nihayetinde yanlış- teoriler ürettiği anlara geri dönmek istemiyordum.

"Bunu birlikte yapmak istediğini söylemiştin," diye seslendim arkasından. "Ailem gibi."

Cristiano olduğu yerde durdu, sonra geri döndü. "Bunu birlikte yapacağız."

Sesindeki düşüş midemin derinliklerine işledi, bir tehditti bu. "O zaman neden ben de seninle gelemiyorum?"

"Şimdi mi?"

"Evet. Şimdi. Bana alt katta ne olduğunu göster."

Bana doğru döndü, gözleri ayak bileklerimden gözlerime doğru geziniyordu. "Neyin parçası olmak istediğin hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Öyleyse söyle bana."

Göğsüne masaj yaptı. Fisker, Cristiano'nun bazen mide ekşimesi yaşadığını söyledi. İçkiyi, puroyu, sigarayı ve kırmızı eti çok severdi; sürekli stres de buna yardımcı olmuyordu. Akşam yemeği için hafif bir şeyler istemeyi aklıma not ettim.

"Sen çocukken Valverdes'ler buralardaydı," dedi Cristiano. "Babanın rakipleri."

"O zaman eski muhafızlardan bazıları," dedim. Babamın ilk ortaklarının çoğu öldürülmüş ya da rütbeleri düşürülmüş, kartelleri dağıtılmış, devrilmiş ya da ortadan kaldırılmıştı. Babam esas olarak narkotikten nakliye lojistiğiyle ilgili daha güvenli işine geçtiği için hayatta kalmıştı.

"Onun gibi bir şey." Cristiano şakaklarını ovuşturdu. "Aşağısı tehlikeli olabilir. Durumu değerlendireceğim ve daha fazlasını öğrendiğimde yukarı geleceğim."

"Yani benim ne göreceğimi sen mi seçeceksin? Bu nasıl bir ortaklık?"

"Ortaklık mı? *Mmm.*" Dudaklarını ıslatarak beni bir kez daha süzdü. "Söylemeliyim ki, bunu sahiplendiğini duymak hoşuma gidiyor, aşkım. Çok hoşuma gitti."

Göğsümde hoş bir sıcaklık yayıldı. Yaptığım şeyin bu olduğunu fark etmemiştim bile. Kelime ağızından çıkıvermişti. Ama aramızda gelişen şey buydu. Cristiano kraliçesi olmam için beni aramıştı ve bu her geçen gün daha da gerçek oluyordu.

Çünkü burada sahip olduğum her şeyi gördükten sonra benim için nasıl bir hayat vardı?

Cristiano gibi bir adamı tanıdıktan sonra?

Kaliforniya evim değildi. Korkularımdan ve sorumluluklarımdan kaçtığım bir yer olmuştu. Ve artık bunu istemiyordum, ki bu iyi bir şeydi çünkü asla geri dönemeyecektim.

Bu hayatı seçmek tereddüde yer bırakmıyordu. Ya var olacaktım ya da olmayacaktım ve Cristiano kararımı bilmeliydi. "Geçen gece annemin dürüst yaşamamı istemesiyle ilgili söylediklerini duydum," dedim. "Korkularımın kurbanı olmak istemiyorum. Hayatımda bir seyirci olmak istemiyorum. Ben bunu seçiyorum. Orada her ne varsa, onunla başa çıkabilirim."

"*Yapabileceğini* biliyorum ama bazı şeylerden geri dönemezsin."

Beni akıldan çıkmayacak sözlerle uyarmıştı ama bir ay önce kiliseye adım attığımdan beri değişmeyen tek gerçeği görmezden gelemezdim. "Zaten geri dönemem, değil mi?"

Alejandro, Cristiano için ısıklık çaldı.

Cristiano geri çekildi. "Yukarıda bekle. Yakında geleceğim." Onun için yakında demek dakikalar ya da saatler demek olabilirdi.

Arkasını döndü ve dağ yamacının en sık bitki örtüsüne sahip olduğu evin yan tarafına doğru yürüdü. O bölgeyi fazla keşfetmemiştim. Orada büyümüş ağaçlardan başka bir şey olduğunu düşünmemiştim. Şimdi nasıl bir "alt katı" olabileceğini merak ediyordum.

Yatak odamıza döndüm, duşu açtım ve omuzlarımdaki ve pazularımdaki yeni belirginliği fark ettiğimde askılı atletimi çıkarmaya başladım. Vücudum değişiyordu. Güçleniyordu. Tıpkı duygusal ve zihinsel durumum gibi.

Üstümü çıkarmadım ve aynaya bakmak için lavaboya doğru eğildim. Buradaki ilk gecemde kendimi zemin kattaki banyoda, en büyük düşmanı tarafından lime lime edileceğini düşünen, dehşete düşmüş, öfkeli ve bitkin bir kızın yansımasına bakarken bulmuştum.

O zamandan beri ne kadar çok şey değişmişti. Kasıtlı olarak safmışım. Çirkin olduğunu varsaydığım gerçekleri öğrenmekten korkmuştum. Babam ve Diego tarafından bir ömür boyu şımartılmanın sonucuydu.

Yapabilseydim Cristiano'nun dünyasının karanlığını körü körüne yaşamaya geri dönmekle değişir miydim?

Önemli değildi. Yapamadım. En azından burada dürüsttü.

Buhar duş kapısının üzerinden kıvrılıyordu. Atkuyruğum antrenmanımız sırasında çözülmüş ve omzuma sarkmıştı. Yara izleri oluşmaya başlamıştı, yanağımda küçük bir tane ve çenemin altında bir kesik. Yanaklarım sabahki antrenmanım ve akan sıcak su nedeniyle kızarmıştı. Gözlerim unutamayacağım şeyler görmüştü.

"Bazı şeylerden geri dönemezsin."

Ne gibi şeyler? Cristiano'nun Sandra'yı kaçırmaya çalışan adamların boğazlarını kesişini izlemiştim. Bir beyaz tahtaya bantlanmış, muhtemelen artık Calavera gibi kurtarıcıları beklemeyen, kaybolmuş ama unutulmamış yüzleri görmüştüm. Kendi saldırganımı defetmiştim. Ama Cristiano'nun yaptığından daha korkunç bir yanı vardı. *El Polvo* kum döküyor

en büyük dūřmanlarının boēazına sarıldı. Yavaş ölüm diye bir řey duymuştum ama bunun gerēekte ne anlama geldiēinin inceliklerine ve söylenmemiş gerēeklerine tanık olmamıştım.

Ařaēıda olan řey bu muydu? Babamın rakipleri iēin yavaş bir ölüm mü? Adlarını zar zor hatırladıēım, ēok eski ve silik bir dūřman mı? Saldırılardan önce Cristiano istediēi *her şeyin* kilidini açacak bir anahtar arayışına girmişti. Onun karşılanmamış ihtiyaēının ben olduēumu öğreniyordum. Biz. Ortaklıēımız. Evliliēimiz. Peki neden eski muhafız bir aile Cristiano ve benim aramda duruyordu?

Yapbozun parēaları daha büyük bir resim oluřturdukēa nabzım hızlandı. Bunun kapanışla ilgili olduēunu söylemişti. Jaz bunun bir kanıt olduēunu söylemişti. Ve buradaki her şeyde olduēu gibi, intikam da bir rol oynamıştı -Cristiano şehri terk etmeden önceki son gecemizde bunu itiraf etmişti.

Benim adıma intikam. Babamın adına. Bizim iēin kapanış. Kanıt. Cevap zihnimde şekillenirken yumruklarımı tezgâha doēru kıvırdım.

Babam kostüm partisinden sonraki sabah bana annemin *sicario*'sunun artık var olmayan rakip bir kartel tarafından kiralandıēını söylemişti.

Ama belki de öyleydiler. Ve belki de *buradaydılar*.

Annemin ölümüyle ilgili cevaplar için neredeyse on iki yıl beklemiştim ve şimdi sorumlu kişiler buradaydı. Yakınımdaydı. Ayaklarımın altında bir yerde.

Cristiano benden biraz daha dayanmamı istemişti ama Alejandro'nun "alt kat" dediği şifreli bir yerde daha fazla yapboz parçasının beklediği *düşüncesi* bile beni kıvrandırıyor.

Banyo tezgahından uzaklaştım, duşu kapattım ve dolabıma gittim. Atletimin üzerine kapüşonlu bir tişört geçirdikten sonra at kuyruğumu sıktım ve zemin kata, Cristiano'nun kaybolduğu evin yan tarafına yöneldim.

Ben ne yapıyordum? Uzun zamandır bana kilitli olan bu kapıyı açarak ne istiyordum? Ya üstesinden gelemesem?

Cristiano yapabileceğimi söylemişti. Ama şüphelendiğim şey doğruysa, bu aile annemin ölümünden daha fazlasından sorumluydu. Cristiano'nun kaçak olduğu on bir yılın suçunu da üstleneceklerdi. Yoksulluğu, mücadelesi ve kardeşiyle arasındaki onarılamaz uçurum için. Akıl hocasının ve müstakbel eşinin nefretini bu kadar uzun süre taşıdığı için.

Ve tüm bunların bedelini ödeyeceklerdi.

Cristiano birçok düşmanını işkenceyle öldürmüştü ve Valverde ailesinden daha büyük bir düşman olamazdı.

Evden uzaklaştıkça ormanlık alan daha da artıyordu. Spor ayakkabılarımın altında dallar çıtırdarken toprak yumuşamaya başladı. Yapraklı ağaç tepeleri gökyüzünü kapatıyordu. Kuşlar ısıklık çalarken kanatlar çırpıldı. *Ah, doğa-*

Bir silahın metal tıkırtısıyla donakaldım. "*Alto.*" Dur.

Erkek sesini duymak için etrafıma bakındım ama hiçbir şey göremedim; ta ki neredeyse tamamen kamufle olmuş bir Eduardo ağaçların arasından çıkana kadar. "Natalia?"

Omuzlarım gevşedi. "*¿Dónde está Cristiano?*" diye sordum.

Eduardo Cristiano'nun nerede olduğunu biliyorsa bile cevap vermedi.

"Onu bana getir," dedim iç çekerek. "Şimdi, çok acil."

Eduardo kurşun geçirmez yelegeğine bağlı el telsizini çıkardı. "*Jefe*," dedi telsize. "Natalia burada."

Cristiano hemen cevap verdi. "Onu aşağı getirin."

Eduardo beni ağaçların arasında birkaç metre yürüttü. Dağın yamacına ulaştığımızda, kaya olmayan bir kayayı çekti, ama bir tuş takımını gizleyen çelik bir kapaktı bu. Başparmağını bir parmak izi tarayıcısına bastırdı ve önümüzdeki dağın bir kısmı bir kasanın girişi gibi kayarak açıldı.

Dios santo. Kapı dağın ta *kendisiydi*. Bunu tek başıma asla bulamazdım.

Önce Eduardo gitti, karanlık bir merdiven boşluğunda kayboldu.

Ayaklarım hareket etmiyordu. Çocukluğumdan beri karanlık yerlere isteyerek inmemeye çalışırdım. Toprak kokan bu merdiven bana Cristiano'nun beni götürdüğü tüneli hatırlatıyordu.

Ondan farklı olarak, beni orada bırakmayacaktı.

Kendimi ilk adımı atmaya zorladım, sonra diğerini, taş bir merdivenin dibinde ve başka bir güvenli kapının önünde durana kadar. Eduardo kimlik bilgilerini girdi ve kapı açıldığında hiç düşünmeden içeri girdi.

Bana eşlik eden tek şey kalp atışlarımdan sesiydi. İçeri adımımı attığımda biraz değişmiş olarak çıkacağımı hissediyordum. Ama buraya geldiğimden beri geçirdiğim metamorfoz sırasında üniversitede geçirdiğim yıllardan daha fazla şey öğrenmiştim ve her zaman öyle hissetmesem de bunun en iyisi olduğunu düşünerek rahatlıyordum.

Bu, zaten korkunç olan bir dünyanın iç yüzüydü. Yıllarımı bundan kaçarak, yokmuş gibi davranmaya çalışarak ve kendimi çocukluğumdan uzaklaştırarak geçirmiştım. Yine de şimdi gözlerim açık bir şekilde içine giriyordum.

Cristiano'ya ve kendime bu hayatı seçtiğimi gösterecektim. Onu seçtiğimi. Her şeyini.

Ve cevapları hak ediyordum. Annemin katillerinin gözlerinin içine bakma şansını hak ediyordum.

"Geri dönmek için çok geç değil." Cristiano karanlığın içinde cisimleşti, gölgeler gözlerini yuvalara dönüştürdü.

Serin, loş çelik bir odaya adım attığımda içimde huşu ve biraz da korku birbirine karıştı. Küçük yeşil, sarı ve kırmızı ışıklar makine uğultusuyla birlikte yanıp sönüyordu. Gözlerim alıştığında fark ettim ki, aletler değil. Bilgisayarlar ve monitörler. Duvarları kaplayan kitap ve klasörlerden oluşan cam kutularla birlikte bu alan yüksek teknolojili bir müzeye benziyordu.

Mahkûmların tutulduğu bir yere de benzemiyordu ama ne kadar derindi?

Koşmak mı?

Sıcaklık kontrollü odaya doğru yürüdüm. Eduardo ortadan kaybolmuştu. "Burası ceset parçalarını sakladığınız yer mi?" diye sordum. "Ha?"

Cristiano'ya döndüm. "Efsaneye göre öldürdüğün her insandan bir şey alıp sergiliyorsun."

"Ay. *Señor, dame paciencia.*" Tanrı'dan sabır dilerken ellerini yüzünde gezdirdi, sonra güldü. "Başka bir söylenti. Beni ne tür bir akıl *hastası* sanıyorsun Natalia? Ben aziz değilim ama her öldürdüğümden bir hatıra saklamıyorum. Birincisi, daha büyük bir binaya ihtiyacım var."

Cristiano sırtıttı, kendine özgü hastalıklı mizahıyla eğleniyordu. Başka bir senaryoda olsa gülerdim. Söylenti komik denecek kadar saçmaydı ve elbette onun hakkında duyduklarımın çoğuna inanmayı bir süre önce bırakmıştım. Ama o anda sinirlerime hâkim olamadım.

Cristiano, "Yine de sanırım bunlar bir bakıma meşhur bedenler," diye ekledi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bunlar her operasyonla ilgili dosyalar ve kayıtlar. Bazen çok az bilgiye dayanarak hızlı hareket etmek zorunda kalıyoruz ama mümkün olduğunca hazırlıklı ve organize olmaya çalışıyoruz." Etrafına bir göz attı. "Eve bağlanan bir tünel var, ama bunun dışında bu alan güvenlik amacıyla izole edilmiş durumda ve böylece huzur içinde çalışabiliyoruz. Biz istemiyoruz

. . kimseyi rahatsız etmek istemiyoruz."

"Nasıl rahatsız etmek?"

Boğazını temizledi, telefonunu kontrol etti ve spor ayakkabısının cebine yerleştirdi. "Sana yukarıda kalmanı söylemiştim. "Merak kediye öldürür" sözünü hiç duymadın mı?

Ya da babamın bana birçok kez söylediği gibi, *merakın bir hastalıktır*. Yine de bu, burnunu sokmaktan daha derinlere uzanıyordu.

Cristiano'ya bildiğimi söylemek zorundaydım. Burada ne sakladığını biliyordum. Ve hayatımı nasıl değiştirecek olursa olsun cevaplarımı almaya hazır olduğumu. Bu yüzden aceleyle buraya gelmişim.

Şimdi eşikteydim ama ayaklarımın altındaki uçurum her adımda biraz daha ufalanıyordu. Ve dibi göremediğim için, bunun uzak bir düşünüş olduğunu varsaymak zorundaydım. Tecrübelerime göre, cevaplar sadece daha fazla soru doğuruyordu. Misilleme sadece daha fazla savaşa, daha fazla ölüme ve intikama yol açıyordu. Cristiano'nun da dediği gibi, bazı şeyleri görmezden gelemezdim.

Kuru boğazımla yutkundum ve bir dizi bilgisayar ekranının altındaki büyük bir kontrol paneline doğru yürüdüm. Onun ötesinde, cam bir pencere sunucularla dolu bir odayı gösteriyordu. "Güvenlik sistemi bu mu?"

"Onlardan biri, ama bundan çok daha fazlası. Dünyanın dört bir yanındaki organize suç örgütleri hakkında istihbarat, narkotikten topçuluğa, karaborsadan fuhuşa, kölelikten kara para aklamaya kadar her şey." Loş ışıkların altında bir adım uzaklaştı. "Büyük ve küçük verileri yönetiyoruz, kalıplar ve eğilimler için analiz ediyoruz, insanların nasıl hareket ettiği, nerede başlayıp nerede bittiği, hangi çetelerin iletişim kurduğu, yanlış görünen etkileşimler gibi parçaları birbirine bağlamayı umuyoruz. Bu, dışarıda olup bitenler açısından buzdağının sadece görünen kısmı."

Sesimdeki hayranlığı engelleyemedim. "Bu işin içinde bu kadar çok şey olduğunu biliyordum."

"Karanlık köşelere ulaşmak için çok fazla güç gerekir. I . . . Bunları senden saklamak istemiyorum." Çenesini çekti, içinde bir şeyler savaşıyordu. Beni dışarıda tutmak istemiyordu. Ama muhtemelen beni içeri almakta da zorlanıyordu. "Ama bu konulardan bazıları kapalı. Anlıyor *musun*?"

Evet, anladım. Artık ondaki kararlılığı tanıyordum. Ve melankoliyi. Tartışmadım. Onun gibi birini üzen şeyler insanlığın dibini kazıyor olmalıydı. Muhtemelen bilmesem daha iyiydi.

Gözlerim rafa kaldırılmış ve alfabetik sıraya dizilmiş klasörleri taradı. Bazılarında insanların isimleri, bazılarında iş yerleri, karteller ya da sadece baş harfler ve tarihler vardı. "Neden bunların hepsi dijital ortamda değil?"

"Her şey şifrelenmiş durumda ama bazen hiçbir şey kâğıttan daha güvenli değildir. Sizi temin ederim, hükümetin kendi hackerları var ve birçok yetkili bizim yaptıklarımızı durdurmak istiyor."

Kaşlarımı çattım. "İnsanlara yardım etmek mi?"

"Her türlü yasadışı girişimimiz var, Natalia. Daha hayırsever işlerimizi bu şekilde finanse ediyoruz. Silah kaçakçılığı bana çok iyi geldi ve devam etmek için bu gelire ihtiyacım var." Boynunun arkasına masaj yaptı. "Bizim bir rolümüz var. Biz kötü adamlarız; hükümet ise iyi adam. Dengeyi bozmamızdan hoşlanmıyorlar. Onların işlerini onlar için yapmamamız gerekiyor."

"Basının öğrenmesini istemiyorlar," diye çıkarsadım. "Bu onları gülünç duruma düşürür."

"Basın ya da diğer dünya liderleri. Elimizdeki bilgileri gizli tutmak için tüm kasabaları ortadan kaldırabilecek zengin insanlar da var. Neyse ki yaptığımız işi basın ya da başkaları için yapmıyoruz. Ama silah kaçakçılığı, kara para aklama, narkotik, nakliye - bunlar bir kılıf görevi görüyor ve banka hesaplarımızı dolu tutuyor."

Onunla tekrar yüzleştim. Kıpırdamadan durdu, elleri eşofmanının cebinde, gözleriyle beni takip ediyordu. Cristiano'nun sonsuz bir sabrı vardı. Babamın ya da Diego'nun tüm bunları bana bu kadar açık yüreklilikle anlattığını hayal bile edemezdim. Onlar beni korumayı tercih ederlerdi. Beni bir kutuya koymayı. Cristiano değil. Bana buraya gelmememi söylediğine göre, durum kötü olmalıydı. Bana duyduğu güvenin aynısını ona da borçluydum; beni bekleyen şeylerle yüzleşmeye hazır olup olmadığımı dair kararına onu da dâhil etmeliydim.

"Valverdes burada mı?"

Yüzüğümü parmağımın etrafında döndürürken ellerime baktı.

"Ev

et." "Nerede?" "Nerede?" diye sordum. "Burada başka ne var, Cristiano?"

Cevap vermeden önce çenesini bir o yana bir bu yana çevirdi, "Her kral

bir zindana ihtiyacı var, Natalia. Olması gereken bu. Ne yaptıklarını öğrendikten sonra buna memnun olacaksın."

"Ben zaten biliyorum."

Gözleri kapandı. "Ne biliyorsun?"

"Anladım. Annemi öldüren *sicario*'yu tuttular, değil mi?"

Yumruklarını ceplerine soktu ve gözlerini açarak masanın üzerine gelene kadar odanın içinde gezdirdi. Masaya doğru yürüdü, iki yönlü bir telsiz aldı ve durakladı. Yere bakarak içini çekti, başını salladı ve hoparlöre, "Çılgılık atmalarını sağla," dedi.

Uğursuz emriyle midem bulandı ama Cristiano bununla yetinmedi. Radyoyu yere attı, bir dolap kapısına gitti ve mavi bir kovayı iki eliyle kaldırarak odanın öbür ucuna taşıdı.

Sağlığını tehdit edebilecek şeyleri kaldırdığı için onu azarlamak üzereydim ki kovayı *gümbürtüyle* ayaklarımın *dibine* bıraktı.

İçi kum doluydu.

El Polvo. Kapanırken boğazıma dokundum, sanki onun alametifarikası olan ölüm yöntemini ilk elden öğrenmek üzereydim.

Binanın içinde bir yerlerden derin, gırtlaktan gelen çılgınlığın kakofonisi duyuldu.

Döndüm, nereden geldiğini anlamaya çalışırken nabzım zıplıyordu. "Bu da ne?"

"Bu dünyanın içine girmek üzere olduğun kısmı. Hazır olduğuna emin misin?"

Bağrıışmalar kesildi ama bu, omurgamdan yukarı doğru çıkan ürpertiye durdurmadı. Bunun olacağını biliyordum. Güçlü kalmak zorundaydım. "Beni yine korkutup kaçırmaya çalışıyorsun, tıpkı o zaman yaptığın gibi," dedim. "Dokuz yaşındayken işe yaramadı. Şimdi işe yarayacağını sana düşündüren nedir?"

"Çünkü sen daha iyi biliyorsun."

Önümdeki adamı inceledim. Bazen beni dehşete düşüren karanlık şeyler, üzerlerine ışık tuttuğumda katlanılabilir, hatta hoş karşılanabilir hale gelirdi. Burada durum böyle olmayacaktı ama gölgeler kalkan değildi. Gerçeğin ortaya çıkmasını engelleyemezlerdi, o halde kontrol edebilecekken neden onunla yüzleşmeyeyim? "Cevap istiyorum Cristiano. Onları hak etmiyor muyum?"

"Evet ve onları alacaksın. Ama bana gerçeği söyle, küçük de olsa bir parçan hâlâ Kaliforniya'da yaşadığın hayatı istiyor mu?"

arkasından başını sallayarak sordu. "Yoksa iki numaralı kapının arkasındakini mi istiyorsun? İkisine birden sahip olamazsın."

"Artık o hayatı istemiyorum," dedim ve bu doğrudu. Yüksek sesle merak etmediğim şey, *buna* hazır olup olmadığım. Ama genç yaşta, önümde duran adamdan öğrenmişim - asla tereddüt etme, yoksa *bam!* Ölürsün.

Aklıma bir şey geldiğinde başımı öne eğdim. "Bana bir seçenek mi sunuyorsun?" diye sordum. "Bu evlilikten ayrılabilir miyim?"

Beni kaybederse ailemin korumasını kaybedeceği tehdidini hiç *kaldırmamıştı*. Teknik olarak hâlâ onun karısı olduğum kadar esiriydim de. Kendi seçimimi yapmama izin verecek kadar cesur muydu?

Gözleri karardı. "Eğer istediğin buysa, iste. Bakalım cevabım ne olacak."

Cevabının hayır olacağından şüpheleniyordum. Ama Cristiano sık sık beni sandığımdan daha iyi tanıdığını söylerdi ve şimdi bu benim için onun hakkında doğru olmaya başlıyordu. Eğer özgürlüğümü istersem, Cristiano hayır diyecekti. Ve buna inanırdı. Ama ben daha iyi biliyordum. Eğer gerçekten serbest bırakılmak isteseydim, beni serbest bırakırdı.

"Cevaplarını alacağına söz veriyorum," dedi. "Annenin intikamının alınacağına söz veriyorum. Ama bu kısmı izlemene gerek yok."

Kalbim durdu. Demek doğrudu. "Onlar sorumlu," dedim. "Evet."

Kederin vurmasını bekliyordum ama bunu kendim tahmin ettiğim için şokum hafiflemişti. Bunun yerine, öfke içimde bir yol açarken parmaklarım seğirdi. "Onları görmek istiyorum," diye ısrar ettim.

"Kızgın olmakta haklısın ama bu muhakemeni gölgeleyebilir."

Göğsümü işaret ettim. "Bu benim yapmam gereken bir seçim. Senin değil. Bunu bana sen öğrettin."

Buna itiraz edemezdi. Bir kaşını ovuşturdu, tartışıyordu. "Eğer seni beklemeye ikna edemezsem," dedi ve durakladı, "o zaman oraya girmeden önce daha fazla şey bilmelisin."

Başımla onu onayladım. "Dinliyorum."

"Başladığım ilk görevlerden biri anneni öldüren *sicario*'yu bulmaktı. Baban beni affettiğinde, bu yeterli olmalıydı, ama hala sorularım varken biliyordum ki

bu şekilde bırakamazdım." Parmak eklemlerini kırdı. "Tetiği o çekmiş olsa da, herhangi bir tetikçi doğru miktarda para için Meryem Ana'yı öldürebilir."

Artık her şeyi babamın gözünden görüyordum. Cristiano'nun suikastçının peşinde "acımasız" ve "amansız" olduğunu söylemişti, ben de alay etmiştim. Ama haklıydı. "*Sicario* rakip bir *kartel* tarafından kiralandığını itiraf etti-¿verdad?" diye sordum. "Babam bana böyle söyledi."

Cristiano başını salladı. "Suikast emrini Valverdes'in verdiğini öğrendik ama onların bir süredir oyun dışında olduğu biliniyordu. Zaman içinde parçalanın ve aşınan diğer federasyonların aksine, Valverdes neredeyse bir gecede ortadan kayboldu."

"Ve bu da size daha fazlası olabileceğine dair ipucu veren şeydi. o."

Dilini şaklattı. "Eğer orada bir bulmaca olsaydı çözmek için. Özellikle de karım olarak burada olman ve ona yapılan saldırıda hâlâ parmağım olduğunu düşündüğünü bilmek."

İleri doğru yürüdüm. "Onu senin öldürdüğünü sanmıyorum," dedim önünde durarak. "Sana bunu söyledim ve bunun peşini bırakmanı söyledim."

"Öyle düşünmüyorsun, hayır. Ama sen de *bilmiyorsun*. Ve bu beni canlı canlı yiyip bitiriyor."

"Neymiş o?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Zamanla karım bana güvenmeyi öğrenebilir, hatta belki beni sevebilir ama her zaman küçük bir parçası o günü ve gördüklerini sorgulayacaktır." Gözlerini benden kaçırdı ama normalde kontrollü olan yüz hatlarını acı kaplamadan önce değil. "Eğer bu soruya senin için ilk ve son kez cevap veremezsem, sana bir kapanış sağlayamazsam ve bana tam ve sarsılmaz güvenini vermeni sağlayamazsam, o zaman bunu hak etmiyorum demektir."

Oh. Kalbim onun için kırıldı. Geldiğim günden bu yana, yakın zamana kadar, Cristiano'nun beni buraya getirme nedenlerini umutsuzca ortaya çıkarmaya çalışıyordum. O da bana başından beri bunları gösteriyordu. Kiliseden başlayarak. Evlenme teklifi, kement töreni, birlikteliğimizi yasallaştırmak için gerekli evraklar, annemin tespihi, çiçekler ve *yeminleri*... Hiçbiri alay konusu olmamıştı. Yanlış yoldan gitmişti ama bu onu daha az gerçek yapmıyordu.

Verebileceği ve karşılığını alabileceği sevgi ve bağlılık, aradığı *her şeydi*. Alamayacağı, satın alamayacağı ya da hükmedemeyeceği tek şey. Ve annemin ölümüyle ilgili bölüm kapanana kadar bunları benden gerçekten alabileceğini düşünmüyordu. Ta ki o benim için kapatana kadar.

Ona doğru adım attım ve ellerimi göğsüne koydum. Onu kollarıma almak ve sonunda kendimi ona vererek bu acıyı dindirmek istedim. *Daha sonra*. Şimdi sadece özür dileyebilirdim. "*Lo siento, Cristiano*."

"Üzülme." Ellerimi göğüs kaslarına yaslayarak bileklerimi çevreledi. "Benim ya da başkasının sözlerine güvenmemekle akıllılık ediyorsun." Sesi alçaldı. "Ama eylemlere güveniyorsun, ben de öyle yaptım."

Kafa derim diken diken oldu. "Onları buraya sen getirdin."

"Her şeyi itiraf etmek için. Aklındaki benimle ilgili *tüm* şüpheleri gidermek için. Annenin ölümünün söz konusu olduğu yerde masum olduğuma seni ikna etmek için."

"Öyle olduğunu biliyorum. Artık senden şüphe etmiyorum." Avuçlarımı daha yukarı kaydırdım, altlarındaki gücün tadını çıkardım. "Neden ortadan kaybolduklarını hiç söylemedin."

"Ben de bunu öğreneceğim." Gözlerini kaçırdı. "Çıglıklarını duydun Natalia. Ne yapmak üzere olduğumu biliyorsun. İstedğim bilgiyi alacağım ve senin için bir itirafta bulunacağım ama bunu yapana kadar günler geçebilir. O zamana kadar tatmin ol. Domuzlar ötmeye hazır olduğunda seni geri getireceğim."

Adil olan buydu. Bunu onların ağzından duyacaktım. Ama cevaplar için birçok kez yalvarmışım. Sabır bana zorla kabul ettirilmişti. Eğer yukarı çıkarsam, beklemeye geri dönecektim. Ve bunca yıldan sonra, bir şeyler yapmak istedim.

"Ben de rol yapmak istiyorum," dedim.

Belki pişman olacaktım ama Valverdes'in kim olduğunu anladığım anda kararımı vermişim.

Kısa bir iç çekişle bir kez başını salladı. "Burada bekle."

Beni karanlıkta, yetişkin erkeklerin çıglıklarının unutulmaz yankısıyla baş başa bıraktı. İçimdeki karanlığın yüzeyinde var olabileceğimi düşünmek şimdi çok saçma geliyordu. Üzerine basabileceğimi, üzerinde yürüyebileceğimi ve asla takılıp düşmeyeceğimi. Görmezden gelebileceğimi

Babamın işine ve büyüme şeklime gözümü dikmiştim ve Diego'nun da aynısını yapmasını bekliyordum.

Kaliforniya bir balondur. Babam her şeyi olduğu gibi anlatmıştı.

-Diego ile orada bir hayat asla olmazdı.

İkimiz için de yeterli olmazdı.

Belki de karanlığa balıklama dalmak da aynı derecede aptalcaydı. Ama ikisinin arasında bir yol yok gibiydi ve Cristiano sayesinde cehaletin beni sadece savunmasız bıraktığını öğrenmiştim.

Cristiano'nun kum kovağını aldığı dolaba girdim. Raflarda kamyon çekmekte kullanılan, uçlarında kocaman kancalar olan zincirler vardı. Ön kolum kalınlığında örgülü halat. Bir testere.

Bir gürültüyle döndüm. Cristiano karşımdaki kapı aralığında duruyordu. "Ándale," dedi. "Gel hadi."

Ona doğru gittim. Önce benim geçmem için başıyla işaret etti. Kapı kararlı bir *tıkırtıyla* arkamızdan kapandı. Koridorda yürümek cehenneme giden bir tünelden geçmek gibiydi. Çelik duvarlar ve iş başındaki adaletin rahatlatıcı vızıltısı gitmiş, yerine dağın altı, ahşap iskeleler ve erkeksi, boğuk homurtular gelmişti.

Hava rutubetliydi. Küflü. Cristiano bir kapıyı açıp içeri girmemi işaret edene kadar önce sağa, sonra bir başkasına dönerken spor ayakkabılarım betondaki kiri çiğnedi.

Gözlerim alıştığında yüzümdeki kan çekildi.

Haftalar önce, önümdeki sahne kaçmam için yeterli olurdu, ama Cristiano'ya kitaptaki tüm korkunç isimleri söylemeden önce değil. Şimdi daha iyi anlıyordum.

Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmenin birden fazla yolu vardı. İyilik her zaman galip gelmiyordu.

Bazen canavarlar dizginleri ele almak zorunda kalırdı.

Ağızları bantlanmış dört gömleksiz adam bana bakıyordu. Alejandro ve Eduardo'nun yanlarında, zincirlenmiş bileklerinden alçak tavana asılmışlardı, ayak parmakları toprak zemini zar zor sıyrıyordu.

Cristiano en iyi ihtimalle bir adam umarken dört adam.

Dengede asılı duran dört hayat.

Üçü babamın yaşlarında ya da daha büyüktü, sonuncusu ise benden bile gençti, muhtemelen hâlâ ergenlik çağındaydı.

Vücutları çoğunlukla zarar görmemiş gibi görünüyordu, ancak yüzlerindeki çürükler kararmıştı. Altlarındaki rengârenk konfetiler şoklandıklarının kanıtıydı.

Utancımдан kıpırdayamayacak kadar şok olmuşum. Böyle şeylerin olduğunu bilmek, hatta yan odadan duymak bile bunlara tanık olmaktan tamamen farklıydı.

Bir adamın ağzının kenarından bir damla kan süzülürken, midemin içindikiler çalkalandı.

Ama bunu yapabileceğime dair kendime söz vermişim. Cristiano "*Fíjate bien*"-yakından bak- dediğinde baktım.

"Dövmelerini oku," diye talimat verdi

Cristiano. "Ne dövmesi?" diye sordum.

Yaşlı adamları sadece birkaçı süslüyordu ama onlar da benim için hiçbir şey ifade etmeyen soluk çizimlerdi.

Cristiano beni ileriye doğru yönlendirdi, kapüşonumdan bile sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın durdu. En yaşlı adamın kol mesafesinde durana kadar onu göremedim. Göğsünde soluk, neredeyse silinmiş bir mürekkeple gotik harfler karalanmıştı. Diğer iki yaşlı adamda da aynı kelime vardı. "Valverde," diye okudum.

"Onları aldırmaya çalıştılar. Korkaklar gibi."

Dört adamdan ikisi sarsıldı, zincirleri ve boğuk çığlıkları etrafımızda yankılandı.

"*Sessizlik*." Eduardo AR-15'inin dipçığıyle birinin sırtına vurdu ve sustular. Dördünün en küçüğü ve en büyüğü hareketsiz kaldı.

"Bulunmak istemiyorlarsa belki de isimlerini kesmeleri gerekirdi," dedi Cristiano, adamlara doğru yürürken, sırtı uzamıştı, böylece tam boyunda duruyordu. "Günahlarını itiraf edecekler. Ne gerekiyorsa yapacaklar. Bunu onların ağzından duymanızı istiyorum."

Peki Cristiano'ya onun masum olduğuna inandığımı söyleseydim, yine de planladığı şeyi yapmaya devam eder miydi?

En küçüğünün yalvaran gözleriyle karşılaştım. Bu olay olduğunda henüz yürümeye başlayan bir çocuktan fazlası olamazdı.

"Ya onlar yapmadıysa?" Cristiano'ya sordum.

"Yapıp *yapmadıklarını* sormak için peşlerine düşmedim. Onları buraya *nedenini* öğrenmek için getirdim."

İçimi bir korku kapladı. On bir yıldan uzun bir süredir cevaplar arıyordum. Şimdi bu cevaplar, dünyada en son beklediğim kişi tarafından verilecekti. Kocam bana kendi kaderini kendisinin çizdiğini ve benim de kendi kaderimi çizebileceğimi her geçen gün daha fazla gösteriyordu.

Cristiano adımlarını hızlandırdı, her adamın önünde durakladı. "Neden burada olduğunuzu biliyorsunuz. Bianca Cruz'a suikast emri verdin. Bu onun kızı. *Benim karım.*" Biriyle göz göze geldi ve Cristiano'nun bakışlarındaki vahşet *benim* bile midemi bulandırdı. Mükemmelleştirdiği o tehditkâr tavırla omuz silkti. "Ne kadar çok işbirliği yaparsanız bu iş o kadar çabuk biter ama ben merhametli bir adamım," dedi merhametten uzak bir ses tonuyla. "İçinizden birinin gitmesine izin vereceğim, ilk itiraf edenin."

Hiçbiri tepki vermedi, aslında veremezlerdi de, ama sessizlikleri beni derinden etkiledi. Önümdeki adamlar yüzünden değer verdiğim herkesin hayatı geri dönülmez bir şekilde kötü yönde değişmişti.

Belki de konuşmaya zorlanmaları gerekiyordu. Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı.

Cristiano ve Diego'yu yeni bir şekilde anlamamı sağladı. Annemin katili için adalet hayalleri kurmuştum ama şu anda sunulan doğrudan ve acımasız şekilde değil. *Sicario'nun* kafasına bir kurşun sıkmanın skoru eşitlemenin bir yolu olduğunu düşünmüştüm ama bu

Hiçbir şey. Ben daha ne olduğunu anlamadan, intikamın tadını çıkaracak bir an bile bulamadan her şey bitmişti.

Cristiano bana döndü. "İşte burada iniyorsun."

Bu kadar mıydı? Daha fazlası için gelmiştim ama tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordum. İşkenceye tanık olmak istiyor muydum? Ve eğer öyleyse, on yıllık bir suç için çarmıha gerilen adamları izlemek içimde hangi boşlukları dolduracaktı?

Bakışları beni yakarken bile, Cristiano ve ben gözlerimizi kilitledik. -Ta ki dördünün en büyüğü zincirlerini sallayana kadar. Cristiano ona döndü. Ağzındaki tıkaçın arkasından bize bir şeyler anlatmaya çalışırken gri gözleri donuktan ifadeye dönüştü.

Alejandro ve Eduardo birbirlerine baktılar. Cristiano bir kez başını salladı. "Bırakın konuşsun."

Eduardo ağzındaki bandı söktü. Adam çenesini gerdi ama başka bir şeyden etkilenmemiş görünüyordu. "*Soy Vicente*," dedi kısık sesle. "Ben-

"Vicente Valverde," dedi Cristiano. "Patrik."

"*Evet*. Costa'yı tanıyordum. O lanetli anlaşmayı ben yaptığım için bilmek istediğin her şeyi sana anlatabilirim."

Babamın adını duyunca bir adım öne çıktım. "Ne anlaşması?"

"Söylemeliyim ki," dedi Cristiano, dirseğini tutup beni kendine yaklaştırarak, "ününü bildiğim için, en son senin çözüleceğini düşünmüştüm. İlk değil."

Vicente homurdandı. "Buradan canlı çıkamayacağım. Kendimi kurtarmaya çalışmanın bir anlamı yok." Yaşıtı olan diğer iki adamla göz teması kurmak için bağlarının içinde döndü ve aralarında bir anlaşma varmış gibi göründü. "Tek bir şartla size tüm gerçeği anlatacağım."

Eduardo öyle abartılı güldü ki, eksik bir azı dişini gösterdi. "Şartlar koyuyor patron. Bu iyi olmalı."

Cristiano başını Vicente'ye doğru eğdi. "Devam et."

"İstediğinizi aldıktan sonra beni hemen öldürün ama torunumu ve kardeşlerimi bağışlayın. Onlar ailemin geriye kalan tek üyeleri."

Eduardo yine güldü ve Alejandro da ona katıldı.

"Bunu neden kabul edeyim ki?" Cristiano sordu.

"Ailem stratejime karşı çıktı. Başarısız olabileceği ve geri tepebileceği konusunda beni uyardılar ama yetki bende idi ve kararı ben verdim." Vicente başını sallayarak ekledi: "Bu olay olduğunda torunum henüz bir çocuktur. Daha on yedi yaşında."

On yedi mi? Avuçlarım terledi ama gergin görünmemek için onları şortuma silmedim.

"Hayatı boyunca saklanmaya ve yoksulluğa zorlandı," dedi Vicente, "ve potansiyeli var. Yaşamalarına izin verirsen sana borçlu kalırlar. Harika askerler olabilirler."

"Siktir git," dedi Cristiano, sırtı kaskatı kesilmişti. "*Tienes huevos* -Merhamet dileyecek cesaretin var mı? *Hayatımın* on bir yılını Saklanarak yaşadım ve senin yüzünden yoksulluk içinde başladım."

Genç zincirlerinin içinde iki büküm oldu. Birinin gözlerinde böyle bir korku görmeye alışık değildim. Bu dünyadaki çoğu insan bu tür şeylere çoktan alışmıştı ama benim gibi o da belli ki yeni bir bölgedeydi.

"Torunum bu dünyaya hayranlık duyuyor ama hiçbir zaman onun bir parçası olmasına izin verilmedi." Vicente, gururu parladıkça daha da hareketlendi. "Bunun yerine enerjisini bilgisayarlara harcadı. Dövüşemiyor, kabul ediyorum. Ama internette bir şeyler bulabiliyor."

Cristiano yanlış bir şey yapmamış bir genci öldürmezdi. Ona izin vermezdim. İzin verir miydin? Gözlerim her ikisinin arasında dolaşırken, Vicente'nin benden aldığı gibi ondan da almanın şiirsel adaletini görmeden edemiyordum.

Cristiano iri gözlü gence doğru yürüdü ve onu baştan aşağı süzdü. "Adı ne?"

"Gabriel."

"Bize her şeyi anlat," dedi Cristiano Vicente'ye dönerek, "Gabriel'in kaderine karar verebilir."

Yalnız olsaydım, yutkunurdum. Henüz bunun için yeterince güçlü değildim - gri bir alan olduğunda, yapılması gerektiğinde bile tetiği çekmek için. Cristiano'nun yanında durmanın anlamı bu muydu? İntikamı hak ettiği yerde almak ve doğru ya da yanlış olduğunu asla keşfedemeyeceğim kararlar vermek?

Bu tür şeylerdi, ama belki de ne zaman geri çekileceğini bilmekle de ilgiliydi. Uzaklaşmakta ve affetmekte güç vardı,

çok.

Çocuk için belki ama diğerleri için değil. "Zincirlerimi çöz," dedi Vicente.

"Devam et onun BİLEKLER ve ayak bilekleri bağlı." Cristiano yakaladı a

hafif, plastik veranda sandalyesini odanın bir köşesinden alıp Vicente'nin durduğu yere koydu.

Yaşlı adam birkaç kez boynunu çevirerek sandalyeye oturdu. "Yaklaş Natalia Cruz," dedi.

Ellerim karıncalandı. Adımı, torununu çağıran *bir baba* gibi, sanki beni hep tanıyormuş gibi söylüyordu. Cristiano yanıma döndü ve beni yaşlı adama doğru yönlendirmek için bir elini sırtımın üst kısmına koydu.

Vicente başını kaldırıp ikimizin arasına baktı. "Annenle baban öldüğünde, Cristiano, kartelin başına geçecek kimse yoktu. Siz çocuklar çok gençtiniz. De la Rosa'nın topraklarını istedim. Ama Costa da aynı şeyi düşünüyordu. Bu yüzden onlar için savaşa girdik."

"Hatırlıyorum," dedi Cristiano.

Cristiano'nun varlığı ve sırtımdaki büyük, sıcak avucu bana soru sormak için güven verdi. "Kim kazandı?"

"O kadar basit değil," dedi Vicente. "Costa daha güçlüydü ve ilk başlarda başarılı oldu, bizi dışarıda bırakmaya yetecek kadar bölgeyi ele geçirdi ama kendi işi her zamankinden daha hızlı büyürken ve büyükbaban artık yardım etmek için yanında değilken, bu onun başa çıkamayacağı bir hal aldı. Kontrolünü kaybetmeye başladı. Daha açtık, daha çok savaştık ve bir noktada çoğunluğu elimizde tuttuk. Sonra kaybettik. Bir ileri bir geri, bu böyle devam etti. Sekiz yıl süren destansı bir bölge savaşı."

Çenem düştü. "Sekiz yıl mı?"

Cristiano'ya baktım, o da başını sallayarak hikâyeyi doğruladı. "Başladığında sadece bir yaşındaydın," dedi bana.

"Ve bittiğinde dokuz yaşındaydım," dedim sessizce. Yerden başımı kaldırıp kan sıçramış botlara baktığımda dokuz yaşındaydım. Anneme son kez iyi geceler dediğimde dokuz yaşındaydım.

"Sekiz yıl boyunca adamlarımın ölümünü izledim," dedi Vicente. "Önce katırlar, koşucular, sonra *hermanolar*, kuzenler, arkadaşlar, ebeveynleri, çocukları. Bitmesi gerekiyordu. Çok fazla insan kaybediyordum. Geçim kaynağım zarar gördü."

Ayaklarımı kaydurdım. "Nasıl sona erdi?"

Yere baktı, ayağa kalktı ve sandalyeye yeniden yerleşti. "Baban bir aziz değil, biliyorsun. Bütün bir soyu ortadan kaldırdı."

Cristiano elini omzuma doğru kaydırıldı. "Cevap ver ona."

Vicente perili gri gözlerini bana doğru kaldırdı. "Bu bir işti. Kişisel değildi. Ta ki kişisel olana kadar."

Çıplak bacaklarımdan aşağı ürperti yayıldı. Ellerimi kapüşonumun ceplerine soktum. "Ne demek istiyorsun?"

"Herkes Costa'nın tek bir zayıflığı olduğunu biliyordu, sadece tek bir zayıflığı. Kartelim azalırken ve çöküşün eşiğindeyken cesur bir hamle yapıp hepsini almalıydım, yoksa yok olacaktık."

Ne olacağını biliyordum. Uzun zamandır cevaplara hasret kalmama rağmen, acımasız gerçekle yüzleşmek zor oldu. Cristiano omzumu güven verici bir şekilde sıkana kadar geri dönmek istedim, sesi tehdit taşısa bile. "Devam et," diye emretti.

Vicente, "Bianca'yı vurma işini biz hallettik," dedi. "Biz kiraladık *sicario*, ve biz bunu sonuna kadar götürdük."

İtirafı küçük, pis odadaki zaten nemli olan havayı daha da ağırlaştırdı. İşte bu kadar. Ölüm bulmacasının son parçaları. O kadar da dikkate değer bir şey değildi. Canlı hayatının hakkını veremeyecek kadar küçük bir açıklama. Pek çok kez duyduğum bir hikâye; hayatların kaybedilmesiyle sonuçlanan bir iktidar hırsı. Boğazımda yükselen yumruyu yutkunarak bastırdım. "Neden?" diye sordum. Sesimin çatallaşmasından nefret ederek sordum. "Neden ölmek zorundaydı?"

"Babanı etkisiz hale getirmek için," dedi Vicente basitçe. "Herkes ona ne kadar değer verdiğini ve ölümünün onu sakat bırakacağını biliyordu. Ben de planımı bunun üzerine kurdum." Dirseklerini kalçalarına dayadığında bileklerindeki zincirler *şingirdedi*. "Vurulduktan hemen sonra Costa'nın iki şeyden birini yapmasını bekliyorduk. Birincisi, o kadar derin bir kedere dalacaktı ki, işgalimiz tamamlanana kadar farkına bile varmayacaktı. Ve o zamana kadar da çok geç olacaktı."

"Peki ya ikincisi?" Cristiano sordu.

"Onu dışarı çek." Vicente gözlerini yavaşça kocama doğru kaldırdı, Cristiano'ya bakarken başını eğdi.

Devam etmeyince Cristiano, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Biri Natalia'nı senden alsa ne yapardın? Ne kadar ileri giderdin?" Vicente duraklayarak sordu. "Ve ne kadar kolay bir hedef haline gelirdin?"

Cristiano arkamda kaskatı kesildi ve cevap vermek için bir an bekledi. "Bianca'nın öldürölmesi Costa'nın kuyruğunun kopmasına neden olur. Kontrolünü kaybederdi," dedi yavaşça, üzerinde çalışarak. "Mantıkla değil tutkuyla tepki verir, savunmasız kalır ve kendini öldürtür."

Vicente başını salladı. "Kabul ediyorum, o zamanlar karteller arasında konuşulmayan bir kuralı ihlal ettim - bir kral arkadaşının ailesine dokunamazsın. Ama çaresizdim. Halkımı kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım."

Ellerimi ceplerime sokarak içime doğru ilerleyen titremeyi engellemeye çalıştım. Onun gerekçesini olması gerekenden daha iyi anlıyordum. Cristiano ve babam için bir sorumluluk olmak neredeyse *ölmeme* neden *oluyordu*. "Etrafına bak," dedim. "Onları sen kurtarmadın."

"Hayır. Çünkü Costa umduğumuz gibi kendini misillemeye maruz *bırakmadı*. Yas tutmak için şatosuna kapandı ama etrafını muhafızlar ve danışmanlarla çevirdi" -Vicente gözlerini bana çevirdi -"Küçük kızını olaydan sonra yanından ayırmadı."

Cristiano'nun eli enseme, saç çizgimin altına gitti. Yakamı çektişirdim. Cristiano da terliyordu ama en çok Vicente terliyordu. "Bu neden gittiğini açıklamıyor," dedi Cristiano.

"Costa'nın işleri her zamanki gibi devam etti," dedi Vicente. "İkinizin de bildiği gibi daha da güçlendi. Ve biz zayıfladık. Saldırma fırsatını kaçırmıştık ve o noktada ona karşı çıkmak kaybedilmiş bir savaş olacaktı. Bu yüzden ailemden geriye kalanları toplayıp başka bir yere taşınmak mantıklı geldi."

"Taşınmak." Cristiano homurdandı. "Neredeyse bir gecede ortadan kayboldun."

Başını salladı. "Çünkü beni Bianca'nın cinayetine bağlayan kanıtlar vardı."

"Bu kaçmak için yeterli bir sebep miydi?" diye sordum.

"Kocanı düşün," dedi bana. "Costa'nın yerinde olsaydı nasıl tepki verirdi. Bütün bunları annenin intikamını almak için yaptıysa, senin için ne yapardı?"

Bunu çok fazla düşünmeme gerek kalmadı. Cristiano on yıl boyunca *Sicario*'nun peşinden gitmişti, böylece onu babamın ayağına getirip kafasını uçurabilecekti.

Cristiano, "Gereken herkesi ayıklar, kartelin çürüten köklerini kuruturdum - ta ki onlar yok olana kadar," dedi ve nefesinin altında ekledi, "Belmonte-Ruiz'e yapacağım gibi."

Vicente başıyla onayladı. "Kanıtın varlığını öğrendiğimde, şehirden mümkün olduğunca çabuk ayrılmamız gerektiğini biliyordum. Eğer gerçek ortaya çıkarsa Costa beni ve ailemin her bir üyesini yok edene kadar avlayacaktı." Omzuna vurarak öksürmek için durakladı. "Bu doğru bir seçimdi. Özellikle de daha sonra Bianca'nın o gün tecavüze uğradığını duyduğumdan beri. Üzgünüm Natalia. Bunun asla olmaması gerekiyordu."

Sallandım ya da altımdaki zemin sallandı. Bundan şüphelenmiştim. Doğrusu, içten içe bunu biliyordum. Zamanla yırtık elbisesini ve verdiği mücadelenin işaretlerini anlamaya başlamıştım. Ama kimse bana bunu açıkça söylememişti.

Cristiano beni pazularımdan tuttu ve kulağıma doğru şöyle dedi. "Güçlü kal. Sırf bu yüzden Vicente ölecek. Bugün, eğer şanslıysa. Ya da zamanla, eğer olmadığına karar verersen."

Vicente kardeşlerine baktı. "Size tüm bildiklerimi anlattım. Sorularınızı yanıtladım." Yüzünü öne çevirdi. "Peki şartımı yerine getirecek misin Natalia? Ailemi bağışla. Lütfen. Gabriel masum. Kardeşlerim suikasta karşı çıktı."

Az önce öğrendiklerimin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım, bacaklarım kopma tehlikesi geçiriyordu. Merhamet mi? Bunu isteyecek durumda değildi. Ben de verecek durumda değildim. Almak için geldiğim şeyi almıştım. Cristiano'nun benim için aradığı şeyi. *Kapanış*. Ama hiçbir şey bitmiş gibi hissetmiyordum. Sonunda annemin son anlarında neler olduğunu net bir şekilde hayal edebildim ve bu beni hasta etti. Hissetmiş olması gereken korku - şimdi içimde dolaşıyor, midemi zayıflatıyor ve başımı yüzdürüyordu.

Babamla paylaştığı yatak odasında bir yabancı.

"Onu yukarı çıkaracağım," dedi Cristiano, uzaklarda bir yerde. "Şimdi hiçbir şeye karar vermeyeceğiz."

"*Claro*," diye cevap verdi Alejandro. Onu köşeye sıkıştırmak. Ona tecavüz etmek.

Kasayı soymadan önce mi, sonra mı? Ve neden?

Onu nerede bulmuştu? Banyoda mı, yatağın yanında mı? Adam tünelden aniden çıktığında kız dolapta mıydı?

...?

Cristiano'nun beni çıkışa doğru yönlendirmesine izin verdim, artan sorularımın bulanıklığından göremiyordum.

Ta ki ...

"Bekle." Kapıya varmadan önce durdum ve ayaklarımı oldukları yere diktim. "Bekle."

"¿*Qué pasa, mi amor?*" Cristiano sordu. "Ne oldu?"

Vicente ile yüzleşmek için geri döndüm. Cristiano beni bıraktı ama yakınımnda kaldı. "Suikastçının yatak odasına girmek için kullandığı gizli geçidi sadece annem, babam ve ben biliyorduk. *Sen* bunu nasıl keşfettin?"

"Ah. Şey. O kısmı basit." Vicente'nin bakışları başımın üzerinden yukarıya doğru ilerledi ve Cristiano'ya sabitlendi. "Birisi gizli kapıyı bizim için açık bırakmaktan çok mutluydu. Suikastı gerçekleştirmek için içeriden biraz yardıma ihtiyacımız vardı. Ve onu da bulduk: De la Rosa kardeşlerden biri."

Hayır. Kafa derimden başlayan tüylerim diken diken oldu ve tenimde parladı. *Cristiano*, dedi zihnim. O zamanlar en yüksek güvenlik yetkilerinden bazılarına sahipti. On bir yıldan uzun bir süre boyunca bu suçtan onu sorumlu tutmuştum. Başka bir açıklamam yoktu. Onu suçlu rolüne yerleştirmek benim için kolay olacaktı. Başımı omzumun üzerinden çevirip ona, kocama baktım.

Cristiano bana baktı. Yutkundu ama inkâr etmedi. Onu daha iyi okumayı öğreniyordum. Bir zamanlar kayıtsızlık olarak algılanabilecek boş bir ifade, şimdi buraya gelmemin ne kadar uzun sürdüğüne dair bir sabırdı. Gelemeyeceğim için ıstırap. Masum olduğunu ilan etmemek için mücadele ve kendi başıma gerçeğe ulaşacağıma dair içimdeki inanç.

Ailem ona güvenmişti. O da onlara sadıktı. Bütün bunları bana annemin intikamını almak için getirmişti. Valverdes'le asla işbirliği yapmayacağına güvenerek ona olan inançsızlığımın bir kısmını telafi edebilirdim.

Ama yapmadıysa, geriye tek bir cevap kalıyordu. Ve bu sadece hayatımı bir yalana dönüştürmekle kalmıyor, bir insan olarak benimle ilgili her şeyi sorgulamama neden oluyordu. Seçimlerim, duygularım, yargılarım.

Vicente'ye hitap etmek için tekrar öne döndüğümde gerçeğin acısı içime işledi, ellerimi uyuşturdu, boynumu sertleştirdi.

Bir zamanlar saygı duyduğum, ancak her geçen gün uzun süredir çökmüş olan kaidesinden daha da düşmeye devam eden bu ismi söylerken kendimi zar zor duyuyordum. Ve şimdi, öyle görünüyordu ki, sonunda dibe vurmuştu.

"Diego."

Vicente Valverde dağın karanlık ve nemli göbeğinde gerçeği doğruladı. "Diego de la Rosa Cruz yerleşkesine girmemize izin verdi," dedi engebeli toprak zeminde sallanan plastik bir sandalyeden. "Ama sonra planımı bana karşı çevirdi."

"Nasıl?" Cristiano'nun sorusu küçük odada gürledi.

"Bir suikastçı sadece en yüksek teklifi veren için çalışır. Kardeşine cinayetin arkasında benim olduğuma dair kanıt sattı ve Diego da gitmezsem beni ifşa etmekle tehdit etti." Yüz ifadesi kararırken tıkırtılı bir nefes aldı, bu onda şimdiye kadar gördüğüm ilk öfke aleviydi. "O piç Costa'ya, onu çocukken yanına alan adama ihanet ederse bana da ihanet edeceğini bilmeliydim."

"Ve bize," dedi Cristiano.

Vicente, Diego'nun haksızlık ettiği kişiler arasında sadece bir tanesiydi.

Ama en azından onunla iş yapmıştı. Benim için öyle değildi. Bu son derece kişiseldi.

"Hayatımda yaptığım en büyük hatalardan biri Diego de la Rosa'yı hafife almaktı," dedi Vicente. "Öldüğümüze dair söylentiler yaydık ve bizi aramaya gelmesin diye kimliklerimizi sakladık."

"Onun için bir sorumluluktunuz," dedi Cristiano. "Eğer biri Diego'nun yardım ettiğini öğrenirse ..."

"Diego'nun hayatı sona ererdi." Bir öksürük krizinden sonra başını çevirdi ve toprağa tükürdü. "Bianca'nın ölümüyle Diego kendini Costa'ya sevdirdi," dedi ve çıplak omzuyla ağzının kenarını sildi. "Cruz kartelinin saflarında yükseldi. Güvenilir bir danışman oldu. Ve Costa'nın kızına öyle sıkı sarıldı ki, kız onun için her şeyi yapardı; doğru ipleri çekerse babasına karşı gelmek de buna dâhildi."

Tüm bakışlar bana çevrilince yüzüm kızardı. Kendimi bir yılanın pençesine seve seve bırakmışım ve o sıkışıklığı hiç hissetmemiştim bile. Odadaki herkes de bunu biliyordu.

Cristiano da dahil.

Aptallık etmişim.

Mahcubiyetimle birlikte gözyaşlarım gözlerimin arkasını ısıttı. Yıkılmadan o odada daha fazla kalamazdım. Valverdes'e bu zevki asla tattırmayacaktım.

Zaten yeterince şey duymuştum.

Döndüm ve Cristiano'nun yanından geçtim, bir tünele çok benzeyen yeraltı koridorunda aceleyle ilerledim, meşhur ceset parçaları müzesinden geçtim ve merdivenleri tırmandım.

Yumruklarım titriyordu. Bir yere gitmeyi düşünmüyordum ama ayaklarım beni eve doğru götürüyordu.

Bu nasıl olabilirdi? *Nasıl* mı?

Diego annemin cenazesinde ve o zamandan beri birçok kez elimi tutmuştu. Tören için elbisemi seçmiş ve evrak işlerini düzene sokmak için devletle birlikte çalışmıştı. Daha sonra, annemin ebedi istirahatgâhı olacak özenle hazırlanmış anıt mezarın düzenlenmesinde babama yardımcı olmuştu.

Belki o zamanlar, yas tutarken onun gerçek karakterine karşı körlüğüm mazur görülebilirdi.

Ama aradan geçen on bir yıl boyunca? Bunun için nasıl bir mazeretim olabilirdi ki?

Eve girmek için kapı koluna uzandım. Hıçkırıkların tehdidi beni hareketsiz bırakırken, elim de diğer organlarımla birlikte titredi. Onları tutmak için savaştım. Burada, personelin önünde ve Çorak Topraklar'dan herhangi birinin benimle karşılaşabileceği bir yerde yıkılamazdım. Onlar ve Cristiano güçlü olmam için bana güveniyorlardı.

Bana güvenmekle aptallık ediyorlardı.

Eğer Diego hakkında bunun doğru olduğuna inanıyorsam, o zaman çok daha korkunç bir gerçeği kabul etmek zorundaydım.

Hangi parçalarımın gerçek olduğunu, hangilerinin Diego tarafından şekillendirildiğini bile bilmeyecek kadar kandırılmış ve manipüle edilmişim.

Eller beni omuzlarımdan çevirdi ve kollar beni sararak güçlü, sağlam bir göğse doğru çekti. Cristiano'nun derin, kontrollü bas sesi kulağımda uğuldadı. "İyisin," dedi. "Yanıdayım. Ben buradayım."

Anında vücudum gevşedi, gözyaşlarım azaldı. Bu güven duygusunu daha önce de hissetmiş, aynı erkeksi ter ve kir karışımını solumuştum. Hiç beklenmedik bir şekilde, Cristiano'nun sağlam vücudu tünelde beni rahatlatmıştı. Boynuna sarılmış, bırakmaması, beni geride bırakmaması için sessizce yalvarmıştım.

Ama bu şekilde rahatladığım tek an o değildi.

Günler sonra Diego, Mamá'yı toprağa indirirken beni kollarının arasında güvenle tutmuştu.

Tüm bu süre boyunca sorumluluk ondaydı. Onun tesellisi bir yalandı. Belki Cristiano'nunki de öyleydi, belki de şimdi öyleydi.

Cristiano bana merdivenlerden en üst kata kadar rehberlik etti. Yatak odamızda, kapıyı arkasından kapatmak için beni serbest bıraktı.

"Natalia

."

"Her *Día de los Muertos*'ta Diego onun için bir mum yakardı," dedim. Yabancı odaya, sessiz şöminesine, beyaz tül perdelerine, aynanın olduğu boş alana, Cristiano'nun akşamları bazen içki hazırladığı bar arabasına baktım. Buraya nasıl gelmişim? Bir piyon gibi bu yatak odasına taşınmıştım. "En sevdiği tatlıyı eve getirmiş, çiçekleri de *una ofrenda* olarak ona vermiş." Sesimin uzaklığı sarkık duruşuma, kıvrılmış yumruklarına uyuyordu. "Saatlerce onun hakkında konuşmamı dinledi. Ben ağlarken bana sarıldı."

"Seni manipüle etti."

Anılardan sıyrılıp Cristiano'ya baktım. "Haftalar önce bana yaptığı şeyi çaresizlikten yaptı." Bunu iğrenç bulsam bile, en azından beni kiliseye götürmek için *neden* yalan söylediğini anlayabiliyordum - hayatı tehlikedeydi. "Kendi güvenliği için beni takas etmek, bu çaresiz bir adamın yapacağı bir harekettir." Sesim yükselirken vücudumu Cristiano'ya çevirdim. "Ama ona oğlu gibi davranan bir kadının kendi yatak odasında *tecavüze* uğramasına ve *öldürülmesine* izin vermek?" Bağırđım. "Bu çaresizlik değil. Bu insanlıktan yoksunluk. Bundan haberin var mıydı?"

Cristiano öfkemi ürkmeden karşıladı. "Şüphelerim vardı-" "Ve sen bana söylemedin mi?"

"Bu iddialar asılsızdı," dedi. "Elimdeki tek şey kapının kilitli olmadığı gerçeğiydi. Ve onu *La'da* yalnız yakaladığımda

Madrina, Costa'ya ne kadar kızgın olduğunu ilk elden görebiliyordum-"Neden?"

"Ailemizi öldürdüğü için."

Cevap kolay oldu, çünkü bu senaryoyu kafamda milyonlarca kez canlandırmıştım. Sadece, kin besleyen asla iyi kalpli, nazik Diego değildi. Onun tehditkâr, acımasız kardeşiydi.

Vücudum o kadar şiddetli sarsıldı ki neredeyse gözyaşlarım akacaktı. Onları ısırarak geri çektim. De la Rosas'ları öldürdüğü için babamdan intikam almak. Başından beri haklıydım ama hiç bu kadar yanılmamıştım.

Midemin çalkantısıyla uzuvlarım zayıfladı. Kusacağımdan endişe ederek kendimi bir şeye yaslamak için uzandım.

"Gel, sana sarılmama izin ver," dedi Cristiano, bana doğru uzanırken bir adım öne çıkarak.

İçgüdüsel olarak geri çekildim, gözlerim aramızdaki zemindeydi.

Bir zamanlar onun acı çekmekten aciz olduğunu düşünmüştüm ama canını yaktığımı anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Kolunu yanına indirdi, bar arabasına doğru yürüdü ve kendine bir içki doldurdu.

Neden onu dışlıyordum? Bunun suçlusu Cristiano değildi. O da Diego'nun entrikalarının bir kurbanıydı. Ona gitmek için kendimi zorladım. Bedeni, sözleri ve şefkati beni rahatlatıyordu.

Ama Diego'nunki de öyleydi. Sayamayacağım kadar çok kez onda bir yuva bulmuştum ve her seferinde daha da aptallaşmıştım. Annemin ölümünün sebebi Diego'ydu; bu da onun her dokunuşunu, ağzından çıkan her kelimeyi bir yalan haline getiriyordu.

Yargılarıma güvenilemezdi.

Diego onun ölümünden sonra paramparça olan hayatımın parçalarını toplamama yardım ettiğinde duygusal olarak savunmasızdım. Babama en karanlık anında tavsiyelerde bulunmuş ve beni onun istediği gibi bir kız haline getirmişti. Cristiano'nun da aynısını yapmadığını kim söyleyebilirdi ki, Diego'yla olan ilişkimi bilerek kesmişti, böylece bıraktığı boşluğu dolduracak kişi o olacaktı? Sık sık söylediği gibi, beni kraliçesine dönüştürebilmek için mi?

Geçmişim bir yalandı.

Hayatımı üzerine inşa ettiğim temel, duman ve aynalardan başka bir şey değildi.

Ve ayaklarımın altında parçalanıyordu.

Aklıma Diego'yla ailesi hakkında yaptığımız birkaç konuşmadan biri geldi. Belki de yaptığımız tek dürüst konuşmaydı.

"Onların ölümünün intikamını almayı hiç düşündün mü?"

Diego hemen cevap vermedi. Saniyeler geçtikçe tedirgin olmaya başladım. İntikam alabileceği tek bir kişi vardı. Babamdan.

"En karanlık anlarımda, evet," diye itiraf etti.

Diego benimle oynamıştı.

Cristiano aniden önümde durdu ve içinde birkaç yudum temiz, kehribar rengi likör olan bir bardak uzattı. "Şok geçiriyorsun. İç şunu. Yardımcı olur."

Ondan aldım. Kokladım. Ağzımda tutarak yudumladım. Brendi. Yuttum ve geri uzattım. Bir süreliğine acımı hafifletecekti ama ben bunu istemiyordum. Yaptığım hataları hissetmek zorundaydım.

"Acı çektiğini biliyorum. Ve eğer bu yaptığım son şeyse ..." İçkiyi yudumladı ve bardağı kavrayarak, "Diego bunun bedelini ödeyecek," dedi.

"Beni *sevdiğini* söyledi." Sözcükler brendi dilimin üzerinde yumuşakça yuvarlandı. "Ben de onu sevdim."

"Eğer tek gereken buysa, ben de seni seveceğim. Onun sevdiğinden daha çok. Sevebileceğinden çok daha fazla."

Kalbim ona doğru uzandı. Cristiano'dan bu kadar uzun süre nefret ettikten sonra bunu bu kadar çok istemem anlaşılmazdı. Ve onu ittiğim onca şeyden sonra hâlâ burada duruyordu. "Nasıl?" Neredeyse boğuluyordum. Nasıl olup da hâlâ tepelere kaçmamıştı? "Sen de beni manipüle ettin. Beni bu evliliğe zorladın, beni bu eve kilitledin ve sana aşık olmamı sağladın."

"Natalia. Sevgilim." Serbest eliyle çenemi tuttu ve yüzümü kendine doğru çekti. "Önce ben sana aşık oldum."

"O zaman neden neredeyse üzerimde ölüyordun?" Onu uzaklaştırmak için tişörtünü kavradım ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Zaten çok şey kaybetmişim ama Cristiano'yla neden kaybedecek daha çok şeyim varmış gibi hissediyordum?

hiç olmadığı kadar? Çenem sallanırken onu kendime çektim. "Ondan nefret ediyorum. Unutmama yardım et. Bana onun adını unutturacağına söz vermiştin."

Cristiano'nun ifadesi sertleşirken çenesini dikleştirdi ve gözlerini kaçırdı. "Sebebi oysa bir daha asla bana gelmemeni söylemiştim. Onun adını unutturmak için seni sikmeyeceğim."

"O zaman beni becer ki *sadece seninkini* bileyim. İstiyorum. Ve buna ihtiyacım var, Cristiano."

Göğsü bir nefesle kabardı. Ne bekliyordu ki? Onun izni vardı. Ne onun ne de başkasının buna ihtiyacı vardı. Ailemi en kötü şekilde kandıran adamla yatmak için kandırılabilirdim ve annem bir yabancı tarafından zorlanabiliyorsa, o zaman gerçekten bunların ne önemi vardı? Bu kadar özel olan neydi?

Boş bardağını alıp komodinin üzerine koydum ve ona dokunmak için elimi aramıza soktum. Avucumun içinde kıpırdandığında bedenim heyecanlandı. Şu anda bunun dışında hiçbir şey beni yatıştıramazdı. O kadar sert bir şekilde alınmak dışında başka bir şey düşünemiyordum. "İstediğin buydu," diye fısıldadım ona. "*Benim istediğim* de bu."

"Yapamam," dedi, sesi boğuk ama kararlıydı. "Bu şekilde olmaz. Acı çekiyorsun ve kırgınsın."

"Ama ben istekliyim." Kirpiklerimi ona doğru kırptım. "Sana bu hediye veriyorum-"

"Bunu yapmayacağım."

Hayal kırıklığı zapped aracılığıyla Ben. "O zaman ayrılmak Ben yalnız!" Onu iterken çığlık attım. "Çık dışarı. *Vete ya!*"

Arkamı döndüm, öfke içimi kemiriyordu. Ona ihtiyacım varken beni nasıl geri çevirebilirdi?

Ne kadar kötü oyuna getirildiğimi anladığına göre artık farklı mı hissediyordu?

Anneme ihanet etmişim.

Ama ne olmuş yani? Cristiano beni istediği yere getirmişti. Sık sık kendisine ait olduğunu söylediği şeyi neden almasındı?

Tekrar konuştuğunda, odada yankılanan öfkeme karşı sesi daha da sakindi. "Diego'nun seni sevdiğini söyledin ama yanıyorsun Natalia. Aşk *senin için ölürüm* demektir, *sen benim için ölür müsün* değil?" Duraklamasıyla birlikte güzel, rahatsız edici sözleri havada asılı kaldı.

"Diego'nun sana karşı belli bir düşkünlüğü vardı, evet, ama bu yeterli değildi. Seni kandırıp bekaretini senden aldı ama ben şimdi onun aşkıyla benimki arasındaki farkı göstermek için senden uzaklaşacağım. Sana *gerçek aşkın* seni ilk sıraya koymak olduğunu göstermek için. Her zaman."

Sözleri beni derinden etkiledi. Cristiano, Diego'nun yapamadığını yapacaktı; istediği şeyden, uğruna savaştığı şeyden, onu daha güçlü kılacak şeyden vazgeçecekti. Benim için.

"İhtiyacın olan bu mu?" Sesindeki tereddütü duydum. Tüm hayatı aksiyondan ibaretken hiçbir şey yapmamak onun için kolay değildi. "Boşluk mu?"

Utanç verici bir şekilde sırtımı ona döndüm. Yakışıklı, acılı yüzüne bakıp o zamanlar yanlış kardeşi seçtiğimi hatırlayamazdım - yoksa pişmanlığın kara deliğine öyle bir düşerdim ki, nasıl çıkacağımdan emin değildim. "Evet."

"Bana ihtiyacın olursa hemen aşağıda olacağım."

Bir süre sonra kapı yumuşak bir *tıkırtıyla* kapandı.

Eğer bana ihtiyacın olursa. Arkasında sağır edici bir sessizlik kaldı.

On dokuz yıl önce Cristiano yardım için babama gelmişti. Bu, o ve Diego izlerken ailesinin kafasına bir kurşun sıkılmasıyla sonuçlanmıştı. Aradan geçen sekiz yılda ne olmuştu? Bu onları nasıl değiştirmişti? Diego orada olmasaydı ben kim olurdu?

Başından beri kötü adam olduğu halde onu yatıştırmasına, öpmesine ve dokunmasına izin vermiştim. Ve Cristiano kahraman olmuştu, ben bir piyon olduğumda bile bana saygı göstermişti.

Ona güvenmiştim. Ama ona *karşı* kendime güvenebilir miydim?

Onu defalarca kardeşinin suçlarıyla itham etmiştim. Ve şimdi bile, vermem gereken her darbeyi almış ve daha fazlası için geri gelmişti. Ne karşılık verdi ne de beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktı.

Cristiano hakkında bildiğim her şey nihayet netleştğinde göğsümdeki baskı azaldı. Genç yaşından beri kendini savunamayanları savunmuştu. Ailesine ihanet etmişti -bizim dünyamızda insan hayatıyla takas etmekten daha büyük bir günah- ve görev duygusuyla bizimkine katılmıştı. Ve bunun için cezalandırıldı.

İşlemediği bir suçla itham edildi, sürüldü ve gerçek fail tarafından avlandı.

Cristiano'nun gerçeği sağır kulaklara düşmüştü. Yine de onu iyileştirmem için bana güvendi.

O anda kendime inanamıyordum ama Cristiano bunu anlıyordu. Çekip gitmesinin sebebi buydu. Ve bu yüzden ona *inanabilirdim*.

Döndüm, kapıdan hızla geçtim ve Cristiano'yu merdivenlerden inerken bulmak için koridordan aşağı indim. "Bekle," dedim.

Anında geri döndü, yüzünün çizgilerine endişe kazınmıştı. "Ne oldu?"

Ona baktım ve başka birini gördüm. Ben *onu* gördüm. Çocukken de koruyucumdu, şimdi de koruyucum; kendini belli eden ve çok daha tehlikeli olan düşmanlara karşı. Kendini belli etmeyenlere karşı.

Cristiano benim müttefikimdi. Mağdurdu. Ve o benim kocamdı.

"I . . . Aşkını kanıtlamak için çekip gitmene ihtiyacım yok.

İhtiyacım var.

."

Merdivenlerden yukarı çıktı. Sahanlığa ulaştığında Konuşmak için ağzını açtı ama ben konuşmayı bitirmiştım. Yanaklarını kavradım, yüzünü aşağı çektim ve onu her şeyimle öptüm. Beni vücuduna doğru çekti, bir kolunu belime doladı ve başımın arkasındaki saçlarımdan bir avuç alırken beni sabitledi. Onun soğuk olduğunu nasıl düşünebilirdim ki? Şimdi her şey sıcaktı, konyakla baharatlanmış istekli ağzı beni içine çekerken, dillerimiz çarpışıyordu. Sonra durdu. Geri çekildi. Dolgun dudaklarından kısa dokunuşlarla öpücüğü yavaşlattı. Saçlarımdaki yumruğu hafifledi, kafa derime masaj yaptı, sonra başımı kucakladı.

"Şşşt," dedi ve ağzını, döktüğümü fark etmediğim sessiz gözyaşlarıyla ıslanmış yanağımın üzerinde gezdirdi.

Gözlerine bakmak için geri çekildim. İçlerindeki acı, katıksız *rahatlama* beni incitti. Diego ikimizin de kalbini kırmıştı ve Cristiano ile ben de birçok kez birbirimizi incitmiştik. Bu kadarı yeterdi. Gözyaşlarım daha hızlı dökülürken sesim titredi. "Sana ihtiyacım var."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Bir anda kollarımdaydım, beni odaya götürdü, yatağa yatırdı ve spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardı.

Ayağa kalkarken elini tuttum. "Gitme."

Öne doğru eğildi ve yanağımdaki saçları temizledi. "Söylediğimde ciddiydim. Senin yanından ayrılmayacağım."

Üzerime tırmandı, yorganın altına girdi ve beni göğsüne bastırdı. Son bir saattir kontrol edebildiğim tek şey hıçkırıklarımdı. Cristiano'nun bana sahip olduğunu bildiğimden, onları serbest bıraktım, kulağıma yatıştırıcı bir şeyler fısıldarken yastığıma gömüldüm, etrafımdaki tutuşu hiç gevşemedi.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," dedim ağlayışlarım arasında.

"Düşmanı seçtim." "Şşş," dedi kulağıma sokularak. "Şu gerçeikle rahatla

Bianca seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Ve şimdi hepimiz hak ettiğimiz kapanışı yapacağız."

Kapanış. Cristiano bunun için hayatını riske atmıştı. Kimsenin veremeyeceği cevapları, beni inciteceğini bile bile vermek için.

Kalbimle oynayan çocuk, bir süredir beni sevdiğinden emin olduğum adamla boy ölçüşemezdi.

Gözyaşlarım yastığımı ıslattı ama bir düşünce oluşurken hepsi acıdan gelmiyordu. Mutlak ve acı verici bir ihanet bana mümkün olduğunu bile bilmediğim en büyük hediyeği vermişti: kocama aşık olma izni.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Beni kendine doğru çekti. Başkaları için o bir patron, bir lider, bir katildi. Benim içinse sadece Cristiano'ydu. Çok yakın zamana kadar öyle olmasına izin vermemiştim.

Şişmiş gözlerim ağrıyordu. Onları kapattım, aniden bitkin düştüm. Ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi biliyordu. Sonunda ikisi de aynı şey olmuştu. Yıllarca gerçeklerden kaçmaya çalışmışım ama artık görmeye başlamışım.

Bu benim kaderimdi.

Ben Cristiano'nun yanına aittim.

İstediğim adam oydu ve artık ihtiyacım olanın da o olduğunu biliyordum.

Bir gün öncesinin duygusal enkazı fiziksel olarak hissediliyordu. Etrafım sarılmıştı ve Cristiano'yla ben bu enkazın ortasında bir bütündük. Gecenin bir vakti kıyafetlerimi çıkarıp onun kollarında çırılçıplak uyuyakalmıştım. Vücudu benimkinin etrafında o kadar sıkı kıvrılmıştı ki neredeyse tek vücut olmuştuk. Kaslı bacakları baldırlarımla iç içe geçerek uyluklarımı kavradı. Kolları sırtımı göğsüne sabitlemişti ve birbirine bağlı parmaklarımız kırılmazdı.

Yeni bir günün şafağı sökmüştü ve etrafımdaki oda aynı değildi.

Maviler daha zengin, beyazlar daha parlaktı ve altınlar sanki yeni cilalanmış gibi parlıyordu. Bir esinti perdeleri dalgalandırıyor ve Cristiano'nun vücudu geri kalanımı ısıtırken açıkta kalan tenimi serinletiyordu.

Cristiano eskisi gibi değildi.

Benim için ve benim yüzümden acı çekmişti. Asla masum olmayacaktı ama beni ona güvenmekten alıkoyan tek suçtan da suçlu değildi. Ona aşık olmamı engelleyen.

Her şey değişmişti.

Yapılacak işler, verilecek tavizler ve düzeltilecek yanlışlar vardı - burada, kendi yatağım olarak bildiğim yatakta başlayarak.

Önümde ne olduğunu biliyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ben aynı değildim.

Kararlarımı daha gözlerimi açmadan vermiştim.

Cristiano'nun kozasında uykuya dalmıştım ve değişmiş olarak uyanmıştım.

"Uyanmışsın," dedi Cristiano.

Kulağıma değen sesinin ve hissinin böylesine tam bir sakinlik ve güvenlik hissi verebileceğini asla düşünemezdim. "Kal," dedim. "Bunu daha önce telefonda söyleyemedim ama şimdi söylüyorum. Beni terk etme. Ve . . ."

"Ve ne?"

Yutkundum. "Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Benim var."

Bu doğrudu ama onun ağzından bir özür duymayı hiç beklemiyordum. Çarşafın altında kıpırdandım ve o da beni kavrayışını gevşetti, böylece dönüp ona bakabildim. Neredeyse siyah olan gözleri artık beni yanıltmıyordu. Bir zamanlar kasvet gördüğüm yerde derinlik gördüm. Nefret olduğunu varsaydığım yerde sevgi. Ve her zaman orada olan bir güç. "Neden?"

Kolları beni o kadar yakınımaya çekti ki fısıldaşmak zorunda kaldık. "Düğün günümüzde seni öptükten sonra yaptığım gibi böbürlenmemeliydim. Diego'nun beni etkilemesine izin verdim."

Üzgün olması gereken onca şey varken bu aklımın ucundan bile geçmemişti. "Bunun bedelini sen ödedin," diye hatırlattım ona.

"Tokadı hak etmiştim. O öpücük aramızdaki her şey kadar gerçektir. O an bizim anımız olmalıydı ama ben onu çalmasına izin verdim. Hatamdan hemen pişman oldum." Saçımın bir tutamını yanağımdan uzaklaştırdı. "Ve gelinlik. Yırttığım da Bianca'nın olduğunu bilmiyordum."

"Tamir ettirmişsin," dedim.

"Ama asla eskisi gibi olmayacak." Nedense bakışları daha da karardı. "Beni ne tür bir canavara dönüştürmüş olursa olsun, tek üzgün olduğum şey bu. Beni buraya getiren hiçbir şey için özür dileyemem. Senin için doğru olabilecek bir hayatın rotasından çıkardım ve seni tehlikeli bir yola soktum. Tüm tümsekleri ve çukurlarıyla benim toprak yolum." Karnını doyurduktan sonra tatlı çalarken yakalanmış bir çocuğun memnuniyetiyle konuşuyordu. "Pişman olmam gereken şeyler için üzgün değilim - dövme berbattı, ama onu her gördüğümde, benim olduğunu görmekten gurur duyuyorum. De la Rosa erkekleri pisliktir, ama ben seni birinden kurtardım ama diğerine zincirlemek için."

"Ve üzgün *değilsin*," diye biraz eğlenerek açıkladım. "Bunu söylemek yalan olur, yine olsa yine yaparım."

"Benim bir pişmanlığım var," dedim. "Şey, sanırım birkaç tane var."

Alnımdan öptü. "At onları," dedi tenime karşı. "Dile getirmeye değmezler."

"Bir tane söylemem lazım, sonra atacağım." Cristiano düğünden önce Diego ve benden tek bir şey istemişti ve ben

ona bunu vermemişti. Onun için önemli olmalıydı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Keşke ilk seferim Diego'yla olmasaydı. Bunu istediğimi sanmıştım. Onun buna layık olduğunu düşünmüştüm."

"nce sana sahip olması umurumda bile değil," dedi Cristiano ve beni şok ederek susturdu. "Bunun hiçbir anlamı yok. O hiçbir şey ifade etmiyor." Dilini st sıradaki dişlerinin arasında gezdirdi. "Sonunda ona bir kurşun sıktığımda aklıma gelecek olan şey bu olacak ama yine de hiçbir şey ifade etmiyor."

Küçük bir gülümsemeye engel olamadım. "Peki ya senden önce davranırsam?" "nce onu bulmalısın."

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Eğer Belmonte-Ruiz'le çalışıyorsa, Max'le birlikte olabilir. Umarım biri diğerine yol açar." Değerlendiren gözleri benimkilerle buluştu. "Ama nostalji tuhaf bir şey Natalia. Diego şu anda burada duruyor olsaydı, tetiği ekemezdin. Orada çok fazla geçmiş var."

Çarşafı kolumun altına sıkıştırarak bir dirseğimin üzerine ıktım. "Bana bundan daha fazla kredi ver. At gzlklerim acımasızca söküldü. Bu işten sıyrılmaya çalışsa yüzüne gülerdim."

"Ve bunu yapacağını biliyorsun."

Cristiano'nun sakallı yanağına dokundum, parmağımı kare, köşeli çene çizgisi boyunca gezdirdim. Ona olan kızgınlığım ne olursa olsun güzelliğini asla inkâr etmemiştım. şimdi, bunun tadını çıkarmakta zgrdm. Daha fazla beklemek istemedim. "Peki ona ne derdim biliyor musun?"

"Söyle bana, *aşkım*."

"Kardeşinin beni, kendisinin umabileceğinden çok daha iyi becerdiğini."

Ve onu erken bir mezara gnderdiğimizi."

"O zaman seni bir yalancıya dönüştürmemek için seni becersem iyi olur sanırım. . ." Cristiano dolgun alt dudağını ısırđı ve tahrik olduğunun küçük bir ifadesi midemin sıkışmasına neden oldu. "Bunun için uzun zamandır bekliyordum."

"Biliyorum."

"Seks demek istemedim." Ben sırt üstü düşene kadar bana doğru eğildi ve karanlık yakışıklı yüzü bana baktı. Çarşafı karnıma doğru çekti ve serin hava meme uçlarını okşarken nefesimi içime çektim. Dudaklarını yalayarak bir parmağını gğslerimin arasında gezdirdi ve rpermeme sağladı. "Bir prenses gibi davranmayı bırakıp bir kraliçe gibi düşünmeye başlamamı bekledim."

"Kralım için daha azı yeterli olmazdı."

"Sen gelene kadar kral değildim. *Me coronaste*. Sen bana taç giydirdin."

Elini çarşafın altına dalmadan önce durdurdum. "Kalenin duvarlarına öylece saldıramazsın. Bir stratejiye ihtiyacın var."

Elini çeneme doğru götürdü ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Bizimki ne olmalı, *mi reina*?"

"Kralın merhameti için yalvarana kadar işgal et, yağmala ve yok et," dedim usulca, nefesimin parmağını okşamasına izin vererek. Göğsünü ittim. Sırt üstü yuvarlandı ve kalçalarına oturmak için bir dizimi üzerine attım. "Beni tutsağın olarak aldın. Ama bana aşık olmak gibi bir hata yaptın. Ve hiç beklemediğin bir anda, tahtımı talep edeceğim."

"Benim gibi bir köylüyü hiçbir şey bu kadar memnun edemez." Kalçalarımı kavradı ve beni kasıklarına doğru çekti. Çıplak klitorisim iç çamaşırını zorlayan ereksiyon boyunca kayarken içime çektim. "Ama kraliçe olmak kralın اساسına oturmaktan daha fazlasıdır."

Göğüslerim sallandı ve uzun saçlarım göğsünde toplandı. "O zaman ne olacak?"

"Vermen gereken kararlar var. Dört adamın kaderi senin ellerinde."

Yumruklarımı göğsünde birleştirdim. Rüya gibi yatağımızın ve sabahın erken saatlerinin tuhaflığı yerini acımasız bir gerçekliğe bırakmıştı. Annemin ölümünün bedelini sadece bir adam ödemişti. Diğerleri benim cezamı bekliyordu.

Ne tür bir kraliçe olacaktım? Adil ve bağışlayıcı mı yoksa kurnaz ve acımasız mı?

Cristiano sağ meme ucumu işaret parmağı ve başparmağının uçları arasına aldı. Çekiştirdiğinde nefesimi içime çektim ve zevk karnımdan aşağı inerek bacaklarımın arasında son buldu. "Oyun zamanlarında bile, başa çıkılması gereken düşmanlar olduğunu unutmamalısın. Benimleyken güvendesin ama asla gardını tamamen düşürmemelisin."

Tıpkı fiziksel savaşta olduğu gibi, mücadele devam ediyordu.

"Vicente kararını verdi," dedi, "ama o ve ailesi artık birer hiç. Hatalarının bedelini ödediler."

Donup kaldım, kalp atışlarım kulaklarımdan amıma kadar her yerde yankılanıyordu. "Onun suçsuz olduğunu mu söylüyorsun?" İnanamayarak sordum. "Onu *affetmem* gerektiğini mi?"

Saçlarımin bir kısmını kulağımin arkasına itti ama saçlarımin tekrar öne düşerek bizi dünyanın geri kalanından ayırdı -yeni favori şeyim. "Basitçe iki şekilde hükmedebileceğinizi gösteriyor. İstedğin gerçekte ya da gerçeklerle. Ve gerçek şu ki, üç yaşlı adamı ve masum bir genci öldürmekten pek tatmin olmayacaksınız."

"Yani gitmelerine izin mi vermeliyim?"

"Bu sana kalmış. Çoğu erkek dördünü de öldür der."

"Sen ne derdin?"

Bir elini omurgamdan yukarı kaydırıp sırtımın üst kısmına baskı uygularken göz kapakları düştü. Yüz yüze gelene kadar eğildim, göğüslerim çıplak göğsüne çarptı, klitorisim yeni bir açıyla ona doğru itti. "Ben çoğu erkeğim."

"Hayır, değilsin. En kötülerinin sen olduğunu sanıyordum ama sen adılmışsin."

"Büyükbabasının günahları için bir adamı öldürmem adil mi?"

Torunu. Vicente'ye inanılacak olursa, *nieto*'su Gabriel akıllıydı. Ve önünde koca bir hayat vardı. "Yapar mıydın?" Ben sordum.

"Tarihi görmezden gelmek aptallık olur. Herhangi birinin yaşamasına izin vermek için çok fazla risk var. İhanet giderek artıyor, Diego'ya bakın."

"Şu haline bak," dedim, parmaklarımı saçlarına geçirip dudaklarımızı santimetrelerce ayırarak. Sadece kendim için değil, acı çeken kocam için de intikam almak istiyordum ve Gabriel'i diğerleriyle aynı kefeye koymak çok kolay olurdu. Ailesinin günahlarının bedelini öderken yanağımy çevirmek. Ama aynı zamanda *benim* de geçmişim olan Cristiano'nun *geçmişini* görmezden gelmiş olurdum. "Diğerlerinin yaptığı gibi ailevi görevler yüzünden babanın yanında olmadın. Kötülük yerine iyiliği seçtin. Belki Gabriel de öyle yapardı."

"Doğru. Ama işte buradayım, Bianca'nın intikamını almak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ben de aynısını senin için yapardım. Torun şu anda kızgın olmayabilir ama bu olmayacağı anlamına gelmez." Eli sağ kış yanağımy avuçlamak için eğildi. Biraz daha aşağıya ve sola doğru çekerse bacaklarımin arasında giderek büyüyen sızıyı dindirebilecekti.

Kabul etmek istemediğim kadar uzun bir süre. "Lider olmak ta giyip taleplerde bulunmanın çok ötesinde bir şeydir," dedi sıkılarak. "Hiçbir karar asla kolay değildir. Benden istersen bunu senin için yaparım ama buna alışma."

Kendi ayaklarımın üzerinde durmamı ve bu hayatı sahiplenmemi istiyordu. Eğer dikkat etseydim, başından beri benden istediği şey buydu. Ama yıllarca merakımı bastırmaya ve isteyerek karanlıkta kalmaya çalıştıktan sonra, bununla işim bitmişti. Benim yerime karar vermesine izin veremezdim.

Ağırlığımı onun üzerine verdim. "Uyandığımdan beri ne yapmak istediğimi biliyordum."

"yle mi?" Başını eğdi. "Söyle bana."

"Torun yaşayabilir. Eğer uygun görürsen burada, orak Topraklar'da senin için çalışabilir." Gözlerine baktım. "Diğerleri lebilir."

Sustu. "Natalia. . ."

Saçlarını yumruk yaptım ve her kelimemde ciddi olduğumu anlaması için gözlerinin içine baktım. "Nasıl yapacağın umurumda değil ama Vicente ve kardeşlerinin işini bitir. Kllerini annemin mezarının dibine dökmek istiyorum ki değersiz ruhları sonsuza dek annemin ayaklarını psn."

Annemin ölümünü izlemiştim ve bu işe karışan herkes cezasını çekecekti.

Bana kalsa, annemin ölümüne neden olan o orospu çocuğu da dahil.
hayat.

Otuz dört yıl boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Natalia'nın gelişinden beri cinsel ilişkiden uzak durduğum için bir madalyayı hak etmiştim. Aletime sürtünme şekliyle ve onun adına üç erkeği infaz etmemi emretmesiyle, aya doğru giden bir roket gemisindeydim. Benim için hazırdı; saçları yüzünün etrafına dökülürken gözlerinde bunu görebiliyordum, yumruğuma sarılmak için yalvarıyordu.

Puslu havada bile acısı güçlü bir şekilde devam ediyordu. Bu iyiydi. Dün gece çok derinlere dalmıştı ve dinmesi biraz zaman alacaktı. Ama şimdi geceyi kollarımda yas tutarak geçirdiğine, onu rahatlatmama izin verdiğine göre, onu rahatlatacak ve serbest bırakacaktım.

"Senin ve Bianca'nın intikamını almak benim için bir onurdur," dedim.

Kalçalarını ileri geri kaydırды ve iç çamaşırımın kasıklarında ıslak bir nokta bıraktı. "İntikam için yapmayacağın bir şey var mı?"

"Bundan daha karmaşık olduğunu biliyorsun. İntikam her şeyi tüketebilir." Zonklayan yarığı beni arzularken düşüncelerimi organize etmekte zorlanıyordum ama bu konuşma önemliydi. "Babam ve Diego'nun yaptığı gibi intikamın hayatımı yönetmesine asla izin vermeyeceğim. Bu benim sana sözüm. Benim için karım, ailem ve insanlar her şeyden önce gelir."

Sulu, lezzetli dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Önce gelmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum," diye fısıldadı.

Kısa bir hırıltıyla bir elimi saçlarına attım, hem çektim hem de onu olduğu yerde tuttum. "Bu geri dönemeyeceğin bir yol."

Onun açık iznine ihtiyacım vardı ama bunu almak için kirli oynamaktan çekinmiyordum. Diğer elim kalçasındayken kıcını avuçladım ve pelvisimi yukarı kaldırarak sikimi klitorisine dayadım.

Gözleri kafasının içine doğru yuvarlandı. "Bunu tekrar yap."

Yalvar. Talep et. Seni çiğ çiğ becermemi söyle.

Bu benimle ve onunla ilgili olmalıydı, başka bir şey değil. Bunu bana direnmekten ya da Diego'yu incitmekten daha çok istemeliydi. Ereksiyonum acı verici bir hal alıyordu ama onun istemesine ve bunun *şimdi* olmasına ihtiyacım vardı.

Kapının alınmasıyla ikimiz de donup kaldık. "*Senyor?*" diye seslendi Jaz.

Gözlerimi kapadım ve iç çektim. Tanrım, bu hayatta bana kesintisiz bir zevk anı ver. Azgın karımı ilk kez becermek gibi enfes bir zevki hak etmemiş miydim? "*Vete,*" diye seslenerek Jaz'ı gönderdim.

"*Es importante,*" diye cevap verdi.

"*Önemli* mi?" Natalia alay etti. "Hayır. İkimiz yakınlaştığımızda altıncı hissi devreye giriyor. Aramıza girmek istiyor. Boş ver onu."

Bu doğru olsun ya da olmasın, Jazmín kendisine ne zaman ihtiyaç duyulduğunu ve ne zaman ortadan kaybolması gerektiğini bilecek kadar sezgiseldi. Natalia'nın kış yanaklarını iki elimle kavradım ve geri döndüğümde bu *culo*'nun bana ait olduğu mesajını verecek kadar sertçe sıktım - sonra onu kasıklarımdan uzaklaştırdım ve eşofmanlarımı giymek için ayağa kalktım. "Max'le ilgili olabilir."

Elimi pantolonumun içine soktum ve odayı geçerken azgın ereksiyonumu sakınleştirmeye çalıştım. Başımı dışarı uzatırken kapıya yasladım. "*¿Qué quieres, Jaz? İyi bir zaman değil.*"

"Alejandro seni hemen aşağıya çağırıyor." "*Putamadre,*" diye küfrettim. "Ne hakkında?"

Omuz silkti. "Sadece sana söylemem gerekiyordu."

"Natalia'nın bana burada ihtiyacı var. Yalnız kalmak istemiyor."

"Tabii ki istemiyor. Başkalarının sana ihtiyacı olsa bile o seni kendine istiyor."

Kaşlarımı çattım ve "Jazmín" diye uyardım.

"Üzgünüm ama bu doğru," dedi ve arkasını dönerek. "Alejo seni bekliyor."

İçimi çektim ve dolabıma yönelmeden önce kapıyı kapattım. "Özür dilerim *aşkım.*"

"Ne oldu?" Natalia sordu.

Üzerime bir tişört geçirdim, bu işi bir an önce bitirmek için hızlı hareket ediyordum. "Aşağıda bana ihtiyaç var."

"Sana *burada* ihtiyaç var," diye seslendi yataktan. "Jaz çağırıldığında hep gidiyorsun."

"Yapmam. Bu Badlands'in işi." Yatak odasından çıkarken olduğum yerde durdum. Kesinti ereksiyonumun icabına bakmıştı, ama aniden geri dönme tehdidinde bulundu. Natalia sırtını yatak başlığına dayamış, ince beyaz çarşafı kollarının altına sıkıştırmış, yenmek için yalvaran pembe meyveleri zar zor gizliyordu. Uzun, dağınık saçları çıplak kollarının etrafına dökülüyordu. Ona bu kadar uzun süre direnmişim ve şimdi ona sahip olduğuma göre, onu yatağımızda çıplak ve istekli mi bırakıyordum?

"*Qué pendejo*," diye mırıldandım kendi kendime.

"Bu geri dönemeyeceğin bir yol' sözüne ne oldu?" diye suçladı. Sesindeki kinle birlikte bakışlarına karşılık verdim. "Sanırım 'Jaz'ın bana ihtiyacı olmadıkça' maddesini de içeriyor."

Kızgındı ve ben de *siktir* et deyip yatağa geri dönmek için sınıra yeterince yaklaşmışım. Özellikle de Natalia'nın sahiplenici yanının beni tekrar harekete geçirecek kadar seksi olduğunu düşünürsek. Ama Alejandro'nun haberlerinin Max'le bir ilgisi varsa, gitmem gerekiyordu. Ve fikrimi değiştirmeden önce bunu şimdi yapmalıyım.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim. *Te lo prometo*." Verdiğim sözle kalçasından eğildim ve o ya da aletim itiraz edemeden onu sert ve hızlı bir şekilde gagladım. "Bir santim bile kıpırdama."

Merdivenlerden karanlık bodrum katındaki kontrol merkezine indiğimde Alejandro'yu kollarını göğsünde kavuşturmuş beklerken buldum.

"Bu iyi olsa iyi olur," dedim. "Az önce beni Natalia ile baş başa bıraktın. Şu anda tüm ilgime ihtiyacı var."

"Eğer ona bir sıçan yakalarsa köpeği affeder."

Koridorda Vicente ve ailesinin zincirlenmiş ve susturulmuş olarak kaldığı yere doğru ilerlerken ona kaşlarımı kaldırdım. Onun yerine beni başka bir odaya götürdü. Ortada tek başına oturan Vicente'nin torunu Gabriel'in elleri önünde bağlıydı.

Alejandro çocuğun ağzındaki bandı çekti ve bir kez başını salladı. "Bana anlattıklarını ona da anlat."

Gabriel çenesini gerdi ama gözlerini yere indirdi. "Sana yardım edebilirim."

Bakışlarını yerdeki kırık bir çift gözlüğe doğru takip ettim. "Bana bak evlat," dedim.

O yükseltilmiş onun korkuluGözler, yanıp sönüyor hızla ve Gözlerini kısarak. Belki de o gözlüklere ihtiyacı vardı. "Max'i bulmana yardım edebilirim," dedi.

Gözlerimin sıska çocuğun üzerinde gezinmesine izin verdim. Sekiz yaşındayken ondan daha kilolu olduğumdan emindim. "Nasıl?"

"Büyükbabam sana internette bir şeyler bulabileceğimi söyledi - bu Lionel Messi'ye iyi futbolcu demek gibi bir şey."

"Lionel Messi, ha? Spor hayranı mısın?" Alejandro'ya bakarken gülüşümün ne kadar uğursuz görüldüğünün farkında olarak sordum. "Bunun için mi beni perişan haldeki karımdan ayırdın?"

"Kodlama, gözetleme, karanlık ağ," diye hızlıca konuştu çocuk, sanki hayatı için yalvarıyormuş gibi kelimelerinin üzerinde takılıp duruyordu. "Hepsini yapabilirim. İlk bilgisayarımı atılmış parçalardan yaptım. İnternet benim kum havuzum... ve bu da dünyayı benim oyun alanım yapıyor."

"İstihbarat ekibim rakipsizdir," dedim. "Dünyanın her yerinden geliyorlar. Pekin, Rusya, San Francisco-"

"Kusura bakmayın ama efendim, eğer bu doğru olsaydı, bu ayın başlarında Belmonte-Ruiz evinize saldırdığında büyük bir güvenlik ihlali yaşamazdınız."

Alejandro memnun görünüyordu - demek ki beni buraya çağırmasının nedeni buydu. Öte yandan ben o kadar memnun değildim. "Sen bunu nereden biliyorsun?" Bir adım öne çıkarak sordum.

"Hayatım boyunca büyükbabamın, büyük amcalarımın ve onların kurduğu kartelin cesaretini ve ihtişamını duydum. Saklanmaya zorlandığımızdan beri, hayatım boyunca görünmez olmak zorunda kaldım. Artık herkesten daha iyi saklanıyorum ve nasıl bilgi alacağımı biliyorum. Senin hakkında, Belmonte-Ruiz hakkında... hatta Diego hakkında bile." Sesli bir şekilde yutkundu. "Aileme ortadan kaybolmaları için şantaj yaptığını öğrendiğimde, onunla ilgilenmeye başladım. Onu uzun süre takip ettim."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır, ama bana bir şans verin. Onu bulabilirim." "Sana neden inanayım?"

"Adamlarınız nasıl kesileceğini öğrendi, ama ben onsuz bir hayatı hiç *bilmedim*; ben oyum. Hiç okula gitmedim. Ben sadece bilgisayarlardan anlarım. Ekibinizle birlikte eğitim almama izin verin, ben de dünyanın en iyi hacker'ı olayım.

dünya," dedi. "Beni öldürmeden önce kendimi kanıtlamam için bana bir şans verin. Senin rehberliğinde neler başarabileceğimi sana göstermeme izin ver."

Gabriel'in Vicente'nin torunu olduğunu duyduğum andan itibaren ölmesi gerektiğini biliyordum. Diego'da yaptığım hatayı yapmayacaktım. Ama Natalia'nın söylediklerini düşündüm. Bu denklemin diğer yarısı bendim. Diego'nun yanıdaydım ve yaptıklarından dolayı Costa'ya karşı hiçbir kızgınlık ya da öfke hissetmemiştim; sadece minnettarlık ve sadakat duymuştum.

"Sana neden güveneyim ki? Ne olursa olsun ailenin geri kalanını öldüreceğim."

Kıpırdanması durdu. "Sanırım bunu neden yapmak zorunda olduğunu anlıyorum. *Abuelo*'mu severim ama şansına göre uzun bir hayat yaşadı."

Gerçek bir matematik dehası gibi konuşuyordu. Mantık ve akıl bu çocuğa hitap ediyordu. Bir suikast bir intikama eşitti.

Ama sonra devam etti, "Ve orada Natalia'nın yüzünü gördüm. Kendimi kötü hissettim. Tüm bunlar olurken ben de annemi kaybettim."

Hah. Ya o anakartta bir kalp vardı ya da Natalia'ya karşı bariz yumuşak tarafımı manipüle etmeye çalışıyordu. "Belmonte-Ruiz hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Fazla bir şey değil ama çabuk öğrenirim," dedi Gabriel. "Burada, Çorak Topraklar'da ne yaptığınız hakkında daha çok şey biliyorum."

"Artık o kadar da sır değil. Dedikleri gibi, birçok işte parmağımız var." Parmağım o anda en lezzetli turtada *olmalıydı* - Gabriel'i zihinsel olarak acele ettirdim.

"Silah, nakliye, kara para aklama ama aynı zamanda insan ticareti de yapıyorsunuz," dedi ve ekledi, "sadece yanlış yönde, çoğu kişi öyle der."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Operasyonumuz hakkında söylentiler yayılıyordu ve bu eninde sonunda bize zarar verecekti ama gerçeğin Meksika'nın yoksul köşelerine ulaşmış olmasına imkân yoktu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Size söyledim, ben görünmezim. Güvenliğiniz en üst seviyede ama ben geçtim. Bana ihtiyacınız var."

Bu tür bir yetenek yanlış ellerde ölümcül olabilirdi. Ama doğru ellerde bir avantajdı. Yine de bu çocuğun kim olduğunu nasıl bilebilirdim?

Gerçek niyetini? "Operasyonumuz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Siz iyi adamlarsınız."

"Değiliz," dedim kollarımı kavuşturarak, tepemdeki floresan aydınlatma vızıldarken. "Yardım ettiğimizden çok daha fazla zarar verdik. Eğer istediğiniz cesaret ve şan ise, başka bir yere bakın. Hayatta kalmak ve devamızı ilerletmek için yapmamız gerekeni yapıyoruz. Bu bize takdir getirmiyor, sadece her taraftan düşman kazandırıyor ve bu durum daha da kötüleşmek üzere."

"O zaman iyi bir istihbarata, güvenliğe ve korumaya ihtiyacınız olacak. Ben yardımcı olabilirim. Benim gibi çocukların sayısı giderek artıyor," dedi Gabriel. "Teknolojiyi kendi yüzümüzden daha iyi biliyoruz. Ama bende pek çoğunda olmayan bir şey var: Bu ülkenin en kötü yanlarını gördüm ve oraya dönmeden önce ölmeye hazırım."

Bu da yardım teklif etmek için üçüncü nedenini tamamlıyordu. Mantık, kalp ve daha iyi bir yaşam için motivasyon. Ve tabii ki ölümü engellemek. Alejandro'ya bakarak parmaklarımı çıtlattım. "Şu anda bulmaya çalıştığımız kişi Diego değil."

"Max," dedi Gabriel. "Alejandro söyledi."

Burnumun kenarını ovuşturdum. Elim kolum bağlıydı. Max'e yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmalıydım. Yardımı geri çevirmek aptallık, kabul etmek de aptallık olurdu. "Sabrım tükenene kadar Belmonte-Ruiz ve Max'in şu anki konumu hakkında bulabildiğin her şeyi bulmamıza yardım edebilirsin," dedim.

"Peki efendim. Teşekkür ederim, efendim."

Alejandro'ya bir kez başımı salladım. "Onu bilgi işlem ekibine teslim edin. Gözler onu bir saniye bile yalnız bırakmasın. Ona yeni bir gözlük alın. Ya Alejo?"

"*Dime*," dedi, beni devam etmeye davet ederek.

"Beni bir daha rahatsız etme. Gökyüzü düşse bile umurumda değil." Şimdi gidip karımı becerecektim.

Tabii onu bulabilirsem. Çünkü döndüğümde yatak odasında değildi.

Ya da kütüphanede. Ya da havuzun yanında.

Evin her tarafını dolaştıktan sonra kendimi Pilar'ın kapısını çalırken buldum.

"*Adelante*," diye iki kadın sesi geldi, ardından bir kıkırdama ve "*¡Embrujado! Jinx!*"

Odaya girdiğimde Natalia'yı Pilar'ın dolabında ayak parmaklarının ucunda, üst raftaki bir çantaya ulaşmaya çalışırken buldum; üzerinde kot pantolon, çorap ve kazak vardı. Ona yerinde kalmasını emrettiğimde bıraktığım gibi çıplak değildi.

İçeri girdim, çantayı raftan aldım ve ona uzattım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Ateş saçan gözleri, arkasını dönmeden önce bir an benimkilerle buluştu. "Hayır. Pilar'ın dolabını yeniden düzenliyoruz."

Etrafa göz kırptım. Pilar geldiğinden beri hiçbir şeye dokunmamış gibi görünüyordu. "Bana oldukça düzenli göründü."

"Jaz'ın yöntemi bize pek mantıklı gelmiyor," diye açıkladı Natalia.

"Neden mantıklı gelmiyor?" Ben sordum.

"Çünkü öyle değil," diye tersledi.

Pilar'ın köpek yavrusu gözleri üzerimde kaldı, tepkimi, patlamayı bekliyordu. Onun şiddet yanlısı erkeklerle olan geçmişine saygı duyarak, öfkemi kontrol etmek için nefesimi içime çektim. "Seninle konuşmam gerek Natalia."

"İşimiz bittikten sonra." Natalia bir adım geri çekildi ve bir sıra sandaleti değerlendirirken çenesini sıktı. "Bunlar gerçekten de topuk yüksekliğine göre sıralanmalı."

Ah. Bu Pilar'ın dolabıyla ilgili değildi. Natalia onu yatakta bıraktığım için beni cezalandırıyordu. Sanki benim için kolaymış gibi. Sanki onu beceme düşüncesi her zaman aklımın bir köşesinde değilmiş gibi.

Kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Düzgün düşünmek için boşluğa ihtiyacım vardı. O kadar sert sevişmeliydim ki aklımda cevaplardan başka bir şey kalmamalıydı. "Affedersin Pilar," dedim gözlerimi Natalia'dan ayırmadan, "ama karım ve ben çözülmesi gereken bir meselenin ortasındaydık." "Ah..." Natalia omzunun üzerinden baktı ve göz kırptı. "I

kendi başıma çözdüm."

Sırıtişından anlaşıldığına göre, ben de en az hissettiğim kadar şaşkın görünüyordum. Bu benim işimken onun benim yatağında kendini tatmin etmesi düşüncesi ... .

Arkasından yaklaştıım ve kaskatı kesilmesinden artık dalga gemediğimi anladı. "Ben senin için yapmadan önce kıını yukarı kaldır."

"ağırdığında gelmemi bekliyor," dedi Pilar'a. "Jaz ne zaman ona ihtiyaç duysa koşarak gidiyor."

Kısa bir kıkırdamayı serbest bıraktım, ancak bu yorum için onu cezalandırmanın yollarını hayal etme olasılığı beni eğlendiriyordu. Onu kuağıma alıp omzuma attım ve Pilar'a dostça bir gülümseme verdim. "İşimiz bittiğinde görüşürüz. Bekleme."

Pilar'ın hakkını yemeyelim, ilk kez korkmuş görünmüyordu. "İyi vakit geçirin."

Vahşı Cristiano beni yatak odamızda ayaklarımın üzerine bıraktı, görünüşe göre öfkelenmemden habersizdi. Tüm bu giysilerin altında terlemeye başlamıştım ama bu beni yalnız, çıplak ve hiç olmadığım kadar tahrik olmuş halde bıraktığı için verdiği cezanın bir parçasıydı. "*Pendejo*," dedim.

"Bana pislik dediğin için çok cesursun," dedi. "Buraya geldiğinde *huaraçlarının* içinde titrediğini düşünürsek."

"Değildim. Burada, bu odada durdum ve o ilk gece beni becermen için seni davet ettim. Çekip giden sendin," diye suçladım.

Bunu hak etmemiştii; o dönemde gösterdiği itidal için minnettarlığımın sınırı yoktu. Cristiano düşün gecemizde istediğini alabilirdi. Onun konumundaki kaç erkek bunu yapardı? Düşündükçe ürperiyordum. Eğer öyle olsaydı, farklı bir kadın olurdu, farklı bir adamla evlenirdim.

Ama artık yeterdi. Başladığı işi bitirmesine ve bu lanet evliliği tamamlamasına ihtiyacım vardı.

"Kardeşimin yaptığı gibi sana tecavüz etmeyecektim." Cristiano bana doğru yaklaştı, çenemi iri pençelerinin arasına aldı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Ve yaptığı da buydu, Natalia. Seni yatağına atmak için ne gerekiyorsa söyledi. Ben aynı şeyi yapmayacaktım ve asla yapmayacağım, bu yüzden istediğin şeyi nasıl isteyeceğini öğrensen iyi edersin."

"*Gittim*. Sana bu sabah gitmemeni söyledim ama gitmedin. Jaz aradığında kaçmadan önce bir saniye tereddüt ettim." Onun irkilmesiyle içime kendini beğenmiş bir memnuniyet yerleşti. Yirmi dört saat içinde ona kendimi iki kez teklif etmişim ve ikisinde de beni geri çevirmişti. Sadece onun tarafından rahatlatılmaya duyduğum amansız ihtiyaç, beni tepki verene kadar onu dürtmeye itti. "Kocam, başka bir kadının ona ihtiyacı olduğunda karısına sırtını dönüyor. Jaz, Tasha, Sandra, daha önce geldiğim biri var mı?"

"Ne cüretle seni ilk sıraya koymadığımı söylersin!" Elini geri çekti, üzerimde yükseliyordu. "Seninle evlendiğimden beri *bir şey* istedin mi?"

bu duvarların içine adım attın mı?"

Sen.

Ona olan arzum ilk dansımızdan beri kaynıyordu, sadece bunu itiraf etmek istememiştim. Şimdi itiraf edebildiğime göre, beni boğuyordu ve bu kadar kolay ters yüz edilebildiğim için nefret ediyordum. Cristiano'ya vücudum konusunda güveniyordum ama bu Diego'nun ihlalini ortadan kaldırmıyordu.

"Ne istediğini bildiğimi sanıyordum ama belki de yanılmışımdır," dedim, gözlerimi eşofmanının şişkin kasıklarına indirirken dudaklarımı büzdüm. "Ya da belki de yanılmamışımdır. Ellerini kendine saklamanın başka bir nedeni olmalı."

"Ağzını topla, *chiquita*," diye uyardı.

Küçük bir kız olarak anılmak beni daha da çileden çıkarıyordu. Burnunun dibine kadar girdim. "Sanırım Jaz'ın seslendiğini duyuyorum. Belki de sen gitmelisin ki ben de arkadaşımın yanına dönebileyim."

"İnsanların hayatı söz konusu. Bana ihtiyaçları olduğunda yatakta tembellik etmemi ve kendi başlarının çaresine bakmalarına izin vermemi mi bekliyorsun?"

"Evet." Haksızlık ediyordum ama o da haksızlık ediyordu. Dünden beri ağrıyan sadece kalbim değil, bedenimdi de. Cristiano beni birden fazla kez sikip unutturacağına söz vermişti ama henüz bunu yerine getirmemişti. Bunun için yalvarmamı mı bekliyordu?

Ayak parmağımızın ucuna gelene kadar öne doğru adım attı, soğukkanlılığı kırılırken gözleri karardı. Sonunda öfkesi benimkiyle eşleşti. "Cennetin en güzel senfonisi, yatakta kalmam için ettiğin yalvarışların yanında sadece bir gürültü. Daha fazlasını isteyemezdim. Ama anla

-Bana emir veremezsin. Ben kimseye hesap vermem. Yerine getirmem gereken bir görevim var."

"Beni sen aldın, bu role sen koydun, yani evet, şimdi bana hesap veriyorsun." Öfkeden neredeyse titriyordum. "Ve kimsenin, özellikle de Jaz'ın karşısında ikinci plana düşmeyeceğim. Aramıza girmeye çalışıyor."

"Biz izin vermedikçe kimse aramıza giremez. Ne zamandan beri umursuyorsun?" Başını eğip beni tahrik ederken gözlerinde sıcaklık parladı. "Karım neden birdenbire nereye gittiğimi ve ne yaptığımı umursamaya başladı? Sebebi ne olabilir?"

"Çünkü ... çünkü ..."

Aşk. Nedeni buydu.

Çünkü onu sevmemek için hiçbir nedenim kalmamıştı. Beklenmedik bir şekilde ve acımasızca çiçek açmıştı. Bunun toprağı zengindi, temeli ben bir erkeğı sevmenin ne olduğunu bilmeden önce atılmıştı. Annem ona güvenmişti, ben de güvenmiştim. Cristiano başından beri bu tohumu besliyordu ve sarmaşıklar ben farkına varmadan kalbimi sarmıştı.

O da bunu biliyordu.

"Kavga çıkarmana gerek yok, *aşkım*," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Eğer seni becermemi istiyorsan, sadece iste ve bunda ciddi ol."

Buna o kadar ihtiyacım vardı ki, içim acıyordu. Yanaklarından tuttum ve ağzını kendime çektim. Bir an için tepki veremeyecek kadar sersemlemiş görünüyordu ama sonra saçlarımı kökünden kavradı ve beni duvara yasladı.

"Tüm bu kıyafetlerin beni dışarıda tutabileceğini mi sandın?" dedi.

"Neredeyse işe yarıyordu."

"Ne kadar yanıldığın hakkında hiçbir fikrin yok. Söyle," diye ağzıma sokuldu, sonra hırkamı pazılarımın etrafından aşağı çekerek beni onunla hapsetti. "Sor bakalım."

Nabızımla birlikte nefesim de kesildi. Çok muhtaçtım, çok ağırıyordum, aramızdaki cinsel çekimden başka bir şey yapamayacak kadar ileri gitmiştim. "Lütfen, Cristiano. Lütfen, yapar mısın?"

"Ne yapacağım?"

"Söz verdiğin gibi yap. Senin olan şeyi yok et. Bekaretimi olması gerektiğı gibi al. Lütfen, sık beni. *Lütfen*."

Elleri kazağımlı sıkıca kavradı. "Ne biçim soruyorsun," dedi, göğsü vaatlerle gürlüyordu. "Beklediğime değdi. Ve fazlasıyla cevap vereceğim, *mamacita*." Kazağımlı yırttı ve bir elini pantolonumun önünden aşağı itti, fermuarı atladi, sonra iç çamaşırımı. Parmak uçları kayarak açıklığımda gezindi ama içeri girmedi. "Bunca zamandır ıslak mıydın?"

"Başından beri," diye kısık sesle itiraf ettim.

Boştaki eli kot pantolonumun kemerini kavradı ve ağ kısmının dikişli klitorisime dayanana kadar daha da yukarı çekti. "Bu nasıl?"

Ağzım açık, ileri geri masaj yaparken nefes nefese kaldım. "Oh. *Tanrım.*"

Başını eğdi, göğsü bir "*Hmm*" ile gürlerken beni tam bir soğukkanlılıkla değerlendirdi.

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Seninle ne yapacağıma karar veriyorum. Az önce pençelerini çıkararak üzerime gelmene bakılırsa, sanırım şu anda her şeyden çok ihtiyacın olan şey iyi ve sert bir sikiş."

Cristiano gibi birinden bunu isteme ihtimali beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu - tıpkı kocam söz konusu olduğunda diğer her şey gibi. Son birkaç haftadır buna doğru ilerliyorduk, tutkulu bir danstı bu, her birimiz inandıkça her adım daha da kolaylaşıyordu. Çok ileri gitmeden beni ihtiyacım olan şekilde inciteceğine güveniyordum.

"Sana nasıl davrandığım için cezalandırılmayı hak ediyorum. Seninle nasıl konuştuğum için," diye nefes aldım ona karşı. "Pişman olmamı sağla."

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirdi ve beni duvara doğru kaldırırken onları bir yığın halinde bıraktı. Bacaklarım içgüdüsel olarak, avını yakalamaya çalışan bir yılan gibi, kontrolüm dışında ona sarıldı ve onu daha da sıkı.

"Seni cezalandıracağım Natalia Lourdes ve daha fazlası için yalvaracaksın," dedi, bir eliyle beni tutarken diğer eliyle kendini okşamak için pantolonunun içine uzandı. "Daha sonra senden sikimi içine sokmanı isteyeceğim. Dilimi vücudunun ulaşabildiğim her yerinde ve içinde gezdireceğim. Ama şimdi, onu içine sokacağım ve sen de iyi bir küçük bebek gibi bana izin vereceksin. Anladın mı?"

Duvara sabitlenmemiş olsaydım, ihtiyaçtan düşebilirdim. Bunun yerine göğsünü ittim ve onu sadece santimetre hareket ettirdim. "Oyuncak bebek istemiyorsun. Sana silah çeken kızı istiyorsun. Karşılık vermeyi öğrettiğin kızı."

Bileklerimi yakaladı ve başımın üzerinde tuttu. Bir eliyle onları orada kilitledikten sonra, kendini eşofmanından çıkardı, başını açıklığımla hizaladı ve içeri doğru bastırmaya başladı. "O zaman sana bu tutuştan nasıl kurtulacağını henüz öğretmemiş olmam çok kötü, değil mi?" diye sordu ve kalçalarını ileri doğru itti.

Beni bir anda doldurdu. "*Siktir*," diye bağırdım.

"Evet, *siktir*," dedi, kendini oraya kökleyerek. "Seni ve çok dar amını *sikeyim*. Sonunda tamamen açılmak nasıl bir duygu?"

Göğsüm kabardı. Mümkün olduğunu düşündüğümden daha derine inen bir susuzluğu giderdi. Nihayet hayatımda ilk kez fiziksel olarak doymuştum ama aynı zamanda duygusal olarak da arzu, aşk ve bir türlü başa çıkamadığım diğer her şeyle dolup taşıyordum. "Bu ... hissettiriyor." En güzel kelimeler bile bedenlerimizin konuştuğu dili ifade edemezdi. "Sanki bunu haftalar önce yapmalıymışız gibi geliyor."

"Hadi canım. Tek istediğim sana sahip olurken yüzünü seyretmekti." Bu sefer iki eliyle bileklerimi başımın üstünde tuttu ve geri çekilip beni tekrar içine aldı. "Amin bana boyun eğerken, sonra beni daha derine emerken."

"Ay, *Dios m-*" diye bağırdım. "Oh ... benim ... G-"

"Kiminle konuşuyorsun, *mi vida*?" Ağzıma sert ve ıslak bir öpücük kondurdu, girip çıkarken shaftının her çıkıntısını ve damarını hissettiğimden emin oldu. Alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırarak ben inleyene kadar sıktı, sonra serbest bıraktı. "Kimse senin kadar ilahi değil," diye itiraf etti. "Sen hepimizin hitap ettiği gökyüzündeki tanrıçasın. Seninle kim boy ölçüşebilir?"

"Sen."

Kalçaları hızlanırken dili dudağımdan ağzımın köşesine doğru ilerledi. "Acıyor mu?"

Sayısız cevabı olan basit bir soruydu bu. Acı her zaman kötü müydü? Acıtacak kadar iyi hissettirebilir miydi? Ruhumun derinliklerinde ona duyduğum özlemi cisimleştirmek için fiziksel acı çekmeyi arzulamama izin var mıydı? "Evet," dedim amım onun etrafında kasılırken ve bacaklarım onu daha da yakına çekerken.

Duvardan aşağı kaymamak için uyluk kaslarımı çalıştırmak zorunda kalana kadar çekti. "Daha nazik olabilirim," dedi. "Sana gerçek bir bebekmişsin gibi davranabilirim. Sanki bunu kaldıramazmışsın gibi."

"Kaldırabilirim. Canımın yanmasını istiyorum ve senin de bunu iyileştirmeni istiyorum." Bakışlarıyla karşılaştım, gözlerindeki bariz ihtiyaçla. Beni bir duvara itmek için değil - bunu her zaman yapabiliirdi. Ama beni başka kimsenin yapamayacağı şekilde doldurma ve bu alanda ustalaşma ihtiyacı. *Sonunda*

beni isteklendirdi. Bileklerimi tutuşundan kurtardım, boynuna sarıldım ve alnımı onunkine bastırdım. "Bunun senin de canını yaktığını biliyorum."

Yüzünden bir şey geçti. Eğildi, ben de kendimi onun ulaşamayacağı bir yerde tutarak geri çekildim. Göğsümde yankılanan bir hırıltıyla, ölümcül, tutkulu, baskın bir kraldan bekleyeceğim türden cezalandırıcı bir öpücük için ağzımı yakaladı.

Bağlantıyı kesmeden beni odanın diğer ucuna taşıdı ve sadece sırtımın üst kısmı yatağa değene kadar indirdi. Kalçalarımı yukarıda tutarak, sert ve hızlı itişlerinin her birini karşılamak için onları getirdi. "Amının beni nasıl aldığını izle Natalia, her santimini," dedi ve başparmağını ağzıma bastırmak için uzandı. Otomatik olarak emdim. "Söz veriyorum, seninle işim bittiğinde, başkaları için mahvolmuş olacaksın ama seninle *asla işim* bitmeyecek." Başparmağını kaldırdı ve çenemi çimdikleyip gözlerimi kendisinde tutmak için öne doğru eğildi. "Ve eğer bu seni korkutuyorsa-iyi."

Onun amansız dürtüleri beni daha da derinden vururken sırtımı kamburlaştırdım. İçimde Cristiano'nun ilham verdiği ve sadece Cristiano'nun rahatlatılabileceği bir başka ağrıyan düğüm olan sıcaklık sardı. "Korkmuyorum," dedim.

Bir elini t i ş ö r t ü m ü n eteğinin altından geçirdi ve titreyen karnımın üzerine koydu. Başparmağını kıvrımlarımın arasından klitorisime doğru daldırdı. "Öyleydin."

"Öyleydim."

"Ama şimdi, vermem gereken her şeyi alacaksın."

"Daha ne kadar olabilir ki?" Kaslarım onun sikinin etrafında titrerken nefes aldım.

"Daha derine inebilirim, çok daha derine," diye söz verdi. "Ama önce benim için boşalmanı ve amını gevşetmeni istiyorum." Belimi kavradı, o kadar sıkı kavırıyordu ki parmak uçları beni yukarı kaldırırken neredeyse buluşacaktı. Her hamlesinde beni kendine çekti. Beni o kadar sert sikti ki taşakları kığımın yanaklarına çarptı. "Bana sadece bir tanrı için yeterince iyi olan o nektarı ver; değersiz bir adamın Cennetin derinliklerine girmesine izin ver."

Onun sözleriyle ürperdim. Her zaman ihtiyacım olan şey buydu. Diego'nun düz, duygusuz, aptal şiirleriyle şımartılmak ve pasifize edilmek değil. Cristiano'nun çığ ve saygısız şiirlerini

her gün. Onun hızlı ve sert sevişmesini Diego'nun sümüklü sevişmesine tercih ederdim.

Gözlerimi kapattım, böylece üzerimden geçen her hissi, Cristiano'nun talepkar sikişinin her nüansını hissedebiliyordum.

"Gözlerini aç Natalia," dedi. "Karanlıktan korktuğunu biliyorum ama benim yatağında benimle yüzleşeceksin."

Göz kapaklarımı açıp üstümdeki canavara baktım. Yatağımın altından sürünerek çıkıp üzerime binen canavara. En derin korkularımı bilen ve onları benimle birlikte fetheden canavara.

Ani, temelleri sarsan bir orgazmın gücüyle sarsıldım. Cennetin doruklarında değil ama onun cehenneminin derinliklerinde kendimden geçerken beni siyah gözlerinin güvenliğinde tuttu.

"Tanrım. *Siktir*." Durdu ve tavana doğru inledi. "Bana öyle sıkı sarılıyorsun ki, bu beni birkaç gün kıcıktan uzak tutmaya yetebilir."

Orgazmımın artçı sarsıntısı içimde yuvarlanırken titreyen bir nefes bıraktım. *Şimdi* korkuyordum. Şeytan için boşalmıştım ve her saniyesinden zevk almıştım - ve şimdi istediği her şekilde ona vereceğimden korkuyordum.

Benden çıktı, siki sertleşmiş, zonkluyordu, aramızda neredeyse morarmıştı ve içime girmişti. Ben daha farkına bile varamadan öne doğru eğildi ve üstümü yırtarak açtı. "Yüzüstü dön," diyerek beni daha hızlı bir şekilde karnıma doğru itti ve harap olmuş tişörtü attı.

Elleri omurgamın alt kısmına yayıldı ve sütyenimin kopçasına doğru kaydı. Açtı ve avuçlarını sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "*Qué buena estas*."

O anda kendimi *seksi* hissettiğimden emin değildim, yatağın kenarına eğilmiştim, kığım havadaydı ve ona karşı tamamen açıktım. Onu oraya geri götürme düşüncesi heyecandan çok sinir uyandırıyordu.

Kaygan şaftını yanaklarımın arasına kaydırıp ve damarlı, yumuşak deri, açıklığımdaki sinir tomurcuklarına sürtündü.

"Sessizleştin," dedi ve sesinde bir gülümseme duyduğuma yemin edebilirdim.

Vücudumun aşırı akort edilmiş bir gitarın telleri gibi gerginleşmesi hoşuna gidiyordu. Perdeler açıkken ve güneş içeri süzülürken, güpegündüz böyle sevişmek *müstehcen* hissettiriyordu.

"Kıçımı değil," dedim yüzümün yan tarafını yatağa bastırarak. "Yapamam..." derken sesim titriyordu.

"Kıçın olmaz," diye onayladı. "Henüz hazır değil. Önce onunla oynamak istiyorum. Onu tanımak istiyorum. Parmaklarımla tanıştırmak. Dilimle."

Çarşafları yumrukladım, yüzüm alev alev yanarken ona dönüp baktım. "Yapamazsın."

"Oh, isterim, *mamacita*. Ve yapacağım." Tişörtünü başının üzerinden çekti ve yıldırım hızıyla soyundu. "Ama bir şeyi anla. Oraya gittiğimizde, seni asla o şekilde incitmeyeceğim. Asla, Natalia. Senin canını aldığımda, bu ikimizi de aya göndermek için olacak."

Gözlerimi kapattım ve korku yerine tatmin duygusu kapladı içimi. Uzun zamandır ağzından çıkan her kelimeye, özellikle de verebileceği acı söz konusu olduğunda, güvenmemek için savaşıyordum. Şimdi ona inanmayı seçtim.

"Ama senin amın," dedi başparmaklarıyla dudaklarımı aralayarak. Arkamdan içime girdi, sarsıcı uzunluğunun tamamı yavaşça içime girdi, ta ki ben onu köküne kadar alana kadar. "Bunu, kocan olarak kaçırdığım her geceyi telafi etmek için seni yeterince dölle doldurana kadar kullanacağım."

Sözlerindeki açık sözlülük bulanıklığımı dağıttı. "Ama hamile kalabilirim!"

"*Me vale verga*. Umurumda değil. Artık çok geç. Zaten içimden sızıyor. Ve senin tatlı, susamış amcığının her şeyi yutacak, değil mi?"

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Tek bir yanıt dışında başka bir yanıt bilmiyordum. "Evet, efendim."

"İtaatkâr küçük gelin."

Bir ayağını şiltenin üzerine koydu, kalçalarımı tuttu ve içime öyle bir girdi ki inledim. "İşte bu kadar," dedi, beni döverken sesi çakıl taşlarıyla doluydu. "Artık sonunu hissedebiliyorum ve o bile pes edene kadar seni orada becereceğim."

Yüzüm kızardı. Amımın tamamen dolması, o anda benden çok onun olduğu hissi, en temel ihtiyaçlarıma dokunuyordu. Tek yapabildiğim çığlık atmak olana kadar delip geçtikçe zevk daha da arttı. Daha önce böyle bir şey yaptığımı hiç duymamıştım ama

çığlıklarımın neredeyse duvarları sarsmasından utanmayacak kadar gitmişti. "Evet!" Biçimlendirebildiğim tek sözcük içimden döküldü. "*Evet, baba. Por favor-lütfen.*"

Onun serbest kalmasını kendiminki kadar istiyordum ve hatta sıkışmışken onun delici hamlelerine karşılık vermeye çalıştım.

Rahatlama çabuk geldi. Tekrar boşalana kadar beni yatağa defalarca bastırdı.

Yatağın içinde gevşerken yorgun kaslarım titriyordu. Cristiano beni sonuna kadar götürdü, ta ki sözünü yerine getirip solgun bedenime patlayana ve bana yeniden hayat verene kadar.

Cristiano, ana odanın bir duvarında asılı duran altın iplikli, büyük, görkemli, bordo kadife goblenin tam karşısına oturdu. Yemek masasının başındaki açık kat planı, evin içini, koridoru ve neredeyse giriş yolunu görmesini sağlıyordu. Bu şekilde tasarladığını düşünmeden edemiyordum.

Babamın ziyareti şerefine hazırladığımız küçük ziyafetin kalıntıları masanın üzerinde duruyordu. Çorak Topraklar'da at sırtında yaptığımız turdan döndüğümüzden beri babam her zamankinden daha sessizdi. Onu birkaç gün kalmaya davet etmiştik, böylece *birleşmemizle* birlikte parçası olduğu işi ona tanıtabilecektik.

Ve bu bir bakıma benim için de bir tanışma olmuştu. Cristiano'nun sandaletlerimi satın aldığı kasaba meydanından geçerek, atlarımızın üzerinde *tıkırdayarak* yola koyulmuştuk. Dışarıdan bakıldığında, Çorak Topraklar'da ana cadde gibi şirin bir şey olacağını kim düşünebilirdi ki? Sakinleri beslemek için tam teşekküllü çiftlikler ve hatta onları iyi bir ruh halinde tutmak için bir içki fabrikası bile vardı. Belmonte-Ruiz'in grevinden sonra Cristiano ve benimle ilgilenen Doktor Sosa, düzenli olarak hasta baktığı makul büyüklükte bir tıbbi klinik işletiyordu.

Bir toplum olarak ne kadar iyi işledikleri beni hayrete düşürmüştü.

Yine de babamın tepkisini tam olarak okuyamadım. Bugün Cristiano'nun işiyle ilgili gerçeği öğrenmişti; Calavera et ticaretiyle uğraşıyordu ama insan ticareti yapmak yerine onları kurtarıyordu.

Cristiano'nun sağında otururken mideme indirebileceğim son tavuk *köstebek* lokmasını aldım ve koltuğumun arkasına yaslanıp karnımı kapattım. "Çok doydum."

"Harika bir yemektir Pilar," dedi babam masanın karşısından. Her zaman baş köşede otururdu ama Cristiano'nun evinde kimin oraya ait olduğu konusunda hiçbir karışıklık olmamıştı.

Evimizde. Gerçekten benimmiş gibi hissetmeye başlamasının bir süre alacağından şüpheleniyordum. Bu eşyaların hiçbirini ben seçmemiştim,

Cristiano gibi, buranın inşasını baştan sona denetledi. Çorak Topraklar'dan daha çok ev gibi hissettiren insanlardı.

O, Cristiano'ydu.

"Tatlıyı getireyim mi?" Pilar sordu ve peçeteyle ağzını sildi. O ayağa kalktığında Alejo ve Barto da kalktı. Yüzü kızarmıştı. "Hayır, kalkma. Ben halledebilirim."

Adamlar birbirlerine düşmanca bir bakış fırlattılar. Pilar yüzünden mi? O ve Alejandro burada, evde birlikte vakit geçirirken yakınlaşmışlardı ama Barto onu hayatının büyük bölümünde arkadaşım olarak tanımıştı. Bu gece her zamankinden daha sessizdi, gözleri odada ve şirkette geziniyordu. Cristiano'nun davetine rağmen Çorak Topraklar'da misafir olmaktan rahatsız olduğu belliydi.

Pilar odadan çıkarken, Jazmín elinde bir tepsi dolusu uzun kadeh ve bir sanat eserini andıran içki şişesiyle içeri girdi. Kalaylı bir denizkızı tekilayı kucaklamış, kuyruğu bir iskeletle kaplı bir sürahinin etrafına zarifçe sarılmıştı.

Jaz her birimize birer shot doldururken Papa, "Bu iki bin dolarlık bir tekila şişesi," dedi.

Cristiano, "Tam burada, bölgemizde Fransız meşe fıçılarında üç yıl yıllandırıldı, sadece yüz şişe üretildi," dedi. "*Sirena del Deseo*."

"Arzu denizkızı," diye tercüme ettim. Gözlerimiz buluştu. Cristiano ve ben daha önce gizlice balkonumuzun altındaki sahil şeridinde inmiştik. "*Mi sirenita*," demişti *bana -küçük* denizkızım- okyanusta yüzüp dans ettikten sonra sıcak Meksika güneşinin altında sevişmiştik.

Jaz içkileri dağıtırken Cristiano öpmek için elimin tersini ağzına götürdü. "Sürahiyle sanatçı, sevgili denizkızını aramak için denizin derinliklerine yolculuk eden Meksikalı bir savaşçının aşk hikâyesini anlatıyor."

"Ne kadar romantik," dedi Pilar, mutfaktan odaya geçerken, elleri bir pastayla doluydu. Arkasından mutfak çalışanlarından biri bir yığın tabak ve gümüş çatal bıçak getirdi. Kürdanları Cristiano'nun yanındaki masanın üzerine koydu.

"Ah, Pilar'ın meşhur *tres leches* keki," diye yorum yaptı babam.

Kadın kızardı ve servis takımını ona uzattı. "Misafirimiz olarak ilk dilimi siz alacaksınız, Bay Cruz."

"Tekilanın romantik olması gerektiğini sanmıyorum," dedim, sürahiye dönerek. " stteki savaşçı bir iskelet."

"Bu bir aşk hikâyesi ama trajik bir hikâye," dedi Cristiano, "  nk  arayışından sağ çıkamadı."

Avucunun benimkine değ en sıcaklığı ne kolumdaki ürpertiye ne de kaşlarının  atıklığını engelleyebildi.

Hepimizin önünde tekila ve pasta varken, "Olay nedir?" diye sordum.

Cristiano'nun ruh hali bir gülümsemeye düzeldi. "Karımı ve ailesini kutlamak için bir taneye ihtiyacım var mı? *Salud*."

 kimiz de tekilalarımızı "  *Salud!*" diyerek kaldırdık ve yudumladık.

Cristiano kadehini indirirken, "Gerçi hesaplamalarım doğruysa," diye ekledi, "bugün kilisede durup yemin edişimizin üzerinden altı hafta geçti."

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Altı hafta ve bir  m r."

"Kutlamak için kocana bir öpücük ver," dedi.

Dudaklarımı büzdüm ama öpmek için değil. Herkes beni izliyordu ve Cristiano da bunu biliyordu. "Yalnız kaldığımızda."

"Hayır. şimdi." Bana doğru eğildi. "Gel. *Un beso*."

Bir mıkna s gibi ona doğru çekildim, onunla buluşmak için öne doğru eğildim, ağzım onunkini bulduğunda kalçasının üzerinde dengede durdum, dolgun, sıcak dudaklar aynı anda hem yeni hem de tanıdıktı. Yumruğumu bacağına doğru kıvırdım. Onu yakından tanıyordum ve hâlâ keşfedecek çok şeyim vardı. Ama yalnız olmadığımızı hatırlayınca hemen geri çekildim, kızarıırken gözlerimi masaya indirdim.

"Boynuna ne oldu?" Barto'nun ani sorusu ve sertleşen ses tonu gözlerimin onunkilere kaymasına neden oldu. "Hipertrofik bir yara izinin başlangıcına benziyor."

Cristiano ve ben birbirimize bakarken çirkin kusuru örtbas ettim. Yalan söylemek istemiyordum ama babamla Belmonte-Ruiz'in grevi konusunu henüz a mamıştık. Yara izi çok belirgin değildi ama pembeleşmeye ve kabarmaya başlamıştı. Akşam yemeği için balıkçı yaka bir kazak giymiştim ama böyle sıcak bir Haziran gecesinde Cristiano bunun şüpheli göründüğünü söylemiş, sonra da hayatta kalmamın sembolünü gururla taşımam gerektiğini hatırlatmıştı.

" nemli bir şey değil," dedim pastamdan ilk ısırığı alırken.

"Aynanın içine düştü," diye gönüllü oldu Pilar. "Kırıldı."

Barto homurdandı, bakışlarını Cristiano'ya çevirirken parmak eklemleri çatalının etrafında beyazlaşıyordu. "*Düştü* mü? Kimsenin buna inanmasını bekliyor musun?"

"Barto," diye uyardı babam, sonra bana döndü. "Bu doğru mu?"

"Dürüst olamaz," dedi Barto. "Eğer öyleyse, yine 'düşebilir'.

Ya da belki bu sefer Pilar olur."

Odanın üzerine ürkütücü bir sessizlik çökerken Barto'nun sözleri havada asılı kaldı. Bütün gözler Cristiano'ya çevrildi. Kekinden bir parça yedi, yavaşça çiğnedikten sonra binlerce *pesoya* mal olmuş olması gereken bir yudum tekilayla birlikte yuttu. Barto'ya bakarak koltuğunda geriye yaslandı. "Siktir git."

Alejandro ayağa kalkmaya çalışan Barto'nun kolunu tuttu. "*Sakin ol*," dedi Alejo. "Sakin ol, dostum. Cristiano Natalia'ya elini sürmedi ve asla da sürmeyecek."

"Buna neden inanayım ki?" Barto sordu.

Cristiano dişlerini emdi. "Natalia ve benim Costa'yla özel olarak konuşmamız gerekiyor."

Alejandro ve Pilar tabaklarıyla birlikte ayağa kalktı ama Barto olduğu yerde kaldı. "Costa'yı korumak ve desteklemek için buradayım," dedi Barto. "Benim yanımda her şeyi söyleyebilirsin."

Alejandro ona bakarak, "Bu bir emirdi," dedi.

Barto peçetesini yumrukladı ve Alejandro'yla göz göze gelecek şekilde boyunun hizasına kadar yükseldi. "Ben ondan emir almam. Ya da senden, *pinche pendejo*."

"Lütfen dur," dedi Pilar, Barto'nun ön koluna dokunarak ve Alejo'nun bakışlarını oraya çekerek. "Alejandro aşağılık herifin teki değil ve senin sadece korumacı davrandığını biliyorum, ama hepimiz aynı taraftayız. Cristiano Natalia'ya iyi davranıyor."

Alejandro, "Teşekkür ederim Esmeralda," dedi ve Pilar yeni ismi karşısında kızardı.

Barto'nun kaşları birbirine çatıldı. "Esmeralda . . .?"

Cristiano babama hitap etti. "Barto'ya her şeyi sonra anlatırsın."

Baba bir kez başını salladı. Barto peçetesini yarısı yenmiş kek tabağının üzerine fırlattı ve elindeki peçeteyle odadan çıktı.

Alejandro ve Pilar onun arkasındaydı. Son duyduğum şey Alejandro'nun alayıydı. "Ayak uydurmaya çalış, Barto. Pilar artık Esmeralda'yı kullanıyor."

Yalnız kaldığımızda babam çatalını yalayarak temizledi. "Pilar gerçekten de annesi gibi iyi bir fırıncı." İçini çekti, ifadesi düzelirken çatalını tabağına koydu. "Bana burada gösterdiğin her şeyi kabul etmek çok zor Cristiano."

"Gerçekten olağanüstü, değil mi baba?" Burayı sevmesini, Cristiano'dan benim kadar etkilenmesini ve her zaman ziyaret etmekten hoşlanacağını hissetmesini gerçekten istiyordum.

"Kendimi biraz klostrofobik hissederdim," dedi.

Cristiano, "Duvarların ötesinde üç tarafınız açık çöl, arkanızda da koca bir deniz var," dedi.

"Bunun ne yararı var ki?" Omuz silktili. "Okyanus seni içine hapseder." "Hayır, *senyor*," dedi Cristiano. "Küçük bir deniz filomuz var, böylece

karayı, havayı ve denizi bize açıyor. Gemiler, içini oyduğumuz dağın içinde saklanıyor." Bana göz kırptı. "Jet ski olduğunu söylemiş miydim?"

Bir gülümsemeyi bastırdım. Hayır, bahsetmemişti. Çorak Topraklar'ın sırlarını her gün biraz daha keşfediyordum ve o öğleden sonra dağın yamacını yeni öğrenmiştim ama su sporlarından hiç söz edilmemişti. Düşünmedikleri bir şey mi vardı?

Babama "Sevdiğim şey, buranın kendi kendine yetebilmesi," dedim. "Alyanslarımı yapan kadın, Teresa, geldikten sonra aldığı eğitim sayesinde aynı zamanda bir elektrikçi. Bir başka çift de burada yetişen mavi agavdan en yumuşak tekilayı yapıyor."

"*Está buenísimo*," diye onayladı Cristiano. "O kadar iyi ki, burada el altında tutuyoruz."

"Herkes bir meslek ya da beceri eğitimi almış," dedim.

"Bu kasıtlı." Cristiano bardağını masanın üzerinde döndürdü. "Onları iyi beslenmiş, sağlıklı ve mutlu görmek bana zevk veriyor ama Çorak Topraklar yarın dağılsa bile halkı hayatta kalacaktır. Ve eğer bana bir şey olursa, Max biliyor ki ..."

Durdu.

Cristiano'nun Max'ten hâlâ **buralardaymış** gibi bahsetmesi ilk kez olmuyordu. Ve Cristiano'nun Max'ten bahsettiği anı mutlaka göürdüm.

Hatasını fark etti, yüzünde acı ifadesi belirdi. Annemin ölümünde öğrendiğim gibi, acıyı hafifletmenin bir yolu da anılardı. Bildiğimiz kadarıyla Max ölmemişti ama Cristiano'nun onun bir daha eve dönmeyeceğine inandığından emindim. Şahsen bir kartelin bir rakibini yakalayıp sonra serbest bıraktığı bir örnek düşünemiyordum.

Cristiano'nun elini kendi elimle kapattım. "Max'le nasıl tanıştınız?"

"Herkes gibi," dedi loş bakışlarını bana kırıştıtararak. "Her Bizler, düşmüş ve çıkmış, bir ayak arıyorduk. Kendi ayaklarımız üzerinde durduk ve sonra diğerine yardım ettik. Yerleşkeden ayrıldıktan sonraki ilk günlerde," dedi babama bakarak, "kumar oynardım. Yirmi pesoyu kırka, kırkı yüze çevirirdim."

Cristiano'nun geçmiş hakkında yeni bir şeyler öğrenmenin mutluluğuyla tekilamla birlikte koltuğuma yaslandım. "Bunu bilmiyordum."

Başını sallayarak devam etti: "Max de kıt kanaat geçiniyordu. Bir gece neredeyse her şeyimi kaybettim. Bir galibiyet serisi yakalamıştı. Kendimi toparlayana kadar onunla kalmama izin verdi ve işler tersine dönüp bana ihtiyacı olduğunda, ben de oradaydım. O zamandan beri bu böyle."

"Peki nasıl oldu da Çorak Toprakların Efendisi olmadı?" diye sordum.

Sonunda Cristiano'dan çarpık da olsa bir gülümseme aldım.

"Diplomasi ona göre değil. Yapılması gerekeni yapmayı tercih eder."

"Peki sen diplomatik misin?" diye sordum.

Kıkırdayarak kadehini kaldırdı. "Max'e. Gördüğüm en çirkin orospu çocuğu ama güzel bir kalbi var."

Üçümüz tekrar kadeh tokuşturduk. "Arkadaşlığınız, operasyonunuz, hayatım boyunca gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor," dedi babam. "Ama belki de en etkileyici olan şey, bunu bir sır olarak saklamayı başarmış olmanız."

"Sır ortaya çıkıyor," dedi Cristiano açık yüreklilikle. Bunu söylemenin onun için hiç de kolay olmadığını biliyordum, ama o her şeyi ballandıra ballandıra anlatacak biri değildi. Boğazını temizledi. "Bir saldırı oldu."

Babam elindeki kadehi bırakırken kara, gür kaşlarını indirdi. "Burada mı?"

"Evet. Ve Natalia hedefti."

"Ne?" Yaşlandıkça daha da gürleşen sesi, Cristiano'nunkinden daha derin ve hırçın olan tek sesiydi. "Ne zaman oldu bu? Neden haberim olmadı?"

"Ben iyiyim," dedim. "Yaralanan Cristiano'ydu ama bir şey söyleyemedik çünkü buranın dışında kimse onun yaralandığını bilemezdi."

Babam masanın üzerine eğildi, ellerini iki yumruk halinde ahşap yüzeye dayadı. "Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık bir ay önce," dedi Cristiano.

"Bir ay! Kapıdan girer girmez bana söylemeliydin." Masayı tokatladı. "*Daha erken.*"

"Tansiyonun, baba," dedim. Geri çekildi. "Ne olmuş?"

Babamın hayati değerleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu benimle paylaşmaya meyilli olduğu bir şey değildi. Ama söylenecek doğru şey buymuş gibi geldi ve bir an için öfkesini unutacak kadar kafası karışmış görünüyordu.

Görünüşe göre, dikkat dağıtma sanatı göğüs göğüse çarpışmadan daha fazla senaryoda işe yarıyordu.

"Yara izini oradan mı aldın?" diye sordu bana. "Barto'ya yalan söyledin."

"Çünkü nasıl tepki vereceğini biliyordum."

Elini umursamaz bir şekilde salladı, koltuğuna geri oturdu ve her birimizi bakışlarıyla kıstırdı. Kendimi müdürün odasındaki bir öğrenci gibi hissetmekten kendimi alamadım. "Ne oldu?"

Babam, Alejandro ve ekibinin sahaya nasıl çıktıkları ama şu ana kadar elleri boş döndükleri de dahil olmak üzere, grevin detaylarını ve sonrasını anlatmamızı sessizce ve gözünü kırpmadan dinledi.

"Benden bir ordu için yardım mı istiyorsunuz?" Babam sonunda sordu. Cristiano, "Hayır, bu beni başka haberlere götürüyor," dedi.

"Sana bahsetmişim

Senatör Sanchez'in etkinliğinde Natasha Sokolov-Flores ile konuştum. Ailesinin ne kadar güçlü olduğunu biliyorsunuz. Alejandro ile birlikte Vicente Valverde'yi bulmayı başardılar."

Eski düşmanından söz edince babamın yüzü değişti, dakikalar içinde açıklama istemek ya da bir şeyler yudumlamak dışında verdiği tek tepki

Tekila. "Vicente Valverde öldü." Cristiano'ya baktı ve parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "*Sicario*'nun bize anlattıklarından sonra peşine düşüp onu öldürebilirdim ama birçok kişi felç geçirerek öldüğünü doğruladı."

"Bu kadar uzun süre paçayı sıyırmak için iyi bir şans belki de," diye homurdandı Cristiano. "Ama şansı tükendi. Vicente hâlâ hayatta ve seni görmeyi bekliyor."

Sakinleşti, kaşları yavaşça çatılırken kırıksıklıkları hafifledi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Valverdes çok kolay ortadan kayboldu," diye açıkladı Cristiano. "Nedenini merak ettim ve sana sadece bir tetikçi getirmek yeterli olmadı." Kolunu masanın üzerinde bana doğru uzattı. "İkinizin de Bianca'nın saldırısından sorumlu olanlarla yüzleşebilmenizi istedim ve şimdi biri hariç hepsini getirdim."

Babamın ağır bakışları kocamdan bana ve tekrar babama kaydı. "Özel bir yere gidelim, Cristiano. Sürekli bahsettiğin Honduras purolarını da getir."

Cristiano oturduğu yerde kıpırdandı. "Natalia zaten her şeyi biliyor."

"Bu tür şiddet içeren ve travmatik şeyleri toplum önünde tartışmamalıyız.

of-"

"Valverde'yle ben de karşılaştım," dedim. Babamın benim Cristiano'nun kartel prensesi olmadığımı anlamaya başlaması gerekiyordu. Annem gibi ben de bu işe nasıl ortak olacağımı öğreniyordum. "Onun hırpalanmış yüzünü gördüm, iğrenç bahanelerini ve itiraflarını duydum -ilk kez annemin tecavüze uğradığı da dahil olmak üzere. Bunun olduğunu biliyordum ama kimse bana söylemedi. Yıllarca merak etmek zorunda kaldım, sonra da Vicente Valverde'den duydum."

Babamın yüzü soldu. "Bunu sana neden anlatayım ki? Bianca'nın son anlarını öğrenmek yıllar önce beni neredeyse bitiriyordu. Seni korumak için bunu senden sakladım."

Cristiano avucunu masaya doğru çevirdi ve benimkini işaret etti. Elini tuttum. "O senin bildiğinden daha güçlü, *Don Costa*," dedi. "Onu karanlıkta tutmak ona zarar vermekten başka bir işe yaramaz."

"Kocası olarak size saygı duyuyorum ama aynı fikirde olduğumu söyleyemem." Babam iki dirseğini masaya dayadı ve burnunun kemerini sıktı. "Hiçbir çocuk ebeveyni hakkında böyle şeyler duymamalı."

"Sen yapmadı Kalkan Bianca gelen ve dehşet .
Bu Dünya," dedi Cristiano.

"Ve sana söylediğim gibi," diye tersledi babam, "bak ne oldu onu."

"Onu işinize dahil ettiğiniz için olmadı," dedim.
usulca söyledi. "Ve bunun nedeni onu korumaman değildi. Bunu durduramazdın."

"Bunu bilemezsin."

Cristiano ve ben birbirimize baktık, konuşmadan birbirimizle konuşuyorduk. İkimizin de söylemek istediğinden şüphe duyduğum son haber dışında söylenecek pek bir şey kalmamıştı.

Babam iç geçirdi. "Bana Valverde'yle ilgili bu bilgiyi getirdiğini söyle, ben de ona göre hareket edeyim. Hemen şimdi. Bu gece."

"Bu gece harekete geçebilirsin," dedi Cristiano ağır ağır başını sallayarak. "İşimiz bittiğinde seni aşağıya, onlara götüreceğim."

"Onlar mı?" diye sordu. "Kaç kişiler?"

"Üç artı bir torun, Gabriel Valverde. Aileden geriye kalanlar bunlar. Ama Gabriel'in hayatını bağışlamaya karar verdik."

"*Jamás*," dedi babam, başını sertçe sallayarak. "Asla. Hayır."

Ağzım açık kaldı. "Daha kim olduğunu bile duymadın."

"Bilecek ne var ki? O bir Valverde. Onların soyu artık sona eriyor."

Koltuğumda kıpırdandım. "Ama-"

"Cevabım hayır." Bakışları Cristiano'nun üzerinde karardı. "Eğer *herhangi bir* adamın Bianca'nın öldürülmesiyle bir ilgisi varsa-"

"O bir erkek değil." Yutkundum. Babamın ve Cristiano'nun varlığı beni küçeleştiriyordu ama susturamıyordu. "O sadece on yedi yaşında. Ve tüm bunlar olduğunda o daha çocuktur."

Babam Cristiano'ya baktı, "Buna izin veremezsin."

Cristiano'nun bakışları önündeki kırıntı dolu tabağa kayarken, elini masanın üzerinde esnetip kıvırdı. Aklından geçenleri neredeyse duyabiliyordum. Gabriel konusunda kendimi açıkça ifade etmiştim. Düşünecek ne vardı ki?

"Bu Natalia'nın kararı," dedi Cristiano sonunda, "ve kraliçe başını tutmasına izin vermeye karar verdi. Onu tamamen destekliyorum."

"Natalia çok merhametli" -kaşlarını çattı- "Üzgünüm *aşkım*, ama burası erkeklerin alanı. Kraliçe olmak istiyorsan bir adım öne çık ve-"

"Ben bir kraliçe oluyorum." Meşhur bir tacın ağırlığıyla daha dik oturmak için biraz daha çaba sarf etmem gerekti ama oturdum. "Biz masumları öldürmeyiz. Her çatışma intikam ve şiddetle çözülmez. Bunu sizden öğrendim. *Siz* merhametlisiniz. Adilsin. Cristiano küçük bir çocukken ona merhamet gösterdin ve bak şimdi kim oldu."

"Bu bir hata," diye uyardı.

"Ama bunu ben yapacağım."

"Çocuk bir bilgisayar dehası," diye araya girdi Cristiano. "Bizimle sadece bir haftadır birlikte ama Eduardo iddia ettiği kadar yetenekli olduğunu söylüyor. Sunacak çok şeyi olabilir."

Umarım bu doğrudur. Gabriel bize ihanet edene kadar doğru kararı verip vermediğimi bilemeyecektim. Kararlarımın artık sadece kendimi değil, kocamı ve bütün bir kasabayı da etkilediği gerçeğiyle ilgili hızlandırılmış bir kurs alıyordum.

Cristiano'nun yüz ifadesi sanki dişini çektirecekmiş gibi ekşidi. "Bu kadar yeter." Bana baktı. "Anlat ona."

Ben mi? Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ve bir an için babamın az önce ne söylediğini çok iyi anladım. Onu Diego'nun korkakça ihanetinden, bir düşmana bu kadar uzun süre güvenmekle kalmayıp onu yakınında tuttuğu haberinden korumak istedim.

Cristiano'dan benim yerime ona anlatmasını isteyebilirdim ya da benim yaptığım gibi babamı bodruma götürüp kendi ağzından duymasını sağlayabilirdim. Ama Cristiano'nun bakışları bana meydan okudu. Başkalarının ihtiyacı olduğunda güç göstermek benim rolümün bir parçasıydı.

Ayağa kalktım ve babamın yanındaki koltuğa oturmak için masanın etrafında döndüm. Elimi uzattığımda elini açtı, benimkini tuttu ve öpmek için avucumu dudaklarına götürdü. "*¿Qué, querida?* Neyin var?"

"Beni Diego hakkında uyarmıştın."

Geri çekildi. "Evet, sonunda o da aramızdan ayrıldı. Neden onu gündeme getiriyorsun?"

"Dinlemeliydim ama dinleseydik bile çok geç olurdu." Bunu söylemenin en iyi yolunu düşünmek için durakladım. Darbeyi nazik bir konuşmayla yumuşatabilirdim ya da babamın dilinden konuşarak onun beni duymasını sağlayabilirdim. "Bizi mahvetti."

Alışkanlıktan dolayı, kullandığım dile yorum yapmasını bekledim ama sadece elimi daha sıkı kavradı ve kaşlarını çatı. "Açıkla. Şimdi."

"Valverdes kartellerini kurtarmak için çaresizlikten hareket etti. Ama yardım aldılar. Diego'dan. Ve o çaresiz bir adam değil, intikamcı biriydi."

Babamın gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde büyüdü. Öfkesini her zaman kalın kaşlarının gölgesinde kalan bakışlarının daralmasından anlayabilirdim. Bu daha fazlasıydı. "Diego ... *yardım mı etti?*"

"*Sicario*'nun eve girmesine izin veren, yerleşkenin güvenlik sistemini kurcalayan ve ona kasanın şifrelerini veren oydu."

Babam tepkisini gizleme sanatını öğrenmişti ama bu ona doğal gelmiyordu. Şu anda güvenli bir ortamda, benimkini tutan eli titrerken yüzü kıpkırmızı oldu. "Buna bu kadar kolay inanmamalıyım." Alçak, derin sesi odada yankılandı. "Ve bu her şeyi açıklıyor. Bianca beni uyarmıştı."

Nemli elini sıktım. "*Herkesi* kandırdı. Belki o hariç."

"Neden?" Üst dudağında boncuk boncuk terler oluştu. Başını iki yana salladı. "Ben zaten biliyorum. Ailesinin idamı. Bianca onun bu konuda kin beslediğini söyledi. Ve ben, her zaman iyi bir karakter yargıcı olmakla övünmüşümdür ..."

"Öylesin," dedim. "Bu durum bunu değiştirmez."

"Beni de kandırdı," diye teklif etti Cristiano, ses tonu ciddi. "Ve ben onun *kardeşiydim*."

Geçmiş zaman göndermesini kaçırmadım. Cristiano'ya baktım, ona gitmek için sabırsızlanıyordum. Diego'nun kocamı ve babamı bu kadar derinden incitmiş olması içimdeki öfke korlarını yakmıştı. Adil ve hakkaniyetli olmak istiyordum ama bu, zamanı geldiğinde acımasız da olamayacağım anlamına mı geliyordu? Diego bu odada olsaydı, verebileceği zararı bile bile Cristiano'yu zapt etmeye çalışır mıydım? Yoksa canavarı serbest mi bırakırdım?

Bir parçam sadece Cristiano'yu değil. . aynı zamanda intikam adına, özellikle de sevdiklerim için neler yapabileceğimi de merak ediyordu.

"Diego kendi çıkarlarına hizmet etmek için her türlü günahı işleyebilecek bir yalancı ve korkak," dedim. "*Annemi* ailesinin intikamını almak için öldürdü, evet ama bunun seni sakat bırakacağını ve sen yas tutarken yanında kalma fırsatını ona vereceğini de biliyordu."

Başı aşağı yukarı sallanana kadar babamın denklemi kendi başına çözmesine izin verdim. "Güvenimi kazanmak için. Bana danışmanlık yapmak için. Cruz karteline sızmak için; böylece bir gün kendisine borçlu olduğunu düşündüğü mirasın yerine kendi mirasını koyabilecekti."

Cristiano ağzına bir kürdan soktu ve arkasına yaslandı. "Gerisini Valverde'nin anlatmasına izin vereceğim," dedi. "Diego'nun onları nasıl mahvedip sürgüne gönderdiğini ve Natalia'nın aşkını sana karşı kullanmayı nasıl planladığını

-Ta ki ben gelene kadar."

"*Qué cabrón*," dedi babam. "O piçin bunu yapmasına asla izin vermezdim."

Keşke onunla aynı fikirde olabilseydim ve babama her zaman en derin sadakatimi bileceğine dair söz verebilseydim. Ama Cristiano dönmemiş olsaydı, hâlâ Diego'nun büyüğü altında olacaktım. Zaten aşık olduğum onca şeyden sonra, sonunda babamı devirmesine izin verir miydim?

Ellerime baktım. "Onu sevdiğimi sanmıştım ve bu Ben."

"Onu sevdin." Cristiano gözlerini bana doğru kaldırdı. "Söylemen sorun değil. Senin için gerçektir."

Benim için. Bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Sahte duygularla kandırılmışım gibi davranmak, ruhumu bir düşmana açtığımı itiraf etmekten daha kolay olacaktı.

"Diego'nun nasıl bir adam olduğunu şimdi görüyorsun," dedi Cristiano. "Önemli olan da bu."

"Kalbini kırarsa onu öldürmek zorunda kalacağım konusunda seni uyarmıştım," dedi babam.

Başımı salladım. "Söyledin."

Cristiano'nun ağzının bir köşesi sırtmasını bastırırken seğirdi.

"Bu da bana onun kafasını bir sopaya geçirip bir geçit töreninde ana caddeden aşağı göndermek için iki neden veriyor," dedi babam, oturduğu yerden kalkıp masanın üzerine çıkarak. "Şimdi bana onu nerede bulacağımı söyle."

"Keşke bulabilseydik," dedim.

"Artık hiçbir yer onun için güvenli değil. *Barto!*"

Babam seslendi. Barto hemen yemek odasına girdi.

Babam onu bilgilendirirken Cristiano'nun arayan gözleriyle karşılaştım. Yanına gittiğimde aç bakışları masanın etrafında beni takip etti. Pastamı önüne koymadan önce beni kucağına çekti. "Tatlını bitirmemişsin."

Kollarımı boynuna doladım. "Tıka basa doydum. Başka bir şey yiyemem. Eğer istersen-"

Çatalını sapladı, dilimin neredeyse yarısını aldı ve ağzına attı.

Ona göz kırptım. "Tam porsiyon yemek ve tatlı yetmedi mi?"

"Yemeği asla geri çevirme," dedi çiğnerken.

Tam da bu masada benim *pançamı* yediğinden beri hiçbir şeyi böylesine hararetle yediğini görmemiştim. Adam doyumsuzdu ve bekâretimi alma konusunda haklıydı. Cristiano'nun horozuyla tanışana kadar yaşadığım her şey unutulabilirdi.

Babam boğazını temizledi ve hepimiz ona döndük. "Sanırım evlilik tamamlandı."

"*Baba.*" Kollarım Cristiano'nun boynuna dolanırken yanaklarım kızardı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirir," diye karşılık verdi, gözleri Cristiano'daydı. "Sana zarar verirse kocana bunu ödeteceğime söz verdim."

"Zarar görmüş gibi mi görünüyor?" Cristiano sordu. "Burada sevileceğini, iyi davranılacağını ve korunacağını söyledim. Her konuda elimden geleni yapıyorum."

Bana iyi davranıldı ve bizim koşullarımızda herkesin olabileceği kadar korundum. Ama seviliyor muydum? Cristiano'nun koyu, öfkeli kirli sakalını, yanağındaki çukuru ve yıkıcı derecede kurnaz gözlerinin etrafındaki ince çizgileri yakından incelerken karnımda sıcaklık birikti.

Aşk, hissettiğinde dile getirebileceği bir şey miydi, yoksa zamana mı ihtiyacı vardı?

"Belli ki aranızdaki şeyler değişmiş," dedi babam. Bana baktığını görmek için arkamı döndüm. "Sanırım gerçeği bilmek yeni kocana bakış açında bir fark yarattı, *mija*. Öyle mi?"

"*Evet, baba*," diye kabul ettim. "Elbette beni karısı yapmak için daha iyi yollar vardı ..." Cristiano, pişmanlık duyacak pek bir şeyi olmadığını açıkça belirtmiş olsa da, pişmanlık duyuyormuş gibi davranma nezaketini gösterdi. "Ama bunun için onu cezalandıracak bir ömrüm var," diye ekledim.

Cristiano'nun ağzı sinsî bir sırıtışa dönüştü. "Memnuniyetle hizmet edeceğim bir ceza."

"Yakında torun bekliyorum," dedi babam, Cristiano ve benim kaşlarımızı kaldırmamıza neden olan iyi huylu bir ses tonuyla.

Başımı babama çevirdim. "Neden?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?"

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçtı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama Cristiano'nun kolları belimi sıkıca sardı.

"Diego hakkındaki bu haberle birlikte," dedi babam, "ailemi düşünmeden edemiyorum. Bana nelere mal olduğunu. Bianca'nın bir torun sahibi olmayı ne kadar çok isteyeceğini, özellikle de değer verdiği Cristiano'dan bir torun sahibi olmayı."

Mezarın ötesinden bile olsa annemin onayını alınca kalbim pır pır etti. Eğildim ve yanağımı Cristiano'nun yanağına sürttüm. "Bu güzel bir düşünce *peder*," dedim. "Bir gün. Zamanımız var."

Cristiano bu konuda alışılmadık bir şekilde sessizdi. Kalçamın dış tarafını okşarken söyleyecek tek bir şeyi kalmıştı. "Sen yatağına git, ben birazdan gelirim. Baban ve benim aşağıda işimiz var."

Duymak istediğim tek şey işti.

Yemek, içmek ve eğlenmek için zaman geçmişti. Şimdi öldürme zamanıydı.

Belki de bugün çiftliklerde geçirdiğim onca zaman beni bir hayvana dönüştürmüştü. Belki de haftalarca Natalia'nın yanında uyuyup onu nasıl elde etmek istediğimden başka bir şey düşünmediğim içindi. Ya da Bianca'nın ölümünden sonra gelişip gelişmediğini ya da sadece var olup olmadığını, kardeşime hâlâ körü körüne bağlı olup olmadığını ya da onları bir arada tutan şeyin nostalji olup olmadığını merak etmekle geçen yıllar.

Bunun bir önemi yoktu. Bu gece, hayvanı kucaklayacaktım. Annesinin katillerini karımın ayakları altına serecektim. Bianca'nın adına üç boğaz daha kesecektim.

Yatağımızda, Natalia'nın kalçalarını kastettiğimden daha büyük bir güçle kavrayarak, kaltağına binen bir köpek gibi ona arkadan vurdum. Bir odayı ses geçirmez hale getirdiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Sonunda bir çığırkanla evleneceğimi biliyor olmalıydım.

Natalia'nın uzun, siyah saçlarını bileğime doladım ve başını geriye çekmesi için çektim. Onu bu açıdan, elleri ve dizleri üzerinde seviyordum ama yüzünü özlemiştim. Özellikle de zevkten mahvolmuşken.

"Daha hızlı, *daha sert*," diye bağırdı.

Ciddi miydi? Hayatımda hiç böyle sevişmemiştim. Biraz daha hızlanırsam, kendini yan odada bulacaktı. Biraz daha sert girersem taşaklarımı emecekti.

Bunun yerine yavaşladım ve birkaç kasıtlı pompadan sonra elimi kıcının etrafında kavislendirdim. "Uzun zamandır bana kendi kişisel canavarınmışım gibi davrandın," diye tehdit ettim, kıcını avuçlayarak, "Şimdi, seni doldururken, karım olduğunu söylediğini duymak istiyorum."

"Yoksa ne olur?"

Oynamak istiyordu. Natalia canavarı daha önce de dürtmüştü, düğün gecemizde onu yatağımın kenarına yatırıp mahvetmekle tehdit ettiğimde. Amcığı sikimin ucunda ıslak bir nokta bırakmıştı. Belki bir hafta sonra, ona bir tavuk yemeği vermiştim.

El Gallo'yu boğazına tıktığımda tabağını temizlemişti. Yatak odasına kadar uzanan bir karanlığa sahipti. Şanslıydım.

"Karım olduğunu söyle yoksa kıcına şaplak atarım."

Alt dudağını ısırды ve kasıtlı olarak cevap vermedi.

Kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım, onun sıcak ve ıslak ısını kaybetmek acı vericiydi.

Avucum keskin bir tokatla bir yanağının dış kıvrımına indi ve nefesi kesildi. Sadece yüzündeki şok bile sikimi zıplatmaya yetmişti. Kıcının etini yoğurdum, sonra elimi aynı noktaya hizaladım.

Ellerinden ön kollarına düştü ve başını yatağa bastırdı.

"Tekrar ayağa kalk,"

dedim. "Ya daha

fazlasını istersem?"

Çok güzeldi. Yeterince hassas ve acıtacak kadar güçlü bir şekilde iki kez şaplak attım. Bir süre sonra el izim teninde çiçek açtı. Belki de üzerine dövme yaptırmam gereken şey buydu, çünkü hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiştim.

Yoksa görmüş müydüm?

Zonklayan başımı ıslak yarığına hizaladım ve içine doğru ittim. Cevap olarak çıkardığı inilti neredeyse şeker gibi amcığı kadar tatlıydı. Şimdi sikim onu doldurduğuna göre, el izim daha da güzel görünüyordu.

Dirseklerinden tuttum ve onu dikleştirdim. İkimiz de yeni açıyla inledik. Artık *daha derinden* sikmeye başlamıştım. Kollarını sıkıca tuttum ve içine girmek için kaldıraç olarak kullandım. "Şimdi kapana kısıldın, ha? Bu açgözlü küçük amcık bana ait. *Söyle.*"

Başını omzuma bırakarak sırtını dikleştirdi. "Bu çok ..."

"Ne olmuş yani?" Köküne kadar gömüldüğümde, birkaç kısa hamleyle rahim ağzını dürttüm ve göğüsleri tavana doğru zıpladı.

"Karnımda hissetmem mümkün mü?"

Artık onu daha iyi görebiliyordum. Ağzını, enfes gözlerini üzerimde görmek ve narin yüz hatlarının orgazmla paramparça olduğunu görmek istiyordum. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şeysin." Kulak memesini dişlerimin arasına aldım. "Ama eğer aramazsan

Sen benim karımsın, içine gireceğim ve hamile kalman söz konusu olmayana kadar orada kalacağım."

Ürperdi. Çok kısa bir süre içinde, bu titremeyi onun doruk noktasının ilk sarsıntıları olarak tanımaya başlamıştım. "Bebeğini istemiyorum."

"Umurumda değil." Ellerimi boynunda dolaştırarak onu kendime doğru çektim. "Bana bak ve söyle."

Ellerimi tutarken başını zar zor çevirebiliyordu. Ellerimi bir kadının boğazına hiç bu şekilde dolamamıştım. Onu korkutmak istiyordum. Korkmasını ve orgazm olmasını istiyordum. Her zaman büyüleyici olan mor gözleri benimkileri buldu ve onlarda berraklık buldum. Kararlılık. Bağlılık. "Ben senin karınım," dedi dürüstçe. "Ben seninim. Ve sen de benim *kocamsın*."

Kulaklarım yaklaşan patlamamla çınladı. Onu çok sert tutuyordum, içine giriyordum, rahim ağzı dayak yerken narin boynunu zedelememeye çalışıyordum. Sadece *dur* kelimesini duyduğumda kavrayışımı gevşettim. Ne dediğini anlayacak kadar yavaşlamak için kendimi zorladım.

"Durma," diye bağırdı. "Tanrım, *Cristiano*. Lütfen durma."

Onu susturmak için becerdim. Son anlara kadar çığlık atıyordu ama orgazmları onu susturdu. Sustuğunda, çok yaklaşmıştı. Ağzını açtı ve nefes nefese kaldı, başını omzuma yasladı ve doruk noktasına teslim oldu.

Amcığı beni kavradığı an, ben de gidiciydim. Boynunu serbest bıraktım ve ben patlayana kadar beni sağarken ona sıkıca sarıldım.

Kollarımda güçsüzleştiğinde, onu yüzüstü yatırdım, kendimi onun üzerine koydum ve sözümü tutarak yavaşça pompaladım. Son damlasına kadar içine fışkırttım ve işim bittiğinde içine gömülü kalarak onu tıkadım.

"Bu konuyu hiç konuşmamıştık," dedi sessizce.

"Ne demek istiyorsun?" Bildiğim halde sordum.

"Ne *düşünüyorsun*?" diye sordu o çok sevdiğim şımarıklığıyla. "Doğum kontrol hapi kullanmadığımı biliyorsun."

Geri çekildim ve kalçalarının arkasına oturarak tatlı pembe am dudaklarını araladım. "Ağzına kadar dolu çok güzel görünüyorsun," dedim. "Dölümün içinde nasıl göründüğünü gömelisin."

"Bunu yaptığında ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Gülmeme engel olamadım. "Duymuştum."

Yanına uzanmak için yanından ayrıldım ve saçlarını yüzünden fırçaladım. "Bu yaşta son derece doğurgan oluyorsun."

"Bu yaşta *hiç* doğurgan mısın ihtiyar?" diye sordu bana kirpiklerini kırıştırarak.

Tereddüt ettim. "Otuz dört mü? Seni kırdığım için üzgünüm ama en verimli çağımdayım. Çoktan hamile kalmış olabiliriz."

"Bunu çok kolay söylüyorsun, sanki bana *conchas* ve kahve içmeye gideceğini haber veriyormuşsun gibi." Bakışlarını benden ayırdı, aramızdaki yatakta hiçbir şeye bakmıyordu. "Bunu yapmaya yeni başladık Cristiano. Bu iyi bir fikir mi-"

"Adımı söyleyişine bayılıyorum," dedim, bir anda onu öpmekten başka bir şey düşünemez hale gelmiştim. "Buraya gel."

"Bir santim bile hareket edemiyorum. Ata binmenin yanı sıra gündüzleri yırtıcı hayvanlarla savaşmak için antrenman yaptıktan ve geceleri bir tanesine teslim olduktan sonra çok ağrım var."

Geçen hafta tüm kaslarını çalıştırmıştım. Her günün sonunda güçlü ve tatmin olmuş olmasını istiyordum. "Eğitimi durduracağız," dedim bir elimle omuzlarına masaj yaparak. "Eğer çılgınca bir şans eseri hamile kalırsan-"

"Durmak *istemiyorum*," dedi ve memnun bir iç çekişle gözlerini kapattı. "Hoşuma gidiyor. Hamile olmaktansa hazırlıklı olmayı tercih ederim."

Bu konuşmayı çoktan yapmış olmalıydık. Bunu düşünmek için daha yeni durmuştum. Her zaman onun içinde olmak istiyordum. Gelebildiğim kadar derine gelmek. Çocuğumun onun karnında büyüdüğünü görmek. "Bebek istemiyor musun?"

Yüzümü incelemek için gözlerini açtı ve bir dirseğinin üzerine kalkarken yüzünü buruşturdu. "Henüz değil. Her şey çok ... ."

"Ne olmuş yani?" Devam etmeyince sessizce sordum. "Dürüst olabilirsin."

"Çok hızlı. Bunun için minnettarım ama bazen hâlâ utanç duyuyorum." "Ne kadar mutlu olduğumdan utanıyorum." diye eklemekten önce karnım sıkıştı. Kartel hayatını o kadar uzun süre kötü olarak gördüm ki. Senin şeytan olman gerekiyordu. Başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Telaşla ben de dirseğimin üzerine kalktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Her şey o kadar hızlı değişti ki. Ama aynı zamanda da değişmedi. Aramızda her zaman güçlü bir şeyler hissettim. İlk başta, bunun sadece cinsel kimya olduğunu düşündüm. Ve nefret. Seni düşünmeden edemediğim çarpık bir tür." Sırt üstü yatıp tavana bakmadan önce gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Eski benliğime ihanet edip *etmediğimi* merak ederdim ama Diego'nun manipölasyonundan sonra kim olduğumu bile bilmiyorum. Peki ya bunların *hiçbiri* gerçek değilse?"

Kendini sorguladığını duymak bana acı veriyordu. Valverdes'lerle geçirdiği o günden beri Natalia'nın aklından geçen şey bu muydu? Az önce babasına Diego'nun hepimizi kandırdığına dair güvence vermişti ve bu Costa'nın karakter yargısını azaltmıyordu.

"Elimden gelse bu utancı senin için yok ederdim." Saçları yastığının üzerine yayılmıştı ve ipeksi saç tellerinden bir avuç alıp parmaklarımın arasında gezdirdim. "Ama zamanla üstesinden geleceksin. Onun ihaneti hâlâ taze. Bu arada, kendine güvenemediğinde, kim olduğunu bilmem için bana güvenmeni istiyorum. Ve sen tam da olman gereken yerdesin."

Başını bana çevirdi. "Nereden biliyorsun?"

"On bir yıl uzak kaldıktan sonra eve döndüğümde, senin görmediğin şeyi gördüm. Diego herkesi kandırıyordu. Ve seni avucunun içine aldığı. Seni kurtarmak için çok uğraştım, değil mi? Biliyordum. Bana güven. Yol açık ya da kolay değildi ama sonunda buraya varacağımıza inancım vardı."

"Buraya," diye tekrarladı. Basitçe. Hiçbir vurgu ya da coşku olmadan.

Natalia son zamanlarda bana başka bir yerde olmak istediğine dair hiçbir işaret vermemişti. Ama Diego'nun aldatmacasının gerçekliği kendisinden şüphe etmesine neden olduysa - bu onun için bir şeyleri değiştirdiyse ...

Yutkundum, sormam gereken bir soruyla birlikte korku da içime çökmüştü. Hayatımda pek çok korkuyla yüzleştim ve her zaman daha güçlü çıktım. Ama Costa'nın önünde durduğum gençliğimden beri, sevdiğim birinden isteyerek vazgeçme korkusuyla yüzleşmemiştim.

"Valverdes'le yüzleşmeden ve gerçeği öğrenmeden hemen önce, bana eski hayatınızla işinizin bittiğini söylediniz. Peki bu

değiştirdi mi?"

Cevaben sessiz kalması beni terletti. Ne kadar trajik bir ironi olurdu. Ona Valverdes'i getirmek için çok uğraşmıştım, böylece sonunda benimle ilgili şüphelerinden kurtulacak ve bana tamamen aşık olacaktı. Ama çoktan düşmeye başlamıştı. Ya yargılarına güvenemeyeceğini öğrenmek bizden şüphe etmesine neden olacaksa? *Benden* şüphe mi?

"Burada olmayı her şeyden çok istiyorum ama ..." o kadar yavaş söyledi ki canı yandı.

Kalbim seks sırasında olduğu kadar sert çarpıyordu. Eğer bir karar vermek zorunda kalırsam, onu bırakıp bırakamayacağımdan emin değildim. Artık benimle yaşayabileceği hayata gözlerini açtığına göre, doğru olan onu serbest bırakmak ve kendi kararını kendisinin vermesine izin vermektir.

Ama o zaman da doğru olan onu en başta almamak olurdu.

"Ama bunu kabul etmenin benim için neden zor olduğunu anlayabiliyor musun?" dedi. "Bunu *seçtiğimi* mi?"

Bunu o seçti. Korkularımı yatıştırmak için duymam gereken şey buydu, şimdilik.

"Sana güvenmediğim zamanlarda bile içten içe güvenmiş olmam mümkün mü?" diye devam etti.

"Evet. Bir zamanlar aileme göz kulak olmak benim işimdi."

"Annemin öldüğü gün temelimiz derinden sarsıldı ama belki de hiç yıkılmadı." Elini yanağıma götürdü, ben de ona doğru eğildim ve kirli sakallarımı avucuna sürttüm. "Bunu yapmana bayılıyorum," dedi. "Sanki bir canavarı evcilleştirmişim gibi hissettiriyor."

"Az önce yaptığımız şeye evcilleştirmek mi diyorsun?"

Gülümsedi. Ve sonra, "Sana güveniyorum."

Ah. İşte bu kadar. Daha önce hiç böyle bir memnuniyet hissetmediğim için elimi saçlarının altından geçirdim ve onu öpmek için eğildim. Yine de aklımın bir köşesinde, tatmin olduğum kadar korktuğumu da fark ettim: Natalia ve aşkı daha büyük korkularla birlikte geliyordu.

Onu kaybetme korkusu ilişkimiz derinleştikçe daha da artacaktı.

"Sen benim aradığım *her şeysin*," dedim dudaklarına karşı. "Diego'ya dokuz yaşında bir kız çocuğu olarak gösterdiğin sadakat ve bağlılık için can atıyordum. Annenle baban arasındaki sevgi - sen gerçek bir

aile." Yüzünü dikkatle taradım. Göz kırpma bile istemedim. "Diego bana tüm bunları teklif ettiğinde, bunu o kadar şiddetle istedim ki, ona sahip olmak için tüm kurallarımı yıkmaya hazırdım. Sana sahip olmak için."

"Bu yüzden sana kendi isteğimle gelmem konusunda bu kadar ısrarcıydın. Seni seçmemi istedin. Ve seçtim."

"Yaptığım her şeyi, sana istediğin her şeyi verebileceğimi bilerek yaptım."

"Peki ya özgürlüğü arzularsam?"

Durakladım. Ona verebileceğim tek şey her şeyi yok edebilirdi. "O zaman iste. Cevabımın ne olduğunu gör."

Cevabımı bilmiyordum ama içimden gelen tepki *asla olmadı*. Eğer birini seviyorsan, onu özgür bırakmalısın. İmrendiğim bir şeyi bırakmadan önce ezip geçecek biri değildim - belki konu o olduğunda hariç.

Neyse ki o sormadı.

"Babam bir keresinde bana 'büyük' bir adamla evlenmemi istediğini söylemişti, iyi biriyle değil." Sesli bir şekilde nefes aldı. "Şimdi de torun istiyor, senin harika olduğunu düşünüyor olmalı."

Costa'nın her zaman harika bir adam olduğuna inanmıştım. Bir yılan babayla büyüdükten sonra bu duygunun karşılık bulması Natalia'nın bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Bir aile istiyorum," dedim, "Costa'nın isteklerini yerine getireceğiz ama haklısın. Şimdi zamanı değil. Daha dikkatli olmalıyım ama seninleyken, sadece seninleyken kontrolümü kaybediyorum." Parmak uçlarımı kolundaki tüylerin üzerinde gezdirdim. "Etrafımızdaki her şey bir tehditken çocuk yapmanın zamanı asla gelmeyecek ama Diego ve Belmonte-Ruiz'in icabına bakana kadar bekleyeceğiz."

"Anlaştık." Uzandı ve karnımdaki yaralardan birine sıcak, yatıştırıcı bir avuç içiyle dokundu. "Bu gece hiçbir şey saklamadın. İyi hissediyor musun?"

Atlara biniyor, kutuları kaldırıyor ve her fırsatta karıma binip onu kaldırıyordum. "Ben iyiyim."

"Yenilmez olduğunu sanıyorsun ama değilsin Cristiano." Karnının üzerine döndü. "Eğer burada seninle kalacaksam, senin de yanımda olmana ihtiyacım var."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdim, gözlerim beyaz çarşafın altındaki kışının mükemmel kıvrımına takıldı.

Gözlerini kapadı ve yanağını yastığa dayadı. Birkaç dakika sonra, "Cristiano?" dedi.

"¿Sí, *mi amor*?"

"Silahını yatağa mı getirdin?"

Ah, horozu kurulu, dolu ve kalçasına doğru sokulmuş olan. "Horozun ne zaman öteceğini ben kontrol edemem."

"Söylediğimde ciddiydim." Tatlı bir iç geçirdi. "Beni mahvettin. Gerçekten hareket edemiyorum."

"Hareket etmek zorunda değilsin. Aslında, yapmasan daha iyi olur."

"Neden?" diye sordu.

Çarşafı kalçalarına kadar indirdim, sonra bir bacağımı onunkilerden birine geçirip açtım. Pürüzsüz, gergin kışını görünce ağızım sulanarak, "Seni şu anki haline alıştıtabilirim..." dedim.

Hafifçe güldü. "Kemiği olan bir köpek gibisin."

"Aynen öyle." Ona yaklaşmak için yatakta kaydım, elimi sırtında gezdirdim ve kulağına fısıldadım. "Bunu sistemimden atmalıyım. Seni çiğ çiğ becermek için duyduğum bu ezici ihtiyacı. Sonra sevişeceğiz, söz veriyorum."

"Cristiano, güneşim, ayım ve yıldızlarım," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Biz zaten seviştik."

"Biliyorum. Ama her birimizi özümüze kadar değiştirecek bir şekilde demek istiyorum. Seni korkutmamak için kendimi tutuyorum."

Kızın göz kapakları açıldı. "Beni zaten korkutuyorsun. Kendini tekrar tehlikeye atma fikrine nasıl tepki verdiğimi görmüyor musun? Ya kendime izin verirsem ... ve sonra seni kaybedersem?"

Nefes aldım ve söylemediği şeylerden çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım. "Ya sonunda sana sahip olduğum için *seni* kaybedersem?" Dedim. "Bu hiç denememem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Neyi denemeyeceksin?"

"Seni ya da herhangi birini sevmek. Hayatımdaki hiç kimse güvende değil. Hiç kimse de olmayacak." Plajda geçirdiğimiz öğleden sonra kışının yanaklarındaki belli belirsiz bronz çizgileri izledim. "Sence baban Bianca'yı sevdiği için pişman mıdır? Pişman değil."

Titremesi ve yüzündeki memnuniyet ifadesi neredeyse aramızdaki silahı ateşleyecekti. Bu benim gitme işaretimdi.

Yavaşça ondan uzaklaştım ve ayağa kalktım.

Başını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Duş alıp mastürbasyon yapacağım, yoksa uyuyamayacağım."

"Peki ya ben?"

"Ağrın var. Ve yorgunsun, bunu sesinden anlıyorum. Biraz dinlen. Eğer seni yıpratırsam, sabah senden zevk alamayabilirim. O zaman işini bitiririm."

Ben gidip duşu açarken yanağını yastığa yasladı. Şu andan itibaren, fantezilerimde, Natalia'nın göt deliğinin derinliklerinde taşaklarım olacaktı.

Ama suyun altına girip sikimi elime aldığımda aklım oraya gitmedi. Onun yerine Natalia'nın çocuğuma hamile olduğunu gördüm. Bunun için sertleştiğim için hasta bir puşt olduğuma şüphe yoktu ama *El Gallo*, *El Gallo*'nun istediğini istiyordu. Gerçekten hamile kaldığında Tanrı yardımcısı olsun, aşırı korumacı bir pislik olacağımı zaten biliyordum.

İstediğim her şey buydu.

Bir elimi fayans duvara dayadım ve tam kendimi cennete doğru okşayacaktım ki küçük, kararsız bir el benden önce davrandı. Omzumun üzerinden baktım. Natalia yanağını pazularıma dayadı ve bana gülümsedi. Vücudum onu sudan koruyordu ama ıslak avucu şaftım boyunca kayıyordu.

"Hareket edemediğini sanıyordum," dedim.

Beni nazikçe okşadı, sanki teselli eder gibiydi. "Beni çoktan özüme kadar değiştirdin, Cristiano. Ve seni seviyorum."

Göğsümde bir şeyler gevşedi. Henüz beklemiyordum. Beni sevdiğini zaten biliyor olsam da, bunu duymak gibisi yoktu. Bir gün seveceğine olan inancımı korumuş olsam da, şansımı neredeyse kabullenemiyordum.

İçime bir sıcaklık yayıldı. Sıcaklık ve minnettarlık. Döndüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım, aniden bunalmıştım. "Sen . . . Ben de seni seviyorum, Natalia'm."

Bunun büyüklüğünü kelimelerle ifade edemezdim, bu yüzden ona öpücüğümle söyledim ve o da karşılık verdi, yumuşak, pelüş dudakları vermem gereken her sert gagayı aldı.

Su saçlarımı ıslatırken, Cristiano beni duş duvarına yasladı ve bacağımı kaldırmak için bir elini uyluğumun altından geçirdi. İçime kaydı ve orada kök saldı, öpüşürken hareketsiz kaldı, geri dönülmez bir şekilde benim bir parçam oldu. Parmakları saçlarımın arasında kıvrıldı. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim.

Yavaşça girip çıkıyor, beni yeni bir noktadan vuruyor, içimden derin, tatmin edici zevk gümbürtüleri gönderiyordu. Son orgazmımdan beri zaten şişmiş, hassaslaşmış ve zonkluyordum, çiğ ve ağrıyordu.

Bu ana kadar sevişmenin anlamını bilmiyordum, *aşkın* anlamını bilmiyordum. Bildiğimi sanmakla aptallık etmişim. Cristiano'yu sevmek *istemiyordum*. Bu beni korkutuyordu, özellikle de yakın zamanda ondan bu kadar korkmuşken. Onu bu şekilde tanımak, benden alınabilecekken, daha da korkutucuydu.

Başarmak istediği her şey, korumak istediği her şey ... Bunun için ona hayranlık duyuyordum ama aynı zamanda onu her gün tehlikeye atıyordu.

Yine de maçoluk ve cesaretle dolu bir dünyada Cristiano'nun az önceki sözleri duyduğum en cesur sözlerdi. Sadece kolayca kaybedebileceği birini sevmek değil, *aşkı istemek*. Onu aramak.

Ben o kadar cesur değildim. İçimden bir ses onu kaybetmenin beni mahvedeceğini söylüyordu. Ve Cristiano'yu kaybetmek, bir zamanlar tüm kalbimle nefret ettiğim bir adama aşık olmaktan bile daha olasıydı.

Ama artık çok geçti.

Cristiano inleyerek içime girdi, kaygan bedenlerimiz birbirine sürtündü. Geri çekildi, gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve daha önceki gibi hızlı ve ateşli değil, sert ve kararlı bir şekilde itmeye başladı. Su üzerimize vuruyor, burnundan üzerime damlıyordu.

Bu kadar kısa sürede onu nasıl bu kadar şiddetli sevebilmişim? Ve bunun karşılıksız kaldığını nasıl hissedebildim?

Ağızlarımız buluştu, birbirimizin tadına baktık. "İçime boşalma," dedim.

"Gelmek zorundayım. İstiyorum Natalia."

"Ama ben seni tatmak istiyorum." Göğsünü ittim ve o da geri çekildi, siki tüm dikkatini vermişti ve aramızda sallanıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm, onu ağızıma aldım ve ona açlığını, çözülüşünü izleme arzumu gösterdim. Saçlarımda bir el ve dudaklarında bir inilti ile, bir uyarı kadar bile olmadan ağızıma döküldü.

Duştan çıktık ve havluyla kurulandıktan sonra, o çekmecedен usturasını alırken ben de alyanslarımı taktım.

"Tıraş mı olacaksın?" diye sordum.

"Eğer yapmazsam, sabaha kadar iki katı uzunluğunda olacak. Vahşi bir hayvanın yanında uyanacaksın."

"Düşünsene," dedim alaycı bir tavırla, sanki her gece bir hayvanın merhametine maruz kalmıyormuşum gibi. Hızlı bir öpücük için ayak parmaklarımin ucunda yükseldim, sonra bir parmağımı çenesinde gezdirdim. "Bir ara, bu kadar yorgun olmadığım bir zamanda, senin için tıraş ederim."

"Bir ara," diye kabul etti. "Boğazıma jiletle yaklaşmana izin verebileceğimden yüzde yüz emin olduğumda."

Güldüm. "Bilge bir adam bir keresinde bana yüzde yüz güvenin bir ölüm dileği olduğunu söylemişti."

Gitmek için döndüğümde ön kolumdan tutarak beni kendine doğru çekti. Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde tereddüt vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Bana bir söz vermeni istiyorum."

Odadan bir esinti geçti, ya da belki de tüylerimi diken diken eden sadece onun ciddi ses tonunun soğukluğuydu. "Ne sözü?"

"Eğer bana bir şey olursa Natalia -ki olabilir- bana hayatını dolu dolu yaşayacağını söyle. Eğer yerin burasıysa, dizginleri eline alacaksın. Acımasız ve nazik olacaksın ve ötelerden benim onayımı aldığını bilerek galip geleceksin. Ve eğer başka bir hayat seçersen, durmaksızın mutluluğun peşinden koşacaksın."

"Bunu düşünmek bile istemiyorum." Evime çok yakındı. *Elbette* her an her şeyin olabileceğini biliyordum - annemin başına da gelmişti. Ölüm neredeyse Cristiano'yu ve beni yakalıyordu. Fiziksel ve duygusal olarak hamdım, bu gece hem becerilmiş hem de sevişmiştim.

Ve Cristiano'yu tüm benliğimle sevebilmek için sahip olabileceğim son direnç kırıntısından da vazgeçmiştim.

Bu şimdiye kadar aldığım en büyük riskti çünkü ölüm onun üzerinde ne kadar yakından dolaşıyordu ve-

Onun için öleceksin, aşkın için.

Kâhinin sözleri uzun zamandır ilk kez içimi ürpertti. Cristiano ne diyordu? Neden şimdi bu konuyu açıyordu?

Çünkü aşk sadece kaygan bir yokuş değildi; frensiz araba kullanmak ve her yokuşta, vadide ve keskin virajda güvende olacağına inanmaktı. Ve Cristiano hiçbir şeyin merhametine kalmaya alışık değildi.

"Bunu düşünmek zorundasın," diye ısrar etti. "Bu hükümdar olmanın bir parçası. Mecbur kalırsan toparlanıp yoluna devam edeceğine dair bana söz vermelisin." Elimi iki elinin arasına aldı, tıraşsız ağzına götürdü, saygıyla öperken tenimi sıyırdı. Sanki dua ediyormuş gibi elini alnına götürdü. "*Por favor*, Natalia. Öbür dünyada bana biraz huzur ver. Ben ölürsem hayatına devam edeceğini ve mutluluğun peşinden gideceğini söyle."

"Peki," dedim, yeni bulduğum her şeyi kaybedebileceğim endişesi olmadan sadece *bir* gün yaşamak isterken beni buna zorlamasına sinirlenerek. "Ama bana da aynı huzur hediyesini ver. Eğer Belmonte-Ruiz beni öldürmeyi başarsaydı, sen devam edecektin. Devam *edeceksin*."

Sakinlik onu sarmıştı ve her zaman siyah olan gözleri o anda erimiş çikolata kahverengisine yaklaşmıştı. "Sana bu sözü veremem," dedi, ağır kelimeler ayaklarımızın dibine indi.

İtiraz ettim. "Az önce *bana* bunu söyledin. Neden yapamıyorsun?" "Çünkü seni takip edeceğim."

Kaşlarımı çatarak yer değiştirdim ve diğer elimi onunkinin üzerine koydum; böylece kalp gibi bir yumruk yaptık. "Ne demek beni takip edeceksin, Cristiano?"

"Ölümün içine."

Batan bir hisle gözlerim birbirimizi kavrayışımıza kaydı. Söylediklerini kafamda zar zor toparlayabiliyordum. Elini sıktım, teselli etmekten ziyade bir şeye tutunma ihtiyacından. "Böyle söyleme. Yapmazsın ..."

Çikolata kahverengisi bakışları donuk, ulaşılmaz bir boşluğa dönüştü. "Sana zarar vermek kimsenin yanına kâr kalmaz. Senin intikamını almak için kıyameti koparırdım ve bunu başarmak için hayatımı riske atmam gerekse bile tereddüt etmezdim."

"Cristiano-"

"Cennete girmeme izin verilmezdi, ama kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki

-"Seni almama izin verene kadar kapıları tıkırdatırım."

Yeni bir korkuyla tüylerim diken diken oldu. *Ciddiydi* ve fikrini değiştirmek mümkün değildi. Benim ölümüm Cristiano'nun ölümü demekti.

Aşkıma için ölemezdim, yoksa onu da yanımda götürürdüm.

Şafak sökerken yatak odamızın kapısı sert, tahta bir sesle çalındı. Cristiano yatağımızın sıcaklığından ayrıldı ve ben tekrar uykuya dalmaya başlarken beni uyandırdı.

"Gel," dedi, sesinde bir parça panik vardı. "Giyin."

"Ne?" Gözlerimi açtım ve uykuyu kırıştırdım. "Sorun ne?"

"Sorun Max."

Bir çırpıda giyindik ve Cristiano'yla birlikte aceleyle zemin kata inerken saçlarımı topuz yaptım. Benim için ön kapıyı açtı ve dışarı çıktık.

Çürük renkli dağların üzerinde şafak söküyor, yükselen güneş yapraklarına vurdukça ağaçlar kireç yeşili oluyordu. Yayılan, uyuyan Çorak Topraklar'ın huzurlu manzarası bir motor sesi ile bozuldu. Çorak Topraklar'ın ön kapısında her zaman nöbet tutan güvenlik araçlarından biri dağın yamacına doğru hızla ilerliyordu.

Gözlerimi siper edip gözlerimi kısarak ilerledim. Ön merdivenlerden aşağı inerken kamyon bir toz bulutu kaldırdı. Yolun sonunda durduğumuzda Alejandro, Eduardo ve Barto yanımızda belirdi.

"Bu ..." Alejandro başladı.

Araba durdu ve Cristiano'nun üniformalı bekçilerinden biri şoför mahallinden atlayıp aceleyle yan kapıya yöneldi. "*¡Ayuda!*" diye yardım istedi, sonra da kapıyı kırarak açtı. Yolcu tökezleyerek dışarı çıkarken, dört adam da ileri atıldı.

Güneş, sanki gökten düşmüş gibi adamın üzerine parlayarak dışarı çıktı. Bir ayağını sürüklüyordu ve şişmiş yüzü arkasındaki mor dağların rengindeydi, neredeyse tanınmaz haldeydi. Cam gözü dışında. "Max," diye fısıldadım.

Dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını çimlere geçirdi. Cristiano ona ilk ulaşan oldu ve Max'in yanına düştü.

Omzumun üzerinden baktım. Babam personelin yarısıyla birlikte kapıda duruyordu, ellerini ağızlarına götürmüşlerdi. "Doktor Sosa'yı çağırın."

Max kendini yerden kaldırıp topuklarının üzerine oturdu. "Agua," diye yalvardı.

İlerlerken, "Su getirin, hemen!" diye seslendim. "Kaçtınız mı?"

Onlara ulaştığımda Cristiano sordu.

Max yüzünü buruşturarak başını salladı. "Onlar ... gitmeme izin verdiler," diye homurdandı.

Cristiano bana baktı. "Ama neden?"

"Ateşkes," dedi Max kısık sesle.

Ateşkes mi? Hemen kuşkuya kapıldım. Bu hiç mantıklı değildi. "Neden ateşkes ilan etsinler ki?" diye sordum.

Max yutkunurken yüzü buruştu ve yumruklarını yere vurdu. "Onların işine karışmayın."

"Neden yapayım ki?" Cristiano sordu. Öfkesi havada bir titreme yarattı. "Kaçırdıkları bir adamı geri getirdikleri için mi? Ve işkence ettikleri için mi? Onları yok etmek için daha da fazla sebebim var."

"Dışarı çıkacaklar..." Max söyledi.

"Duracaklar." "Neyi durduracaklar?" Ben sordum.

"Kaçakçılığı."

Cristiano dondu kaldı. Bu cevabı beklemiyordu ve ben de beklemiyordum.

İ. İsteddiği şey buydu, işlerini bitirmek. Ama bu bilgiye güvenebilir miydik? Cristiano'nun yüzünde de endişe okunuyordu.

Jaz bir şişe su getirdi ve ince kollarını karnının üzerinde kavuşturarak geri çekildi. Max suyu bir dikişte içti, boş plastiği bir kenara fırlattı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Cristiano ayağa kalktı ve ona yardım etti. Max'in kendi ayakları üzerinde durmak için verdiği mücadeleyi izlemek acı vericiydi ve Cristiano

aynı. "Ateşkes falan yok," dedi. "BR bunun bedelini ödeyecek, dostum. Çok fazla zarar verdiler-"

Max onu durdurmak için elini kaldırdı ve başka bir su şişesini almadan önce ağzını koluna sildi. Bükümlü kapağı açarken, "Diego" demeyi başardı.

Bu isim tüylerimi diken diken etti. İçgüdüsel olarak Cristiano'ya uzandım, o da kolunu açıp beni yanına çekti. "Bu işte parmağı mı vardı?" Cristiano sordu.

Max başını sallamaya başladı, sonra öksürdü ve tükürdü, arkasını döndü ve kustu.

Cristiano Alejandro'ya baktı. "Diego'yu bul ve idam et. *Şimdi*. Onu bir uçurumdan aşağı atın, umurumda değil. Artık hayatının tükenişini izlememe gerek yok." Cristiano gözlerini benimkilere indirdi. "Sen istiyor musun?"

Başımı salladım. "Sadece gitmesini istiyorum."

"Karım onun ölmesini istiyor," dedi Cristiano. "Öyleyse öldür onu ve bunu çabucak yap."

Nefes nefese kalan Max, ellerini dizlerinin üzerine koyarak iki büküm oldu. "Diego'yu öldüremeyiz."

"Neden?" Cristiano dilini ön dişlerinin üzerinde ileri geri gezdirdi. "Bana yapmamam için tek bir neden söyle-"

Max büyük bir çabayla başını kaldırdı. "O çoktan öldü."

Max karanlık bir misafir odasında, yeni yıkanmış ve bir şişe ağrı kesiciye sarılmış halde yatıyordu. Doktor Sosa'nın bizim için ayarladığı hemşire şişmiş gözlerinin üzerine nemli bir havlu koydu, kesik ve morluklarla gölgelenmiş yanaklarına dikkat etti. Ona teşekkür etti.

Annemin tespihini tutarak bir sandalyeye çöktüm ve başparmağımı haça bastırdım.

Diego ölmüştü.

Bu konuda ne hissetmem gerekiyordu? Zafer mi? Acıma mı? Sevgi duyabilir ve affedebilirdi. Bunun yerine nefreti ve intikamı seçmişti ve bu yanlış bir yoldu. Nostalji, onun gitmiş olmasından duyduğum rahatlamayı gölgeledi. Güzel zamanlarımız olmuştu. Gerçek kahkaha ve sevgi dolu anlar. Atlarımızla arazi sınırını aşar, çitin bir ucundan diğerine koşardık. Annemin sanat atölyesinde sarıya boyanmış el izlerimizi kırmızı tüyler ve gagalar ekleyerek tavuklara dönüştürürdük. Teleskopla sırayla birbirimize takımyıldızları gösterirdik. Geniş gülümsemesini, sabırlı gözlerini ve telefonda her konuştuğumuzda benim iyiliğim için duyduğu endişeyi hatırlıyordum - ama hepsi bir yalan üzerine inşa edilmişse bunların herhangi biri gerçek miydi?

Artık bir önemi yoktu. Hayatımızdan çıkmıştı ve olması gereken de buydu. Sonunda onunla yüzleşmek, hatta onunla alay etmek isteyebileceğimi düşünmüştüm ama buna ihtiyacım yoktu. Onun gittiğini bilmek yeterliydi.

Max bezi çıkardı ve ilaçlarını komodinin üzerine koydu. Hemşire oturmasına yardım ettikten sonra yastıklarını başucuna yerleştirdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Ağrım var," diye cevap verdi, "ama hayatta olduğum için minnettarım."

Sesi titreyince hemşire komodinin üzerindeki sürahidenden suyunu doldurdu.

Cristiano'nun gözlerinin etrafına endişe çizgileri kazınırken, başıyla onu başından savdı. "Ne oldu?" diye sordu yalnız kaldığımızda.

Max bana baktı ve sonra kararmış bir tırnağını karıştırdı. "Sana her şeyi sonra anlatacağım. Şimdilik bilmen gereken şey Belmonte-Ruiz'in Diego'yu toprağa gömdüğü."

"Emin misin Maksim?"

Max'in şişmiş göz kapaklarına ve dudaklarının etrafındaki şişmiş, Bizans moru yaralara rağmen yüz ifadesinin gerginleştiğini görebiliyordum. "Tek sağlam gözümle gördüm. Diego gitmiş."

Cristiano benden Max'e bakarak, "Şaşırmadığımı söylemek istiyorum," dedi. "Ama kilisede, kardeşimi özgür bıraktığımda, vahşi doğada benim kadar uzun süre dayanamayacağını biliyordum. Onu hafife almıştım ama sonunda haklı çıktım."

"Nasıl oldu bu?" "Nasıl oldu?" diye sordum.

"Diego'nun öldüğünü öğrendiğimde, emin olmadığım sürece mesajı sana iletmeyeceğimi söyledim. Cesedi yok etmeden önce görmeme izin verdiler. Diego ceset torbasının içinde soğuk ve cansızdı. İstemsiz aşırı doz."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve istavroz çıkardım. Çocukluk arkadaşımın çürüyen bedenini düşündükçe midem takla atsa da, ölümünün doğrulanmasını memnuniyetle karşıladım.

Cristiano yumruğuyla ağzını kapattı. "Sebep?"

"Seninle ve Costa'yla barışmak için bir teklif," diye açıkladı Max, "ama bundan daha fazlası var. Orada geçirdiğim süre boyunca anladığım kadarıyla Diego onlara para kaybettiriyor, tutamayacağı sözler veriyordu."

"Maldonado'larda olduğu gibi," dedi Cristiano. "Tarih tekerrürden ibaret. Diego asla öğrenmiyor. Ne tür sözler?"

Max'in yüzü kıpırdanırken buruştu. Yastığını düzeltmesine yardım etmek için ayağa kalktım. "Benim tahminim mi?" Max söyledi. "Gardiyanlardan ve diğer mahkûmlardan öğrendiğime göre, Diego BR'ye senin onlara karşı değil, onlar için çalışmanı sağlayabileceğini söylemiş."

"Neden onlar için çalışayım ki? Hiçbir dolar miktarı beni ikna edemez, gezegendeki hiçbir şey ikna edemez-" Cristiano başını sallarken elini yüzünde gezdirdi. İç çekti. "Natalia."

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

Max başıyla beni onayladı. "Otelde bize saldırdıkları gece buradaki güvenlik ihlalini duydum. Seni kaçırmaya çalışıyor olabilirler mi?"

"*Evet*," dedi Cristiano dişlerinin arasından. "Karımı alacaklardı. İntikam için ve strateji için."

"Strateji mi?" Tespih taneleri avucuma battıkça avucum ağrıyordu. İkisinin arasına baktım. "Benimle ne yapmak için?"

Cristiano dünyanın benim onun için bir hiç olduğumu düşünmesini sağlamıştı. Başından beri bunun tam tersinin doğru olduğunu sadece birkaç kişi anlamıştı. İlk anlayan Diego olmuştu. Tüm bunları o başlatmıştı.

Belmonte-Ruiz'e gitmiş ve onlara benim değerimi söylemişti. Ve beni nasıl elde edeceklerini.

Diego'nun başından beri ne kadar işbirlikçi olduğunu hatırlayınca nostaljim yok oldu.

İşlerinin ne üzerine kurulu olduğu düşünüldüğünde sorunun cevabının çok açık olduğunu fark ettiğimde boğazım düğümlendi. "Beni satarlardı."

"Hayır," dedi Cristiano. Max'in yatağının yanında volta atıyor, çenesine masaj yapıyordu. "Bu sadece aramızda bir savaş başlatırdı ve Diego'ya hiçbir faydası olmazdı. O her zaman nasıl üste çıkacağını düşünür. Ben onun yerinde olsaydım, kontrol ihtiyacım gururuma galip gelirdi."

"Anlamıyorum," dedim.

"Eğer Max'i benim kontrolümün dışında tutabiliyorlarsa, aynısını sana da yapabilirler. Seni güvende tutmak için işbirliği yapmak zorunda kalırım."

"İşbirliği... nasıl?"

"Altyapımız Costa'nın nakliye çözümleriyle birleştğinde sadece Amerika'yı değil, Avrupa'yı ve Asya'nın bazı bölgelerini de kapsıyor," diye açıkladı Max. "Bizimle çalışmak işlerini bir gecede büyütebilir."

Cristiano başını salladı ve Max'in düşüncesini tamamladı. "Ama onları engellemek için yaptığım onca şeyden sonra, ortak olmayı asla kabul etmeyeceğimi biliyor olmalılar - ne kadar para olursa olsun."

Parçaları birleştirirken parmaklarım buz kesti. "Senden insan ticareti yapmanı istediler."

Cristiano kolunu yanına indirdi. "Diego dünyada bana bunu yaptırabilecek hiçbir şey olmadığını biliyor."

"Daha önce istismar ettiği bir zayıflık dışında," dedi Max.

Bendim. Ben zayıflığıydım. Korumakla yükümlü olduğu küçük kız. Sonra kasabaya döndüğünde, bambaşka bir zayıflık haline gelmiştim. Cristiano bütün bunları bencilce nedenlerle yaptığını defalarca itiraf etmişti. Çünkü aşk istiyordu. *Benim aşkımı*. Benim ailemi. Beni istiyordu.

Ve tüm bunlara sahip olmak için Diego'nun yaşamasına izin vermeye razı olmuştu - Diego'ya ihtiyacı olan tüm cephaneyi vermişti. Cristiano'nun hayatını cehenneme çevirmek için beni koz olarak kullanmayı planlamıştı. Cristiano'yu asla yapmamaya yemin ettiği tek şeyi yapmaya zorlamak için. Bütün hayatını engellemek üzerine kurduğu şeyi. Ve bu süreçte Diego daha fazla kontrol, daha fazla zenginlik elde edecek ve kardeşinin sırtına bıçağı saplayacaktı, hepsi aynı anda olacaktı. Peki bana ne olacaktı?

Asla öğrenemeyecektim ve bunun için Tanrı'ya şeytanı güvende tuttuğu için şükrettim. Ben de şeytanıma beni koruduğu için teşekkür ettim.

Cristiano'yu bana bakarken yakaladığımda, yüzü acıyla kazınmıştı, odayı geçip yanına gittim ve kocaman, güçlü ellerinden birini iki elimin arasına aldım. Benimle birçok masum erkek, kadın ve çocuğun hayatı arasında karar vermek zorunda kalmak Cristiano'ya ne yapardı? Gözlerindeki ıstırap dolu bakışın ne olduğunu anladım. Neyi seçeceğini bilemediği için kendini dövüyordu.

Ağzımı elinin sıcak, sinirli sırtına dayadım ve sesimdeki duyguyu kontrol etmek için yutkundum. "Bunu asla yapmazdın," diye ona güvence verdim. "Sen çok iyi bir adamsın. Onları kurtarmak için gitmeme izin verirdiniz ve bu doğru bir seçim olurdu."

"Çok iyi bir adam mı?" diye tekrarladı. "Benim ne olduğumu biliyorsun. Gitmene asla izin veremezdim ve bu da beni savaştığım türden bir canavar yapar."

Başımı salladım ve bir gözyaşı dalgasına karşı dişlerimi sıktım. Düşünmesi bile çok korkunçtu. Cristiano bunu yapardı.

doğru olanı. "Önemli değil. Asla böyle bir seçim yapmak zorunda kalmayacaksın."

Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. Yanağımı göğsüne yasladım, o da diğer yanağımı kapatıp beni orada tuttu. "Diego onlara beni teslim edeceğine söz verseydi kolay kurtulurdu," dedi, sesi kulağımda gümbürdüyordu.

"Evet," dedi Max. "Ama Belmonte-Ruiz'le uğraşmayı bırakmazsan, her zaman düşman olarak kalacaklar."

"Duracakları ihtimaline inanmak istiyorum," dedi Cristiano. "Ama neden dursunlar ki? Onların bütün işi kaçakçılık çetesi."

"Narkotik tarafında bir şeyler çeviriyorlar," dedi Max. "Tek bildiğim oradan buradan topladığım bilgiler, ama belki Alejo'nun ortaya çıkardığı muhbir daha fazlasını öğrenebilir."

Cristiano, "Eğer kaçakçılık değilse, bunun bir önemi yok," dedi. "Bırakın uyuşturucularını alsınlar. Hatta isterlerse silahlansınlar ve benim topraklarımı çalmaya çalışsınlar, umurumda değil. Yeter ki yollarına devam etsinler."

Yüzümü Cristiano'nun avucuna çevirdim ve elini çekmeden önce rahatlatıcı sıcaklığına minnettar olarak öptüm. Max çok yorulmuş olmalıydı. Dinlenmesine izin vermeliydik. Ama önce sormam gerekiyordu. "Ateşkesi kabul ediyor musun?"

Yaşadıklarından sonra, hayır demesini beklerdim. Karşılık vermek için her türlü sebebi vardı. Ama o sadece gözlerini kıstı ve şöyle dedi: "Bu tek başına benim kararım değil, ama kendi kişisel kan davamı bir kenara bırakırsam... iyi niyetle iki teklifte bulundular - Diego'nun hayatını almak ve benimkini bağışlamak. Eğer *biz* durduğumuz için *onlar da* durursa, o zaman hepimiz istediğimizi almış oluruz."

Cristiano başını salladı. "Katılıyor musun Natalia?"

Her şey sona ermiş gibiydi. Diego artık bize zarar vermeye çalışmıyordu. Belmonte-Ruiz bizi sırtlarından atmak istiyordu ve karşılığında dünyada biraz daha az acı olacaktı. Cristiano'nun amacı da buydu. Başımı salladım. "Bence eğer bu doğruysa kabul etmeliyiz."

Diego gitmişti ve hissettiğim tek pişmanlık, kendi şeytanlarının üstesinden gelip hayatında bir şeyler yapamamış olmasıydı. Ama eğer öyle olsaydı, kardeşine karşı içimde kök salmış olan sevgiyi asla bilemeyebilirdim. Eğer ya o ya da biz olacaksak, Cristiano ve ben hâlâ ayakta olduğumuz için mutluydum.

Kollarımı Cristiano'nun boynuna dolamak için döndüm. "Bitti, *mi rey*," dedim içten bir gülümsemeyle. "Kralım."

Karanlık, şüpheli gözlerle yüzümü inceledi. Cristiano on bir yılını bu anı bekleyerek geçirmişti ve bu anı birden fazla kez kaçırmıştı.

Boynunu kavradım, başparmaklarımı elmacık kemiklerinin altında onu her zaman suratsız gösteren çukurlarda gezdirdim ve ona güven verdim. "Her şey *bitti*."

Aylar süren tehlike ve çekişme sona ermişti. Yine de bunun daha kolay bir geçmişle takas edebileceğim bir geçmiş olduğundan emin değildim. Beni hazırlamıştı. Beni eğitmişti. Beni güçlendirmişti. Ve bana Cristiano'yu getirmişti.

Birlikte, geleceğe her zamankinden daha güçlü bir şekilde yürüyeceğiz.

Beş Ay Sonra

Cristiano ve babam Ölüler Günü geçit törenine gidebilmek için beni aşağıda bekliyorlardı ama ben eski yatak odamın balkonunda birkaç dakika daha kendimle baş başa kalmak istiyordum. Mariachi müziği şimdi çocukluğumdakinden daha soluk geliyordu. Onunla dans ettiğimi, kendi kendime mırıldandığım gibi evin içinde zıpladığımı, yıpranmış deri sandaletlerimin fayanslara vurduğunu hatırladım.

Yatak odama döndüm ve boy aynasında kıyafetimi bir kez daha kontrol ettim. Bugün, rengarenk, omzu açık elbisem -kemiğe karşı marigold-turuncu, fuşya ve gül kırmızısı patlaması- Mamá'ya bir övgü niteliğindeydi, çünkü kasaba onu son şamandırada gezdirerek onurlandırırken babamın yanında duracaktım.

Güçlü kollar ortama dolandı ve yansımada Cristiano'nun erimiş kahverengi gözleriyle karşılaştım. Kulağıma, "Bu elbisenin içinde her zamankinden daha da senfoni var ve kulaklarıma müzik gibi geliyor," dedi. "Çok güzel görünüyorsun. Tıpkı *ona* benziyorsun."

Takım elbisesi ve kravatıyla her zamanki gibi yakışıklıydı. Kollarını kendi kollarımla kavradım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Burada bizimle olmalıydı."

"Burada." Başımın arkasını öptü. "Bugün, bir günlüğüne *Día de los Muertos* geçit töreni ve onun hayatını kutlamak." "Tüm kasabayla birlikte," diye ekledim.

"Onu çok seviyorlardı, tıpkı seni sevdikleri gibi" dedi, ellerini belime koydu, parmaklarını içeri doğru soktu.

İçime çektim ve bir ürperti omurgamdan yukarı çıkarken titredim. "Üşüdün mü?" diye sordu.

Hayır. Ondan değildi. Biliyor muydu? Parmak uçlarının altında neyin büyüdüğünü hissedebiliyor muydu? Yansımadaki kırmızı güllerden oluşan tacımı düzelttim. "Ellerin üzerimdeyken mi? *Jamás*. Asla."

Bu doğrudu. Cristiano ve benim asla olamayacağımız tek şey soğuktu. Cristiano ile sadece sıcaklık vardı. Hoşnutluk. Hatta biz

savaştık, aramızda ateş yandı.

Başka türlü olmasını istemezdim.

Çorak Topraklar'da hayat her zamanki gibi canlıydı ama Belmonte-Ruiz'le yaptığımız ateşkesten beri nispeten huzurluydu.

İsteyebileceğim her şeye sahiptim; ikimizi de ayakta tutan bir topluluk. Kocamın ve babamın verimli işleri. Ailemin sağlığı yerindeydi. Dolu ve umut verici bir gelecek.

Sevgi dolu bir koca.

Ve karnımda onun çocuğunun kutsaması.

Hamile olduğumdan ilk kez geçen hafta, üç gün üst üste mide bulantısı yaşadıkdan sonra şüphelenmiştim ama Cristiano'ya söylemeden önce emin olmak istemişim. Çorak Topraklar'da o öğrenmeden bir şey yapmak neredeyse imkânsızdı, bu yüzden buraya gelmek için yola çıkmadan hemen önce gizlice Paula'yı sağlık kliniğinde görmeye gitmişim.

Bu sabah eve uğrayıp Cristiano'nun kendi gözleriyle görebilmesi için elime sessizce bir zarf sıkıştırmıştı.

Bir bebeğimiz olacaktı.

Aşağıdaki çantamda duran sonogramı düşününce kalbim küt küt atmaya başladı. Cristiano bu haberi öğrendiğinde çok heyecanlanacaktı ama yine de heyecanımın önüne geçemiyordu.

Özellikle de annemin ölüm yıldönümünde.

Kendim için hayal ettiğim hayat bu değildi. Bir kartel karısı olmak, bir narkotik kralıyla evlenmek ve yirmi bir yaşında anne olmak. Kartel kraliçeleri ve kralları her zaman düşerdi, peki prensleri ve prensesleri nerede kalırdı? Cristiano ve ben çok iyi biliyorduk - bir zamanlar biz de onlar gibiydik.

Bu büyük bir sorumluluktan - ikimizin de hafife almayacağı bir sorumluluk. Riskle birlikte geliyordu. Bu hayata dair bildiklerimi ve duygusal bağılıkların neler getirebileceğini bildiğim için şimdiden içimde yeni bir korku yeşermeye başlamıştı. Cristiano da ben de ebeveynlerimizi erken yaşta kaybetmiştik. Çocuğum için bu olasılığı istemiyordum ama yaşadığımız hayat buydu.

Ve sırtımı yaslayabileceğim dünyadaki en harika adama sahiptim. Onun için de aynı desteği sağlayacaktım.

Diğer her şeyi rakipsiz bir tutku, şevk ve yürekle yaptığı gibi babalığı da öyle yapacaktı. Bu çocuk en büyük sevgiyi her iki ebeveyninden de görecekti.

"Geçit törenine gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Başımı salladım. Önce, bu Ölüler Günü'nde sevdiklerinden ziyaret bekleyen herkesle birlikte annemin hayatını kutlayacaktık.

Sonra da içimde büyüyen yaşam armağanına sevinecektik.

Geçit töreninde son şamandıraya bindik, büyük final - ağzının bir tarafına puro sokulmuş smokinli bir iskelet. Cristiano ve babamın her biri kendi Montecristo'sunu üflerken, babam el sallayıp gülümserken bile varlığının zorunluluğundan yakınıyordu. Gizliden gizliye, bu onur onu memnun etmişti.

Beyaz ve siyah şeker kafatasları etrafımızda dans ederken, *La Catrina* gibi giyinmiş kadınlar renkli elbiseler içinde dönüyor ve şamandıralardaki maskeli adamlar kalabalığın tezahüratını sağlamak için iki eliyle işaret ediyordu.

Bir kadın Cristiano'ya gülümsedi, kalçalarını sallayarak onun etrafında dönüyordu. Bana göz kırptı.

Dükkânların, meyve arabalarının ve alışveriş merkezlerinin bulunduğu ana yol boyunca sürünerek ilerledik.

Sigara ve Coca-Cola reklamı yapan *marketler*.

"Çocuğu bana mezcal getirmesi için göndereceğim," dedi babam, ince, beyaz, tarçın kokulu puro dumanı rüzgâra karışırken.

"Gabe çalışıyor," diye hatırlattım ona.

"Tüfekte arası hiç iyi değil. Burada Barto olmalıydı."

Gabriel Valverde'ye baktım, arabanın alt katında ilerlerken silahı hazırды. Geçit töreninde babama katılmam istendiğinde Cristiano itiraz etmemişti ama her an açıkta olmak onu tedirgin ediyordu.

"Gabriel'in özgüvenini artırmaya çalışıyorum ve Barto'da bu konuda hiçbir eksiklik yok," dedim, Gabriel'in altımızda, duyamayacağımız bir yerde durduğu yere gülümseyerek. "Kendini çok geliştirdi. Ne kadar güçlü görüldüğünü görmüyor musun?"

"Bu çocuk bir dahi." Babam hayatında bir Valverde'yi kabul etmekte isteksizdi ve ona hâlâ "çocuk" ya da "oğlan" demekten başka bir şey demiyordu ama en azından yeteneğinin farkındaydı. "Bilgisayar başında olmalı. Onun beynine içeride ihtiyacın var, *kağıttan* bir iskeletin üzerinde değil."

Haklıydı.

Hem Barto hem de Cristiano aynı şeyi savunmuşlardı ve bir süredir üzerinde anlaştıkları tek konu bu olsa da ben ayak diremiştim. Geçit töreni Gabriel'e ona ne kadar inandığımı göstermek için mükemmel bir fırsattı. Barto bir yerlerde caddede devriye gezerken, hayatımdaki her aşırı korumacı erkek on beş metrelik bir yarıçap içindeydi. Kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Gazlı bir içecek kulağa oldukça iyi geliyordu, yine de midemin bu kadar huzursuz olduğu düşünülürse. Elimi kısaca dokundurdum. "Gidip sana mezcâl getireyim," dedim. "Buzlu bir *horchata* kulağa mükemmel geliyor zaten."

"Sıcak bir Coca Light'tan daha mı iyi?" Cristiano sordu. "Ne zamandan beri?"

Yanaklarım ısındı. Bedenim yeni ve alışılmadık şeyler deneyimliyordu. "Sadece farklı bir şey arzuluyorum," dedim.

"Oh . . .?" Bir kaşını kaldırdı. "Aşermek mi?"

Ayaklarımın ucuna kadar yükseldim ve zihninde oluşan düşünce zincirini takip edemeden yanağına bir öpücük kondurdum. "Hemen döneceğim."

"Sen kal." Purosunu bırakmak için yanıma uzandı. "Ben gidiyorum."

"Burada kal ve puronun tadını çıkar," dedim ve onu azarladım bak. "Bu bir süre için sonuncusu olacak."

Cristiano'nun hazımsızlığını öğrendiğimde ona sigarayı bıraktırmış, haftada birkaç içkiyle sınırlandırmış ve Fisker'la birlikte Cristiano'nun doğrudan tatlıya geçme isteği uyandırmayan daha sağlıklı yemek tarifleri üzerinde çalışmışım.

Ama bugün özel bir gündü.

Çantamı koyduğum yerden alıp omzuma attım ve uzaklaşmaya başlamıştım ki dirseğime dokunan bir el beni geri çekti. Cristiano'ya iyi olacağıma dair güvence vermek için arkamı döndüm ama gözleriyle karşılaştığımda gözlerinde sadece bir heyecan kıvılcımı vardı.

Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Bak."

Kral kelebeklerinden oluşan küçük bir kaleydoskop başımızın üzerinde kanat çırpı. "Baba," diye seslendim ve o da bakışlarımızı takip ederek yanımıza geldi.

Hükümdar göçü Kasım ayı başlarında gerçekleşti
-Tıpkı şimdiki gibi, Tüm Ruhlar Günleri'nde, merhum ziyarete geldiğinde

yaşıyorlardı. Bu yüzden hükümdarların ölenlerin ruhlarını taşıdığına inanılırdı. Bu her yıl olurdu ama Mamá'nın bizimle olduğuna inanmak hiçbir zaman daha az özel olmamıştı. Düğün günümde, onun varlığının bir uyarı olduğunu düşünmüştüm. Artık bunun bir onay olduğunu biliyordum. Elimi karnımın üzerine koydum. Bugün, beni ve doğmamış çocuğumu kutsamak için geri döndü.

"*Te extraño mucho, Bianca.*" Onu çok özlediğini söyleyen babam gülümsedi, purosunun külünü etrafımızı saran canlı kadife çiçeklerine savurdu ve uzaklaştı.

Cristiano Montecristo'sunu ağzından çıkardı, bir eliyle yüzümü kendine çekti ve dudaklarımı gagaladı.

Arabanın arkasına doğru yürüdüm ve geçit törenine katılan kalabalığa el salladım. Silah seslerine çok yakın *bir* ses çıkaran patlayıcıların *tak-tak-tak* sesleriyle kalabalık toplu bir nefes aldı. Tören aracının merdivenlerinden indim ve zıplayarak sokağa çıktım.

Kalabalığın arasından bir içki satıcısına doğru ilerlerken, dans eden bir iskelet bana öyle sert çarptı ki, topuklu ayakkabılarımla tökezledim. Çantamı düşerken yakalamaya çalışmak yerine karnımı kapattım. Ayaklarımı düzelttiğimde, ilk kez vücudumun da ona davranış şeklim gibi değişeceğini fark ettim. Gittiğim her yerde daha dikkatli olmalıydım. Eğilip önce sonogramın olduğu zarfı aldım, sonra yan cebime sokarken gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım.

İnsanlar etrafımda dolaşırken, eşyalarımı tekrar çantama doldurdum. Sokakta cep telefonumu aradım, sonra hâlâ çantamda olup olmadığını kontrol ettim. Bulamayınca ayağa kalktım ve döndüm, bakışlarım kalabalığın içinde tanıdık bir çift gözü olan bir mariachi'ye takıldı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen delici bir bakış, sonra adam kalabalığın içinde kaybolurken bir fötr şapkanın altında kayboldu.

Diego.

Hayır-Diego öldü.

Çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Bu mümkün değildi. Şu anki durumum beynime bir şeyler yapıyordu ve duygularım eve geri dönmüş olmanın

Annemin ölüm yıldönümü. Şakaklarımı ovuşturdum ve birkaç adım daha attım, telefonumu bulmak için tekrar çömeldim.

Bir yerden Mariachi müziği başladı. Bütün gün ara ara duymuştum ama şimdi Diego aklıma gelince, beni on iki yıl önceki aynı sabah ailemin odasına götürdü. Müziğin evin içindeki unutulmaz yankıları. Açık pencerelerden gelen esintiyle dönen vantilatör, karo zemin üzerinde annemin bedenine gölgeler düşürüyordu. Diego koşarak içeri giriyor, silahını çekmiş, şaşırılmış gibi davranıyor. Cristiano'nun ön kolu belime dolanmış, eli ağzıma kenetlenmişti.

Bir mide bulantısı nöbeti beni vurdu. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Ayağa kalktım ve kar maskeli bir adam bana doğru gelmeye başladığında şamandıraya doğru geri dönmeye başladım.

Hay sikeyim. Düşünebilmek için nefesimin yavaşlamasını diledim. Şu anda düşmanımız yoktu ama Cristiano'nun da dediği gibi savaş asla bitmezdi. Çok dikkatli olamazdım. Sola doğru eğildim ve dans eden bir grup kadının arasına saklandım. Dönüyorlardı, etekleri kırmızılara, yeşillere ve morlara karışıyordu.

Diego'nun yüzü kalabalığın arasında parladı.

Ama nasıl?

Bir kaldırıma çıktım ve sinsice etrafıma bakındım. Adamın boyu onu diğerlerinden ayırıyordu. Fötr şapkasını çıkardı ve altın sarısı saçlarını savurdu. Bu o *olamazdı*. Yine de Diego'nun tavırları beynime kazınmıştı. Yaşadığım sürece, uzun parmaklarının saç telleri arasında gezinişini asla unutmayacaktım. Fötr şapkasını, kostüm partisinde kovboy şapkasını avuçladığı gibi avuçladı. Bana doğru dönmeye başladığında bir bolo kravat fark ettim ama de la Rosa ailesinin armasını taşıyıp taşımadığını görmek için beklemeyecektim.

Koştum, kalabalığın arasından hızla geçtim, insanları kenara ittim.

Kireçli beyaz yüz boyası ve kararmış göz çukurları olan bir adam yoluma çıktı ve kısa süre durdum. Daha önce bana çarpan iskelet. Başka bir yöne gitmek için döndüm ama siyah giyimli adam başka bir yönden yaklaştı.

Çantamda bir bıçak vardı. Elimi uzattım ve bir ses kulağıma, "Eğer olay çıkarırsan, babanın kafasına bir kurşun yersin," derken bıçağı aldım.

Geri. Sonra kalabalığa ateş etmeye başlayacağız Natalia."

Kafa derim karıncalanırken ciğerlerimdeki hava çekildi. "Sen de kimsin?" diye sordum. "Belmonte-Ruiz mi?"

Cevap vermedi.

Avuçlarım bıçağın sapı etrafında terledi. Karşılık vermem gerekiyordu ama bu sabahtan itibaren fiziksel şiddet benim için yeni bir anlam kazanmıştı. Çorak Topraklar'a geldiğimden beri Cristiano bana incinmekten asla korkmamam gerektiğini tembihlemişti. Korkmuyordum da. Ama şimdi onun çocuğunu taşıdığımı göre?

Bu farklıydı.

Ne pahasına olursa olsun bedenimi korumak zorundaydım.

Yüzlerinde kar maskeleri olan siyah giyimli silahlı adamlar etrafımda belirip bana doğru yaklaşırken çantamı ve yanındaki bıçağı kaptı. Bir çığlık sesiyle birlikte bağırışlar başladı. Beyaz bir minibüs üzerimize doğru hızla geliyor, insanlar yollarından fırlıyordu.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ve nemli bir havlu ağzımı kapatarak beni hastalıklı ve tatlı bir kokuyla boğdu. Nefesimi tuttum, içime çekmemek için savaştım. Etrafım sarılmıştı. Görüşüm küçük ışık patlamalarıyla bulanıklaştı. Üzerimdeki sıkı tutuş bile ciğerlerimin çöktüğü hissini gizleyemiyordu. İnsanların çığlıkları ve mariachi müziği de etrafımdaki dünya karanlığa gömülürken kulağıma gelen tek bir kelimeyi bastıramadı.

"Princesa."

Başım yumuşak bir yerde sallanıyordu ama gözbebeklerimin arkası zonkluyordu. Yan yatarken vücudum bir motorun vızıltısı ve uğultusuyla sarsılıyordu.

Benim bebeğim.

Gözlerim zifiri karanlık hiçliğe açıldı. Karnımı örtmek istedim ama dirseklerim arkadan bağlıydı ve ellerimi hissedemeyecek kadar uzun süredir bağlıydı.

"Uyuyan Güzel kıpırdıyor." Ses hem boğuk hem de tam üstümden geliyordu ve tanıdıklığı beni donuk bilincimden çekip çıkardı. Ağrıyan omuzlar. Boğazım yanıyor. Yanağım çuval bezine sürtündü. Bir kucakta mıydım?

"Prensini seni öptüğü kısma bile gelmedik," diye ekledi.

Diego.

Tüm vücudum kıpırdamadan dururken kalbim göğsümde çarptı.

Tüm Ruhlar Günü'nde Diego ölümden dirilmişti. Başım acı ve sorularla çarpıyordu. *Nasıl* hâlâ hayattaydı? Son birkaç aydır neredeydi? Benden ne istiyordu?

Toprak ve keskin benzin izleri Diego'nun tanıdık kokusuna karışmıştı. *Asla minibüse binme.* Buralarda bir numaralı kural buydu. Ne kadar süredir araba kullandığımızı bile bilmiyordum ama araçtaki bir kurban ölmüş sayılırdı.

Yine de ölüm her zaman kalıcı olmuyormuş gibi görünüyordu.

"Sen . . ." Ses tellerim beni bayıltmak için her ne kullandıysa ona karşı çıktı. "Sen öldün."

"Henüz değil. Sensiz olmaz." Çuval kalktı ve gözlerimi açtığımda karşımda iki silahlı iskeletle karşılaşınca tenim soğudu. Her iki yan panelinde birer bank bulunan, içi boşaltılmış, penceresiz bir minibüsün arkasına bindik. Beni köşeye sıkıştırmaya yardım eden iskelet silahını dizinin üzerine koydu ve doğrudan bana doğrulttu. Büyük bir çukurda işim bitebilirdi.

Diego'nun bana baktığını görmek için yüzümü yukarı çevirerek yer değiştirdim. Altın sarısı, kakao rengi saçları yüksek, asil elmacık kemiklerinin etrafına dökülüyordu. Yakası tozlu siyah gömleği, bir film yıldızı olabilecek kadar güzel yüz hatlarını dengeleyen bir erkeksilik katıyordu. Büyüleyici yeşil gözlerinde daha önce defalarca gördüğüm sabır ve nezaketin aynısını görüyordum ama şimdi bunu sadece istediğini elde etmek için yaptığı bir rol olarak yorumlayabiliyordum.

Gerçi ben de rol yapabilirdim.

Saçımı okşadı. "Senin için geri döneceğime söz verdim, değil mi? Seni ondan kurtarmak için hayatımı tehlikeye attım."

Ondan.

Cristiano'ya da zarar verebilir ya da onu alabilirlerdi. Her şey çok hızlı olmuştu. Duygularım boğazımda düğümlendi. "Nerede o?"

"Artık ondan kurtuldun, *muñequita*."

Muñequita, onun küçük bebeği. Kafamda milyonlarca yalanlama dönerken öfke şaşkınlığımı bastırdı. Cristiano'dan asla kurtulamazdım ve kurtulmak da *istemezdim*. O benim kocam, dayanağım ve geleceğimdi. Diego'nun olabileceğinden on kat daha iyi bir adamdı ve bana asla çaresiz bir oyuncak bebekmişim gibi davranmamıştı.

Ama doğru düşünmek zorundaydım. Cristiano'nun benden istediği kraliçe gibi akıllı olmalıydım. Onun yanında durmaya layık biri. Artık Cristiano ve kendimden daha fazlasından sorumluydum. Pervasızca ya da duygularımla hareket edemezdim. Diego'ya öfkelenmek beni hiçbir yere götürmezdi, özellikle de elim kolum bağılyken ve onun merhametine kalmışken. Bir bebek taşırken, bedenim benim önceliğimdi.

Diego'nun yıllar ve yıllar süren aldatmacasına rağmen, *bunların hepsi* bir performans olamazdı. Bana değer veren bir yanı olmalıydı. Cristiano buna düşkünlük demişti. Diego günlerini babamın yanında geçiriyor, telefonlarını açıyor ve saatlerce okuldan, onu ya da annemi nasıl özlediğimden bahsetmemi dinliyordu.

Artık onun yanında olduğum kız olamazdım -olmak istesem bile- ama rolümü oynayabilirdim. Cristiano bunun bir oyun olduğu ve rekabet etmem gerektiği konusunda beni daha önce uyarmaya çalışmıştı.

Nefesimi düzene soktum. Cristiano'nun bana öğrettiği bir şey vardı: Şu anda olduğu gibi bir tutsağı etkisiz hale getirmeyi başaramazsam, bir kaçış planım olana kadar doğal olmasa bile uyumlu davranmalıydım.

"Her yerim acıyor," dedim usulca.

"Seni bu şekilde pusuya düşürmek zorunda kaldığımız için özür dilerim," dedi Diego. "Çılgılık atmayacağından ya da karşı koymayacağından emin olamadım. Eminim çaresiz kardeşim seni Çorak Topraklar'da olmak *istediğine* ikna etmek için çok uğraşmıştır."

"Oradaki hayatımı katlanılabilir hale getirmek zorundaydım." Yalan ağzımdan çıkarken dilimi ekşitti ama inandırıcı olmak zor değildi. Ne de olsa Cristiano'yu sevmeden önce onunla ilgili her şeye karşı savaşıyordum. "Ama bu beni onunla takas ettiğin için seni affettiğim anlamına gelmiyor."

"Seni takas *etmedim*. Hayatta kalmamızı sağlayabilmek için bir süreliğine sana sahip olduğumu düşünmesine izin verdim ve işe yaradı, değil mi? İkimiz de hâlâ ayaktaız."

Cennet Mamá'yı almışken onun yaşaması gerektiğini...

Hayal ettiğim gibi Diego'ya saldırma isteğimi kontrol etmek için burnumdan nefes aldım. Cristiano'nun iyi olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Ne kadar zor olsa da, daha fazlasını öğrenene kadar oyuna devam etmek zorundaydım.

"Gerçekten rahatsızım," dedim nazikçe. "*Lütfen* beni çözer misin?"

Gözleri yüzümden göğüslerime, karnıma ve kalçalarımaya doğru kaydı. "Farklı görünüyorsun," dedi. "Daha zayıf. Daha güçlü. Karşı koymaya çalışmayacağını nereden bileyim?"

"*Seninle* dövüşmek mi? Nasıl dövüşeceğimi bilsem bile böyle aptalca bir şey yapmazdım. Beni kolayca alt edebilirsin." Bana her zaman kırılabilir prensesi gibi davranmıştı, bu yüzden bir zamanlar bana kolay gelen rolü oynayacaktım. Diego haklıydı ama ben daha güçlüydüm. Ve yeterince zamanım olursa ellerimi neredeyse her türlü bağdan kurtarabilirdim. Solomon ve ben neredeyse her gün antrenman yapmaya devam ettik ve Cristiano özellikle Solomon'un beni potansiyel olarak hayati tehlike içeren senaryolara sokmasından hoşlanıyordu. Zorlu birkaç ay olmuştu.

En azından geçen haftaya kadar, hamilelik testi için Paula'yı klinikte görmeye gidene kadar bileğim sakatlanmış gibi davranmaya başlamıştım.

"Cristiano'nun evinde kendimi oyalamak için ata binmek ve çalışanlarla futbol oynamak dışında bir şey yapmadım. Hem zaten," diye ekledim, açık minibüsün koridorunda başımı sallayarak, "üzerime silah doğrultulmuşken karşılık veremem."

Diego dizinde 9 mm'lik tabanca taşıyan adama baktı ve o da tabancayı kılıfına soktu. "Aşırı ihtiyatlılar," diye açıkladı Diego. "Bunun bir kurtarma değil, adam kaçırma olduğunu düşünüyorlar."

Diego'nun benim bakış açımı etkileyeceğini umarak kelimelerini dikkatle seçtiğine şüphe yoktu. Bu bir *kurtarma* değildi. Ne onun için ne de benim için.

Diego'nun beni canlı istemesinin bir nedeni vardı.

Ben.

Cristiano ve babama karşı kozum vardı ama ne için?

Bitti mi? Belli ki başka bir grupta, büyük ihtimalle Belmonte-Ruiz'le güçlerini birleştirmişti. Bu da beş ay sonra ateşkeslerini bozdukları anlamına geliyordu. Eğer gerçek olsaydı.

Diego pantolonunun paça cebinden bir bıçak çıkardı, çevirerek açtı ve dirseklerimdeki bağları kesti. Omuzlarımı öne doğru yuvarladım ve yavaşça doğrulup kollarımı gerdim.

Şimdi onu tüm ihtişamıyla görebiliyordum. Uzun boylu, kaslı, Cristiano'nun vahşice güzel yüzünün bebek yüzlü versiyonu. Cristiano'nun siyah saçları, gözleri ve çukurlu, yüksek elmacık kemikleri onu beyaz perde için çok fazla yapıyordu. Dünya bunu kaldıramadı, ne yazık ki onlar için.

Diego'nun cazibesine tekrar kapılmayı denedim. "Nerelerdeydin?" diye sordum. "Kilisede benim için geri geleceğini söylemiştin. Ama dönmedin."

"Bu yüzden şimdi buradayım." Elimi tuttu ve ağzına götürdü. "Zavallı kız. Seni kurtaracak birileri hep vardı. Ben, Barto, Costa, Cristiano. Ama yine de hepimiz seni incittik."

"Tanıdığım Diego beni asla incitmezdi." Elimi geri çektim, bileklerimi abartılı bir şekilde yuvarladım, benden beklediği kırılmalığa yaslanmayı umuyordum.

"Değişen ben değilim. Kardeşim değişti." Bıçağını kaldırdı. "Önce Cristiano ailemi benden aldı. Sonra seni ve Costa'yı aldı. İlk hamleyi o yaptı, ben sadece oyunu oynuyorum."

Diego haksızlığa uğrayanın *kendisi* olduğuna inanıyordu. Mahvedeceği onca hayata rağmen ailesinin korkunç işini tereddüt etmeden devam ettirirdi.

Hamlemi şimdi yapamazdım ve Diego'yu kanlı canlı görmek beni şaşkına çevirmişti - ama o neredeyse bir ömrünü entrikalar çevirerek geçirmişti,

ama bu onun tökezlemeyeceği anlamına gelmiyordu. O beni iyi tanıyordu ama ben de onu tanıyordum. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu. Stratejik düşünmeliydim. Tetikte olmalı ve planladığı şey hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeliydim.

Max, Cristiano'ya yalan söylemezdi. Döndüğünden beri her zamanki gibi sadıktı. Hatta bize karşı *daha* korumacıydı. Yani Diego'nun ani dönüşünün başka bir açıklaması olmalıydı. "Max seni ceset torbasında gördü."

"Biliyorum. Dediğim gibi, senin için hayatımı riske attım, o gün neredeyse ölüyordum."

O gün. O günü çok iyi hatırlıyordum - en azından Max'in tökezleyerek eve geldiği ve haberi verdiği anları. Diego Max'i, Cristiano'yu, babamı, annemi ve kendimi birçok kez tehlikeye atmıştı. Dudaklarımı yaladım, ağzımın kuruduğunu fark ettim. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. "Ve neden?"

"Cristiano benim için her zaman bir tehdit olacaktı. Öldüğüme inanması için ona ihtiyacım vardı."

Yol engebeli bir hal aldı ve aniden mide bulantısıyla dolanarak kendimi minibüsün yan paneline sabitledim. "Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Belmonte-Ruiz ve ben seni dışarı çıkarmak için bir plan yaparken Cristiano gardını düşürsün diye."

Yani bu Belmonte-Ruiz'in işiydi. "Peki ya onların ateşkesi-" *Biz* diyemedim durdum. Dili kendi yararına da kullanmalı ve kendi çıkarlarımı Cristiano'nunkilerden ayırmalıyım. "Cristiano ve karteliyle mi?"

"İşleri yoluna koyarken bize zaman kazandıracak bir numara." "Ne gibi şeyler?" diye sordum.

Diego siyah Henley'sinin kollarını yukarı itti. Ona birçok kez bu uzun kollu, yivli gömleğin içinde ne kadar güçlü ve seksi görüldüğünü söylemişim. Sözcüklerini özenle seçtiği gibi bunu da bana hatırlatmak için mi giymişti?

"Karmaşık bir durum," dedi, "ve endişelenmeni gerektirecek bir şey değil. Sadece işbirliği yap, iyi olacaksın."

Endişelenme. Konu ben olduğumda Diego'nun mantrası buydu. Diego ona güvenmemi istemişti, bu da güvenecek kadar aptal olduğuma inandığı anlamına geliyordu. Neden bilmesin ki? Ne olduğunu bilemezdi.

Şimdi olduğum kadın. Nasıl büyüdüğümü. Kocama duyduğum derin sevgi ve ona kavuşmak için yapabileceğim her şey.

Güvende miydi?

Yol düzleşmişti ama mide bulantım geri dönmüştü.

Onu da mı pusuya düşürmüşlerdi? Tanrım. Bırak güvende olsun.

Kusma isteği duyarken yüzümü dizlerimin arasına koydum.

"Sabah bulantısı mı?" Diego sordu.

Kalbim ayaklarımın dibine düştü. Minibüsün çamurlu zeminine bakarken yüzümdeki kan çekildi. O an için fazla mutlu olan kırmızı tırnak cilam irislerimi yaktı. Hamile olduğumu bilmesine imkân yoktu. Bu sabaha kadar haberim bile yoktu ve Cristiano'nun bana yaptırdığı antrenmanlardan sonra karnım karın kaslarından başka bir şey değildi.

Başımı kaldırdım. "Ne dedin?"

"Çantadaki sonogramı gördüm." Kaşlarını çattı. "Özür dilerim *prenses*. Cristiano'nun ellerinin senin üzerinde olduğunu düşünmek . . . bu beni öldürüyor. Onunla birlikte katlandığınız şeyler."

O konuşurken gözlerimi kırmızı bir film kapladı. Eğer Diego hamile olduğumu bilseydi, bunu bana karşı *kullanabilirdi*. Cristiano'ya karşı.

Lanet olası piç.

Diego, Cristiano'nun cinsel yaklaşımlarını hoş karşılamak yerine katlandığımı düşündü. Hayatımın en mutlu haberiye hamileliğin benim isteğim dışında gerçekleştiğini varsaydı.

Yine de önemli olan gerçek değil, Diego'nun neye inandığıydı.

Birden Cristiano'nun düğün günümüzden beri içinde bulunduğu durumu çok iyi anladım. Zayıflığınızı bilenler bundan faydalanabilir. Bu yüzden evliliğimizin sadece göstermelik olduğunu düşünmelerine izin vermişti.

Bu yüzden Diego'nun bebeğimi kurtarmak için her şeyi yapabileceğimi bilmesine izin veremezdim.

Dizlerimi göğsüme çekme dürtüsüne direndim ve bunun yerine oturdum. "Bunu ben istemedim," dedim basitçe. "Bebek. Dünyanın Cristiano gibi birine daha fazla ihtiyacı yok."

Diego başını bana doğru eğdi. "İstemiyor musun?"

Midemde bir çukur oluştu. Guadalupe Meryem Ana'nın üzerine olsun, çocuğumdan vazgeçmek istemezdim. *Bunu yapamazdım*. Ama Cristiano'nun bana öğrettiği gibi, onu korumanın en iyi yolu bu olabilirdi.

Başımı sallayarak yere baktım. "Hayır." "Hayır mı?" diye sordu. "Neye hayır?"

"I . . . Bebeği istemiyorum."

Diego sustu. Aramıza yerleşen yalan yüzünden midem daha da çalkalandı. Kendimi hasta hissediyordum. Bunu nasıl söyleyebilirdim?

Birkaç dakika sonra, "Yalan söylüyorsun," dedi.

Gözlerim kapandı. *Bana* yalancı mı diyordu? "Gerçek bu," dedim ama kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyordu.

Başını yavaşça salladı. "Seni ne kadar iyi okuyabildiğimi unutuyorsun. Bebeği istiyorsun. O zaman Cristiano'yu da istediğini varsaymak zorundayım - ki bu bizim için bir sorun."

Koltuğun kenarını kavradım.

İşbirliği yapmak ya da itaat etmek istemiyordum. Ya da hayatımdaki en önemli adamı kötölemek veya gözden çıkarmak. Diego bana olabilecek en kötü şekilde ihanet etmemiş gibi davranmak.

Alt dudağımı sızlayana kadar ısırdım. Dilimi tutmak zorundaydım. Bilgi güç demektir ve onu elde etmem gerektiği kadar saklamam da gerekiyordu. Onun suçlarını, entrikalarını, arkasına saklandığı maskeyi, tünelin kilidini açtığını ve bunun sonucunda annemin *öldüğünü* bildiğimi açıklayamazdım. Siktir et onu. *Sikeyim* onu.

"Üzgün olduğumu görebiliyorum, Tali. Bana aklından geçenleri anlat, ama gerçeği. Artık yalan yok."

"Evet, bebeği istiyorum," diye itiraf ettim. "İtiraf edersem hain olduğumu düşüneceğinizi sanmıştım. Bu Cristiano'yu önemsemişim anlamına gelmiyor-"

"Bir yalan daha."

Bunu yapamazdım. Burada oturup bunu o yapmamış gibi davranamazdım ya da Cristiano'ya ihanet edemezdim. Hayatım boyunca Diego'ya karşı masum ve naif olmuştum ve bu beni nereye getirmişti? *Buraya*. Aylarca, Diego'nun itirafını hiç dinleyemediğim için hayıflandım. Benim gözümde annemin gerçek katili olan adamla yüzleşmek için bana ikinci bir şans verilmişti.

Başımı kaldırdım. Kelimeler yuvarlandı ve arkalarında metalik bir tat bıraktı. "Ne yaptığını biliyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. Birkaç dakika süren gergin bir sessizlikten sonra, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Tam olarak düşündüğün şeyden," dedim.

Bildiklerimi bir kez açıkladıktan sonra artık geri dönüşü yoktu. Bu bizi kalıcı olarak karşıt taraflara koyacaktı. Ama bunu yapmak zorundaydım. Kendim için. Onun için.

"Bunu doğrudan Vicente Valverde'den duydum," dedim, çenem tiksinti ve aşağılamayla karıncalanarak. "Ne yaptığınızı biliyorum. Eve girmelerine izin verdin ve sonra da onları kasabadan kovdun. Annemin ölümünden *sen* sorumlusun."

Valverdes'ten bahsedince -Diego muhtemelen benim ağzımdan duymayı hiç beklemiyordu- tamamen hareketsiz kaldı. Gözünü bile kırpmadı.

Değişim hissediliyordu ve bir an için kaderimi mühürleyip mühürlemediğimi merak ettim. Artık onun istediği gibi zor durumdaki bir genç kız değildim.

Ama yüz yüze suçlayabileceğim bir suçlu olmadığı için aylardır içimde tutuyordum. Şimdi, Diego'nun benden, annemden, babamdan ve Cristiano'dan çaldıklarının küçük bir kısmını telafi etmişim. Artık benim gözümde bir daha asla kahraman olamayacağını biliyordu.

Ve benim için ondan daha büyük bir kötü asla olmayacaktı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. Nedenini biliyordum ama söylemesi gerekiyordu.

Minibüsün koridorunun karşısındaki iki Belmonte-Ruiz adamına baktı. Yüz ifadeleri değişmemişti. Bu konuşmayı umursadıklarından bile şüpheliydim.

"Costa ailemi kaçırdığı için bana iki can borçluydu," dedi. "Valverdes bana geldiğinde, fırsatımı gördüm. Onu kullandım. Costa'nın yaptıklarının bedelini Bianca ödedi," dedi Diego yavaşça, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi. "Seni incittiği için üzgünüm, hatta ölmek zorunda kaldığı için bile üzgünüm."

"Benim incinmeme ve onun ölümüne sen sebep olmuşken bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Ellerine bakarken alnı endişeyle kırıştı. "Bianca'yı önemsedim, tıpkı seni önemsemişim gibi. Sana aşık olmam hem yavaş yavaş hem de bir gecede oldu. Beni çok etkiledi. Seni *hâlâ* seviyorum." Parmaklarının arasındaki dövmeleri bana hatırlatmak için elini yaydı

-Güllerden birinin üzerinde soyadı, yüzük parmağında ise baş harflerimiz vardı. "Bunu hep birlikte yapmamızı istemiştik."

Dişlerimi sıktım. *Canın* cehenneme.

Ona tükürmek, kafasına vurmak, taşaklarını tekmelemek istedim. Ama gözümü bile kırpmadım. "Neyi birlikte yapacağız? Benden ne istiyorsun?"

"Ben olmasaydım Costa Cruz kartelini kaybedecekti Talia. Büyükbaban öldükten sonra ve ben danışmanlık görevine başlamadan önce Costa elindekileri zar zor kontrol edebiliyordu, bu yüzden Valverdes onu ele geçirmeye çalıştı." İcini çekti, dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü ovuşturdu. "Ama benim dümenim altında? *Gelişti*. Bir gün burayı ben devralacaktım, ikimizin yönetmesi çok mantıklıydı."

"Peki ya babam?" diye sordum.

"Sen ve ben evlendikten sonra, görevi bırakma zamanının geldiğini anlayacaktı."

"Peki ya anlamasaydı?"

"Anlardı." Bir tehdit. "Eğer Cristiano yeniden devreye girmeseydi, böyle olacaktı," dedi Diego. "Biraz yoldan saptık ama sonunda aynı yere varacağız."

Cristiano'nun da söylediği gibi, Diego her şekilde yönetimi ele geçirecekti ve seçeceği yol da ona olan sevgimi babama karşı kullanmaktı.

Peki Diego beni hâlâ o rolde görüyor ama işbirliği yapmayacağımı biliyorsa, o zaman planları neydi?

"Nerede?" Yutkunarak sordum. "Sonumuz nereye varacak?" "De la Rosa ve Cruz kartellerinin başında." Diego bağlantılı ellerini dizlerinin arasına aldı ve bana baktı. "Şimdi sen de Calavera'yı yakalamama yardım edeceksin. Costa'nın bana hâlâ ikinci bir hayat borcu var ama bir sonraki en iyi şeyi, kartelini alacağım. Kızını. Cristiano'nun karısı. Tüm bunları atlatabilirsen, bunu yine bir takım olarak yapabiliriz-"

"Bana yalan söyledin. Beni karanlıkta bıraktın." Asfalt olmayan bir yola girdiğimizde minibüs sarsıldı. "Bu bir takım değil."

Diego ellerini esnetip bir avucuna masaj yaparken gözlerini yere indirdi. "Bianca'nın ölümünü çevreleyen sırlar her zaman üzerimde baskı yarattı. Bu işe karışmamın seni incittiğini biliyorum ama bunu aşacaksın. Ve bunu yaptığında, her zaman istediğimiz her şeye sahip olacağız. Servet, iş ..." Bana baktı. "Zamanla, beni affettiğinde, belki ilk gecemiz gibi romantik gecelerimiz bile olacak."

Midem bulandı. Ne cüretle o geceye olduğundan başka bir şey diyebilirdi *ki*? Bu beni hasta ediyordu. İnşallah o geceyi ve onun boş sözlerine kanarak ne kadar aptal olduğumu bir daha asla düşünmem. "Bekâretimi *çaldın*."

"Onu bana sen verdin." Yüzüme dokunmak için uzandı ama irkilerek geri çekildim ve kolunu indirdi. "Üzülmekte haklısın. Senden *bir* parça bile almadan onunla evlenmeni izlemeye dayanamazdım. Bu benim için her şey demekti, Tali."

Boğazımdan yukarıya doğru bir öfke yükseldi ve bu sefer bunun yolla bir ilgisi yoktu. *Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu*, ona söylemek istedim. Cristiano beni çok daha iyi beceriyor.

Sadece kendimden sorumlu olsaydım bunu söylerdim ama onu kışkırtma riskini göze alamazdım.

Diego iç çekti. "Yakında varırız." "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Çözmemiz gereken bazı şeyler var."

Bazı şeyler. Ne demek istediği hakkında bir fikrim vardı. "Cristiano işbirliği yapmayacak," dedim açık açık.

Diego'nun kaşları kalktı. Sanki gerçekten bir şey bilip bilmediğime karar veriyormuş gibi önce yanıt vermedi.

Eğer planı Cristiano, Max ve benim aylar önce bir araya getirdiğimiz plandıysa, biliyor olabilirdim. Belmonte-Ruiz eline fırsat geçtiğinde hiçbirimizi öldürmemiştir, bu bir tesadüf değildi. Diego'nun Cristiano'yu Belmonte-Ruiz'in insan kaçakçılığı çetesini genişletmesine yardım etmeye zorlamak için beni koz olarak kullanmayı planladığı sonucuna varmıştık.

Ama bu *asla olmayacaktı*.

Cristiano isteklerimi biliyordu. Benim için ruhunu ve başkalarının hayatını tehlikeye atmasına izin veremezdim. Diego bunu başarabileceğini düşünecek kadar hayalperestti ama Diego'nun hayallerinin son derece tehlikeli olduğunu ve Mamá için ölümcül olduğunu öğrenmiştim.

"Kardeşim pek çok insanı kızdırdı; onun öldüğünü görmek isteyen tek kişi ben değilim," dedi Diego sonunda. "Onu hayatta tutan tek şey benim planım, en azından ona ihtiyacım olduğu sürece."

Araç yumuşak bir zemine çarptı ve yavaşlayarak durdu. Diego dizimi okşadı, ceketini giydi ve çuvalı bana uzattı. "Giy şunu."

Minibüsten inmeme yardım etti. Güneş yüzüme hiç vurmuyordu ve sıcaklık düşmüştü, ama çuval hala gündüz olduğunu söyleyebileceğim kadar ışık alıyordu. Küçük bir tepeye doğru yürüdük ve sanki göğsüme ağır bir şey oturmuş gibi nefes almakta zorlandım. Yoğun toprak topraklarımın sivri uçlarının altında ezilirken elbisem yere sürtündü.

Ayakkabılarım daha sert bir zemine değdiğinde ve temiz hava bayatladığında Diego, "Çıkarabilirsin," dedi.

Çuvalı çıkardım. Ahşap paletler, bir forklift, plastik bidonlu çelik raflar, gaz kutuları ve kasalarla çevrili, tek katlı, beton ve tuğladan yapılmış geniş bir depoda duruyorduk. Potansiyel silahları aradım. Burayı yakmak için benzin ve odun. Taşıma bandının yanındaki bir iş istasyonunda makas. Beni bağlamazsa, bir duvarın dibindeki yangın söndürücüye doğru koşabilirdim. *Onu* bununla etkisiz hale getirmek çok az hareket kabiliyeti ve daha da az yaratıcılık gerektirecekti ama ya diğer adamlar?

Diego beni deponun bir köşesindeki pencereli bir ofise götürdü. Bana anahtarları uzattı ve "Kilidi aç." dedi.

Bana sırtını dönmek istemiyordu. Annemle ilgili gerçekler ortaya çıktığına göre, onun bana duyduğu güvenin en azından bir kısmını kaybetmiştim. Tek anahtarı aldım. *Gözüne sokabilirdim.* Kilide sokabilirdim. *Ama bu stratejik değil.*

Üzerinde kesinlikle bir silah vardı, olmaması aptallık olurdu. Büyük ihtimalle ortalarında bir yerdeydi.

Kapıyı açarken nefesimi tuttum.

Diego anahtarı ve çuvalı benden alıp geçmemi işaret etti, sonra da arka duvara dayalı, kubbeli bir lambaderin altındaki metal katlanır sandalyeyi gösterdi. "Otur."

Koltuğun karşısındaki bilgisayar masasına doğru yürüdü. Masanın üzerinde bir dizi monitör vardı - deponun içini ve çevresini gösteren güvenlik görüntüleri.

"Nedir bu?" diye sordum. Etrafımı incelerken dikkatini dağıtmaya çalışarak sordum. Bir köşede boş kovalar. Bir köşede bir yığın tuğla.

Başka bir şey. Bir dosya dolabı. Lamba ve sandalye bile savunma silahı olarak kullanılabilir. Sürgülenmemiş her şey. Çantam görünürde yoktu.

"Kardeşıme güvende olduğunu haber vereceğiz."

"Neden?" Sandalyeye doğru yürürken sordum.

"Ellerini arkanda birleştir."

Bir şey düşünmeyeceğini umarak ellerimi önümde birleştirdim. Bu şekilde kaçmak daha kolaydı.

Diego beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "*Arkanda* dedim."

"Fark eder mi?" Dedim ama itaat ettim, zihinsel olarak kendimi en zor kısıtlamalara hazırladım. Beni nasıl bağlarsa bağlasın, bundan kurtulabilirdim. Sayısız kez pratik yapmıştım. Ama bazı senaryolar diğerlerinden daha kötüydü. Kelepçeler için önümdeki masanın üzerinde bir destek bulmaya çalışabilirdim ama yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Evdeki tüm spor ayakkabılarımda fermuarları ya da ipleri kesebilen Kevlar bağcıklar vardı ve hatta bazılarında bu amaçla bağcıklara asılmış evrensel kelepçe anahtarları bile vardı ama elbette bugün topuklu ayakkabı giyiyordum.

Başka bir yol bulmam gerekecekti.

Koli bandının gıcirtısını duyduğumda, gergin sinirlerim biraz yatıştı. Seçebileceği onca şey arasında bu, kaçması en kolay olanıydı. O odadayken bile bunu yapabilirdim.

Bileklerimi iyice ve sıkıca bantlarken kendime daha fazla hareket alanı sağlamak için iki yumruk yaptım.

Ama yeterince sıkı değil.

"Acıttıysa özür dilerim," dedi, kaşlarını çatarken yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Kısmen göstermelik, kısmen de şu anda sana güvenebileceğimden emin olmadığım için."

Gerçek bir özür. Sesinde bir zamanlar sevdiğim çocuğu duydum. Diego'yu daha önce gördüğüm gibi görmeye çalıştım - hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi arzuladığım yaratıcı, zeki, akli başında bir adam olarak. Beni sevdiğini söylemişti ve ben de hâlâ sevdiğini düşündüğüne inanıyordum. Belki de yapabileceği en fazla şey bencilce bir aşktı ama Cristiano'nun özverisi bana aşkın gerçek anlamını öğretmişti.

Sözleri şimdi aklıma geldi.

Aşk, "*Senin için ölürüm.*" demektir.

"Benim için ölür müsün?" değil.

Boğazımda bir yumru oluştu. Kendim için değil, Cristiano'nun yaşadıkları için. Burnunun dibinden kaybolmam için kendini suçlayacaktı. Acı çekecekti. Bundan kurtulmalı, savaşmalı ve eve, onun yanına dönmeliydim.

Eğer *ben* böyle bir durumda daha iyi zamanlara geçebiliyorsam, Diego da geçebilirdi. "Bunu nasıl yaptın?" Bandı söküp yerine yerleştirirken sordum.

"Neyi?" Dönüp önümde durdu ve yaptığı işi inceledi. Bandı kaldırdı. "Ağzınla uğraşmayacağım ama çığlık atma. Seni duyacak tek kişi bundan zevk alır ve etrafı koklamaya gelebilir. Seni savunacak tek kişi benim."

Ürpermekten kendimi alıkoydum. Sözleri yine beni sarsmak için kasıtlı olarak seçilmişti. Buna izin veremezdim. "Her gün gözlerimin içine nasıl bakıyorsun?" diye sordum. "Onu gömmemizi izledin."

Bant rulosunu masanın üzerine koydu ve ceketinin cebinden içinde sonogramımın olduğu küçük beyaz zarfı çıkardı.

"Geçmişte kaldı, Tali. Yeniden yaşamanın bir anlamı yok. Sadece böyle olduğu için üzgün olduğumu bil." Diego sanki gerçekten pişmanmış gibi içini çekti. "Peki Cristiano'nun kendisine annelik yapmış bir kadına şiddet uygulamakla suçlanması? Onun gibi bir adam, bilinen bir tecavüzcü? Bu onu paramparça etmiş olmalı. Hayal bile edemiyorum."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Hayal *edebiliyordu* ve bu onu memnun ediyordu. Belki de Diego, ağabeyinin gençliğinde onu ailelerinin işlerinden korumaya çalıştığını biliyordu. Yine de bir şekilde bunu ihanet olarak görüyordu. "Bunu nasıl bu kadar küstahça söyleyebiliyorsun?" diye sordum. "*Sicario*'nun içeri girmesine izin verdiğin için istismara uğradı."

"Böyle olacağını bilmeme imkân yoktu." Diego bana baktı. "Bianca bunu hak etmedi ama baban hak etti. Ve başına gelecekleri çok daha fazla hak ediyor."

Boğazım kurudu. Diego anne ve babasını öldüren iki adamın kalbini kolayca sökebilirdi, çünkü bana sahipti. "Ona ne olacak?" O kadar yumuşak sordum ki duyduğundan emin değildim.

Geldi ve önüme çömeldi. Gözlerimin içine bakma cesaretini göstermesi, kendini bu hikâyenin kahramanı olduğuna ikna ettiğini gösteriyordu.

"Benim sorunum sadece Cristiano ve Costa ile" dedi. "O zaman benimle de. Onlar *benim ailem*."

Diego, "Ailemi öldürmekten ve ailemin işini yok etmekten vazgeçemezler," dedi. "Ben bana ait olanın peşinden gidiyorum. Bunu anlayamıyor musun?"

Sahip olduğum her şeyle denedim. Cristiano'dan yıllarca nefret ettikten sonra onu anlamakla kalmayıp sevebildiysem, taptığım çocuğun bakış açısını görmek zor olmamalıydı. Babam bir uyarı olarak ikisini de ebeveynlerinin cinayetlerine tanık etmişti.

-Sadakat ödüllendirilecek, muhalefet hayatlarına mal olacaktı. Cristiano ve babam Diego'nun kaderine onun yerine karar vermişlerdi.

Ailesinin inşa ettiği mirası devrilmek yerine Diego sonsuza dek bir sorumlu, ikinci adam, bir zamanlar acı bir şekilde kendisinden bahsettiği gibi "sıradan bir işçi" olacaktı. Cristiano gibi o da ailesini ve imparatorluğunu kaybetmişti ama en azından Cristiano'nun bu konuda söz hakkı vardı.

Ama tüm bunlar annemin hayatına mal olan kasıtlı, hesaplanmış ihanet tarafından silindi. Diego, kolayca babama gidip onu kurtarabilecekken bu seçimi yapmıştı. Yani hayır, anlayamadım.

Çenem ağrıyordu, azı dişlerim birbirine sürtünüyordu. "Seni ne kadar seversem seveyim, asla senin yanında durup insanların hayatlarıyla oynamayacağımı bilmeliydin."

"Yapardın. Yapacaksın," dedi kararlılıkla. Küçük zarfı havaya kaldırdı, sonra elbisemin yakasına, sol göğsümün üzerine sıkıştırdı. Kalbime yakın bir yere. "Eğer aptalca bir şey yapmaya kalkışırsan bunu hatırla."

Az önce koli bandı için minnettardım ama birdenbire ona saldıramamak ya da içimde yeni büyümeye başlayan şeyi korumak için karnımı kapatamamak dayanılmaz bir hal almıştı. "Cristiano senin oyunlarını oynamayacak. Bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih edeceğimi biliyor."

"Bu senin seçimin değil." Saatini kontrol etti, sonra depoya bakmak için büyük pencerelerden birine doğru yürüdü. "Costa, Cristiano ve ben seni seviyoruz ama hepimiz seni bir piyon olarak kullandık."

Arkası bana dönükken güvenlik ekranlarına göz attım. Deponun içini iki adam koruyordu, ama ne olduğunu anlayamadım.

Bize göre nerede olduklarını. Biri parkın kapılı girişini korurken iki kişi daha ön tarafta bekliyordu. *Beş*. Altı, yedi ve sekiz numaralar ellerinde saldırı tüfekleriyle büyük ağaçlarla çevrili parkın çevresinde yürüyorlardı.

Diego hâlâ uzaklara bakarak, "Cristiano buna uyacaktır," dedi. "Seni seviyor ve benimle birlikte olmanın senin için ayarlayabileceğim cehennemden çok daha iyi bir kader olduğunu herkes gibi o da biliyor."

Tehdidini anlamam bir anımı aldı. Beni satabilirdi. Tıpkı babasının Angelina'yı sattığı gibi. Bunu yapabileceğine inanmak istemiyordum ama gerçek şu ki, nasıl bir ahlaksızlıkla karşı karşıya olduğumu bilmiyordum. Ve en kötüsü de Diego'nun böyle bir tehdidin Cristiano'ya ne yapacağını çok iyi biliyor olmasıydı. Bu onu işbirliğine ikna etmeye bile yetebilirdi.

Bir dizi *bip sesiyle* Diego cebinden telefonunu çıkardı ve bir tuşa basarak konuşmaya başladı. "*Bueno*."

"*Listos*," diye bir erkek sesi geldi hoparlörden.

Hazır.

Diego monitörlerin altındaki bilgisayara döndü ve güvenlik görüntüsü titreyerek kapandı.

İçim burkuldu. Bir şeyler oluyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Merak etme. Cristiano seni güvende tutmak için işbirliği yapacaktır." Diego bir dolap açtı ve bir tripod çıkardı. Onu masanın arkasına, kontrol panelinin önüne kurdu. Sonra masanın çekmecesinden büyük bir kılıfı olan bir akıllı telefon çıkardı ve başparmağını ekranın üzerinde kaydırды. "Elimde olduğunu bilerek ona işkence edeceksin. Beni Maldonado'lara nasıl yem etmeye çalıştığını gördün. Buna izin veremezdim Natalia, bunu biliyorsun. Cristiano düşmanlarını kasıtlı olarak kışkırtıyor ve bu ona geri döndüğünde şaşırmamalı."

Cristiano'nun iyi bir adam olduğunu, hatta sahip olduklarını hak ettiğini iddia edemezdim. O da Diego, babam ve benim gibi pek çok günah işlemişti. Ama onu olduğu gibi seviyordum, kusurları ve her şeyiyle. Daha iyi bir eş ya da doğacak çocuğumuz için daha iyi bir baba isteyemezdim.

İnsan ne zaman anne olur? Emin değildim, sadece şimdiden kendimi son derece korumacı hissediyordum. Belki de bu, beni bekleyen şeyle ilgiliydi.

her Şeyden daha fazla. Hamilelikten ŐüphelendiĐimden beri Cristiano ile yeni bir hayat hayal etmeye başlamıştım. Son maceramız, ebeveynlik. Huysuz, kaba saba Cristiano yeni doĐmuŐ oğlunu iki eliyle kucaklıyor. Ben, öğrendiğim dersleri bir kız çocuğuna aktarıyor ve böylece her ikisi de bana gücü öğreten büyükannesini ve babasını onurlandırıyorđum.

Bunu korumak için elimden geleni yapmalıyđım. Hayatta kalmak, ne olursa olsun.

Tam ö n ü m d e k i televizyon ekranlarında kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu.

Bir bip sesi telaŐının ardından görüntüler açılıp kapandı.

Diego memnuniyetle mırıldandı, akıllı telefonu kılıfından tripoda vidaladı ve kendi telefonuyla konuşmadan önce geri adım attı. "Bağlandık. Bağlayın."

"Bu da ne?" Kısık sesle sordum ama bilmek istediğimden emin değildim.

Küçük bir kumandayı akıllı telefona doğrulttu ve bir düğmeye bastı. "Yayın yapıyoruz. Kameraya bak ve kocana merhaba de."

Neye baktığımı fark etmem bir anımı aldı. İyi aydınlatılmış bir ofis. Ortada metal bir sandalye. *Karım*.

Kan kulaklarıma hücum etti. Kalbim sağır edecek ve beni şaşırtacak kadar sert atıyordu.

Ekibim ve ben terk edilmiş geçit törenini araştırmıştık.

Silahlar ortaya çıkar çıkmaz, yolun ortasında muhtemelen *onları* durdurmaya çalışan birkaç ceset dışında insanlar bölgeyi hızla temizlemişti. Kimdi *onlar*? Karımı kim kaçırmıştı? Herkesin bana söyleyebildiği tek şey, siyah giyimli, bazıları kostümlü adamların onu bir minibüse bindirip ortadan kaybolduklarıydı.

Aynen böyle.

Costa'nın ve benim helikopterlerimiz gönderilmişti ama hiçbir şey bulamadılar.

Düşen krep flamalarını, simleri, plastik tabakları ve çatalları çiğneyerek bir ipucu aradım. Herhangi bir şey. Ta ki onu kaçırانların temas kurmak istedikleri haberini alana kadar... Sonra hemen Çorak Topraklar'a geri döndük.

Şimdi, Costa ve ben bodrum katındaki kontrol merkezinde durmuş, Gabriel güvenlik monitörlerimize canlı bir video akışı gönderiyordu.

Natalia.

Gri zemine karşı rengârenk elbisesi *sapasağlam* duruyordu - *Tanrı'ya şükürler* olsun. Görebildiğim kadarıyla hiçbir yarası yoktu. Elleri arkadan bağlanmış gibi görünüyordu ama ağzı kapatılmamıştı.

"Natalia, *aşkım*," dedim, sesimin düzgün ve sakin tonuna şaşıracak. Tehdit edici bir durumda soğukkanlılığımı korumayı öğrenmiş olabilirdim ama bu tamamen başka bir şeydi. Bu benim tüm hayatımdı. "Beni duyabiliyor musun? Neredesin?"

Neredeyse belli belirsiz başını salladı ama gözleri kameranın yan tarafına kaydı. Yalnız değildi.

Aptal bir federasyon tarafından fidye için kaçırılmış olması ve Belmonte-Ruiz'in ateşkesi bozmamış olması için dua ettim.

Ama neden şeytanın duaları kabul olsun ki?

"Kardeşim."

Çok tanıdık gelen bu ses beni ürpertti. Hiç yanılmadığım bir ses. Bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim bir ses.

Benimkine benzeyen bir yüz ekranı dolduruyordu ama bir yabancıya da ait olabilirdi. Benim kardeşime. *Diego*.

Bu da neydi böyle? O yaşıyordu. Vücudumdaki her şey işlevini yitirdi. Dondum kaldım ve bu iyi bir şeydi. Diego'nun beni hazırlıksız yakaladığını düşünmesini asla istemedim.

Benden Costa'ya ve tekrar bana bakarken Natalia'yı engelledi. "Güzel. İkiniz de buradasınız."

Ellerim perdenin arkasından uzanıp ellerimi boynuna dolama, yavaşça sıkma dürtüsüyle titredi, böylece her bir narin kemiğin ezilmesini, nefes borusunun çöküşünü deneyimleyecekti-

"Ne yaptığını bilmiyorsun evlat," dedi Costa yanımdan, sesi odada yankılanıyordu. Eski patronunu görünce şok olduysa da bunu belli etmedi. "Bırak onu gitsin. Onun bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Onun bununla *her ilgisi var*." Diego, Natalia tekrar görüş alanına girene kadar geri çekildi. Gözlerini kamera lensinin üzerine odakladı.

Bana mı?

"Natalia."

Gözlerini kapattı, yutkundu ve tekrar açtı. Kendi bakışlarım onu sıkarken gözlerindeki ateşi kaçırıamazdım.

Bunu başarabilirsin, dedim sessizce ona. *Güçlü ol. Seni buradan çıkaracağız.*

bu.

Diego, "Talia hayattaysa bu hepimiz için daha kolay olacak," dedi, ceketinin içinden bir silah çıkardı. "Onu seviyorum ve ona zarar vermek istemiyorum. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Gerekirse onun güzel yüzüne bir kurşun sıkarım, bu yüzden sana açıkça söylemediğim hiçbir şeyi yapma."

Öfke, geçmiş günlerdeki mide yanması gibi göğsümü yaktı. *Geçmiş günler*

-Natalia yaşam tarzımı değiştirmeye karar verdiğinden beri. Sağlıklı olmamı istiyordu. Bu benim lanet karımdı.

Kimsenin bana nasıl yaşayacağımı söylemesine izin vermeyeceğim. Onun dışında kimsenin. Lanet olası hayatımın aşkı.

Boğazım kapandı. Nefes alıp verdim, öfkemi uzaklaştırmaya çalıştım.

Odaklan.

Diego onu kendi bencil yöntemiyle sevmiştir. Hâlâ sevdiğini söylediğinde inanmışım. Ama onun için bundan daha fazlasıydı. O benim zayıflığımdı ve Diego bunu hep biliyordu.

Yaptığımız onca tatbikattan, mükemmelleştirdiği hareketlerden ve aylar önce bir adamın onu benden almaya çok yaklaşmış olması nedeniyle onu ve kendimi cezalandırmak için harcadığım sayısız saatten sonra Natalia'nın kendini bundan kurtarabileceğine güvenmek zorundaydım.

Masanın üzerindeki bir rulo koli bandı bana umut verdi; eğer adamın ellerini bağlamak için kullandığı şey buysa, kendini kurtarabilirdi.

Diego'nun *aptalca* ona sırtını dönmesini de kaçırmadım.

Ona güveniyordu, bu iyiydi. Ama daha da iyisi, kızın karşılık *verebileceği* ihtimalini hiç düşünmemiştir. Onu hiçbir zaman değerli biri olarak görmemiştir. Kırılabilir. Uyumlu.

Ama o bunların hiçbirisi değildi ve eğer öyleyse bile, bu içinde bulunduğu ortamın bir ürünüydü.

Onunla başa çıkabilirdi.

Yapmak *zorundaydı*.

Sadece ellerini serbest bırakması gerekiyordu ve *ben* de adamın gözlerini benden ve ondan uzak tutmalıydım.

İsteksizce bakışlarımı ondan ayırdım ve beni gülümseyerek izleyen Diego'ya çevirdim. Bunun beni öldürdüğünü biliyordu. "Ne istiyorsun?" Diego'ya sordum.

"Çok uzun zaman önce ben de sana aynı şeyi sormuştum." Diego bir elini cebine soktu ve diğer elini inceledi, başparmağını yüzük parmağının iç tarafındaki bir dövmede gezdirdi. "Sen ve ben ofisinde karşı karşıya dururken, geriye tek bir seçenek kalana kadar seçeneklerimi elimden aldın - Maldonados'a teslim olmak ve ölümle yüzleşmek."

Hikâye zamanı için biraz yaşlı değil miyiz Diego? Dilimi ısırđım. Yavaş yavaş derisinin altına doğru ilerlerken Diego'nun egosunu zedeleyecek binlerce yanıt düşünebilirdim. Onu daha önce de kızdırmıştım,

La Madrina'daki o gün gibi. Ama Natalia onu kışkırtmanın bedelini ödeyebilirdi. Sırtmak ve katlanmak zorundaydım.

"Beni yakaladığını sandın," diye devam etti Diego. "Ölümümün bile bunu sona erdirmeyeceğini bilmen gerekirdi. Hâlâ nasıl hayatta olduğumu merak etmiyor musun?"

"Hayır," dedim. "Ne bu ne de kendini haklı çıkarmak için uydurduğun diğer yalanlar umurumda bile değil." Natalia onun arkasında sessizce sarsıldı. Ellerini serbest bırakmaya çalışıyordu. Diego dönmeye başladığında, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

Bianca'nın ölümüne karıştığı için ona söylemek istediğim pek çok şey vardı ama hiçbirini dikkatini çekmekten daha önemli değildi. Natalia'dan uzak tutmak. Onu güvende tutmak. Ve onu *bulmak*.

Gabriel, Max ve Alejo yan odadan her şeyi izliyor, ekranda coğrafi konumu gösterebilecek ipuçlarını arıyorlardı. Diego izlenebilir bir arama yapacak kadar aptal değildi ama elimizdeki tek şey bu bağlantıydı.

Diego kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ailesine ihanet etmeye ya da içinde büyüdüğü dünyaya sırtını dönmeye bu kadar istekli bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Artık herkes seni bir hain olarak tanıyor. Ailemizin ölümünden çok sonra bile adımıza leke sürmeye devam ediyorsun."

Güzel. Bundan daha büyük bir iltifat düşünemezdim.

"Cristiano için kan, aileyi oluşturmaz," dedi Costa, yanımda öfkelenerek. "Bana olan sadakati zamana ve koşullara meydan okudu. O *benim ailem*."

Hem minnettarlığımı göstermek hem de tepkisini kontrol etmesi için onu uyarmak amacıyla elimi Costa'nın dirseğine koydum. Birkaç saniyede bir Natalia'ya bakmamak işkence gibiydi ama ben bakarsam Diego da bakabilirdi.

"Costa," dedi Diego, dikkatini benden uzaklaştırarak, "bensiz parçalanırdınız. Kartelin *benim sayemde* bu hale geldi. Bianca'nın ölümünden sonra teselli bulamıyordun ama ben seni ayakta tuttum. Ondan sonra, sadece benim getirdiğim teknoloji ve yeni fikirler sayesinde talebe ve yeni düzene ayak uydurabildiniz." Diego gözlerini kırpmadan Costa'ya baktı. "Amerika'ya giden gelişmiş tünel sistemimizin geliştirilmesine bizzat nezaret ettim," dedi basitçe. "İhtiyacımız olan bağlantıların çoğunu sınırda kurdum. Biliyorum

işinizi herkesten daha iyi biliyorsunuz." Ellerini ceplerine soktu ve başını salladı. "Ve yirmi yıllık sadakatten sonra bir an bile düşünmeden beni çocukluğumun büyük bölümünü geçirdiğim evden kovdun."

"Sadakat mi?" Costa gürledi. "*Sen benim karımı öldürdün.*" Costa kameraya doğru hızla ilerledi ve iki eliyle kamerayı kavradı. "İhanetin bize her şeye mal oldu ve *me las vas a pagar-bunun* için taşaklarını koparacağım," dedi, tükürüğü objektifi kaplayarak. "Kızımı da almana izin vermeyeceğim."

Diego dilini üst dişlerinin arasında gezdirdi. Sonunda istediği tepkiyi almıştı.

Diego soğukkanlılıkla, "Annemi ve babamı öldürmenin bedelinin sadece yarısını ödedin, *Don Costa*," diye karşılık verdi. "Göze göz, bana hâlâ bir hayat borçlusun demektir."

"O zaman benimkini al," dedi Costa.

"Çok kolay. Yine de pazarlık yapmaya hazırım. Dediklerimi yaptığın sürece Natalia'yı öldürmeyeceğim." Bana baktı. "Bu yeni girişimde onu yanımda görmek isterim."

Ölü ve çürüyen bedenimin üzerinde. Ellerim sıkmaktan zonkluyordu ama kendimi yumruklarımı bırakmaya zorlayamıyordum. Öfkemin mantığımı bastırmasına izin veremezdim. İntikam, Diego'yu Natalia'nın bir zamanlar olduğu gibi zayıf bir kız olmadığı gerçeğine kör etmişti. Benim de dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

Tüm dikkatimi ona vermem gerekiyordu.

Onu güvende tutmalıydım. Onu buradan çıkarmak.

Maksim odaya girerken omzumun üzerinden baktım. Haç çıkarırken ve Rusça bir şeyler söylerken bitkin yüzü bembeyaz kesilmişti. "Cesedini gördüm," dedi Diego'ya.

"Görmeni istediğim şeyi gördün." Diego boğazını temizledi. "Çık dışarı."

Max ve ben kısa bir süre göz göze geldik. Bir şey biliyor muydu? Henüz değil gibi görünüyordu. Dışarı çıktı.

"Evimdeki tüneli nasıl öğrendin?" Costa, Max gittikten sonra sordu, sesi artık düzdü. "Bianca, Natalia ve benden başka kimse bilmiyordu."

Diego kısa bir süre yere ve tekrar yukarı baktı. "Bolca sabırla. İzledim. Bekledim. Güvenlik kodlarını öğrendim, yeraltı sırlarınızı öğrendim. Şehir dışında olacağını bildiğimden kapıyı *sicario* için açık bıraktım."

"Peki ya kasa?" diye sordum.

Diego sırtıttı. "İçindeki değerli eşyaların ve nakit paranın toplamı bir milyon doların üzerindeydi. İçindekiler karşılığında tetikçi bana bir silah, banka hesabı transfer bilgileri ve Vicente Valverde'yi Bianca'nın cinayetiyle ilişkilendiren video görüntüleri verdi."

"Onları kasabadan kovmak için kullandığın," dedim. "Natalia'nın da geçit töreninde olması gerekiyordu, peki ya ben?"

"Sen Bianca'yı buldun, ben de seni buldum, elimde silahla," dedi. "Bu planın bir parçası değildi ama iyi sonuçlandı. Yapabilseydim seni öldürürdüm. Her iki durumda da kahraman ben olurdum. Yatak odasına girdiğimde ben de sizin kadar şok olmuştum. Ne olması gerektiğini biliyordum ama onu orada görmek yine de zordu."

Natalia sustu. Dudakları kıpırdadı. Konuşmak istiyordu. Karşı çıkmak için.

Tehlikede olan kendisiyken beni korumak için.

Sakin ol. Bunu ona bakmadan söylemeliydim.

Tüm bunları duymak onun için kolay olamazdı ama ağzını kapalı tutması ve kaçmaya odaklanması gerekiyordu.

"Sadede gel *Rafa*," dedi Costa hırslayarak. "Neden buradayız?"

Diego'nun çenesi titredi. Kendisine *fare* denmesinden hoşlanmıyordu, özellikle de ailesini öldüren adam tarafından. Costa onu dürtmeyi bırakmalıydı. Diego öfkesini Natalia'dan çıkarırsa, kamera merceğinden tırmanmak anlamına gelse bile o odaya girmenin bir yolunu bulurdum. Ama kısılmış ifadesi çabucak nötr hale döndü.

"Artık benim için çalışıyorsun. İtaat edersen Natalia güvende olacak. Şu anda bana kızgın, bunun için seni suçluyorum kardeşim." Diego omuzlarını yuvarladı. "Ama büyüünün etkisi geçtikten sonra eski halimize döneceğiz. Eğer sen de onu önemsiyorsan, bunu kabul edeceksin çünkü burada mutlu olacak. Benim tarafımdan seviyecek." Alt dudağını ısırdı ve ekledi, "Her gece, bizden çaldığın onca zamanı telafi etmek için."

Hayır.

Birlikte oldukları görüntüsüyle savaşıırken kalbim çarpıyordu.

Tepki verme.

Bu benimle ilgili değildi.

Üst dudağımdaki boncuk boncuk terleri sildim. Ona odaklanmalıydım. Ondan göremeyeceğim kadar uzaktaydım. Eğer o da terlediyse. Ya da onun yerine titredi. Öfkesi onu ısıttı mı, yoksa buz gibi nefret mi onu ele geçirdi. Bana ihtiyacı vardı. Benim sıcaklığıma.

Nefes alışım daha da düzensizleşti. *Diego'nun ellerini onun üzerinde düşünme.*

Güçlü hissediyor muydu? Yoksa karşısındaki kişiyi tanıdığı çocuktan ayırmak için mücadele mi ediyordu?

"Sen ona dokunmadan önce biz ona ulaşacağız," dedi Costa. "Sana söz veriyorum."

Diego'ya, bana ya da Natalia'ya söz verip vermediğinden emin değildim ama sadece bize zarar verebilecek tehditler savuruyordu. Ona doğru baktım. Kordonlu boynu ve pancar kırmızısı yüzü her şeyi anlatıyordu. O da benimle aynı görüntülerle savaşmaya çalışıyordu.

Sakin olmasını hatırlatmak için nefesimin altında ona "*Tranquilo*," dedim ama o gözlerini lazer gibi ekrana odaklamaya devam etti.

"Natalia'yı kaybetmeye değer mi?" Diego burun delikleri alevlenerek sordu. "Çünkü yerimizi bulmaya çalıştığına dair bir fısıltı bile duyarsam, onun canını alırım ve sonra sen ve ben topyekûn savaşa gireriz. Ordularınız birlikte güçlü ama Belmonte-Ruiz'in ordusu şu anda eskisinin üç katı büyüklüğünde ve yanlış taraf için çalıştığına dair söylentiler yayıldıkça her geçen gün daha da büyüyor."

Artık bundan şüphe etmiyordum. Belmonte-Ruiz'in ateşkesine körü körüne güvenmemiştim ama aradan zaman geçtikçe daha az endişelenmeye başlamıştım. Başka girişimlere geçerek anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmişlerdi. Muhbirimiz öldürülmüştü; yerine başkasını koymamıştık. Ve aptalca. Hepimizin barış içinde yaşayabileceğine inanmak istemiştim. Çünkü Natalia ve ben bir aile kurmaya hazırdık ama savaş sırasında bunu yapamazdık.

Hâlâ bir tanesinin içinde olduğumuzu fark etmemiştim. Daha dikkatli olmalıydım.

"Yani Cristiano'nun küresel ağını ve benim nakliye altyapımı istiyorsun, öyle mi?" Costa şöyle dedi. "Daha büyük, daha fazla dağıtım yapmak için"

uluslararası ölçekte. Bu doğru mu?"

"Herkes bundan faydalananacak, hatta ikiniz de - ki bu dünyanın kurallarına göre aileme karşı işlediğiniz günahlar yüzünden sizi öldürmem gerektiği düşünülürse bu benim açımdan cömertçe bir davranış." Diego arkasını döndüğü sürece Natalia kıvranmaya devam etti. Dışarı çıkacaktı. Kendini kurtaracaktı. Ve sonra sahip olduğu her şeyle savaşıacaktı. "Yeni bir ilaç geliştiriyoruz ve piyasaya çıkmak istiyoruz. Kuzey Amerika'yı çoğunlukla halledebiliriz ama Avrupa, Asya ve Orta Doğu'yu ele geçirmek için ikinize de ihtiyacımız var. Geliriniz dört katına çıkacak."

Costa homurdanırken Diego'nun yüzünü dikkatle izledim. "O zaman neden bize şantaj yapıyorsun?" diye sordu. "Bir teklifte bulunun, ortağım ve ben bunu tartışalım. Kızımı kaçırdığınız sürece sizinle iş yapmayacağım."

"Çünkü Cristiano'nun cevabı hayır olacaktır." Diego geriye doğru yürüdü. "Motivasyona ihtiyacı var."

Natalia'nın sandalyesinin etrafında dönüp ellerini onun omuzlarına koyduğunda göğsüm kilitlendi. Ona dokundu. Ona masaj yaptı. Vücudum yaklaşan bir patlamayla sarsıldı. Sonunda Natalia'ya birkaç saniyeden fazla bakmama izin verdim. Gözlerindeki güçten faydalanmaya çalıştım. Tam tersi olması gerekirken o *beni* yatıştırmaya çalışıyordu.

Seni seviyorum, dedim bakışlarımla. *Senin için geliyorum. Ne olursa olsun*

Ne?

Burnumdan nefes aldım. Dengeli bir kafaya ve gözlerini üzerimde tutmaya ihtiyacım vardı. Kızın arkasında duruyordu. Bağlarının koptuğunu ya da gevşediğini görürse, bu işleri daha da kötüleştirebilirdi.

Diego, "Narkotik dağıtımı Belmonte-Ruiz'in onlara mal ettiği her şeye karşılık talep ettiği şey," diye açıkladı. "Ama bir de benim istediğim var."

Diego en başından beri ne istiyordu?

İntikam. Miras. Güç.

Ve ne pahasına olursa olsun.

Kollarımı kavuşturdum. "Hiçbir şey ailemizi hayata döndüremez Diego."

"Yanıliyorsunuz. Belmonte-Ruiz ülkedeki en başarılı insan kaçakçılığı sendikasıdır. Onların onayıyla, sizin yardımınızla,

ve benim rehberliğim sayesinde de la Rosa karteli bu işi uluslararası bir boyuta taşıyacak, tıpkı babamızın istediği gibi."

Max, Natalia ve benim birkaç ay önce tahmin ettiğimiz gibiydi. Benden Tanrı'yı oynamamı istemişti. Masum insanları köleleştirmemi, işkence etmemi ve kırmamı. Yaşadığım kurallardan vazgeçmemi. Benden ona veremeyeceğim *tek* şeyi istedi. Bu yüzden Natalia'ya sahipti. "Bunu yapmayacağım."

Diego, Natalia'nın omuzlarını sıktı. "O zaman Natalia bedelini ödeyecek," dedi Diego, "ve eğer bunun ölüm anlamına geldiğini düşünüyorsan, bu çok kolay."

Sustum. "Onu satmayacak kadar çok önemsiyorsun."

"İşte bu yüzden, senin aksine, onu güvende tutmaya çalışıyorum," dedi. "Ama belki de babamız Angelina'yı satarken haklıydı."

Onun adını duyunca göğsüm sıkışmıştı. Diego bu olayın bir parçası olmak için çok küçüktü ve Costa'nın çiftliğinde genç yetişkinler olarak geçirdiğimiz süre boyunca ona anlattıklarımın başka bir şey bilmiyordu. Ona karşı savunmasızdım. Hâlâ Angelina'yı nasıl düşündüğümü ve onu bulma imkânına sahip olmayı dilediğimi anlatmıştım.

Diego sakince, "Bazen acımasız olmayı öğrenmek istiyorsan, işe kendi kalbini sökerek başlamalısın," dedi. "Bunu Natalia'dan vazgeçerek yapmak istemezdim ama yapacağım. Anlıyorsunuzdur." Diego hem Costa'ya hem de bana hitap etti. "Bana duygusal bağların tehlikelerini erkenden öğrettiniz."

Benim dersim Angelina'ydı. Diego'nunki ise sadece bir babanın değil, bir annenin de ölümüne tanık olmaktı.

Bu ikimizi de çok farklı şekillerde değiştirmişti.

"Bianca şüpheleniyordu," dedi Costa. "Senin ne olduğunu hissediyordu. Olduğunu."

"Ne olursa olsun." Diego başını salladı. "Benim acı çektiğimi görmek için her şeyi yaptın ve hiç kuşkun olmasın, bunu senin için de istiyorum." Diego, Natalia'nın omzu açık elbisesinin lastiğini aşağı doğru kaydırarak çıplak pazularını okşarken midemde bir kaya sertleşti. "Sen olsan da olmasan da işimizi büyüteceğiz ama senin yardımınla bunu katlanarak daha hızlı yapabiliriz." Durakladı. "Aldığın, sattığın ve takas ettiğin hayatlarla asla yüz yüze gelmek zorunda kalmayacaksın; onlar her zaman isimsiz, yüzsüz yabancılar olacak. Ama Natalia?" Natalia'ya şöyle bir baktı.

başının tepesine, sonra tekrar yukarı. "Yarına kadar Akdeniz'de bir yatta, kimsenin, senin bile ona dokunamayacağın **k a d a r** güçlü bir şeyhin merhametine kalmış olabilir. Hangi cehennemde yaşamak istediğine sen karar ver."

Kanım kaynadı. Bu, asla kesişmemesi gereken iki yolu izlediğimde aldığım şanstı - tehlikeli insanların sistemlerini bozarak onları tehlikeye atmak ... ve aşık olmak. Yarattığımız etkiyi ya da Natalia'ya olan aşkıma hiçbir şeye değişmezdim ama beni nasıl manipüle edeceğini bildiği için Diego'yu *sikeyim*.

Öfkem çok sıkı sarılmıştı. Yumruklarımı altımdaki masaya vurdum ve her şeyi uçurdum. "Fırsatım varken seni öldürmeliydim."

"Bu konuda kimsenin aynı fikirde olacağını sanmıyorum." Diego bana gülümseyerek Natalia'nın kolunu okşadı. "Peki, anlaştık mı ortak?"

Natalia başını salladı, "Hayır" derken çenesi sallanıyordu.

Diego, Natalia'ya karşı tehdidini yerine getirecek kadar kaçıktı. Başka seçeneğim yoktu. Natalia benden ne yapmamı ya da yapmamamı isterse istesin, elimden gelse onu tehlikeye atmazdım.

Diego elini Natalia'nın göğsünde düzleştirdi ve yakasına, göğsünün üzerine gelene kadar aşağı kaydırıldı.

Hayır. Orospu çocuğu. Hayır.

Beyaz bir zarf çıkardı.

"Eğer itaat etmek için başka bir nedene ihtiyacın varsa, bu olsun." Zarfı yırtarak açtı ve içinden siyah-beyaz bir fotoğraf çıkardı.

Gözlerimi kıstım. *Ne ... ?*

Önümdeki görüntü şekillenirken boğazım kurudu.

Bu olamazdı.

"Nedir bu?" Costa gözlerini kısarak sordu.

Ağzım hareket etti ama kulaklarım o kadar gürültülü çınladı ki söylediyimi duyamadım. "Sonogram."

"Ne?" Costa kükredi, ve lanetli Diego ile, *"Vete a la chingada."*

Ben tek kelime bile edemezken.

Son birkaç aydır özlemini çektiğim haberler bir anda uçup gitmişti. Sevinmem gerekirdi. Bunun yerine Meryem Ana'ya bunun doğru olmaması için dua ettim. Hiç bilmediğim bir korku omuzlarıma yüklenirken dizlerimin bağı çözüldü. Bu olamazdı. Buna inanmama izin verirsem ya öfkelenecek ya da parçalanacaktım ve her iki tepki de Natalia'ya yardımcı olmayacaktı.

Bunlar yalandı.

Diego bu görüntüyü beni sinirlendirmek için yerleştirmişti. Şartlarını kabul etmemi sağlamak için. Bu doğru değildi. Bebek falan yoktu.

Masaya tutundum ve Diego'dan ona, burada önemli olan tek kişiye baktım. Onun ıstırap dolu gözleriyle karşılaştım. Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi başını eğdi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Görüşüm bulanıklaştı. Ayaklarımın altındaki zemin yuvarlandı. Bu doğrudu.

Bu, geçen hafta antrenmanımızı durdurmak için bileğindeki sakatlığı neden uydurduğunu açıklıyordu. Diego onu geçit töreninden aldığı anda neden karşılık vermediğini. Ve hamilelik şu anda neden daha önce hiç olmadığı kadar hıçkıra hıçkıra ağladığını da açıklıyordu. Onu kollarıma almaktan başka bir şey istemiyordum ama bunun yerine burada durup kabullenmek zorundaydım.

Bu, onu hazırlamayı hiç düşünmediğim bir zihniyetti. O da benim gibi durumu için endişeleniyordu.

Natalia'yı donatmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı sanıyordum ama bu hiçbirimizin daha önce karşılaşmadığı bir durumdu. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Orada yıkılmamak için arkamı dönmek istedim ama Natalia'nın onu bir an bile yalnız bıraktığımı düşünmesine izin veremezdim.

Bu işte beraberdik.

Sanki bir boks maçına hazırlanıyormuş gibi omuzlarımı gerdim. "Siktir git," dedim.

Diego istediğim gibi cevap verdi, Natalia'nın sandalyesinin arkasından çıkıp bize doğru baktı. "O zaman bu bir evet mi?"

Natalia başını kaldırdı. "Yapma Cristiano," dedi gözyaşlarını tutamayarak. "O insanların sana ihtiyacı var. Uğruna çalıştığın her şey bu. Bu anlaşılmayı yapma."

Yardım ettiğim ve hâlâ yardım edebileceğim insanlara ihanet etme düşüncesi içimi ürpertti. Sonsuza kadar sürmezdi, *süremezdi*. Ben

bir çıkış yolu bulmak. Ama her hayat önemliydi. Buna inanmasaydım, seks ve zorla çalıştırma ticaretinde bir çentik açmaya çalışmak gibi nankör ve imkânsız bir görevi asla üstlenmezdim.

Bunu yapsaydım, kurtarıcıdan düşmana dönüşürdüm.

Birini kurtarmak için sayısız hayatı mahvedemezdim, değil mi? *İki tanesini* kurtarmak için.

Doğmamış çocuğumun ve karımın kaderi, yirmi yılını benim acı çekmemi bekleyerek geçirmiş bir adamın ellerindeydi.

Natalia'nın gözleri bunu yapmamam için bana yalvardı. Ama hayatımın aşkından asla vazgeçemeyeceğimi bilmiyor muydu? Bebeğimizden? Onu güvende tutmak için *ne* gerekiyorsa yapacağımı. Tüm kurallarımı çiğnemek ve kendimin en kötü versiyonu olmak anlamına gelse bile.

Babam.

Bir kez başımı salladım. "Anlaştık."

"Bir anlaşman var."

Cristiano'nun sözleri odada asılı kaldı.

Bu anlaşmayı kabul etmesinin ona neye mal olduğunu bilmek kalbimi kırdı. On yıldan fazla süren çalışmasını sorgulayacaktı. Her gün, gerçek bir canavara yardım ederken içinde biraz ölecekti - çünkü ben onun pençesindeydim.

Ama ben değildim.

Diego, Cristiano'ya taleplerini sıralarken ben de bağlarımdan kurtulmaya odaklanmıştım ve bunu başarmıştım.

Ellerimi serbest bırakmıştım.

Şimdi kendimi, kocamı ve bebeğimi kurtarmam gerekiyordu.

Boğazım tamamen kurudu. Şimdi cesaretimi kaybedemezdim. Strateji geliştirecek zaman yoktu ama yine de yanlış bir hamle bana her şeye mal olabilirdi. O bir şey fark etmeden harekete geçmeliydim.

Silahını ceketinin içine yerleştirmişti. Ayağa kalktığımda, ona ulaşmak için bir saniyesinin bile olmadığından emin olmalıydim.

Gözlerim odanın içinde gezindi ve tuğlalara takıldı. Bana ciddi hasar verebilecek en yakın şey onlardı. Diego anlaşmalarının lojistiğiyle uğraşırken bu olmalı ve şimdi olmalıydı.

"Bir hafta mı?" Cristiano sordu. "Bu imkânsız."

"Bir yolunu bulacaksın," dedi Diego.

Topuklu ayakkabılarımı sessizce çıkarırken kalbim küt küt atıyordu.

"Ben insan tacirleriyle iş yapmam, bana-" Ayağa kalktığımda Cristiano'nun sesi kesildi ama gözleri Diego'dan ayrılmadı. "Bağlantılarımın bana yeni bir ağ kurması için zamana ihtiyacım var."

"Bu çok uzun sürer," dedi Diego.

Çıplak ayakla, parmak uçlarımla odanın köşesine doğru yürüdüm.

Diego başını hafifçe çevirdi ve Cristiano boğazını temizledi. "Özensiz mi yapılmasını istersin, yoksa doğru mu yapılmasını istersin?"

Diego soruyu düşünürken gözleri ekrana döndü. Gerçekten de bunu yapmak istiyordu.

ne pahasına olursa olsun yeni kartel.

Diego'nun gerçek amacı bu muydu yoksa sadece pastanın üzerindeki krema mıydı?

-Artık dünyada Cristiano de la Rosa üzerinde gücü olan *tek* kişi olduğuna inanıyordu.

Ama bu unvanın bana ait olduğunu bilmiyor muydu?

Canavarı sadece ben evcilleştirebilirdim. Bugün, yarın ve sonsuza dek.

Cristiano *benimdi*.

Daha fazla bekleyemezdim.

Yığının tepesinden bir tuğla almak için iki elimi kullandım. Ağırlığını test ettim. Ağırdı. Sağlamdı. Gözlerimi Diego'nun kafasının arkasına kaldırdım. En azından yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktım. Çocukluk arkadaşım. İlk aşkım. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, açtım ve ileri doğru koştum.

Tereddüt etme. Sakın-

Diego döndü. Tuğlayı yüzüne indirdim. *şaplak*. Kan sııradı. Gırtlaktan gelen çığlığı küçük alanı doldururken vücudu bir tarafa uçtu.

Donduka karnım şişti.

Beni sevdiğini söyle, Talia.

Hâlâ benim kızım olduğunu söyle.

"Daha bitmedi!" Cristiano'nun bağırışı beni sarstı.

Diego hâlâ ayaktaydı ve bir dişini tkrrken iki büklüm olmuştu. Bana doğru koştu. Geriye doğru tkezedim, lambanın kablosuna takıldım ve ayağımı kaybettim. Ama yere düşmedim.

Diego tekrar üzerime geldi ama bir tarafa doğru eğilmiş, gözlerini odaklamaya çalışıyordu. Metal katlanır sandalyeyi aldım, başımın üzerine kaldırdım ve indirebildiğim kadar sert bir şekilde indirdim. Ben darbemi indiremeden onu yakaladı, sonra da beni duvara fırlatmak için kaldıraç olarak kullandı.

"Talia-" ksrd, gözlerine kan damlıyordu. Beni yakalamaya çalıştı ama ben eğilerek yolundan çekildim ve kendimi tekrar tuğla yığınının üzerinde buldum.

Bir tane daha kaptım ve etrafımda döndüm. Bu sefer kafatasına nişan aldım. Tuğla kafasına çarptı. Sendeleyerek geri çekildi, gözleri bana yalvarıyordu, sonra dizlerinin üzerine düştü. Sırtına tekme attım, üstüne atladım ve levhayı tekrar kaldırdım.

Pamuk ipliğine bağılıydı. Bir kez daha yapmak zorundaydım.

Yüzüne bakma.

İnledi. Gözlerim yerinden fırladı. Kan içindeydi, başı yana düşmüştü, gözleri yarı açıktı. Onu bu kadar güzel yapan, eskiden saygıyla dokunduğum yüksek elmacık kemiklerinden birini ezmiştım.

"Ben gittiğimde, sen benim yanımda olacaksın, tamam mı?" dedi.

"Ölüm ya da kalım seninleyim."

"Yaşam ya da ölüm."

Artık uğruna yaşayacak çok şeyim ve savaşıacak çok şeyim vardı. Ya ben ya o.

Levhayı iki elimle başımın üzerine kaldırdım ve yere çarptım. Kafatası çöktü. Gözleri açıktı ama uzaktı. Göz çukurlarından biri çökmüştü. Göğsüm sıkışmıştı. Nefesim kesildi. Titredim ve ellerim silahın etrafında gevşedi.

Panik yapacak zaman yoktu. Bitmemişti, dövüş asla bitmeyecekti. bitti.

Hemen harekete geçtim ve katlanır bıçağını alana kadar bacıklarını aradım. Dişlerimin arasına sokarak ceketinin cebindeki silahı buldum.

İki silahı da tutarak ayağa kalktım. Kulaklarım çınlayarak arkamı döndüm. Cristiano'nun güzel, kül rengi yüzü ekranı dolduruyordu.

Eve.

Ona doğru tökezledim. "Cristiano." Boğuk sesim çok uzaklardan geliyordu.

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum," dedi, çenesi gergindi, gözleri odanın içinde gezinirken kurnazdı, sonra tekrar bana odaklandı. "İyi iş çıkardın. Ama henüz işin bitmedi."

Silahları midemdeki bulantıya tuttum. "Bebek. Bu doğru."

Yutkundı. Babası onu gençken asla duygusal bağlar kurmaması konusunda uyarmıştı -Angelina'yla olan bağını kopararak. Bu aşkın bedeliydi. Pişman olmasına izin veremezdim.

Kalbim hızla çarpıyordu ama yavaşlamasını diledim ve kendimi toparladım. "Dışarıda silahlı en az sekiz adam var," dedim.

Başını omzunun üzerinden çevirip Gabriel'i çağırmadan önce gözleri hızla yüzümü taradı. "Senin için geliyorum," diye söz verdi Cristiano. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Bir çeşit büyük depo."

"O odadan çık. Ben gelene kadar saklanacak bir yer bul."

"Onlardan çok fazla var."

"Dinle, *aşkı*." Cristiano'nun sesindeki sakinlik sinirlerimi biraz yatıştırdı. "Arkanı dön ve Diego'nun boğazını kes ki öldüğünü *bilesin*. Kesinlikle mecbur kalmadıkça silahı kullanma. Cesedinde başka bir telefon olup olmadığını kontrol et, sonra saklan ve beni ondan ara ki izini bulmaya çalışalım. Eğer biriyle karşılaşırsan dövüş Natalia."

Savaşacaktım. Zaten dövüşmüştüm. Ama ben, bir bıçak, bir tabanca ve hepsine ve tüfeklerine karşı koruyacak bir bebekle mi?

Cristiano gözlerimdeki tereddütü okudu. "Aklını başına topla Natalia," dedi sertçe. "*Sen* Beyaz Hükümdar'sın. Bunu anlamıyor musun? Silah sensin, hayatta kalan sensin, katil sensin. Bunu yapabilirsin."

Başka seçeneğim yoktu. Nefesimi içime çektim ve sertçe başımı salladım. "İçeri girdiğimizde hiçbir şey göremedim ama buradaki hava basıncı düşük. İnce," diye aceleyle söyledim. Deponun sessizliğinden rahatsız olarak omzumun üzerinden baktım. "Ormana benziyor. Zemin yumuşak, bir sürü büyük ağaç var-"

"Ne tür ağaçlar?" Gabe, Cristiano'nun arkasından kadrja girerek sordu.

"Bilmiyorum. Çam mı? Kuru bir ağaç, ama sanki dışarıda yağmur yağıyor gibiydi. Ama kesinlikle yağmıyordu."

Cristiano tekrar Gabriel'e baktı. Yavaşça başını salladı, gözleri bendeydi ama düşünceleri başka bir yerdeydi. "Kral kelebeklerinin göçü," dedi sonunda. "Öyle olmalı. Kolonileri belirli kış habitatlarında bir araya gelir. Oyamel köknarı sadece yüksek rakımlarda yetişir.

-Daha spesifik bir konum elde etmek için metre aralığına bakabilirim. O kadar çok kelebek var ki, kanat sesleri yağmur sağanağı gibi geliyor."

"Tanrı'nın elçileri," diye fısıldadım. Onlar buradaydı.

"*Evet*. Korunuyorsunuz," dedi Cristiano ve Gabriel'e döndü. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Bu ormanlar küçük ve rezerv olarak belirlenmiş olabilir ama Belmonte-Ruiz'in tünel sistemi bu bölgenin tam altından geçiyor.

Acapulco limanında bir giriş var." Kendi kendine konuşur gibi burnunun köprüsünü sıktı. "Orada operasyonel bir tesis inşa etmeyi başarmış olmaları mantıklı olurdu."

"Nerede?" Ben sordum.

"Sierra Madre del Sur sıradağlarının örtüsü altında." Gabriel gözlerime baktı ve başını salladı. "Nerede olduğunu biliyorum."

Bir an Cristiano'nun güzel ama çekik yüzü bana baktı, sonra yalnız kaldım. Cristiano yola çıkmıştı. Televizyon ekranları karardı, depo ofisi sağır edici bir sessizliğe büründü. Diego'nun kanı titreyen ellerimi kapladı. O kaybetmişti ama ben ne kazanmıştım? Onun ölmesini istemekle bu eylemi gerçekleştirmek aynı şey değildi. Öldürdüğüm sadece ikinci kişiydi ve bir zamanlar onu herkesten çok sevmiştim.

Haç işareti yaptım, bir yanım Diego'nun öbür dünyada huzur bulmasını umarken bir yanım da onu cehenneme lanetledi.

O ölmüştü ve bundan emin olmak için boğazını kesecektim. Sonra da bir bölük silahlı adamı indirecektim.

Masaya gittim, bilgisayarın faresini aldım ve CCTV programına tıkladım. Küçültülmüş bir pencere açıldı ve farklı kameralardan alınan görüntülerin ızgara görüntüsü belirdi. Bu kez tepedeki monitörlere yayın yapmıyordu. Gözlerimi kısıtım ve korumaları hızla yeniden saydım. Depodaki iki kişi en büyük tehditti, ama şimdi sadece bir tanesini metal bir raf ünitesine yaslanmış, telefonunda gezinirken gördüm. Öne doğru eğildim ve her ekrana baktım. Diğeri neredeydi? Ve ofise göre neredeydi-

Alnım bilgisayar ekranına çarparak görüşümü bulanıklaştırdı. Sağımın arkasına inen bir yumruk beni yere çekti.

Ters döndüm. Diego'nun bacakları öylesine titriyordu ki dizlerinin üzerine çöktü, kafatası parçalanmış ve kanlar içindeydi; sonra yanıma yere düştü.

Başım çarpıyor, öğürürken gözlerim kayıyordu. *Bilincini kaybetme. Burada kal.*

Bir şey kolumu sıkıştırdı. Başımı kaldırmak için mücadele ettim. Bir şırınga. Omzumda. Diego yüzünü buruşturdu, başparmağı pistonu aşağı doğru itti. İçime boşaltıyordu.

Ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissederek uzandım. Şırıngayla boğuştuk ama bilincini kaybettiğini görebiliyordum. Tüm gücümle çekip çıkardım. "Bu da ne?"

Gözleri tavana kaydı. "*Escalera al Cielo*."

O kadar acı verici bir şekilde hırıldadı ki, bunu kendi göğsümde ve boğazımda hissettim. Terden kayganlaşan saç çizgisi kasılmaya başladı.

Bakışları uzaklaştı - annemin son anlarında olduğu gibi.

Dudaklarım o kadar güçlü bir şekilde karıncalandı ki nefesimi içime çekmek zorunda kaldım. Garip ama nahoş olmayan bir karıncalanma hissi çenemden aşağıya doğru ilerledi. Kollarım. Parmaklar.

Beni uyuşturuyordu.

"Ne ... ne oluyor?" Ona dönüp bakarken hareketlerim uyuşuklaştı.

Diego'nun solgun ve nemli yüzüne baktım. Göğsü çökmüştü.

Gözlerinden hayat süzülürken, "Benimle geliyorsun" dedi. Ve sonra gitti.

Cennete giden merdiven. Hatıralar parçalar halinde geri geldi. Diego Led Zeppelin mırıldanıyordu. Coca Light'ta Nogalesli kimyager Juan Pablo Perez'in yeni bir ilaç geliştirdiğinden bahsetmesi. Kirpi balığı toksinleri ... sakinleştirici ... kalp atış hızını yavaşlatan ...

Biraz çabayla şırıngayı aldım ve bulanıklaşan görüşümü odaklamaya çalıştım. Neredeyse boş mu?

Cennete gidiş-dönüş bileti. En zor bulunan ve en coşkulu yüksekliğe.

Ama ile yanlış dozaj, merdiven ev kayboldu.

Cennet son varış noktası oldu.

Eğer bana aşırı doz verseydi, burada bu katta ölürdüm.

Çenem sallanıyordu. "Ne yaptın sen?"

Cevap vermedi.

Dönmem gerekiyordu. Ayağa kalk. Gerekirse sürünmeliydim. Ama bedenim bana ihanet etti. Neşe ve memnuniyet midemde bir yer dalgası gibi birbirine karışıyor, her bir uzvuma yayılıyor, yüzümü gülümseme isteği uyandıracak şekilde ısıtıyordu.

Cristiano bana *saklanmamı* söylemişti. Bir uzvumu bile kaldıramıyordum. Sırt üstü masaya doğru kaymayı denedim. Kollarım ve bacaklarım erişte gibi oldu,

Gevşek ve sarkıktı, eforla yoruluyordu.

Sinirlerim titriyordu. İçimi hoş bir uğultu kapladı.

Devam etmek zorundaydım. Kaçmalıydım.

Saklanmalıydım. *Savaşmalıydım.*

Ama gökyüzü beni yukarı, yukarı, yukarı ve uzağa çekerken sadece yere batabiliyordum.

Max ormanın engebeli arazisinde olabildiğince hızlı ilerliyordu ama geçen her dakika bize bir saat gibi geliyordu ve ağır çekimde ilerliyor olabilirdik. Alacakaranlık çökmeye başladığında, kayalardan oluşan bir setten yukarı sürünerek çıktık. Kafamı çarpmamak için kendimi Humvee'nin tavanına yasladım.

Gabriel hoparlörden bizi yönlendirirken Alejandro ön koltukların arasındaki orta konsola bir harita yaymıştı. Alejo el fenerini dışlerinin arasından çıkardı ve pikabın kayalara sürtünen plakaları arasından bağırdı. "Tekrar et."

"Eğer benim"-Gabriel'in sesi bir kesilip bir geliyordu-"doğruysa, sen . . . yaklaştın." Medeniyetten uzaklaştıkça hattaki cızırtı daha da artıyordu. Çocuk bizi Belmonte-Ruiz'in tünel ağını göstermek için haritaya çizdiği kırmızı işaretli çizgi boyunca yönlendiriyordu, ama görünüşe göre bağlantıyı kaybetmek üzereydik. "Üç tık."

Üç kilometre mi? "Ne?" diye sordum. diye sordum. Cevap gelmedi.

Max doğruldu. "Bunlar çamurdaki lastik izleri mi?" Bu da olabilirdi, hiçbir şey de. "Hava kararıyor." "Bak ..." Gabriel dedi ki. "Ağaçlar-"

"Ağaçların temizlendiği bir nokta." Ormanın içinden bir arabanın geçebileceği büyüklükte çamurlu bir yolu işaret ettim.

Max hızını artırarak derme çatma yoldan aşağı doğru hızla ilerledi. Camımı indirdim ve Eduardo ile arkamızdaki araçta bulunan adamlara ileriye işaret ettim.

Çorak Topraklar'dan ayrıldığımızdan beri bininci kez dişlerimi birbirine vurdum. Natalia ona söylediğim gibi Diego'nun telefonundan aramamıştı. Bir açıklaması olduğuna inanmak zorundaydım. Bitik pil. Bozuk telefon. Servis yok. Her an onu kollarıma geri alabilirdim. Bunu atlatacaktı. Bunu içten içe biliyordum.

Yılın başlarında geri döndüğümde, Diego'nun hayatındaki en iyi şeyi görmezden gelmesini ve manipüle etmesini izlemiştim. Ve böylece, onu ondan aldım. Ve onu besledim, büyümesini ve değişmesini izledim, bir kızıdan bir kadına, tutsağımdan karıma ve şimdi de çocuğumun annesine. Diego, Natalia'yı son kez hafife almıştı ve bugün o galip gelmişti.

Bunu bitirecekti. Onu iyi eğitmiştim. Kimseye adamlarımdan daha fazla güvenmezdim ve birlikte ona nasıl hayatta kalacağını öğretmiştik. Biz oraya varana kadar dayanacaktı. Sonra da o lanet yeri ateşe verip yerle bir edecektik.

"Yakın olmalısın." Gabriel'in sesi net bir şekilde geliyordu. Alejo ve ben birbirimize baktık. Parazit gitmişti. Bir baz istasyonunun yakınındaydık. "Bu bölge çok izole bir yer," dedi Gabe, "ve bir yeraltı geçidinin girişi ya da çıkışı olabilir."

Max omzunun üzerinden baktı. "Eğer bizi bir tuzağa sürüklüyorsan, bilmelisin ki bu ilk olmayacak. Sonuncu da olmayacaksın."

Max'in şüphesini kınamadım. Son birkaç saat içinde aklımdan geçen onca saçmalık arasında, Gabe'in bize tuzak kurup kurmadığını merak etmek hafif bir düşünceydi. Yine de Gabe kendisinden istenen her şeyi yapmıştı. Hem bilgisayarın başında olmaktan hem de Solomon'la yaptığı derslerden keyif alıyordu. Ama Diego'nun intikam için sabrı hiç tükenmemişti ve hemen herkesi, hatta beni bile kabul etmek istediğinden daha uzun süre kandırmıştı.

Gabriel sistemlerimizin içinde ciddi zararlar verebilecek kadar derindi ama Natalia ona güveniyordu ve şimdi o benim tek umudumdu. Max'i bizim için belirlenen rotada ilerlemesi için başımla işaret ettim, hiçbirimizin varlığından bile emin olmadığı bir hedefe doğru ilerliyordu - inanılacaksa Gabe bile.

Alejandro arka koltuktan Max'le bana silahlarımızı uzattı ve sonra kendisi yüklendi. Maksim ağaçların arasından tuğla bir yapıya doğru hızlandı. Kapıdan metrelerce uzaklaşana kadar çığlık atarak durmadı. Silah sesi bekledim. Uyarı atışları. Yan panellere isabet edecek ya da ön camın dış camını parçalayacak kurşunlar.

Hiçbir şey olmadı.

Sessizlik.

Kapıyı açtım ve etrafı incelerken onu bir kalkan olarak kullandım.

"Belki de çamurdaki lastik izleri geliyor değil, gidiyordu," dedi Max.

hiçbir şey olmadığında söyledi.

Belki de yanlış yerdeydik.

Hay sikeyim. O depoya girmeliydim.

Alejandro kapısını açtı. "Arkanı kollayacağız," dedi. "Git."

Kurşun geçirmez yeleğimin üzerinde bir saldırı tüfeği varken, 45'liğimi çıkardım ve girişe kadar olan kısa mesafeyi koşarak geçtim.

Kilide ateş ettim. Kapıyı tekmeleyerek açtım. İçeri daldım.

Geniş, iyi aydınlatılmış alan ölüm sessizliğindeydi. Tamamen sessizdi. Sadece ben vardım. Ve kalbimin çarpıntısı.

Ya Natalia burada olmasaydı? Ya hiç gelmediyse?

Hayır. O buradaydı, ona söylediğim gibi saklanıyordu. Burada olmalıydı.

Bir taşıma bandının yanından geçerek metal raflara doğru yürüdüm, adını söylerken her koridora göz gezdirdim. Etrafta kısmi bir tur attıktan sonra yığınları incelemeye başladım. Rastgele kutuları kenara ittim. Korkumu duymaması için adını söylerken sesimdeki paniği gizledim.

"Natalia."

Hiçbir

şey.

"Natalia."

Sessizlik.

"Natalia! Lanet olsun!"

İleride bir köşede, bilgisayar ekranlarıyla aydınlatılmış, pencereli bir güvenlik odası duruyordu. Silahımı çekerek açık kapıya doğru yürüdüm. Aletlerin hafif uğultusu beni karşıladı.

Ve bir ceset.

Diego.

Hatta ile onun yüz parçalanmış içinde,
ve kan Her yerde, Kardeşimi tanıdım. Doğru yerdeydik.

Ama Natalia neredeydi?

Saklanıyor muydu?

Kaçırılmış mıydı?

Boğazım düğümlenmeye başladı ve nefes almak için çırpındım.

Depoyu aramaya devam etmek için döndüğümde gözlerim masanın arkasından çıkan bir çift çıplak ayağa takıldı.

Natalia'nın iki gün önce yüzüme doğru salladığı cila rengindeki ayak tırnakları pedikür için yalvarıyordu. Hayır diyememiştim. O ayak parmakları için her şeyi yapardım.

Bir adım öne çıktım.

Her fırsatta ağzımı gezdirdiğim ince baldırlar için her şeyi yapardım.

Dans ettiğimizde bana karşı sallanan kalçalar için. Ne zaman odadan çıkarsa bakışlarımı üzerinde tutan. Çocuğumu doğuracak olan.

Kulaklarımda bir uğultu başladı. Botlarım her adımda daha da ağırlaştı. Göğsümde bir baskı oluştu. Köşeyi döndüğümde vücuduma nefes girmiyor ya da çıkmıyordu.

Beton zeminin üzerindeki siyah saç telleri solgun, kalp şeklindeki yüzünden uzanıyordu. Gözleri huzur içinde kapanmıştı. Hafifçe aralanmış dudaklar - o sabah pembe ve gülümseyen dudaklar, şimdi endişe verici, buz mavisi.

Tabancam yere çarptı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu omuzlarından sarstım. "Natalia. Uyan, *aşkım*." Bianca'nın hayatını kutlarken onu kollarımın arasına almıştım. Sıcacıktı. Parlıyordu ve güzeldi. Hayatla birlikte büyüdüğünü artık biliyordum.

"Gitmemiz gerek. Ayağa kalk!" Elini kendi elimle kavradım. Soğuktu. Gevşek. Çökmekte olan göğsüme bastırdım ve diğer parmaklarımı çene kemiğinin altındaki nabzına bastırdım.

Kalp atışı yoktu.

Bu mümkün değildi.

Doğru olamazdı. Şahdamarını bulamayacak kadar paniklemiştim.

Kendimi nefes vermeye zorladım. Bir elimi başının altına koydum. Narin bedenini kucağıma çektim, kulağımı göğsüne dayadım. Dinledim.

Ama mücadele etmişti. Kazanmıştı. Bunu kendi gözlerimle görmüştüm.

Natalia bu savaşı kaybetmeyecekti. Çok güçlüydü, çok iyiydi, sunacak çok şeyi vardı.

Yanağımı göğsüne dayayarak bekledim. Ve bekledim. Vücudu altımda titriyordu. Onun kalbi mi benimki mi? Benimki o kadar güçlü atıyordu ki, başka bir şey duyamıyordum. Sadece sessizlik.

Ölü sessizliği.

Nefes alamıyordum. Hava suya dönüştü, yoğun ve yavaş, beni boğuyordu. "*Uyan*, Natalia."

Ama vücudu yalan söylemiyordu. Göğsü bir mağaraydı. Benimki oyulmuştu. Kalbim çarpınırken kaburgalarım çöktü, sert ve öfke dolu bir şekilde çarpıyordu. "Hayır," diye yalvardım ona. "Hayır, hayır, hayır."

Nasıl? Silahlarımı ve kurşun geçirmez yeleğimi çıkardım, geriye doğru diz çöktüm ve vücudunu kendime doğru çektim. Kafasında yeni bir kesik vardı ama neredeyse hiç kanamamıştı. Boğulma izi yoktu. Başka yara da yoktu.

Öfkeli bir hıçkırığı bastırdım ve elbisesini yukarı çektim ama her yerde sadece pürüzsüz, el değmemiş bir deri buldum. Silah sesi ya da yaralanma yoktu. Hiçbir şey onu öldürmemişti. Neden nefes almıyordu? Neden kalbi atmıyordu?

Onu korumak, savunmak ve desteklemek için inşa ettiğim işe yaramaz kaslarım onu ayakta tutuyor ama başka hiçbir şey yapamıyordu. Vücudumdaki umut tükenmişti.

Ağrıyan çenemi sıkarak onu yere yatırdım, ellerimin topuklarını göğüslerinin arasına koydum ve göğsüne bir, iki, üç kez defalarca bastırdım, sonra nabzını kontrol etmek için durdum. Başının üst kısmını kavradım, çenesini geriye yatırdım ve ağzımı onunkine dayadım, ona nefes verdim, onu hayata döndürdüm, ölümün eşiğinden geri çağırdım.

Şamandıradan ayrılmasına asla izin vermemeliydim. Gardımı düşürmüştüm. Diego'nun öldüğünü düşünerek arkamı dönmüştüm. Belmonte-Ruiz'in hayatına devam ettiğini. Hamile kalma ihtimaline karşı ona nasıl dövüşeceğini öğretmemiştim -neden bunu düşünmemiştim? Neden buraya daha hızlı gelmedim? Aramızla şu an arasında ne olmuştu?

"Hadi Natalia." Göğüs kompresyonuna geri döndüm. "Eve, yanıma geleceğine söz vermiştin-"

Hiçbir şey kalmamış. İçinde hiç ruh kalmamıştı. Bunu kabul etmek istemiyordum ama onu gördüğüm anda anlamıştım.

O gitmişti.

Doğmamış çocuğum

gitmişti. Hayatım . . .

gitmişti.

Botlar deponun kaldırımını dövüyor, arkamda durana kadar yaklaşıyorlardı.

"Cristiano," Maksimum dedi,onun ses kırılma olarak onun ayak sesleri devam etti. "Haydi. Burada kalamayız."

Arkama yaslandım, ona bakıyordum. Hareket edemedim. Bu depoya Natalia'yla çıkacağımdan emin olarak girmiştim -kollarımda değil ama

Benim tarafımdan.

"Cristiano."

Max'i görmezden geldim. Birinin bunun bedelini ödemesi gerekiyordu. Şimdi. Bugün. "Neredeler?"

"Belmonte-Ruiz artık burada değil. Cesetleri b u l u p gitmiş olmalılar. Ama her an geri gelebilirler-"

Dişlerimi sıktım. "Yaptıklarında burada olmak istiyorum."

"O zaman ceset torbasında gideceksin." Max ben daha ne olduğunu anlamadan gömleğimi iki yumruğunun arasına alıp beni ayağa kaldırdı. "Yeleğini geri giy." Gözleri ne ile yanarken beni sarstı? Korkuyla mı? Öfke mi? Kederle mi? "Karını al ve evine götür. Ona uygun bir cenaze töreni düzenle. Ona bunu ve çok daha fazlasını borçlusun." Beni itti. "Onun cesedini de seninkiyle birlikte buradan taşımalarını ister misin?"

Hayır. Gözlerimi kapattım ama onu hâlâ yerde yatarken görüyordum. "Ona bak, Cristiano," diye emretti Max. "*Karina bak.*" Bakamadım. Onunla yüzleşemedim.

"Onu burada mı bırakacaksın?" diye sordu.

Terk etmek mi? Asla terk etmem.

Bana ihtiyacı vardı, ölümde bile. Kendimi toparlamam gerekiyordu. İçimin derinliklerindeki gücü çağırdım ve kendimi Natalia'ya dönmeye zorladım.

Cansız bedeninin karanlığı daha az şok edici değildi. Nabzım kayboldu; kan akışım durdu.

"Bu nasıl oldu?" Max söyledi. "O zaman hayattaydı-"

"Bilmiyorum." Bir önemi yoktu. Ona baktım. Aldığım onca cana rağmen hiç kimseyi bu kadar hareketsiz görmemiştim. Bu kadar tepkisiz. Belki de Bianca'dan beri bakacak kadar önemsememiştim.

"Kaldır onu," dedi.

İlk defa ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden Max'i dinledim.

Ayağa kalkarken bedenini göğsüme çektim ve binadan dışarı, karanlığa, ormana doğru yürüdüm.

Ağaçların yaprakları arasında bir esinti hareket ederken aracın kapısında durakladım.

Yapraklar değil. Esinti değil.

Kelebekler.

Tepelerinde binlerce kral kuşu kanat çırparak köknarları kaplamıştı. Natalia ne zaman bir tanesi yakınına gelse rahatlıyordu,

Annesinin ölmüş ruhunun onu kontrol etmek için döndüğünü düşündü.

Ama bana değil.

Çok az şeye inancım vardı ve şimdi daha da azına.

"*Siktir* git." Natalia kollarımda aynı anda hem ölü gibi ağır hem de bir serçe kadar hafifti. "Onu benden aldığın için siktir git."

Arkamda bot sesleri duyuldu. Max ve Alejandro yanımda belirdi. "Oh, Tanrım ..." Alejo dedi ki. "Hayır."

"Atla," dedi Max. "Düşman bölgesindeyiz. *Atla*."

Natalia'yı bana yaslayarak arka koltuğa taşıdım.

Natalia'yı bu hayata geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Onu koruyacağıma söz vermiştim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu yalnız bırakmalıydım. Costa'nın aylar önce Bianca'nın ölümüyle ilgili sözleri kulaklarımda çınladı.

"*Acımı ya da suçluluğumu hiçbir erkeğin yaşamasını istemezdim.*"

Şimdi anlıyordum. Natalia'yı bu dünyaya getirmekle sadece onun değil, benim de hayatımı riske atmıştım. Belki Costa Bianca olmadan yaşayabilecek kadar güçlüydü ama ben Natalia olmadan yaşayamazdım. Eğer bu beni bir korkak yapıyorsa, o zaman ben özümde bir korkaktım.

Depodan uzaklaşırken yüzümü Natalia'ninkine yaklaştırdım. Yanaklarındaki kurumuş gözyaşlarını, ıslak kirpiklerini ve soğuk dudaklarını öptüm. Bir iç geçirdi ve ben onu yuttum. Ölümün çingırağı bile onun tatlı ağzından yumuşak ve nazikçe geliyordu.

"Cennet ya da cehennem, seni bulacağım," diye fısıldadım ona. "Belmonte-Ruiz'e bunu ödeteceğim ve bu sana katılmadan önce yaptığım son şey olacak."

Yakında tekrar onunla birlikte olacağımı bilmek içime bir huzur veriyordu.

Badlands'in kasaba meydanına demir atan karanlık şapelin arka tarafında kaldım. Gecenin bir yarısı Max, Alejandro ve Eduardo mum yakıp Natalia'nın cesedinin bulunduğu sunakta dua ettiler. Babası, Barto ve Pilar kendi gözleriyle görmek için çoktan gelmişlerdi. Yarın Natalia'nın gömülmesinden önceki *velorio* olacaktı ama cenazelerimizde alışkın olduğumuz gibi hayatı kutlamaya kendimi veremiyordum. Bu gece vedalaşacaktım.

Önce Max kalktı ve bir çağrıya cevap vermek için telefonunu kulağına götürdü. Tanrı'nın evi bile iş taleplerinden muaf değildi. Maksim koridorda bana baktı, başını salladı ve bana doğru geldi. "*Gracias*," dedi, telefonu kapattı ve bana döndü. "Konuşmamız gerek."

"Şimdi olmaz," dedim, gözlerimi ileriye dikerken yanıyordum.

"Şimdi olması gerekiyor. Hayatlar tehlikede. Kederini bir kenara bırak."

İmkânsızdı. Acı ve ıstırapın olmadığı bir anı daha asla yaşayamayacaktım. Natalia'yı sevmek ve onun tarafından sevilme ihtiyacım olan tek şeydi, bunu bilmediğim zamanlarda bile.

Onu geri getiremezdim.

"Hâlâ sana bağlı başka hayatlar var," dedi Max.

Yutkundum ve dikkatimi ona çevirdim. "Ne oldu?"

"Yaptığımız şeyin bir bedeli olacağını hep biliyorduk," dedi Max.

Kalbim yerinden söküldükten sonra bile varlığını bana zorla kabul ettirerek çarptı. Kaşlarımı çattım. "Ben ödedim."

"Karının ve çocuğunun hayatı Diego'yu tatmin etmiş olabilir ama onların ölümü Belmonte-Ruiz için çok az şey ifade ediyor." Alejandro ve Eduardo yaklaşırken durakladı, sonra "Geliyorlar" dedi.

Bu beklenen bir şeydi. Artık güçsüzdüm. Ve anlaşmalarından birini daha raydan çıkarmıştım. "Ne kadar uzağa?" diye sordum.

"Şafakta burada olmalılar." "Şafak şimdi," dedim.

"Tam değil," dedi Max. "Ama yakında."

"Kaç kişi?"

"Yeterince. Belmonte-Ruiz denklemin sadece bir parçası. Ona katılmaları için başka federasyonlardan da destek aldılar. İşinizin bittiğini tüm ülkenin bilmesini istiyorlar."

Diego bir kez daha kendisinden daha güçlü birine yerine getiremeyeceği sözler vermişti. Ve son bedeli de ödemişti.

Ama ben ödemedim.

Belmonte-Ruiz'in kana ve intikama susamışlığı ben hayattayken tatmin olmayacaktı. Onlardan çalmıştım. Adamlarını öldürmüştüm. Onlara iş ve para kaybettirdim. Onları birçok kez aptal yerine koyarak birçok karteli düşman edinmiştim. Ve bundan paçayı kurtarmıştım.

Şimdiye kadar.

"Biri bana sigara versin."

"Bıraktın," dedi Alejandro.

"Natalia için. Geleceğim için. Artık ikisine de sahip değilim." Avuçlarım terledi. Natalia'ya sarılmak için can atıyordum. Bu son kez olacaktı. Nasıl olur da istediğim zaman ona dokunamaz, varlığıyla, sevgisiyle rahatlayamazdım? Koridorun sonunda beni beklerken mum ışığında parlayan bedenine sırtımı döndüm. "Bırakın kendimi uygun gördüğüm şekilde yavaşça ya da hızlıca öldüreyim. Bana lanet bir sigara ver."

Eduardo çakmakla bir tane uzattı. Her zaman ahlaksız bir adam olmuştu. Yaktım ve rahatlatıcı bir nefes çektim. "Çıkış planını biliyorsunuz," dedim onlara.

"Çoktan harekete geçtik," diye yanıtladı Max.

Başımı salladım. Bana danışmadan tahliyeye başlamaları, bunun gerçekten son olduğu anlamına geliyor olmalıydı. Bunun için her zaman ölmeye hazırдық. Ve Çorak Topraklar'ı geride bırakma zamanının gelme olasılığı için.

Bir duman bulutu çıkardım. "Filo hazır mı?"

"Alarmları çoktan çaldık. İnsanlar gemiye biniyor. Yiyecekleri, suları ve paraları olacak -her bir kişi nereye yerleşirse yerleşsin onları ayağa kaldırmaya yetecek kadar."

Bir an için kimse konuşmadı. Her şey burada sona erdi.

"Onlara iyi hizmet ettiniz," dedi Alejo. "Ve onları donattınız. Bu duvarların içindeki herkes sizin sayenizde dışarıda hayatta kalacak. Birçoğu sadece senin sayende hayatta."

Bir kez başımı salladım. "Zaman bizden yana değil, git." "Peki ya sen?" Max sordu.

Elimdeki sigaraya baktım. İyi bir haberi kutlamak için içilen bir puro olmalıydı. İlk çocuğumun yolda olmasını. Tanrı'nın karıma ve bana bahşettiği iyi niyeti.

Bunun yerine, bir sıranın üzerinde kül etmeden önce onu gökyüzüne doğru kaldırdım. Hayatım benden alınmıştı. Burada benim için başka bir şey yoktu. Max'e "Herkes güvenli bir şekilde dışarı çıktığında benimle burada buluş," dedim. "Ve Barto'yu da getir. Sadece ikiniz. O zamana kadar karımla yalnız kalacağım."

Beyaz bir gecelik giymiş olan Natalia, loş şapelde koridorun sonunda parlıyordu. Titrek mumlar mihrabın arkasındaki duvarda vücudunun gölgelerini oluşturuyordu. Ona doğru yürüdüm ve el yapımı battaniyeler, krem rengi ipek çarşaflar ve yastıklardan oluşan bir yatağa yatırıldığı yere doğru merdivenlerden çıktım. Mum ışığı yanaklarına renk katıyor, acı verici bir sıcaklık ve yaşam yanılısaması yaratıyordu.

Ona baktım. Ellerini karnının üzerinde kavuşturmuştu. Pilar'ın ince omuzlarına bukleler halinde düşecek şekilde düzenlediği koyu renk saçları solgun yüzünü çevreliyordu.

Yanağına dokundum. İnanılmaz derecede yumuşak ve pürüzsüzdü. Ağzının kenarına dokunarak dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğildim ve orada kaldım. Geri çekilmeye dayanamadım.

Gözlerimden yanaklarına ıslaklık damlıyordu. Bu da neydi böyle? En son ağladığımda Bianca'nın ölümü için bir damla gözyaşı dökmüştüm ve sonra hayatımı kurtarmak için kaçmak zorunda kalmıştım. Şimdi gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve Natalia'nın cansız dudaklarına düşüyordu.

Yüzünün kenarlarını kavradım, alnını, ağzının kenarlarını öptüm, bana karşı olan hisleriyle savaştığı ilk zamanlarda nasıl seğirdiklerini hatırladım. Derme çatma yatağa oturdum ve saçlarına dokundum. Omzunun arkasındaki dövmeye. Ellerini yanlarından tutup ağızma götürdüm ve ısıtmak için yeterince uzun süre nefes aldım.

Zihnim bana oyunlar oynuyordu. Deliriyordum. Belki de çoktan gitmiştim. Hiç şüphe yoktu, onsuz devam edemezdim, yoksa aklım kesinlikle giderdi.

"Seni seviyorum Natalia Lourdes," dedim. "*Mariposita*. Seni seviyorum."

Ellerini indirdim ve karnını öptüm. Çok tanıdık gelen metalik bir koku burun deliklerimi doldurdu. Bacaklarının arasında kan bulmak için elbisesini yukarı çektim.

Hay sikeyim. Kumaşı yumrukladım.

Onu kaybetmek yetmedi mi? Ölü karımın düşük yapmasına şahit olmak zorunda mıydım?

Artık Natalia'nın hayatını değil, kendi ölümümü diliyordum. Ve bu dileği yerine getirmek için kendimden başka kimseye güvenemezdim. Başımı Natalia'nın rahmine gömdüm, hıçkırıklar bedenimi sararken onu iki yanından kavradım.

Tanrı yoktu. Bakire yoktu. Karımı benden almayacaklar ve sahip olabileceğim aileyi bir anlığına görmeme izin vermeyeceklerdi. Bana saf sevgiyi gösterip onu benden aniden ve acımasızca koparamazlardı - hiçbir yüce güç benim gibi bir adamı cezalandırmak için bile bu kadar acımasız olamazdı.

Yorgun ve duygusal olarak yıpranmış bir halde bilincim gidip geliyordu. Her şey burada sona erecekti ve buna karşı koyacak gücüm yoktu.

Şapelin ağır ön kapısının tıkırtısı beni uyandırdığında ne kadar uyuduğumdan emin değildim. Max ve Barto girişte duruyordu. Natalia'nın yanağına bir öpücük kondurdum ve koridorun yarısında onlarla buluşmak için ayağa kalktım.

Barto'nun gözleri bana dikilmişti. "Beni mi çağırdınız?"

"Herkes dışarıda mı?" Max'e sordum.

"Her insan. Her hayvan. Sadece biz kaldık -Alejandro, Eduardo, Pilar, Jaz ve Costa gemide bizi bekliyorlar. Doktor Sosa da kendisine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı kalmak istedi."

"Pilar daha erken gitmeliydi."

"Reddetti," dedi Barto. "Zaten en iyi arkadaşını kaybetti.

Başka kimsesi yok ve kendini en çok bizim yanımızda güvende hissediyor."

Başımı salladım. *Bu* anın onun için en doğru an olduğundan emin değildim ama artık başka bir seçenek yoktu. "Gabriel?" diye sordum.

"Onu görmedim," dedi Max. "Çoktan gittiğini varsayıyorum."

"Bütün bunlar sona erdiğinde, bulabilirsen bul onu. Ona yardım edin. O iyi bir çocuk. İyi bir adam olacak."

Max başıyla onayladı.

"Bu ne demek oluyor? Ben neden buradayım?" Barto istavroz çıkardı. "Natalia'nın cesedine yardım etmek için mi?"

Ona baktım, eski yoldaşıma, sözünün eri bir adama ve geçmişimize rağmen gençliğimde güvenebileceğim birine

Ve Şimdi, ona en çok ihtiyaım olduğu anda. Sonra Max'e, arkadaşıma, sırdaŐıma ve sağ koluma.

"Sen ve ben, uzun zamandır birlikteyiz, Max." Yorgun gözlerimin i köşelerini kısıtım. "Planın nasıl işlediğini sana anlatmama gerek yok."

"İŞlerin bu noktaya geleceğine hiç inanmamıŐtım," dedi

Max. Başımı salladım. "Ama oldu."

Uzun bir süre sessiz kaldım. Tek bir seçenek vardı ama bununla yüzleşmek Natalia'nın gerçekten gitmiş olduğu gerçeğini kabullenmek anlamına geliyordu.

Barto'ya döndüm. "Belmonte-Ruiz kan için burada. Bunu elde edene kadar durmayacaklar. Biri bedelini deyene kadar - ve ben ödeyeceğim. Beni avlamaya devam edecekler. Onlar beni ibret olsun diye cezalandırmazsa, başkası cezalandırarak. Artık kimse için iyi değilim, nereye gidersem gideyim sadece tehlike getireceğim."

Barto çenesini kaldırdı. "Seni ülkeden çıkarmak için benden yardım mı istiyorsun?"

"Hayır." Durakladım. "Badlands acil bir durumda patlayacak Şekilde ayarlandı."

Odaya sessizlik çöktü. Max kısa bir süre gözlerini kapadı ama sırtını dikleştirdi.

Barto'nun ifadesi sonunda yumuşadı. "Akıllıca. Yakalanmaktansa lmek daha iyi."

"Düşmanı da yanında gtrebilirsen daha da iyi," dedim.

Niyetim anlaŐıldığında Barto aramıza baktı. "orak Topraklar'ın duvarları içindeki herkes onunla birlikte gidecek."

Başımı salladım. "Belmonte-Ruiz beni istiyor, orak Topraklar'a gelip beni almaları gerekecek. Ve tüm kartelleri, artı onlara katılan diğer gruplar yok olacak. Patlama kasabayı, dağı, her Şeyi tamamen yerle bir edecek."

Benim lmm bunu durduracaktı. Belmonte-Ruiz yok edilebilir ve Costa, Max, Alejandro ve orak Topraklar'ın tüm nüfusu onlardan kurtulabilirdi.

Bir hamlede bu savaşı sona erdirebilir ve insan kaçakçılığına önemli bir darbe indirebilirdim. Sonsuza kadar sürmeyecekti ama her hayatın bir değeri vardı ve Belmonte-Ruiz'in düŐüŐüyle çökecek olan operasyonu yeniden inşa etmek için geçecek süre boyunca pek çoğunun hayatı baėıŐlanmış olacaktı.

Barto neredeyse etkilenmiş görünüyordu. "Bütün bunlardan vazgeçecek misin?" "Hayat kurtarmak için, evet."

Barto yavaşça başını sallayarak ayaklarını kaydırđı. "Peki ya Costa?"

"Kendi isteği dışında bu anlaşmaya zorlandığını söyle. Kızını aldım. Ortaklığımız sona erdiğinde onu yalnız bırakacak kadar saygın biri."

"Bu BR'nin ve operasyonlarının sonu olacak," dedi Barto. "Ama bu hiçbir şeyi bitirmeyecek. Bir lider istifa eder ve yerine bir başkası geçer. Senin öldüğünü görmek isteyen başkaları da var."

"Ve görecekler de. Benim hayatıma karşılık başkaları. Bu her zaman yapmaya hazır olduğum bir fedakârlık. Bunu sadece benim ölümüm durdurabilir."

Barto tavana baktı, sonra iç çekerek başını salladı. "Nasıl işliyor?"

Max duruşunu genişletti ve kollarını kavuşturdu, tam strateji modundaydı. "Patlatmanın iki yolu var. Bodrumdaki kontrol merkezinden ya da yarım kilometre içindeki uzaktan."

"Eğer düğmeye sudan basabiliyorsanız, neden burada kalasınız ki?" Barto sordu.

Bir nefes aldım. Tereddüt ettiğim için değil, kararımdan şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu. Ama bunu söylediğimde, bildiğim hayat gerçekten sona erecekti. "Natalia olmadan hiçbir şey beni burada tutamaz," dedim. "O gitti. Bugün öleceğim. Ona karşı iyiydin-" Sesimi eşit tutmak için boğazımı temizledim. "Yaşadığımız onca şeyden sonra bile seni bir arkadaş olarak görüyorum."

Elimi uzattım. Barto bir an elime baktı. Belki de sonunda Natalia'ya olan aşkımın ne kadar derin olduğunu anlamıştı ama anlayıp anlamaması artık önemli değildi. Tokalaştık.

"Eğer bunu onun intikamını almak ve geri kalanımızı kurtarmak için yapmak istiyorsan," dedi, "o zaman hislerimiz karşılıklı."

"İşte bu yüzden seni buraya çağırdım. Duygularınıza değil mantığınıza hitap ediyorum ve Costa beni bundan vazgeçirmeye çalışacaktı. I . . ." Sonraki kısım kolay gelmedi. Natalia'nın sonuna kadar yanımda olmasını istiyordum. Öbür dünyada bir fark yaratmayacaktı - eğer varsa, onu bulacaktım. Bencilce, son nefesime kadar ona sarılmak istiyordum ama konu ona gelince yeterince açgözlü davranmıştım. Yapılacak en doğru şey

ona huzurlu bir son istirahat yeri vermektir, geri kalanımızla birlikte onu da yakmak değil.

"Natalia'yı da yanına al," dedim. "Costa işler yoluna girene kadar geri dönmemelidir ama buradan ayrılıp onu evine götürmen konusunda sana güveniyorum. Onu ait olduğu yere, annesinin yanına gömmek için."

Yüz hatlarını bir parça umutsuzluk yumuşattı. "Sana söz veriyorum."

O zaman hepsi bu kadardı. Kalacak bir şey kalmamıştı ve zaman dolmuştu. Son gemi limanda ne kadar uzun süre kalırsa, içindeki herkes o kadar fazla risk altında olacaktı. Güçlü olmam için bana güveniyorlardı.

Mideme derin bir ağrı saplandı ama aldırmadım ve koridorda Natalia'ya doğru yürümek için döndüm. Ciğerlerime nefes alıp vermek için basamakların başında duraklamak zorunda kaldım.

Yine de başka yolu yoktu.

Sadece karım ölürken bu kadar güzel olabilirdi. Neredeyse kendimi solgunluğunun geçtiğine inandıracaktım. Yanakları pembeleşmişti. Kollarımı bedeninin altından geçirip onu kaldırdığımda, bir sıcaklık hissettim, ölüm değil, onu her zaman tanıdığım gibi son kez görmemi sağlayan bir öz koruma.

Güzel, canlı, hayattayken olduğu gibi ölümünde de inatçıydı.

Gökyüzündeki kelebek, kostüm partisinin olduğu gece dans ederken kollarımdaki hükümdar. Zekalarımız çarpışırken ve ayaklarımız tango yaparken korku, endişe ve heyecanla vücudumda vızıldamıştı.

Sudaki denizkızı, bana bir kadının kıvrımlarının sert, keskin kenarlarını nasıl yumuşatabileceğini göstermişti.

Soğuk, siyah kalbimin sahibi.

Dudaklarına son bir öpücük
kondurdum. "*Mi amor. Mi vida.*"

Aşkım. Karım.

Ona olan ihtiyacım o kadar istekli, o kadar kavrayıcıydı ki, yumuşak nefesinin dudaklarımı okşadığını hissettim. Tatlı iç çekişini ağzımın içine çektim. Deliliğe doğru inişim başlamıştı ve zamanlaması mükemmeldi. Ağzımı onunkinden zorla ayırdım ve ayaklarımı merdivenlerden aşağı indirdim.

Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Kendi ayaklarımın altında dinamit yakmak bile daha kolay olurdu, biliyordum.

Natalia'nın cesedini Barto'ya teslim ettim.

Yanımdaki kılıfa uzanarak onun için getirdiğim Beyaz Hükümdar'ı çıkardım, elini açtım ve parmaklarını kabzanın etrafına doladım. Yorgun gözlerim başparmağının inciye doğru seğirdiğini hayal etti. "Onu bununla gömün. Korunması için."

Barto bir kez başını salladı, emrimi yerine getireceğine söz verdi ve onu götürdü.

"*Suerte*. Müreffeh ol, iyi ol," dedim Max'e. "Bir daha México'ya dönme."

"Umarım fikrini değiştirirsin," dedi el sıkışırken. "Eğer değiştirirsen, seni bekliyor olacağım."

Değiştirmezdim. Belmonte-Ruiz'in yaptıklarını ve benden çaldıklarını bırakıp gitmesine fırsat vermeyecektim.

Onları ortadan kaldırmanın tek bir hayatı bile kurtaracağı gerçeğiyle teselli buluyordum. Her hayatın bir değeri vardı.

Ama Natalia'nın hayatı her şeye değerdi. Ve sonunda, benimkine değdi.

Şafak sökmeden önceki dakikalarda şapeldeki mumları üfledim, yanıp kül olsa da fark etmezdi. Belmonte-Ruiz her an burada olabilirdi ve onlar kapıdan içeri girdiklerinde her şeyi yerle bir edecektim.

Çorak Topraklar bir yuvaydı ama insanları olmadan sadece bir kabuktan ibaretti. Boş sokaklardan geçerek eve doğru ilerledim. Sessizlik, acımın yakında ve bir amaç uğruna sona ereceğini bilmenin verdiği huzuru hissettiriyordu. Dağ patikasını son kez döndüm, araba yolunu geçtim ve ön kapıya giden merdivenleri çıkmaya başladım.

Evin içinden gelen bir sesle adımlarımın ortasında donakaldım. Aceleci ayak sesleri girişteki fayanslara çarpıyordu.

Herkesin gitmiş olması gerekiyordu.

Sadece adamlarımdan biri olabilirdi ama yine de silahımı çıkardım ve kapı açılırken ön kapıya doğrulttum.

Gabriel Valverde iki elini de havaya kaldırdı. "Ay. Sadece benim."

Silahı kılıfına soktum. "Hâlâ burada ne halt ediyorsun?" Tozlu ellerimi pantolonuma silerek sordum. "Herkes Çorak Topraklar'dan çıkmalarını emrettim. Eğer çoktan gitmediyse son tekne de gidiyor."

"Gidemezdim. Bu konuda öğrenebileceğim her şeyi öğrenene kadar gidemezdim," dedi ve bana göstermek için elini açtı.

"Bir şırınga mı?" Kaşlarımı çatarak sordum. "*Escalera al Cielo.*"

"*Stairway to Heaven?* Bu bir Zeppelin şarkısı. Sen delirmişsin," dedim, neredeyse gülerek. "İkimiz de. Burada öleceksin eğer-"

"Max onu Natalia'nın cesedinin bulunduğu depodan aldı," diye atıldı. "Nasıl öldüğünü bilmediğini söyledi, ben de bütün gece araştırdım." Sanki bu gerçek yeni aklına gelmiş gibi gözlerini kırıştırdı, boştaki eliyle gözlüğünü çıkardı ve yumruğunun tersiyle kızarmış gözlerini ovuşturdu. "Belmonte-Ruiz *işte bu* yüzden yardımınızı istedi." Gözlüklerini yerine taktı ve namluyu parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Bu uyuşturucuyu uluslararası pazara çıkarmak için-"

"Artık bir önemi yok, Gabriel."

"Var, sadece dinle. İlaç sadece yanlış dozajda öldürür, Cristiano. Aksi takdirde, kullanıcıyı transa sokar. Diego bu şekilde ölü taklidi yaptı - klinik olarak *ölüydü* ama-"

"Sana verdiğim krediden daha iyi bir asker olmuşsun." Ön merdivenlerden yukarı yürüdüm ve onu omuzlarından yakaladım. "Kaç. Hâlâ buradan giden tekneyi yakalayabilirsin. Paradan payına düşeni al ve git. Yeni bir hayata başla."

Yanından geçip eve girdim.

"*Kalıyor* musun?" Gabe antrede beni takip ederken sesini panik kaplamıştı.

"Birkaç saniye sonra onu yakalamak istiyorsan tekneye kadar yüzmen gerekebilir."

"Natalia'nın cesedi nerede?"

"*Gitti!*" Omzumun üzerinden tersledim, onun adının anılması sinirlerimi yıprattı. "Ben gelmeden buradan çık-"

"Ya uyanırsa ve sen orada olmazsan? O zaman ne olacak?"

Olduğum yerde donup kaldım, kafa derim karıncalandı. Yavaşça arkamı döndüm. "Ne?" Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "Ya kim uyanırsa?"

"Sana anlatmaya çalıştığım şey," dedi Gabe, kelimeleri birbirine karıştırarak. "Sanırım Diego ona bunu enjekte etti - onu kataleptik transa sokabilecek bir tetrodotoksin."

Yumruklarımı sıktım. "İngilizce konuş."

"Diego ölümünü taklit etmek için Stairway to Heaven'ı kullandı. Bunun fazlası onu öldürebilir ama doğru miktar onu sadece ölümü *taklit* eden bir duruma sokar. İlacın etkisinin geçmesi on iki saat, belki de daha fazla sürebilir."

Boğazım da gözlerim gibi kurudu. Yutkunamadım. Göz kırpamadım. İşlevimi yerine getiremedim. Düşünemiyordum. Ne kadar zaman geçtiğini hesaplamam gerekenden daha uzun sürüyordu ama kesinlikle ona yakın bir yerdeydik. "Hâlâ ... yapabileceğini mi söylüyorsun?"

Delirmişti. Kalp atışı için göğsünü dinledim. Nefesini bekledim. İkisini de hissetmedim.

"Sen gerçekten delirmişsin," dedim. "Benimle ne oyunu oynuyorsun? Tekneye binip binmemen umurumda değil ama gözümün önünden kaybolmazsan-"

"Bu bir oyun değil." Gabriel'in daha önce çok korktuğunu görmüştüm ama şimdi korkmuyordu. Nefes aldı. "Hâlâ hayatta olabilir, Cristiano."

Döndüm ve uzaklaştım. "Yanılıyorsun."

"Olabilirim," diye itiraf etti. "Ama ya değilsem?" O zaman anladım. Kollarımda kıpırdanmıştı.

Bu bir yanılsama değildi.

Zihnim bana oyun oynamıyordu.

İçimdeki sızı umutsuzluk değil, görmezden geldiğim bir igdyd. Dudaklarında hissettiğim sıcaklık, nefesinin son damlaları, hiç de son değillerdi. Onu hayata döndürmek için çaresizlikten zihnim tarafından yaratılmamışlardı.

"O ... yaşıyor," diye fısıldadım.

İçimde bir rahatlama hissi patladı ve damarlarımda saf, katıksız bir sevinç dolaşmaya başladı. Gerçeği şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. "O yaşıyor," dedim Gabe'e.

Gabriel'in ağzı bir sırtışa dönüştü. "Teknenin hâlâ burada olabileceğini kendin söyledin. Git. *Aprese. ¡Corra!*"

Acele edin. Koş. Onu yakalayabilirim. Denize dalar ve bunu yapmak için gerektiği kadar uzun ve sert yzerdim.

Cennet ya da cehennem, kara, hava ya da deniz, seni bulacağım aşkım, ve bulacağım ...

Ne yapacağım?

Ne yapacağım? Onu buraya geri mi getireceğim? Onunla mı gidecektim? İçimi korku kapladı, ayaklarım olduğu yere dikildi.

Ona ikinci bir şans verilmişti. Benim gibi.

Onu koruyacağıma söz vermiştim. O zamandan beri, hayatına yönelik iki ciddi girişim oldu. Bundan daha fazla kez neredeyse benden alınıyordu. Onu güvende tutamamıştım. Sadece onu daha fazla tehlikeye attım. Onun hayatını birçok kez riske atmıştım ve bu, bunu düzeltmek için bir fırsattı. Natalia denizde uyanacak ve bunu ona en çok değer veren insanlardan duyacaktı. Ben lmştm. Onun intikamını almak ve hayat kurtarmak için yola çıktığım görevi tamamlamak için lmştm. Zor olacaktı ama eninde sonunda toparlanacak ve hayatına devam edecekti.

Natalia çoktan daha iyi bir geleceğe yelken açmışken okyanusa koşup onları geri çağırmayacaktım.

Barto, Max, Pilar, Alejandro ve babasıyla güvende olacaktı. Ya onlarla yeni bir hayat ya da benimle ölümdü ve izin verirsem beni seçecekti. Sonuna kadar yanımda kalacaktı.

Burada bir amacım vardı. Bunu gerçekleştirmem gerekiyordu. Geride kalmaya karar verdiğim anda bunun doğru seçim olduğunu anlamıştım ve hâlâ da öyleydi.

Cennet, cehennem ya da ikisi arasında herhangi bir yer. Onu tekrar bulacaktım. Biz buluşana kadar, nerede olursa olsun, o güvende olacaktı.

"Ne yapıyorsun?" Gabriel sordu. "Hadi gidelim."

"*Sal de aquí,*" diyerek onu gönderdim. "Onun hayatta olduğunu söylemek için beni zamanında bulamadın, anladın mı? Ona onurlu bir şekilde ve kalbimde ona duyduğum sevgiyle öldüğümü söyle."

"Cristiano-"

Ona saldırdım, gömleğinden tuttum ve bir zamanlar Natalia için yapmaya çalıştığım şeyi onun için yaptım. Kendi iyiliği için onun ödünü kopardım. "Defol git buradan. *Hemen.* Burada kalamazsın." Onu iterken sesim kırılma tehlikesi geçirdi. "Natalia'ya hâlâ hayatını borçlusun. Onunla kal. Ona iyi bak. Bunu benim için yapman konusunda sana güveniyorum. Bu benim ..." Dişlerimi birbirine geçirdim. "Bu benim son arzum."

Gabriel hayalet görmüş gibi bakıyordu. Benden uzaklaştı ve yere bakarak şöyle dedi. "Evet, efendim. Size ve ona iyi bir asker olacağıma söz verdim. Hayatta ya da ölümden. Teşekkür ederim."

.."

"Zamanımız yok. Gidin."

Bir kez başını salladı, sonra koşarak uzaklaştı.

Kıpırdıyamıyordum, bunu fark ettiğimde zar zor nefes alabiliyordum. Natalia *yaşıyordu*. Buna inanamıyordum. Hiçbir şeyi değiştirmemişti ama her şeyi değiştirmişti.

Kutlamak için bir fırsattı.

Kendime bir içki hazırladım, en iyi, en pahalı mezcal'imden birkaç parmak içtikten sonra bardağı ağzına kadar doldurdum. Şişeyi de bitirebilirdim. Özel bir durum için sakladığım bir Honduras Gurkha Black Dragon purosunu kesip yakmak için zaman ayırdım. Oğlumun ya da kızımın doğumu. İkna etmeye çalıştığım düşün

Natalia'yı olabildiğince abartılı bir şekilde tekrarlamalıyız. Bu durumda, onun hayatını ve Belmonte-Ruiz'in düşüşünü kutluyor olacaktım.

Aşkı, karım hayattaydı. Boş evin içinden geçtim, Natalia'yla salyangoz yediğimiz verandanın yanından, onun en mahrem yerini ilk kez ağızla sevdiğim yemek masasının yanından geçtim ve Diego'nun aldatmacasının derinliğini öğrendikten sonra en karanlık saatlerinde beni yanına çağırdığı merdivenlerden yavaşça yukarı çıktım. Ona duyduğu sevginin sonunda *benim* sevgim haline geldiği yere.

Yatak odamıza, bir adamı öldürdüğü yere.

Buraya geldikten sonra onu kollarımda tuttuğum, bana karşı titrediği yere.

Onunla ilk seviştiğim yere.

Duşta, birbirimize ilk kez aşkımızı itiraf ettiğimiz yerde.

Dolapta, onu *El Gallo* ile iyi vakit geçirmekle tehdit ettiğim yerde.

Bir elimde içim ve puromla dolaba doğru ilerledim ve Natalia'nın gelinliğini süslü, yastıklı askısından çıkardım. O gün kiliseye uzun boylu, meraklı ve endişeli gözlerle, narin yüz hatlarını ve pürüzsüz, bronz tenini çevreleyen simsiyah dallarla girmişti. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve benim olmuştu. O gün kilisede yaptığım gibi ince kumaşı yumrukladım. Çok kolay yırtılmıştı ve olabildiğince mükemmele yakın bir şekilde onarılmıştı.

Ama her zaman benim elimin izi kalacaktı.

Doğru olanı yapıyordum.

Onlar uzaklaşırken son bir kez bakmak için balkona çıktım ama ufukta ilk ışıktan başka bir şey yoktu.

Natalia'nın balkon için aldığı büyük boy minderli veranda sandalyelerinden birine oturdum ve onu düşünmemeye çalıştım, dışarıda bir yerlerde, tek başına.

Ama bu imkânsız bir başarıydı.

O yalnız değildi. Babası vardı. Barto. Alejo, Max, Gabe, Pilar, herkes. Ben hariç herkes.

Natalia geçen yıl daha ly. Başarılı olacaktı. Bunu ona *ben* vermiştim. Ve daha da zelleşmişti.

Bensiz bir hayat onun için nasıl olurdu? Bir şans vardı.

Düşüncelerimi geri çektim, tadını çıkarmaya başladığım pahalı Honduras purosunu neredeyse yarıya indirene kadar parmaklarımla arasında sıktım.

Onun hayatını riske atamaz ve benim için ölmesine izin veremezdim, geri onun için öleceğime dair hiçbir şüphe yoktu. Bana devam edeceğine söz vermişti. Hayatı dolu dolu yaşayacağına. Mutluluğun peşinden koşacaktı.

Daha ne isteyebilirdim ki? Tanrı'nın en büyük fenomenlerinden biri olan güneşin uçsuz bucaksız okyanusun üzerinden doğuşunu en n sıradan izliyordum. Ve ne kadar canımı yakarsa yaksın, doğru kararı verdiğimi biliyordum. Natalia'm gvendeneydi.

Mezkalimi yudumladım ve Natalia'nın yatak odasının kapısını kırarak içeri girmesinden sadece bir saniye önce çıplak ayakların koridordaki fayanslara vurduğunu duydum.

Nefes nefese ama nefes alıyor, yanakları hayatla pembeleşmiş, bir daha asla açılmayacağını düşündüğüm menekşe rengi gözlerinde ateş yanıyor - ölü karım dağınık saçlarıyla karşımda duruyordu. Öfkeliydi. "Siktir git, Cristiano de la Rosa."

Ayağa kalkarken sigaramı yere düşürdüm. O bir hayalet olmalıydı. "Göklerdeki Tanrı, bana bir şeyler gördüğümü söyle," dedim, sandalyenin arkasından çıkarken sesim yükseliyordu. "Bana tamamen delirdiğimi ve bir şeyler gördüğümü söyle Natalia-" Yumruklarımı sıktım. "*Bana* buraya geri gelmediğini söyle!"

İleri atıldı ve göğsüme vurdu. "Sen burada ölüme terk edilirken beni gönderebileceğini mi sanıyorsun?"

Alejandro kapı aralığında belirdi ve olması gerektiği kadar korkmuş görünmüyordu. Onun hayatını riske attığı için ona ne yapacağım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tekrar Alejandro'ya baktı. "Ne yani, siz *pendejolar benim* geleceğim hakkında karar verebileceğinizi mi sandınız? Hepinizin canı cehenneme."

Bakışlarımı Alejo'ya çevirdim. "Onunla başa çıkamadın mı? O yarım saat önce *öldü*."

"Ona çok iyi öğrettik. Gerçeği öğrendiğinde karşı koydu." Kanlı dudağını sildi. "Kalmak için benim onu göndermemden daha fazla iradeye sahip."

"O zaman onun ölümü *senin* omuzlarında olacak Alejandro," diye çıkıştım, ne kadar haksız olsa da.

"Sana geri dönmek için beni vurabilirdi." Başıyla onun elini işaret etti. "Bundan eminim."

Beyaz Hükümdar'ı tutuyordu. Kaşlarımı çattım. "Birini mi vurdun Natalia?"

Yüzüne düşen saçlarını temizledi. "Henüz değil." İçimi çektim.

"Teknenin şimdiye kadar çoktan gitmiş olması gerekirdi."

"Hâlâ limandayız," dedi Alejo. "Aramayı denedim."

Cebimden telefonumu çıkardım. "*No tengo señal*." Hiçbir şey yok.

Aslında hiçbir şey. Servisim yoktu. Sinyal yok. Wi-Fi yok.

Alejandro, "Belmonte-Ruiz bölgeyi ölü bir alana çevirmiş olmalı," dedi.

Muhtemelen sistemlerimizi çökertmek ve kaçma girişimlerimizi engellemek için baz istasyonlarını bloke etmişlerdi.

Ben de aynısını yapardım.

Ve geride kalmayı seçmemiş olsaydım, işe yarayacaktı. Artık hiçbir şeyi uzaktan patlatamazdım. İki seçeneğim kalmıştı. Onlarla birlikte gitmek ve Belmonte-Ruiz'in yaşamasına izin vermek ... ya da Çorak Toprakları duvarların içinden patlatmak.

Hiç seçeneğim yoktu.

Her şey çökecekti, bu da Natalia'nın burada olamayacağı anlamına geliyordu.

Onu o gemiye geri götürmek zorundaydım.

"Sinyali bozuyorlarsa buradalar demektir," dedi Alejo. "Her an kapılarda olabilirler."

Ona baktım. "*Vete*," diye dışarı çıkmasını emrettim ve o da kapıyı arkasından kapattı.

Avuçlarımı önümde birleştirdim. Karımın bana verebilecekleri dışında neredeyse hiçbir şey için yalvarmayan bir adam olarak, Natalia'ya durumun ciddiyetini görmesi için yalvardım. "Bu konuda bana güvenmek zorundasın *aşkım*," dedim.

"Bana 'güven bana, *aşkım*' saçmalığını yapma," diye karşılık verdi dişlerini sıkarak. "Erkek ol ve bahanelerinin arkasından çık. Yüzleş benimle."

Öfkeme bir kibrit çaktı ve öfkem alevlendi. Bunu benim için ne kadar zorlaştırdığı hakkında bir fikri var mıydı? Onu burada, yanımda istiyordum - Tanrım, bunu her şeyden çok istiyordum. Veda etmeye hiç niyetim yoktu. Hem de hiç. Ama onu sırtıma alıp benimle birlikte aşağı indirirsem nasıl bir adam olurum?

Verandadan içeri girdim ve onu pazularından tuttum. "*Bir şey soracağım*

senden bir şey." Her kelimeyi telaffuz ettim. "Sana söyleneni yap."

"Hayır." Omuz silkerek elimden kurtuldu ve geri çekilerek kollarını kavuşturdu. "Alejandro ve Max'in açıklama yapacak zamanları olmadı. Sadece Belmonte-Ruiz'i indirmeyi ve bu sırada ölmeyi planladığını söylediler."

Gözlerimin iç köşelerini kıstım. "Bu doğru. Bu her zaman bir olasılıktı. Asla çekmek zorunda kalmayacağım bir kaldıraç olmasını umuyordum ama var." Gözlerimi kaldırdım. "Ve sen bunun için burada olamazsın."

"Olabilirim ve olacağım. Kalacağım ve seninle savaşacağım."

"Ben savaşmıyorum Natalia," dedim. "Hiçbirimiz savaşmıyoruz. Bizden başka herkes gitti. Sayıca azız. Costa'yla birlikte hemen şimdi gidiyorsun."

Ağzı, çok sinirlendiğinde olduğu gibi bir çizgi haline geldi, ağlayabilirdi ama buna izin vermedi. Küçük elleri iki müthiş yumruk oluşturdu. "Peki ya sen?"

"Kalmalı ve bu işin sonunu görmeliyim." "Sonra ne olacak?"

Şimdi yüz yüze olduğumuz için, ona yalan söylemeyi kendime yediremiyordum. Ama ona gerçeği de söyleyemezdim. O gitmeyecekti ve ben de ne pahasına olursa olsun onu buradan çıkarmalıyım. "Benim için endişelenmek senin işin değil. Her şey kontrolüm altında-"

"Beni daha önce duymadın mı? Tekrar ediyorum, sikeyim *seni* Cristiano." İleri atıldı ve ben duvara yaslanana kadar göğsümü itti. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bunu bana nasıl yaparsın? Tek başıma uyandım; kocam yok, bebeğim yok." Sesi çatladı, neredeyse kararlılığını parçalıyordu. "*Yalnız*. Öz babam dirildiğimi sandı ve beni gördüğünde neredeyse bayılıyordu."

"Yalnız değilsin," dedim sessizce. "Aşağıda seni seven insanlar var. Seni kaybetmek istemeyen insanlar."

"Sensiz yalnızım," dedi sessizce. "Seninle olmayı tercih ederim. Burada."

Gözlerindeki yaşlar ve çenesinin titremesi acısını açıkça anlatıyordu. Onu asla incitmek istemedim ama onu kurtarmak için bunu yapardım. Göğsüm gerçeğin ağırlığı altında çökmekle tehdit ediyordu; onu kalmasına izin veremeyecek *kadar çok* seviyordum.

Yalnız olacaktı, evet ama hayatta olacaktı. "Bunun için burada olamazsın," dedim.

"Beni bu dünyada tek başıma mı bırakacaktın? Beni buraya sen zorladın, sana aşık olmamı sen sağladın, benim sana ihtiyaç duymamı sen sağladın."

Havaya ve suya ihtiyacım var"-sesi kesildi-"ve şimdi çekip gitmem mi gerekiyor?"

Beni tekrar itmeye çalıştı ama bileklerini tuttum. Benimle mücadele edemeyecek kadar çok ağlıyordu.

"Natalia . . ."

"Bebeğimi zaten kaybettim," diye fısıldadı, vücudu daha fazla hıçkırıkla sarsılırken yere bakıyordu, bu sefer sessizdi. "Bu yeterli değil miydi? Yaşayacak ve uğruna savaşacak bir şeyim yoksa neden beni güçlü olmaya zorluyorsun?"

Kalbimi çoktan kırdığını düşünmüştüm ama şimdi paramparça olmuştu. "*Sus*," dedim, onu kollarımın arasına aldım ve elimden geldiğince sıkıca tuttum. Göğsüme yığılırken ondan hiç duymadığım acı dolu bir şekilde feryat etti ve kendi gözyaşlarını akıtmamak için tavana doğru nefes almak zorunda kaldım. Yıkılmamak ve ona teslim olmamak için.

"Karşılık vermemeliydim." Gözyaşları gömleğimi ıslattı. "Senin gelmeni beklemeliydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun oyununu oynamış olsaydım... en azından sen gelene kadar rol yapmaya devam etseydim-"

"Savaşmak zorundaydın, Natalia. *Mecburdun*."

"Bebeğin benden uzak olmasını diledim," dedi. "Bunu benim zayıflığım olarak görmesin diye Diego'yu istemediğime ikna etmeye çalıştım ve bebeği kaybettim. Düşük benim hatamdı."

Hayır. Hayır, aşkım. Bunun için kendini mi suçladı? Teselli bulamamasına şaşmamalı. Onu kollarından tuttum ve kederinden uyandırmak için hafifçe sarstım. Bana baktı, kırmızı çerçeveli gözleri taşan yaşlarla parlıyordu. "Beni dinle," dedim. "Sana söylediğim şeyi *aynen* yaptın." Bir nefes aldım. "Ve şimdi söylediklerimi sadece bir kez daha yapmak zorundasın."

"Hayır," dedi. "Lütfen. Hayır."

"Natalia," dedim ses tonumu olabildiğince eşit tutarak. "Herkes seni bekliyor."

"Öyleyse gönder onları."

Damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Korku. Çaresizlik. Onu burada benimle tutmak için. Onu almak ve fiziksel olarak taşımak için

Alt katta. Bunu imkânsız hale getiriyordu ve ben de kendimi kaybetmek üzereydim. Acımasız olmak zorundaydım. "Şimdi, şu anda ölmeye razı mısın? Diri diri yanmaya hazır mısın? Çünkü benden sana vermemi istediğin kader bu." Gözlerimi ona diktim. "O kadar dar görüşlü değilsin, yaşaman gereken bir hayatın var ve bu hayat bugün sona ermiyor."

Bana bağırma devam etmesini bekliyordum ama onun yerine sakinleşti. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum ve *gitmek* de *istemiyorum*. Cennette sonsuza kadar yalnız kalmaktansa şimdi senin yanında yanmayı tercih ederim, bu yüzden beni başka türlü ikna etmeye çalışırken iyi şanslar. Şimdi bana bunun nasıl işlediğini anlat."

Yanılmışım. Sakinlik değildi. Kararlılıktı. Ona karşı olan argümanlarımın yok olmasıydı. Benim ölümüm. Onunki. "Bugün öleceğim, bu işler böyle yürür," dedim.

"O zaman ben de öyle yapacağım," diye cevap verdi tereddüt etmeden. "Senden başkaları pahasına benim hayatımı bağışlamamı istemiştin ama Diego senden anlaşma yapmanı istediğinde bunu yaptın. Beni güvende tutmak için tüm o hayatları mahvetmeye hazırdın." Sesi yumuşadı. "Zor bir karar verme sırası bende. Seçimimi elimden alma. Beni şimdi yüzüstü bırakma ve bana Diego ile babamın yaptığı gibi davranma. Seni seçtim çünkü sen onlar gibi değilsin."

Bu hiç adil değildi. Onu kendi kadını olmaya zorladığım onca şeyden sonra, özerkliğinin reddedemeyeceğim bir talep olduğunu biliyordu.

Natalia'sız bir hayat sürmek gerçek bir cehennem olurdu, ama onun hayatını benimkiyle birlikte almak? Yapacağım şey buydu.

Bana hevesle bakarken ağzının kenarlarını okşadım. Gözlerini aradım, yüzünü kavradım ve elimden gelenin en iyisini yaptım. "Sana olan aşkımın tüm dünyayı kapsadığını biliyorsun. Zamandan, mekândan, insan hayatından üstün. Yüzlerce insanın acı çekeceğini bile bile seni seçtim. Seni her şeyin üstünde tutmayan bir kararı asla veremezdim. Lütfen, Natalia. Sana yalvarıyorum. Git."

"Cesedimi çiğnemen gerek. Beni duyuyor musun? Alejandro cesedimi buradan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalacak."

Çok güzel, çok kızgın, çok *canlı karımın* yüzüne baktım. Eğer onu gitmeye zorlarsam, başkalarının yaptığı gibi onun adına karar vermiş olacaktım.

Kararlılığı onun çöküşü olacaktı. Ama o bunu açıkça belirtmişti, bu onun seçimiydi.

Başından sonuna kadar gerçeği söyledim.

Cristiano, Alejandro ve ben evden aceleyle gemiye inerken denizden gelen bir esinti nemli tenimi serinletti. Hâlâ demirliydi, sevdiklerimiz risk altındaydı ama benim hâlâ yapmam gereken bir şey vardı.

Alejandro bana modern korsan gemisine kadar eşlik ederken Cristiano'yu Max'le birlikte güvertede bıraktım. Sadece kafataslı ve çapraz kemikli bayrakları eksikti ama Calavera'nın varlığı her yerdeydi.

Babamı pruvada durmuş, turkuaz renkli, ufuksuz bir okyanusa bakarken bulduk. Uzun boylu, heybetli gövdesi şafağın sökmesine rağmen daha az korkutucu değildi.

Alejandro bana doğru döndü. "Ne olursa olsun, bence doğru olanı yapıyorsun. Sen her zaman cesur oldun. Pilar için de endişelenme, tamam mı?"

Minnettarlıkla ve ona duyduğum tam güvenle ellerini tuttum ve sıktım. "Teşekkür ederim."

"Gerek yok." Parmak eklemlerimin arkasını öptü. "Cennette tekrar buluşana dek, Natalia."

Bizi yalnız bıraktığında öne doğru yürüdüm. "Baba," dedim.

Döndü. "*Mija. Gracias a Dios.* Dönmüşsün. Gabriel ölümün sahte olduğunu mu söyledi? Ne oldu böyle?"

O kadar fantastik ve gerçekçi rüyalardan oluşan derin bir uykudan uyanmıştım ki, cenneti ziyaret etmediğimden tam olarak emin değildim. Pamuktan bir bulutun üzerinde süzülerek aşağıya inmiştim. Her şey bulanık ve vızıltılıydı, el ve ayak parmaklarım karıncalanıyordu.

Kulaklarımdaki coşkulu uğultu azalırken, aniden açılan gözlerim ve sanki son nefesim olacakmış gibi havayı yutan bir ağzım olduğunda içimdeki huzursuzluk parçalanmıştı. Ve yüksek perdeden bir ısıklık sesi, altımda denizin salınımı, etrafımda erkeklerin bağırıışlarıyla uyandım. Boş bir mideyle. Elbisemde kan. Kırık bir kalple. Ve elimde Beyaz Hükümdar.

Birkaç dakika sonra uyansaydım, Cristiano'yu sonsuza dek kaybedecektim.

Korkunç, içimi burkan düşünceyi geri yuttum ve babamın ellerini tuttum. "Önemli değil. Diego sonunda kaybetti."

"Yolculukla ilgili her şeyi bana anlatabilirsin. Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok ama Barto Max'le birlikte bunun üzerinde çalışıyor." İcini çekti. "*Ya Cristiano? Akli başına geldi mi?*"

Ellerimize baktım. "Evet."

"Güzel." Babam ellerini belime götürdü, ben de gözlerimi kaldırıp onun kederli bakışlarıyla buluştum, ağzının etrafındaki çizgiler derinleşiyordu. "Torunumu kaybettiğim için üzgünüm. Suçun bir kısmının bende olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Boğazımda bir yumru oluştu. Bu onun hatası değildi. Cristiano'nun da değildi. Ve benim de değildi. Bir anne olarak birkaç neşeli anım olmuştu ve bunun için minnettardım.

Üzüntümü belli etmemek için elimden geleni yaptım. Ve Cristiano'nun az önce beni kendi iyiliğim için göndermeye çalışırken çektiği acıyı -kısmen- gözümün önüne getirdim. Şüphesiz onu rahatsız ediyordu. Benim yerime karar vererek beni korumaya duyduğu derin ihtiyacı.

Tıpkı şimdi babam için yapacağım gibi. "Hiçbirimiz Diego'nun aldatmacasının derinliğini bilmiyorduk."

"Cristiano biliyordu. Bianca'ya zarar vermeyeceğini bilmeliydim ama Diego'nun tam güveni ve senin çocukkenki inancın beni buna ikna etti."

"Mija." Gözlerini açık tutmak için mücadele etti ama bakışları başımın üzerinde gezinirken cam gibi oldular. "Lütfen Cristiano," diye yalvardı, sesi boğuk çıkıyordu. "Lütfen yapma..." Çabayla ürperdi. "Kızım ..."

"Yanılmışım. Artık son sözlerinin Cristiano'ya beni koruması için yalvardığını biliyorum, canımı bağışlaması için yalvardığını değil," dedim. Büyürken bu anıya o kadar çok sarılmıştım ki, şimdi ne olduğunu görüyordum.

"İçgüdülerime güvenmeli ve Cristiano'yu h e m e n eve getirmeliydim," dedi.

"Her şey yolunda baba. İşleri yoluna koyduk."

"Başka torunlar da olacak," dedi. "Onları kucağıma almak için beni çok bekletmeyeceksin, *değil mi canım?*"

Öz babama nasıl yalan söyleyebilirdim, hem de böyle bir konuda? Gerçekle kalbi kırılırdı.

Dişlerimi birbirine geçirdim, neredeyse gözyaşlarımı tutamayacaktım. Ama yaptım ve onun yıllardır bana karşı işlediği suçun aynısını ben de ona karşı işledim. Ona eziyet ettiğim suç.

Onu korumak için yalan söyledim. "Evet, baba. Torunlarını çok geçmeden kucağına alacaksın."

Memnun bir gülümsemeyle yanımdan geçip gitti. "Cristiano nerede?

Çoktan gitmiş olmalıydık."

"Gidip bakacağım." Yanağına bir öpücük konduracaktım ama onun yerine kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum."

"Te amo, mija."

Babamın annemin ruhu için dua ettiği ve ağlayarak uyuduğu geceleri hatırlayınca kararlılığım neredeyse kırılıyordu. Ona bunu tekrar yaşatma düşüncesi neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Benim için dua et. Ben de senin için dua edeceğim.

Artık tek yapmam gereken uzaklaşmaktı. Beni yetiştiren adama sonsuza dek veda etmek.

"Şimdi neden onun için geri döndüğünü anlıyorum," diye fısıldadı babam. "Annen de aynısını yapardı."

Duygular beni sarstı, beni aşağı çekmekle tehdit etti. Geri çekildim. Gözlerindeki gurur çok açıktı. Bu benim için her şey demekti. Yanağından öptüm ve gözyaşlarımdan şüphelenmeden önce kendimi uzaklaştırdım.

Pilar'a veda etmek istiyordum. Alejandro'nun gülümsemesinin bir kez daha odayı aydınlattığını görmek için. Barto'nun yanağından öpmek ve aileme verdiği hizmet için ona teşekkür etmek. Gabriel'e dünyanın onun parmaklarının ucunda olduğunu söylemek için. Ama bu bencillik olurdu. Daha fazla zaman yoktu. Gitmeleri gerekiyordu.

Babamı geminin ön tarafında bıraktım ve Cristiano'nun yüklenme rıhtımında beklediği yere doğru ilerledim. Koyu renk gözleri beni takip ederken yüzünde hiçbir ifade yoktu ama çektiği acıyı okuyabiliyordum. Belki kendinden şüphe ediyordu, ama bu ne kadar acı verici olursa olsun -Doğru karardı.

Başkaları sonsuza dek prenses olarak kalmamı isterken o beni kraliçe yapmıştı. Gidip yaşama ya da kalıp ölme seçeneğine sahip olmak

benim için bildiğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Kralımın yanında kalacağım. Şimdi. Her zaman.

Cristiano gemiden inmeme yardım etti. Ayrılmaya hazırlanırken, endişe omuzlarımı gererek içeri girdi.

Cristiano güçlü bir kolla beni kendine çekti ve başımın üstünü öptü. "Hazırlandılar," diye fısıldadı. "Güvende olacaklar, Natalia."

"Peki ya diğerleri?" Burnumu çektim ve kollarımı ortasına dolayarak ona sarıldım. "Teresa ve Felix? Jaz, Paula, Zamora ailesi-"

"Yeni bir hayatları var. İyi olacaklar." Cristiano'nun sesindeki memnuniyet, kucağını gevşetip aşağı bakana kadar beni rahatlattı. "Bunu son bir kez daha söylemek zorundayım Natalia. Çok geç değil. Onları geri çağırabilirim. Hâlâ onlarla gidebilirsin."

Başımı sertçe salladım. Kararlıydım ama bu korkmadığım anlamına gelmiyordu.

Bir elini saçlarımda ve sırtımda gezdirdi. "İşte bu k a d a r . Sevdiğin ve değer verdiğin herkes o gemide."

Sevgili, kalın kafalı kocamın acı dolu gözleri. Avucumu yanağındaki kirli sakalda gezdirmek için uzandım. Geçit töreninden beri tıraş olmadığı belliydi. Kaşınması bir bakıma rahatlatıcıydı. Gerçektir. "Senin yanından ayrılmamın mümkün olduğu hiçbir senaryo yok. Benim yerim burası. Senin yanında."

Kaldığım yer kocamın yanıydı. Sahilimizde son kez durup arkadaşlarımızın ve ailemizin gidişini izlerken üzerimize sessizlik çöktü. Değer verdiğimiz herkese ve bu dünyaya son vedamızı ederken.

Natalia siyah dantel elbisesiyle dolabımızın içinde bir daire çiziyordu. Düğün günümüzde kilisede ona giydirdiğim elbisenin aynısıydı. Eteğini kaldırdı ve bana Kevlar bağcıklı spor ayakkabılarını gösterdi.

"Öbür dünyada koşman gerekirse diye mi?" Gömleğimin manşetini düzelttiğim aynanın karşısında sordum.

Belki ben de ölüm için fazla giyinmiştim ama en iyisinden daha azıyla ölmeyecektik.

"*Dövüşmem* gerekirse diye," dedi *la Monarca Blanca*'yı kaldırarak.

"İşte benim kızım." Göz kırptım ve başımı eğdim. "*Bir beso.*"

Bana hızlı bir öpücükle karşılık verdi.

A uğultu Sesli yukarıda bizim Kafalar, ve
Natalia baktı yukarı. "Helikopterler mi?"

Başımı salladığımda bir *patlama sesi* Badlands vadisinde gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Bu ses de ne?" diye sordu.

Aynaya döndüm ve siyah kravatımın düğümünü sıktım. "Tanklar ön kapılara çarpıyor," dedim.

"İnsanların onlara *las puertas del infierno* dediğini biliyor musun?" dedi.

Tabii ki biliyordum. *Cehennemin kapıları*. "Belmonte-Ruiz için bu doğru olacak."

Dolaptan çıktı ve balkona yöneldi. "Dışarısı güvenli değil," diye seslendim.

"Sadece son bir kez bakmak istiyorum."

Benim hatamdı. Eğer içeride kalmasını istiyorsam, ona tam tersini yapmasını söylemeliydim.

Onunla birlikte dışarı çıktım ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için gökyüzünü kontrol ettim. Şimdilik yeterince güvenli olduğuna karar verdiğimde, suya bakan kısa duvarda ona katıldım.

Benim ısmarlama takım elbisem, Natalia'nın siyah dantelli gece elbisesi içinde, ellerimiz aramızda kenetlenmiş, ucsuz bucaksız okyanusu seyrediyorduk. O anlar için sakindi ama bu uzun sürmeyecekti.

"Aşağı insek iyi olacak," dedi sonunda. "Zamanımız doldu."

Sesindeki sakinlik beni hafifçe şaşırttı. Bunun bana ve yaptığımız seçimlere olan inancından kaynaklandığını umuyordum.

Döndüm, onu kollarımın arasına aldım ve tüm gücümle öpmek için sırt üstü yatırdım. En azından bunun için zamanımız vardı. Bunun için her zaman zamanımız olacaktı.

Karımı dağın derinliklerine, evi diğerlerini korumak için yıllardır topladığımız veriler, iletişim ve dosyalarla uğuldayan kontrol merkezine bağlayan tünele götürdüm. Belmonte-Ruiz'in tam tersi bir amaçla ele geçirmek isteyeceği istihbarat. Patlamaya dayanıklı yapmamamızın kesin nedenleri.

O odayı geçtik, labirent gibi koridorlardan geçtik, sadece bir parmak izinin -benimkinin- işe yarayacağı iki demir kaplı güvenlik sisteminden geçtik. Çünkü başka herhangi bir durumda, yanlış kişinin bu alana girmesini önlemek için kendi etimi yakar, keser ya da oyardım.

İçeri girdikten sonra kapıyı kapattım, bilgisayar sisteminin başına oturdum ve milyonlarca kez yaptığım adımları takip ettim - son adım hariç, şimdiye kadar hiç girmediğim bir aşama.

Kimlik bilgilerimi girdim, tüm sistemleri yerine oturttum, başparmağımı son parmak izi taramasına bastırdım ve yüz tanıma yazılımının yüzümü tanımlamasını ve onaylamasını bekledim.

Yeşil ışık yandı. "Şimdi ne olacak?" Natalia sordu.

"Şimdi bekleyeceğiz."

Belmonte-Ruiz'in ve onlara katılacak kadar aptal olan diğer grupların ilerleyişini izlemek için güvenlik drone yayını açtım. Düğmeye basmadan önce bu orospu çocuklarından mümkün olduğunca çoğunu duvarların içine sokmak istiyordum.

Görüntüler ekranı doldururken Natalia arkamda, eli omzumda duruyordu.

Kapıları kırmışlardı. Kasabaya akın etmişler, ara sokaklara dolmuşlar, Çorak Topraklar'ın atardamarlarını kan gibi doldurmuşlardı.

"Topal arı sürüsü gibi hareket ediyorlar," diye mırıldandı Natalia.

Tankları terk edilmiş evlerin, dükkânların ve pazar yerlerinin içinden geçirdiler, yapıları ve çiftlikleri ateşe verdiler.

İzlemek zor oldu. Natalia'nın hariç bakımım altındaki her insan hayatının kurtulmuş olmasına duyduğum minnettarlık ne olursa olsun, bugün tarihin bir parçası ölecekti.

Bunun yerine bugünü geçmişe tercih ettim ve Natalia'nın gözlerinde gerçek evimi bulmak için sandalyeden kalktım. Onu kollarıma çektim. Kalbi göğsüne çarpıyordu. Korkmuştu. Onu suçlayamazdım. Ben de hiç olmadığım kadar korkmuştum. Herhangi bir şeyi yanlış hesapladıysam, düğme çalışmadıysa, bu piçler hayatta kaldıysa - o zaman tüm bunlar boşa gidebilirdi. Ölümcül, geri dönülmez bir şekilde yanlış gidebilirdi.

Natalia'nın çenesini yukarı kaldırdım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Sana sahip olduğumuz için şanslıyız. Umduğum her şey ve çok daha fazlası oldun."

Kollarını boynuma dolayarak fısıldadı. "Daha yeni başlıyordum. Bunun için üzgünüm..."

Alnımı onunkine dayadım. "Ne için?"

"Her şeyin yanışını izlemek zorunda kaldığın ve ailenin yerinden edildiği için çok üzgünüm." Natalia'nın ağzının kenarları kaşlarını çattı. Kendi sonu yaklaşırken onları düşünmüştü. Bu sıkı sıkıya bağlı topluluğun eskisi gibi yeniden inşa edilemeyeceğini bilmek üzücüydü - ya da büyük olasılıkla hiç edilemeyeceğini. Çoğu birbirini bir daha asla göremeyecekti. "Bu insanlar için yaptıklarınız asla unutulmayacak," dedi, "geriye sadece küller kalacak olsa da."

"Onlar olmadan bunların hiçbir anlamı yok. Sensiz." Ağzının kenarına bir parmak attım. "Seni her yerde takip edeceğime söz vermiştim ve ederdim de, *Mariposa*. Gittiğini sanmıştım. Sonsuza dek. Ve ben tam arkandaydım."

Boynumdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve ayak parmaklarının ucunda yükseldi. "Şimdi birlikte gideceğiz."

Sürü yaklaştıkça ve daha fazla düşman evimize akın ettikçe nefes aldım. "Ölmek nasıl bir şeydi?"

Hatırlıyormuş gibi başını eğdi, sonra başını salladı. "Hoşuma gitmedi."

"Söylemiyorsun." Ona gülümsedim. "Ama uyuşturucunun saf mutluluk olduğunu duymuştum."

"Seninle olmak çok daha iyi," dedi kalın bir sesle.

Şimdi ikimizin de kalbi çarpıyordu ama en azından birbirimizin göğsüne çarpıyordu. Yanağını avuçladım. "Olacaksın. Bu bir son değil, birlikte geçireceğimiz sonsuzluğun başlangıcı. Başka kimse olmayacak. Sadece sen ve ben."

"Sadece sen ve ben," dedi, ama ses tonunda benimkinden daha az umut vardı. "Bebekten şüphelendiğim anda sana söylemeliydim.

-Ama emin olmak istedim." Elini yakasının içine soktu ve sonogramı çıkardı. "Sana bunu göstermek ve gözlerinin ışıldamasını izlemek için."

Çenem duygularla karıncalanırken aldım. "Nasıl?"

"Max şırıngayla aldı." Sesi titredi. "Babalık mutluluğunu kısa bir süre için bile olsa yaşayamadığın için üzgünüm."

"İkimizden de alındığı için üzgünüm." Resmi ceketimin cebine koydum ve saçlarını düzelttim, acımı bu kadar derinden hissettiği için ona daha çok aşık oldum. "Sen çocuğunu kurtardın. Diego bebeğimizi öldürdü ve bedelini ödedi."

"Giderken kaybımızı da yanımızda taşıyacağız." "Ve gitme vakti geldi," dedim.

"Hazır mısın?" Alt dudağını ısırıldı.

"Korkuyorum."

"Sen varsın. Birlikte düşeceğiz."

"Birlikte düşeriz." Başını salladı, elini çenemde gezdirdi, başparmağını elmacık kemiğimin çukurunda gezdirdi, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi kaşlarını düzeltti. "Ben hazırım."

Önümdeki güzel menekşe gözlere odaklandım. Galada maskesinin arkasından bana baktığında onlara aşık olmuşum. Ona karşı savaşmışım. Kaybetmişim.

Kazandığıma hiç şüphe yoktu.

Artık başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onsuz burada kalamayacağımı zaten biliyordum. O da kendisi için bunu istemiyordu. Bu hayattan birlikte ayrılacaktık ve ben bundan daha fazlasını isteyemezdim.

Natalia'mı bir kez daha öptüm. "Seni seviyorum karıcığım. Benim *mariposita*."

"Seni seviyorum, *mi esposo*. Cristiano, kocam."

Geriye kalan tek Şey düğmeye basıp patlatmaktı. Ben de öyle yaptım.

Çorak Topraklar'ı n derinliklerinde bir gümbürtü başladı, ayaklarımızın altında sarsılan yerin öfkeli ritmi.

Yeraltı dünyası bizi eve çağırdı.

"Bu dünyanın duyduğu bir patlamaydı - ya da en azından Meksika'nın. Bir yıl önce yarın, 'Çorak Topraklar' olarak bilinen, kartellerin yönettiği gizemli bir kasaba patladı ve kendi sakinlerinin yanı sıra Meksika'nın en yaygın suç örgütlerinden bazılarını da ortadan kaldırdı. Ancak hiçbiri patlamadan bu yana isim yapmış olan iki örgüt kadar ünlü ya da tehlikeli değildi.

"Belmonte-Ruiz, geniş kaçakçılık çetesi ve kullanıcılarını 'cennete mümkün olduğunca yaklaştırdığı' söylenen bir uyuşturucu geliştirilmesiyle tanınıyor. Patlama kartellerinin onda dokuzunu, diğer iki grubun büyük bir kısmını ve Birleşik Devletler hükümetinin FBI En Çok Aranılanlar listesinde yer alan üç kraldan ikisini kül etti.

"Burada iyi adamlar yok, ancak yok edilmesinden bu yana Calavera kartelinin efsanesi halk arasında büyüdü. Bir zamanlar acımasız yöntemleriyle tanınan isimsiz bir lidere s a h i p uluslararası bir kartel olarak korkulan *narkokoridorlar* farklı bir hikaye anlatıyor. İstasyonumuzun teyit edemediği bu türküler, Calavera kartelinin liderlerini, hükümetin asla yapamayacağı bir şekilde insan kaçakçılığını engellemek için verdikleri mücadele nedeniyle kutsallaştırıyor.

"Bu *Día de los Muertos*'ta, eğer varsa, o gün kaybedilen masum hayatları hatırlıyoruz. Ancak bunu trajik bir öykü haline getiren ve kamuoyunu büyüleyen şey, Bianca King'in çarpıcı kızı Natalia Cruz ile işadamı Costa Cruz arasındaki aşk hikayesidir."

Televizyonu kapattım ve kumandayı masamın üzerine fırlattım. Geçen yıl yeterince şey duymuştum. İşler hiç kolaylaşmamıştı. Natalia ve Cristiano'yu yüceltme şekilleri -medya onların acılı bir babaları olduğunu bilmiyor muydu? Cristiano'nun tutkusuna saygı duyuyordum ve prensipleri uğruna kendini öldürmeyi göze aldıysa, tamam. Ama kızımı da yanında götürmesi.

Bunu henüz affetmemiştim.

"Efsaneye göre patlama dünyayı temelinden sarsmış ve Meksika'nın coğrafyasını sonsuza dek değiştirmiş," diye duydum arkamdan.

Kapı aralığında duran Barto'ya döndüm. "Efsane abartıyor."

Ama kızımın güzelliğini abartmamıştı. Ne de damadımın her şeyi kendi bildiği gibi yapma kararlılığını. İkisinin de ölümüne neden olacak bir kararlılık.

Narcocorridos -*Meksika* türküleri- uyuşturucu lordlarını, kaçakçıları ve kartelleri ilahlaştırır, kazançlarımızı ve kayıplarımızı romantikleştirirdi. Hikayeyi doğru anlatıyorlardı. Natalia ve Cristiano, benim Bianca'ya olan aşkım gibi büyük bir aşka sahipti. Bir zamanlar kızım için dilediğim tek şey buydu.

Dirseklerimi masama dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Anlamsız."

"Ama asilce," dedi Barto odaya girerken. "Dünyada kesinlikle bir fark yarattılar, istediklerinin de bu olduğunu biliyorsun. Artık huzur içindeler, Costa."

Kabul ediyorum diye homurdandım. Yılın geri kalanında, daha iyi bir dünya için yaptıkları fedakârlıkları anlayışla karşılayabilirdim. Ama sadece onların değil, Bianca'nın da ölüm yıldönümünde sadece yas tutmak istiyordum.

Barto'ya gitmesini söylemek üzereydim ki hizmetçi çalışma odamın kapısını çaldı.

"Posta, *senyor*," dedi ve tekrar kaybolmadan önce Barto'ya bir yığın zarf ve katalog uzattı.

Barto masaya doğru yürüdü, her şeyi gözden geçirdi ve sonuncusu üzerinde durdu; büyük, dolgulu bir zarf. "Bu nedir?" diye sordu.

Başımı kaldırdım ve daha iyi görebilmek için boynumu büküm.

Belli belirsiz tanıdık gelen bir el yazısı. Yine de iade adresi yoktu.

Kendi el yazım kadar iyi bildiğim tek el yazısı artık benimle olmayanlara aitti. Bianca ve Natalia. İkisi de gitmişti.

"Onu bana ver," dedim.

Barto zarfı çevirerek, "Tehlikeli olabilir," dedi. "İzin ver-"

Ayağa kalktım, masanın etrafından dolaştım ve elinden aldım. Tehlike bugünlerde farklı bir anlam ifade ediyordu. Hiçbir anlamı yoktu. Çok az şeyim vardı.

Kaybedecek önemli bir şey kalmamıştı. Zarfı yırttım ve içinden bir tespih çıktı.

Sıradan bir tespih değildi. Ortasında cilalı, yaldızlı bir Kutsal Kalp ve ona uygun bir haç vardı. Altın bir zincir üzerinde kırmızı yakutlar, sütlü inciler. Kendim yaptırmıştım.

Nerede görsem

tanırım. Bianca'nındı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım.

Barto hemen yanımdaydı. "Nedir bu?"

Çok sevilmişti, altınında bazı çizikler ve değerli taşlarında aşınmalar vardı ama bu bir kopya değildi.

Duygularım boğazımda düğümlenirken boncukları parmaklarımın arasından geçirdim. "Nereden geldi bu?" Barto'ya baktım. "Kim gönderdi ve neden şimdi?"

Yüzünden bir şey geçerken Barto'nun gözleri genişledi.

Alarm beni doğruldu. Onda herhangi bir tepki nadir görülürdü, özellikle de şaşkınlık. "I . . ."

"Ne oldu?" diye sordum.

Barto gözlerime baktı ve yavaşça başını salladı. "Bilmiyorum, *Don Costa*. Özür dilerim." Bakışları elimde tuttuğum değerli mücevher parçasına döndü. Barto'nun sesi yumuşadı. "Belki de karınızın huzur içinde olduğuna dair Tanrı'dan gelen basit bir işarettir ve ..." Barto istavroz çıkardı. "Hem onun hem de kızınızın emin ellerde olduğunu."

EPILOGUE

NATALIA

Biz uyarılmıştık, siz de uyarılmıştınız. Sonunda, ölüm istediğini aldı-Cristiano ve Natalia de la Rosa. Ama onların yerine Joaquin ve Jenny Delgado doğdu.

Saldırganımın kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ayağımın düz kısmıyla göğsüne vurdum ve spor ayakkabım tam göğüs kaslarının arasına düştü. Ayak bileğimi yakaladı ve ben dönüp ters yöne bakmaya zorlanana kadar döndürdü. Tek bacağımın üzerinde sallanırken, başka biri olsa yüz üstü düşmeye çok yaklaşırdı.

Ben değil. Başımı kaldırdım ve ağızları bir karış açık, gözleri fal taşı gibi açılmış bir kadın deniziyle karşılaştım. "Karşılık verirken böyle bir bacak tutuşu hem yaygın hem de tehlikelidir," dedim. Omuz hizasındaki saçlarım öne doğru düşerek yüzümü perdeledi. "Yani bu senaryoda-"

Hay sikeyim.

Odanın arka tarafından karanlık bir bakış beni kısırdı. Cristiano kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, daha bu sabah beni sevgiyle kucaklayan devasa pazularını sergiliyordu.

Sertleşmiş çenesi patlamak üzere olan bir saatli bomba gibi titrerken, beni öldürmesi daha muhtemel görünüyordu.

Odanın içinde bir adım öne çıktı.

"Bırak beni Dimitris," diye tısladım ayak bileğimi sıkı sıkı tutan adama.

kavr

ama "Ha?"

· Zavallı adam hayatının tehlikede olduğunu fark etmedi. Cristiano Bir adım daha.

Önümüzdeki minderde oturan kadınları korkutmamak için nefesimin altında "Bacağımı bırakın," dedim. Kayıt odasındaki pankartta sahte soyadım yazıyor olsa da beni burada gördükleri için zaten yeterince dehşete düştüklerinden *emindim*. "*Acele* edin."

Bıraktı ve Cristiano'ya vücudumun tamamen benim kontrolümde olduğunu göstermek için ayağımı zarifçe yere indirdim. I

Sandaletlerimi tekrar giyip geri çekilirken doğruldu ve Dimitris'e devam etmesini işaret etti. "Dersinizi böldüğüm için özür dilerim," diyerek geri çekildim. "Devam et. Devam et."

Dimitris tuhaf bir bakışla sınıfa geri döndü.

Cristiano'ya en iyi köpek yavrusu bakışlarımı attım, çünkü bu bakışlar geçmişte ona karşı işime yaramıştı. Sözünü kesmememiz gerektiğini belirtmek için bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. Bunun alternatifi, buraya kendilerini savunmayı öğrenmeleri için davet ettiğimiz bu kadınların, benim azarlanmamı izlemesiydi.

Cristiano'yla kapıda karşılaştığımda, bir elini sırtımın üst kısmına koydu ve beni küçük, aynalı odadan çıkarıp ofise götürdü ve kapıyı arkasından kapattı.

"Natalia," diye başladı.

"*Lourdes*, aşkım," diye düzelttim onu. Öfkesini kendi gözlerimle görememiş olsaydım, uyarı yüklü ismim bana bunu anlatmaya yeterdi. "Ya da Jenny, tabii ki-"

"Yalnızız." Kaşlarını indirdi. "Konuyu değiştirme."

Pişman görünmeye çalıştım. "Özür dilerim," dedim. "Randevumuzdan önce sınıfı gözlemliyordum ve kızlara kendim gösteri yapacağım için çok heyecanlandım. Ve *kendimi* harika hissediyorum-"

"Peki ya dışarıdaki *pendejo* ayağını çekmiş olsaydı ve dengeni kaybetseydin?"

Cristiano'ya doğru yürüdüm, ellerini tuttum ve otuz üç haftalık hamile karnımın üzerine koydum. "Her şey yoluna girecek, *baba*. Burada güvendeyiz. Bu bebeğe hiçbir şey olmayacak." Ona gülümsedim. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Omuzları biraz da olsa gevşedi. "Endişeleniyorum, *aşkım*."

Güldüm. "Bu Papa'nın dua ettiğini söylemek gibi bir şey. Bu çok açık." "Mantıksız davranmıyorum," diye bağırdı. "O odadaki herkes deli olduğunu düşündüm. Sekiz aylık hamile bir kadının kendini savunmayı öğreteceğini..." Başını salladı ve bir küfür savurdu.

Endişesi beni rahatsız etmedi; bu onu olduğu kişi yapıyordu. Ama gereksizdi. Ellerini kendi ellerimin altında sıktım. "*Bebita*'mızın ne kadar güçlü olduğunu hissetmiyor musun?"

Sanki bir işaretmiş gibi tekmeledi, ama zamanlaması o kadar da tuhaf değildi. Bebek sürekli hareket ediyor, annesine dışarı çıkıp yumruk atmaya hazır olduğunu söylüyordu. Rahmimin bir kum torbasına dönüştüğünü düşünürsek ben de bunu istiyordum.

Cristiano homurdandı, ellerini bluzumun altından geçirip karnımın ılık ve sıkı derisinin üzerinde gezdirdi. "Onunla tanışmak için daha fazla bekleyemem." Gelecekte bahsederken sık sık yaptığı gibi, tavrı önemli ölçüde hafifledi. "Sence erken gelir mi?"

Başımı salladım. "Çok hevesli ve ısrarcı. Tıpkı babası gibi."

Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildi. "Paçayı kurtardığını sanma. Bu hamileliğin ilk gününden beri kendini savunmayı öğretmen kesinlikle yasaklandı."

"Ve ben bu kurala kesinlikle uydum," dedim, bariz yalan karşısında kıvranmamaya çalışarak.

Sanki Cristiano bilmiyormuş gibi. Dolgun dudakları şüpheciliğini gösteren bir çizgiye dönüştü. "Seni sınırlamaya çalışmıyorum, bunu biliyorsun." Bir adım daha yaklaştı ve ellerini ensemden geçirerek uzun saçlarımı gevşek bir at kuyruğu haline getirdi. "Sadece seni kaybetmeye birçok kez çok yaklaştım."

Parmakları saç çizgimin altını gıdıklarken gözlerimi kapatma isteğimle savaştım. "Ama bu son yıl sessiz geçti," diye hatırlattım ona. "Burada olduğumuzu Max'ten başka kimse bilmiyor. Ve kimse kimseyi kaybetmiyor."

Bir yıl önce Cristiano ve ben ölmüştük.

Çorak Topraklar'la birlikte kül olmuştuk.

Tüm Meksika bunu biliyordu. Aylarca Avrupa'daki küçük dairelerde saklandık, bir yerde asla çok uzun süre kalmadık, yüzümüzü halktan sakladık.

Ortaya çıkan bebek, yapacak başka bir şeyimiz olmadığı için günlerce seks yaptığımız düşünüldüğünde sürpriz değildi.

Artık resmi olarak Joaquin ve Jennifer Delgado'yduk. Cristiano beni sahte bir isimle çağırmaktan nefret ederdi, bu yüzden bazen toplum içinde Lourdes'i kullanırdı. Ama özel hayatında ben her zaman onun Natalia'sıyım.

Neyse ki, kendi ülkemizde önemli bir haber olmuş olsak da, bu hikâye Meksika dışında hiç duyulmamıştı.

Ve yeni hayatımızı, her gün birbirimizin tadını çıkarmayı, kendimizin ve birbirimizin özünü tanımayı çok sevdim. Fakat

İçeride, radarın altında bir hayat yaşamak bizim için asla uzun sürmeyecekti - küçük bir tehlikeyi canlı tuttuğumuz anlamına gelse bile.

Bir işyeri açmak riskliydi. Tüm kadınlara kendini savunmayı öğreten gezici bir kız okulunun sahibiydik ve finanse ediyorduk.

-ya da katılmak isteyen insanlar. Kurs tamamlandıktan sonra toplanıyor ve yer değiştiriyorduk, böylece bir yerde asla çok uzun süre kalmıyorduk.

Biraz risk bize uygundu. Zaten mümkün olan en tehlikeli durumlardan kurtulmuştuk.

Bir yıl önce canavarın karnına inmiştik, dağın yamacı yaklaşan patlamayla gürlüyordu. Zamanında çıkamama ihtimalimiz her zaman yüksekti, bu yüzden Cristiano'ya onun yanında ölmeye hazır olduğumu söylediğimde ciddiye almadı.

Ama neyse ki öyle olmadı.

Cristiano beni Cennet'in merdivenlerinde kaybettiğini düşündüğü gün ölmeye niyetliydi. Ama benim yeniden canlanmam onun planını değiştirmiş, yıllar önce Max'le birlikte böyle acil bir durum için hazırladıkları plana geri dönmüştü.

Cristiano düğmeye bastıktan ve yeraltından gelen gürültüyü duyduktan sonra, Çorak Topraklar'dan çıkan tünel sisteminden geçerek dağın içine ve okyanusun altına indik. Koşmak zorundaydık. *Hızlıca*. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim, birbirimizi çekerken ellerim Cristiano'nun ellerine kilitlenmişti.

Ama patlama bizi yakalayamadan tünelin sonuna ulaşmıştık, orada bir denizaltı yeni hayatımızı destekleyecek belgelerle ve GPS'e programlanmış koordinatlarla birlikte bekliyordu. Gerçeği sadece Max biliyordu. Diğer herkes için, rüzgârda savrulan küllerden başka bir şey değildik.

Guadalupe Meryem Ana'ya her gün aşkım ve ben hayatta kaldığımız ve sonunda bir aile kuracağımız için şükrediyordum. Cristiano'ya da teşekkür ettim, çünkü şeytan kendi kaderini çizmiş ve kendi kraliçesine taç giydirmişti.

Randevu gecesi, haftanın en sevdiğim zamanı.

Cristiano ve ben el ele tutuşarak Yunanistan'da yerleşmeyi seçtiğimiz küçük kasabanın arnavut kaldırımlı sokaklarında yürüdük.

önümüzdeki kısa bir süre için. Yakında, ya burada ya da bir sonraki yerimizde, bebeği doğurmak için yerimizde kalmamız gerekecekti.

Güneş ufka doğru ilerliyor, allık, fıstık ve kavun renklerindeki binaları bölen beyaz alçı duvarlara öğleden sonra geç saatlerde ışık saçıyordu. Labirentten geçerek şehir merkezindeki hareketli müziğe doğru tembel tembel ilerledik. Her cumartesi gecesi kent sakinleri bir sokak panayırı için toplanıyordu.

Cristiano yerel olarak damıtılmış bir şişe malt ve biraz *baklava* aldı, hayvani iştahı onu bir parça koparmaya itmeden önce bana bir ısırık verdi.

Hamur işlerimizi bitirmek için bir duvarın yanında durduk. Bir adam tepeden tırnağa altın spreyci boyayla kaplanmıştı ve bahşiş için bir kasenin önünde heykel gibi hareketsiz duruyordu. Bir diğeri kemaniyle unutulmaz güzellikte bir melodi çalıyordu. Genç bir kız, kafatası ve çapraz kemiklerden oluşan kapüşonuyla stantların etrafında dolanıyordu.

Mükemmel bir Kasım akşamı için meydandan serin bir esinti geçiyordu.

Cristiano'nun gözleri çevremizde dolaşıyordu ve artık dünyanın dört bir yanına dağılmış olan Çorak Topraklar'daki halkını düşündüğünü biliyordum. Hepsinin bir yerlerde yuva kurduğuna ve geliştiğine inancım tamdı, tıpkı onun gibi.

Nerede olurlarsa olsunlar, arkadaşlarım Pilar ve Alejandro için de bunun geçerli olmasını umuyordum.

Babam için huzur diledim, böyle boş bir evle mücadele ettiğini bilsem de. Tespihi göndermemeliydim. Cristiano bunu yapmamı istememişti ama beni durdurmamıştı da. Babamın anlayıp anlamayacağından emin değildim ama Cristiano, Barto'nun kesinlikle anlayacağını söylemişti.

Elimi Cristiano'nun elinin içine soktum ve o da dönüp bana gülümsedi. "Burada uzun zamandır görmediğimiz kadar güzel, el yapımı kıyafetler var. Neye ihtiyacın var?" diye sordu. "Pantolonun çok küçük değil mi?" "Hızlı bir hareketle diz kapağını kırabilecek bir kadına asla Pantolonunun içine girip giremeyeceğini tekmelemek."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, "Evet, *ama* sen hamilesin, *canım*," dedi.

"Peki hamile kadınların nelerden hoşlandığını biliyor musun?" diye sordum.

"Dondurma," diye cevap verdi.

Beni çok iyi tanıyordu. Ya öyleydi ya da ben *aşermeyi* çok fazla sağıyordum. Her iki durumda da dondurmamı aldım. Cristiano bana küçük bir kaşıkla bir fincan aldı ve meydanı dolaştık, gerçekten ihtiyacımız olmayan küçük şeyler satın almak için durduk, çoğunlukla sakinleri desteklemek için ve gelecekteki kızımız için ara sıra hediye kabul ettik.

Bir standın önünde durup ahşap mücevher kutularına hayranlıkla bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tırnakların cama sürekli vuruşu, bir şekilde ürpertici hale gelen basit bir ritim oluşturunuyordu.

"Cristiano," diye fısıldadım.

Elimi sıktı. "*¿Qué pasa?*"

Yavaşça başımı omzumun üzerinden çevirdim ve yolun karşısında oturan yaşlı bir kadının karanlık, kurnaz gözleriyle karşılaştım. Masasını kaplayan mor kırma kadife kumaşın üzerinde duran cam küreye tırnaklarını geçiriyordu.

Ağzım kurudu. Parıldayan altın başlık. İnciler ve değerli taşlarla süslenmiş gümüş ve altın yüzükler. Damarlı, kadınsı eller.

Üzerinden bir buçuk yıldan fazla zaman geçmişti ama babamın yıllık kostüm galasındaki ince, buruşuk parmaklı, unutulmaz gözlü ve çiçek parfümlü kadını unutmamıştım. Ve falcının o geceki sözlerini hatırlamadığım gün sayısı çok azdı.

"*Onun için öleceksin, aşkın için.*"

Ölmüştüm. Öldüğüm ilan edilmişti, vücudum o kadar yaşamdan yoksundu ki ilk çocuğumu düşürmüştü.

Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Geri adım attım ve Cristiano'nun duvar gibi bedenine çarptım. Omuzlarımı sıktı. "Ne oldu, Lourdes?" diye sordu. "İhtiyacın var mı?"

Konuşmayı kesti. Nedenini görmek için arkamı döndüm. Onun bakışları da bize bakan yaşlı kadının üzerindeydi.

"Kim geleceğini bilmek ister?" diye seslendi aynı sert sesiyle. Kıkırdaması kesik kesik bir öksürüğe dönüştü.

"İçimde kötü bir his var," dedim. "Ve bende," diye onayladı.

"Onu tanıyor musun?"

Başını salladı. "Sanırım bir kez karşılaşmıştık." Peki Cristiano'ya geleceğini söylemiş miydi?

Bu kahin hayatımın aşkı için öleceğimi söylemişti ve ben de ölmüştüm. Sadece bir kez değil, iki kez. Cristiano için bir kez hayata tırnaklarımla kazıyarak geri dönmüştüm ve şimdi güçlü ve sağlıklıydık. Daha fazla umutsuzluğa dayanamazdım.

Cristiano'nun elini tuttum ve onu uzaklaştırmaya başladım.

Bu kadın kötü haberden başka bir şey getiremez.

Cristiano

"Genç ve sevimli bir çift," dedi yaşlı kadın, biz kaçmaya çalışırken bizi yavaşlatarak. "Ve yolda bir *chiquita* ile."

Zeki kadın. Çocuğumun cinsiyetini biliyordu. Başka zaman olsa, buna şanslı bir tahmin derdim. Şimdi mi? Emin değildim. Bu tür hokus pokuslara hâlâ inanmıyordum. Ama falım ürkütücü bir şekilde doğru çıkmıştı.

Siyasi etkinlikte içkime ilaç katılmış olması bir önsezi miydi? Yoksa başka bir şey mi?

Karımın pazularını elimle aşağı yukarı hareket ettirerek onu yatıştırdım ve bedenime yaklaştırdım. "Sana ne söyledi?" Natalia'nın başının üzerinden fısıldadım.

Sırtı kaskatı kesildi. "Öleceğimi," dedi ve kadın masasına doğru yürümek için benden uzaklaştı.

Ben de onu takip ettim, Natalia suçlarken arkasından ayrılmadım, "Ne istiyorsun, *vieja*? Üçüncü kez ölmem mi gerekiyor? Kocam ve ben mutluyuz. Yeterince zarar verildi."

Kadın bir elini ensesine bastırdı. "Ben sadece mesaj iletirim. Sevgili hükümdarınızdan çok da farklı değilim."

Pekâlâ, bu biraz fazla ileri gitmişti. Hükümdar, Natalia ve benim aramda özeldi. Natalia'yı geri çekmek için dirseğinden tuttum. "Hadi gidelim."

Ama yerinden kıpırdıyamadı. "Bu sadece aptalca bir kostümdü," dedi.

"Ve yine de bebeğinize ... adını vermeyi düşünöyorsunuz." Gözleri benimkilere kaydđ. "Şey, bunu mahvetmeyeceğim. Seçtiğiniz ismi kocanıza söylemenize izin vereceğim."

Natalia'nın yüzündeki kan çekilmişti. Yine de kadının ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Natalia bir isim seçmiş ve bana söylememiş miydi?

"Bizden uzak dur," dedi Natalia.

Kadın iç çekti. "Kimsenin kaderini ben yaratmam. Seni uyarmıştım, değil mi? Bir dahaki sefere dinlemelisin."

Bir *dahaki sefere*.

Bizi -Natalia'yı öleceği konusunda- ve beni de düştüğümde ayağa kalkmam konusunda uyarmıştı. Onu gördükten birkaç dakika sonra, kelimenin tam anlamıyla dizlerimin üzerine çökmüştüm.

Ve şimdi yine buradaydı. Bizi uyarmak için.

"Ne oldu?" Gözlerimi *la bruja*'ya diktim. "Buraya bize ne söylemeye geldin?"

Parlayan gözleri Natalia'nın karnına kaydđ. Kollarımı karıma doladım, ellerimi karnının üzerinde gezdirerek onu korudum.

"Ölü bir adamın geleceğini görmek zordur. Ve sen de öylesin, değil mi?" Gülümseyip gözlerini kısarken bakışları Natalia'ya kaydđ. "Ancak ..."

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Yine de kendimi Natalia'nın sırtına doğru eğilmiş, kalbim küt küt atarken buldum.

"Ben hiçbir şey görmüyorum."

Nefesimi bıraktım. İntikam, aşk ve seks adına durmaksızın şiddet ve ölümlle geçen bir ömürden sonra, "Hiçbir şey harika olmazdı. Bir süreliğine."

"Bir süreliğine," diye onayladı büyücü başını sallayarak. "Ama sonsuza kadar değil. Ben de ışık ve sevgi görüyorum. Hem de yaşıllıkta." Ayağa kalkıp koltuğuna yeniden yerleşti, ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirdi. "Ve bir kız çocuğu," diye ekledi.

"Bunu biliyoruz," dedi Natalia.

"Ben bundan sonrakinden bahsediyorum."

Hah. İki kız. Bunun için mutluydum. Bunu hak etmiştim, Natalia da öyle. Dünyada hiçbir kız bu kadar çok sevimlemezdi.

Kadın iç çekerek arkasına yaslandı. "Daha önce de yanıldığım olmuştu." Kristal küresine baktı. "İstersen biraz daha dikkatli bakabilirim? Belki bir şeyler görebilirim..."

Natalia ve ben aynı anda "Hayır," diye cevap verdik.

"Peki. Gelecek hafta sonu da burada olacağım." Masasının altından bir paket sigara çıkardı. "Ateşin var mı?"

"Bıraktım,"

dedim.

"Tamam."

Natalia omzunun üzerinden kadına son bir kez bakarken kolumu ona doladım ve uzaklaşmasına rehberlik ettim. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Ben mi?" Natalia'nın kaşları kalktı. "Seni bir tüyle devirebilirdim, onun ne söyleyeceğiyle o kadar ilgileniyordun ki."

Kıkırdadım. "*Hayır*. Bunların hiçbirine inanmıyorum."

"Elbette." Gözlerini devirdi. "Yani ikinci bir kızımız olacağını düşünümüyorsun?"

Bu düşünce, şimdilik kiraladığımız üçüncü kattaki daireye kadar yüzümde bir gülümseme yarattı.

Natalia üstünü değiştirirken ben de küçük bir avluya bakan tüm pencereleri açtım. Taze, serin hava içeri doldu. Pikabı açtım, ayakkabılarımı çıkarmak için yatağımızın kenarına oturdum ve bir kolumu başımın arkasına koyarak yatağa yaslandım. Eski hayatımda pek yapamadığım bir şeydi bu: oturup müzik dinlemek.

Çorak Topraklar'ı sık sık düşünürdüm, elimde değildi. On iki yıl boyunca benim hayatım olmuştu. Ama ailemle geçen çocukluğum, Costa'nın yerleşkesindeki hizmetim ve Calavera karteli arasında birkaç hayat yaşamıştım. Natalia'yla yaşadığım bu macera da bir başka macera olacaktı ve yanımda olmasını daha çok istediğim kimse yoktu.

Dişi şeytandan bahsetmişken, üzerinde dantelli kırmızı kenarları olan ve kalçalarının hemen altında duran siyah ipek bir slip ile banyodan çıktı. Avuçlarını göbeğinin üzerinde yumuşattı, ellerini altından kıvırdı ve ne kadar ilerlediğini görebilmem için yana döndü. Onun büyümesini izlemek hoşuma gidiyordu. Ona mümkün olduğunca çok bakmak ve bu günleri hafızama kazımak. Bebek doğduktan sonra işler biraz daha karışacaktı. Seyahat etmek o kadar kolay olmayacaktı. Gittiğimiz her yerde sürekli arkamı kollamam gerekecekti, üstelik daha da fazla tehlikeyle karşı karşıyaydım.

Ama sahip olmak için iyi bir sorundu. Yaşadığımız hayattan sonra karımla üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey olmadığına emindim.

Meydandaki gezimiz sırasında aldığımız şişeden bana sek bir viski doldurdu ve bardağı ve yanan bir mumu başucuma getirdi. "Bugün Ölüler Günü ve biz hiçbir şey yapmadık," dedi yatağın kenarına oturarak.

"Bence bir kez olsun olaysız bir tatil geçirdiğimiz için şükretmeliyiz." Göz kırptım. "Ama evet, kaybettiklerimizi onurlandırıyoruz. Senin anneni. Bebeğimizi. Benim adamlarım, senin baban ve arkadaşlarımız."

Başını salladı ve geçen yıl bu zamanlar aldığı sonogramı sakladığı çantasına baktı.

Elini tuttum, ağzıma götürdüm ve arkasına bir öpücük kondurdum.

Gülümseyerek bana içkimi uzattı. "Nasılsın?"

Bir yudum aldım. "Zamora'nın mavi agavı gibi değil," dedim. "Ama çok güzel."

Bardağı benden aldı, komodinin üzerine koydu ve elleri ve dizleri üzerinde yatağa tırmandı. Kadın sanki hiç hamile değilmiş gibi davranıyordu. Her zamanki gibi çevikti; her şeye hazırdı, sürekli hareket halindeydi, açıkça yasaklamama rağmen göğüs göğüse çarpışmalara katılıyordu. Gerçi sadece yirmi iki yaşındaydı. Otuz altı yaşındayken, kavun büyüklüğünde bir insan taşımadan muhtemelen daha fazla ağırim ve sızım vardı.

"Daha önce ihtiyacım olan bir şey olup olmadığını sormuştun," dedi.

"Söyle bana," diye karşılık verdim. "Dileklerimi tanrılara iletmek için kimseye güvenmediğimi biliyorsun. Onları kendim gerçekleştiririm. Sana her şeyi bahşedeceğim."

Üstüme tırmandı. "Sadece sen."

Belime sarıldı, fermuarımı açtı. Beni içine soktu. Üzerimde sallandı.

Bir zamanlar yeraltı kraliçem için hayal ettiğim taht değildi, ama şikayet edemezdim.

Bienvenido al infierno. Cehenneme hoş geldiniz, dostlarım. Cennete çok benziyor ve öyle hissettiriyor.

"Falcı bir isim seçtiğini söyledi. Haklı mıydı?" diye sordum.

Natalia öne doğru eğildi, siyah saçları omuzlarına dökülürken hâlâ üzerimde dönüyordu, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyordu. "Mel," dedi. "Oyamel'in kısaltması."

"Hükümdarların kışlık evlerini yaptıkları orman," dedim. "İçinde *öldüğün orman*. O kelekleri lanetledim, *aşkı*."

Gülümsedi, elleri göğsüme doğru kıvrıldı. "Ama ben ölmek," dedi. "Beni korudular."

Çenesini kavradım ve başparmağımı ağzının köşesine dokundurdum. "Her gün kendi kendime seni hiç bu kadar güzel görmediğimi düşünüyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?" Kalçalarını tuttum. "Mel çok hoş biri. Oyamel Cruz de la Rosa."

"Ama dünyanın geri kalanı için o Mel Cristina Delgado olacak."

"Cristina mı?"

"Babası için."

"Benim söz hakkım var mı?" Ben sordum. "Bianca'yı da orada bir yere koymalıyız. Belki de senin *adınmış* gibi davranırız."

"Ve onu uzun, geleneksel bir isimle mi lanetleyelim?" Gülümsedi.

"Evet."

-Hadi. Oyamel Bianca Cristina Delgado."

". . . De la Rosa," diye ekledim. "Bir sonraki kız için hiç isim kalmayacak."

"Angelina," dedi hemen.

Kalbim sevgiyle dolup taşarak parçalanma tehlikesi geçirdi. Natalia bu ismin benim için ne anlama geldiğini anlamıştı. Angelina olacaktı.

Natalia'nın gülümsemesi yerini iniltiye bıraktı, göğsümü kaldıraç olarak kullanıp beni geri itti, kalçaları daha hızlı ileri geri kayıyordu.

Bir süre devam ettikten sonra ellerimi boynunun arkasına doladım ve onu yerinde tuttum. Durgun, kolay bir ritimle devraldım. "Benimle birlikte yavaşla. Rahatla."

Görünüşe göre öbür dünyada da böyle yapılmıyormuş. İyi bir yemek yiyor, kaliteli viski içiyor ve sekiz aylık hamile karısını beceriyordu. Kimsenin ölmesine gerek yoktu. Kimse bir şey için bize muhtaç değildi. Ne yaptığımız kimsenin umurunda değildi. Çünkü kimse hala hayatta olduğumuzu bilmiyordu.

Kimse de bilemezdi.

Güzel bir hayattı. Neredeyse kaybetmek üzere olduğumu düşününce daha da minnettar oldum. İhtiyacım olan her şey karımda ve çocuğumuzda vardı - ya da yaşlı kadının dediği gibi çocuklarımızda.

Artık gerçeği biliyorsunuz. Bu çok büyük bir sorumluluk. Kimseye söyleme.

Yeni sürümlerden, satışlardan haberdar olun ve aylık haber bültenleri
alın: [Posta Listesine Katılın](#)
[Amazon'da takip edin](#)

JESSICA HAWKINS TARAFINDAN DA YAZILMIŖTIR

WWW.JESSICAHAWKINS.NET ADRESİNDEN DAHA FAZLA BİLGİ EDİNİN

Beyaz Hükümdar Üçlemesi

Şiddetli Zevkler

Şiddetli Sonlar

Şiddet Zaferleri

Tam Seni İstedığım Yerde

"Zekice yazılmış, seksi, iyi hissettiren ve duygusal bir yumruk atan bir romantizm..." (USA Today's HEA) Cinsel gerilim ve akıllı, eğlenceli düşman-sevgili şakalaşmalarıyla dolu esprili bir işyeri romantizmi.

Yolda Bir Şey Serisi (1. bölüme

başlamak için kaydırın!)

"Destansı boyutlarda bir yasak aşk hikâyesi... Muhteşem" (New York Times çoksatan yazarı Corinne Michaels) Lake Kaplan kendinden yaşça büyük yakışıklı bir adama aşık olur - ama sonra kız kardeşi de gözünü ona diker.

Yolda Şey

BirBaşkasının

Gökyüzü Yıldızları

Hareket Ettiriyor

Göl+ Manning

Dil Sürçmesi Serisi

"Bağımlılık yapıcı. Acı verici. Büyüleyici... Otantik, çığ ve duygusal olarak sürükleyici, mutlaka okunması gereken bir kitap." (Angie's Dreamy Reads) Kocasını artık onu istemiyor. Komşu adam ona sahip olmak için her şeyden vazgeçebilirdi.

Dil Sürçmesi İlk Tat

Senin

Explicitly Yours Serisi

"Pretty Woman, Indecent Proposal ile buluşuyor... baştan çıkarıcı bir seri."-(USA Today Çoksatan Yazarı Louise Bay) Ya bir gece yetmezse? Ateşli bir koleksiyon.

Sahip Olma

Hükmetme

Kışkırtma

Saplantı

Şehir Manzarası Serisi

Olivia'nın mükemmel bir hayatı vardır ama bir şeyler eksiktir. Yakışıklı playboy David Dylan, uzun zaman önce kaybettiğini sandığı tutkusunu uyandırır. Aralarındaki ilişkiyi yanıcı şehvetin aşka dönüşmesini engelleyebilir mi?

Come Undone Come

Alive

Bir Araya Gelin

TEŞEKKÜRLER

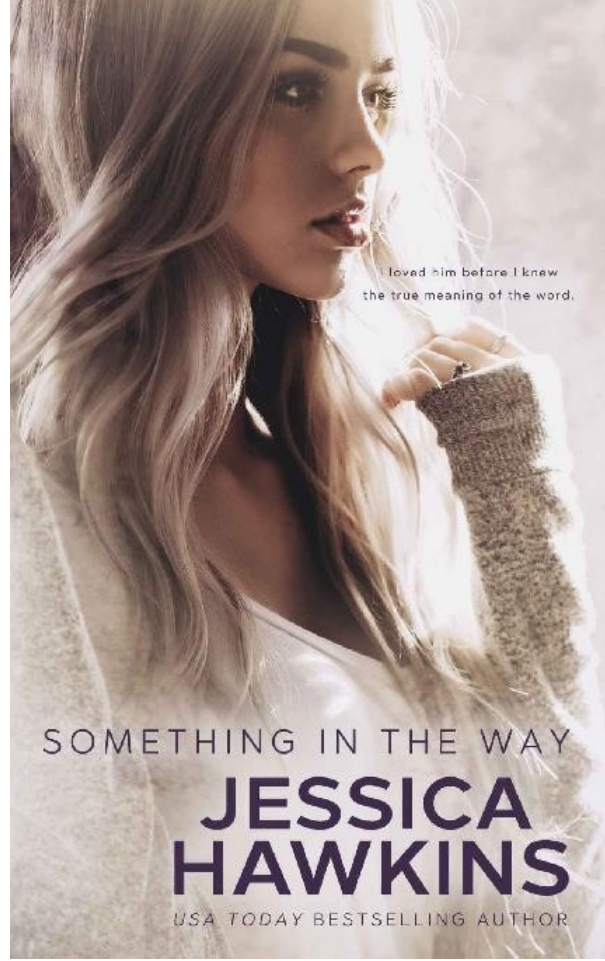
Kendi kişisel Badlands'ime, bu seriyi bir araya getirmeme yardımcı olan meşhur köye sonsuz teşekkürler. Heyecan verici, zorlu bir yolculuktu, çukurları ve getirileri de yok değildi.

Editörüm (beni asla yarı yolda bırakmayan Maksim) Elizabeth London Editing'e: Bu sefer beni çok zorladınız ama inanıyorum ki bu sefer en iyi sonucu aldık. Natalia ve Cristiano'yu dünyaya getirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Sahadaki insanlara, [Underline This](#)'teki beta [Katie](#)'me [Redaksiyon](#), düzeltmen Paige Maroney Smith, duyarlılık okuyucuları, Chayo Ramón ve Maria Dominguez - hikayenin temeli atılmıştı, ama siz onu bir kitap haline getirmeye yardımcı oldunuz.

Yayın asistanım Serena McDonald'a birlikleri topladığı ve ben yapamadığımda işlerin yürümesini sağladığı için teşekkür ederim.

Ve kitaplığımı bir sanat eseri gibi gösterenlere özel teşekkürler. Sayfaların bir yuvaya ihtiyacı vardı ve siz onlara mümkün olan en güzel yuvayı verdiniz: Kapak için [Najla Qamber Designs](#) tasarımı, Michelle ve Cameron'a kitapları süsledikleri için ve [Perrywinkle Fotoğrafçılık](#)'a da onları çektiği için (fotoğraf makinesiyle . . . ölüm günü geldi ve geçti) teşekkür ederim.

Onunla ailemin evinin yanındaki inşaat alanında tanıştığım da sıcak bir yaz günüydü. Ter ve kirin altında, Manning Sutter Güneş ne kadar parlaksa o kadar yakışıklıydı. Daha yaşlı, daha esmerdi, yaşadım. Gülen suratlı bir tişört giyiyordum ve daha önce hiç öpüşmemiştim bile. Yine de birbirimizde, ne kadar uğraşırsak uğraşalım bizi koparılamayacak şekilde birbirimize bağlayacak bir şey gördük.

Kelimenin anlamını bilmeden önce Manning'i seviyordum. Çok genç olduğumu söyledi. Beklerdim. Doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri saklayan özenle seçilmiş tüm kelimelerin arasında, beni masum tutmak için verdiği mücadele, ve sonsuz yıldızlı gecelerde beklerdim. Ama şunu öğrenecektim: Hayatta ne başarırısan başar, eğer acı çekiyorsan hiçbir anlamı yok. Asla sahip olamayacağın birine aşık olmanın getirdiği kalp kırıklığı. Çünkü Manning'i ilk ben görmüş olsam da, onu daha sonra ablam gördü.

Yolda Bir Şey, USA Today'in en çok satan yasak aşk destanının birinci kitabı.

LAKE - 1993

Yaz boyunca günde üç saatimi sınıfta geçirdikten sonra bir otuz dakika da otoparkta beklemek haksızlık gibi geliyordu. Bu konuda yapabileceğim şeyler vardı, eve yürümek ya da aileme ablamın beni almak için hep geç kaldığını söylemek gibi - ama bunların her ikisi de kaçınılmaz olarak bir ya da iki tartışmaya yol açacaktı. Babam Tiffany'ye bağıırırdı. O da cezasını benden çıkarırdı.

Zaten yaz okulunun bitmesine sadece iki gün kalmıştı. Henüz ehliyetimi almamıştım, o halde şikâyet etmeye ne hakkım vardı? Bunun yerine, her öğleden sonra yaptığım şeyi yaptım ve yaz bitmeden önce okumam gereken kitaplardan birini çıkardım.

Birkaç sayfa sonra Tiffany köşeyi döndü ve çığlık atarak kaldırımda durdu. "Atla," dedi, sanki onu bir şeye geç bırakıyormuşum gibi - kırk beş dakikadır aynı yerde beklemekten başka bir şey yapmamış olmama rağmen. "Hadi bin. Acele et."

İşsiz olan on dokuz yaşındaki kız kardeşim evde yaşıyor, annemle babamın yemeklerini yiyor ve babamın sürekli kesmekle tehdit ettiği bir harçlığı vardı. Tek bir işi vardı, o da beni okula götürüp getirmek.

Eve dönerken dur işaretlerinden geçerken acelesini anlatırdı. "Brad ararsa, kaçırmak istemiyorum. Yıllardır bana çıkma teklif etmesini bekliyorum."

Hız sınırının on beş mil üzerinde gittiğini umursamamak kolaydı; camlar açıktı, hava ılıktı ve yazın bitmesine daha altı hafta vardı. Ama Tiffany daha iyisini biliyordu. "Kenara çekileceksin ve babam arabayı elinden alacak," dedim.

"Belki bir günlüğüne, ama geri alırım." "Brad'ı arayıp çıkma teklif edemez misin?"

"Çaresiz görünmek istemiyorsam hayır," dedi sanki bilgelik taslıyormuş gibi bilmiş bir edayla. Bir bakıma öyleydi de. Bu konular hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Daha sonra müzik videosu izlemek ister misin?"

"Okumam gereken şeyler var."

"Bütün yaz kitap okudun ya da ödev yaptın," dedi. "Derslerin neredeyse bitti. Rahatla."

Güney Kaliforniya Üniversitesi 'rahat' öğrenciler aramıyordu. Babama göre yazlar, muhtemelen plajda olan arkadaşlarım gibi "tembel çocukları ayıklamak" içindi. "İki gün içinde geleceğim."

"O zaman bu hafta sonu bir şeyler yapmalıyız. Balboa'daki Fun Zone gibi sevimsiz bir şey. Çocukken yaptığımız gibi dondurma alalım."

Tiffany'nin bir özelliği vardı, ne söyleyeceğini asla tahmin edemezdim. Çoğu gün beni yanında istemezdi. Diğer günlerde ise odama dalar, yatağıma atlar ve gününü anlatırdı. Sadece iki hızı vardı: Sinirli abla ya da en iyi arkadaş. Ben ikincisini tercih ederdim ... tabii önemli bir şey için ders çalışmıyorsam. "Belki," dedim.

Gözlerini devirerek radyoda "Runaway Train" şarkısını açtı ve eve giderken yol boyunca şarkı söyledi. Arabayı çıkmaz sokağımızın kaldırımına, inşaat yapılan yan arsaya yakın bir yere park etti.

Şapkalı adamlardan biri bize ıslık çaldı. "Hey. Sarışın." Tiffany penceresinden baktı. "Ne?"

"Bir saniye buraya gel."

Tiffany'nin karşılık vermesi beni neden şaşırttı? Eğer bir adamın gözleri varsa ve kendisine doğru bakıyorsa, fark ederdi. Arada bir olsa bunun pek bir anlamı olmayabilirdi ama Tiffany baştan aşağı bir Kaliforniya güzeliydi.

O yaz başladığından beri inşaatla ilgili pek çok tartışma olmuştu. Babam gürültüden, tozdan ya da anneme ve kız kardeşime baktıklarından emin olduğu adamlardan hoşlanmıyordu. Beni ilgilendirmediği için pek dikkat etmemiştim. Ama Tiffany'ye bakan adamlardan bu kadar rahatsız olduysa, kesinlikle onlarla konuşmasını istemezdi.

Tiffany dikiz aynasına eğildi, perçemini yana ve tekrar öne doğru fırçaladı. Dudaklarını büzdü. "Rujun var mı?"

Sırt çantamda vişneli vanilyalı, sakızlı ve en sevdiğim karpuz aromalı Candy Kisses dudak kremi kutuları taşırdım. İşte ben

Lise üçüncü sınıfa gidiyordum ve makyaj için hâlâ "çok gençtim". Arkadaşlarım makyaj yapsa da. Tiffany'nin birinci sınıftan *önceki* yaz bu ayrıcalığa sahip olmasına rağmen. Bu gibi şeyleri çok fazla önemsemiyordum ama yine de dudak kremime karşı biraz korumacıydım. Harçlığım sınırlıydı.

Vişneli vanilyayı bulana kadar kalem çantamı karıştırdım ve ona uzattım. Parmağını içine sokan, dudaklarına bir ton sürüp birbirine vuran ve kucağıma fırlatan Tiffany için bir şey ifade etmiyordu. "Teşekkürler."

Arabadan indi, kaldırımından toprak alana adım atarken Steve Madden platformları sallanıyordu.

Sırt çantamı omzuma attım ve inşaat işçisiyle konuşmasını bölmeye gittim. "Burada olmamamız gerekiyordu."

"O zaman neden içeri girmiyorsunuz?" diye sordu bana bakmadan. Bu bir öneri değildi.

Adam onun üstünden aşağı baktı.

"Ve seni burada yalnız mı bırakayım?" diye sordum.

Siyah kot eteğinin bel bandını tehlikeli bir şekilde yukarı kıvrırmıştı. Kısa etek ve platformlar inşaat alanında giyilecek türden şeyler gibi görünmüyordu ama ben ne bilirdim ki? Tiffany, on altı yaşındakilerin çoğundan daha az şey bildiğini söylerdi. Ama on dokuz yaşındakiler çok şey bilirdi. Özellikle de erkeklerin yanında nasıl giyinilmesi gerektiğini.

"Bir ev inşa etmek ne kadar sürer?" diye sordu ona, perçemini kenara iterek. Hatasını fark edince tekrar düzeltti. Her sabah banyoda en az on dakikasını kaküllerini yolmak, onları sıradan bir kıvrım haline getirmek için harcıyordu.

"Duruma göre değişir. Biz oldukça hızlıyız." Yumruğunun içine doğru güldü. Nedenini görmek için arkamıza baktım. İşçilerden biri kasıklarının önünde elektrikli bir matkap tutuyordu. Kalçalarını ileri geri oynattıkça matkap dönüyordu. Aptalcaydı ama şantiyedeki diğer adamlar gülüyordu.

Bileğimdeki ince, altın bileziği parmakladım, babamın doğum günü hediyesiydi. Tiffany ve ben her zaman anlaşamazdık ama onu tehlikeli bir durumda bırakmak istemedim. Bu adamlar iri yarı ve

Kirli. Beni geriyorlardı. "Brad'in aramasını beklediğini sanıyordum."

Tiffany muhtemelen bana gitmemi söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. "Gitmem gerek," dedi ve arkasını dönerek.

"Hey, bekle," diye arkamızdan seslendi.

Tuğla ve beton yürüme yolundan ön kapıya çıktık. Annemle babamın evi bir malikane falan değildi ama sınıf arkadaşlarım geldiklerinde aval aval bakıyorlardı. Palmiye ağaçları, mükemmel bakımlı çimenleri ve üç arabalık garajıyla iki katlı evimiz lüks Newport Beach mahallesine uyum sağlıyordu. Çıkmaz sokağın sonunda zarif bir şekilde kıvrılıyordu ve plaja arabayla on dakika uzaklıkta olmasına rağmen bir havuzu bile vardı.

"Neden oradaydın?" Tiffany'ye sordum. "Orada olmamamız gerekiyordu."

"Babama söyleyecek misin?"

Uzak durmamızı söylemişti ama Tiffany ne zaman onu dinlemişti ki? Ya da daha iyi bilen birini? Bu konuyu açarsam, yemek masasında bir savaş başlatmaktan başka bir işe yaramazdı. "Hayır."

"Güzel." Evin kilidini açtı. "Sorun çözüldü."

Ertesi gün Tiffany beni almayı tamamen unuttu. Bir saat geçtikten sonra kitap çantamı aldım ve eve doğru yürüdüm. Dışarısı sıcaktı ama yazın sıcak olması gerekiyordu, bu yüzden iyi hissettiriyordu. Sahilden kilometrelerce uzakta yaşadığımız için biraz esintimiz vardı ve mahallemiz babamın standartlarına göre bile güvenliydi.

Eve gözlerim kapalı yürüyebilirdim. Burada büyümüş, gelip giden arkadaşlarımla kuytu köşeleri keşfetmiş, çıkmaz sokakta beyzbol oynamış, matematik sınavından B eksi aldığım da Reynolds'ların ağaç evine kaçmıştım. Tüm bunların yanı sıra, gözlerim kapalı olsaydı, inşaat alanından gelen seslerden evde olduğumu anlardım.

Otoparka yaklaşırken kalp atışlarım hızlandı. Bir gece önceki yemekte annem, nadiren çıkardığım bilekliğimin neden bileğimde olmadığını sormuştu. En olası açıklama dün kıpırdanırken kaybetmiş olmamdı. Babam bileziği bana verirken pahalı olduğu konusunda beni uyarmıştı.

Adamların beni fark etmeleri için bir neden olmamasına rağmen gözlerimi kaçırdım. Annem yıllar önce bir gün ablama benzeyeceğimi söylemişti. O gün henüz gelmemiştir. Bacaklarım çok çetindi, bulaşık suyu sarısı saçlarım vurgulanmamıştı. Göğüslerim bile yoktu. Annem kendininkileri on yedi yaşında almıştı ve bana geleceklerini söyleyip duruyordu.

Tiffany'nin bir gün önce park ettiği yerden toprak alana doğru adımlarımı tekrarlayarak belimden eğildim ve altın izleri aradım.

"Hey," dedi adamlardan biri. Sesi o kadar derindi ki tüylerim diken diken oldu, tabii bu mümkünse. "Buldum onu. İşte burada."

Yavaşça döndüm. Önümdeki kocaman elin tırnaklarının altında kir vardı ve narin altın zincirim derin vadisine dolanmıştı.

"Değerli görünüyor," dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım, baktım, baktım. Sadece iki erkek kavramım vardı; öğretmenlerim gibi babamın yaşındakiler ve okula birlikte gittiğim çocuklar. Bu adam her iki kategoriye de uymuyordu. Babamdan daha iriydi, hatta tanıdığım en uzun adam olan müdür yardımcımızdan bile daha iriydi. Baretinin altından gözlerini tam olarak göremiyordum, bu yüzden yüzünün geri kalanına baktım. Siyah saçları çenesindeki çukuru neredeyse gizliyordu. Burnu güçlü ve sertti, belirgin bir şişliği vardı.

"Öyle," dedim.

Elini uzattı. Kömür grisi tişörtünün kolları dikiş yerlerinden sökülmüştü. Kolları babamın çalışma odasında sergilediği silahlar gibiydi; sert, belirgin, tüyler ürpertici derecede güçlü. Babam beni camın arkasında kilitli tuttuğu silahlardan uzak durmam konusunda uyardıkça, nasıl hissettireceğini görmek için bir tanesine dokunmayı daha çok istedim.

Bir santim bile kıpırdamadım, kalbim daha sert atıyordu. "Sorun yok," dedi başını sallayarak.

"Güvenli."

Elimi açtım. Bileziği içine koydu, ben de cebime koydum.

Baretini çıkardı. Başının etrafına kırmızı bir bandana sarmış ve düğümlemişti ama pek bir işe yaradığı söylenemezdi; gür, siyah saçları etrafa dökülüyordu. Gömleğini kaldırıp şakaklarını sildi ve bana sert, dalgalı karnını gösterdi.

ince siyah saçları vardı. Etek ucunu hemen bıraktı ama ben yine de gözlerimi kaçırdım.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne için?" Kaldırıma sordum.

"Eğer seni rahatsız ettiysem." Bandanasını çıkardı ve onun yerine yüzüne sürdü. Zeytin rengi tenine kir bulaşmıştı. Daha da kötüleştiriyordu. Gözlerini şimdi daha iyi görebiliyordum, gazoz gibi koyu kahverengiydi ama güneşe karşı, cebimdeki zincir kadar altın renginde, daha açık benekler vardı.

Midem sıkışmıştı. Rahatsızdım ama onun bunu bilmesi durumu daha da kötüleştiriyordu.

Arka cebinden bir paket sigara çıkardı ve avucuna vurdu. "Tokanı kontrol ettirmelisin," dedi uzaklaşmadan önce.

Ev anahtarlarımın yanımda olmadığını hatırladığımda ön kapıya kadar gelmiştim. Onları masamda, telefonum ve bir yığın Sassy dergisinin arasında hayal edebiliyordum. Bu sabah onları almak aklıma bile gelmemişti. Neden alayım ki? Tiffany'nin benimle olması gerekiyordu. Arka bahçeye açılan kapı bile kilitliydi. İnşaat başladığından beri babam evin güvenliğini sağlama konusunda ekstra titiz davranıyordu.

Yürüyüş yoluna geri döndüm, kaldırıma oturdum ve kitabımı çıkardım. Bir şekilde adamın beni izlediğini hissedebiliyordum. Arkama bakmak istedim. Koyu renk gözleri ve korkutucu görünüşü hoşuma gitmişti ama benim için iyi bir şey yapmıştı. Aynı paragrafı üç kez okudum ve hala ne yazdığını bilmiyordum, bu yüzden pes ettim ve yukarı baktım. Araziyi çevreleyen tuğla duvarın üzerine oturmuş, elini çakmağına götürmüş, sigarasını dudaklarının arasında yakıyordu. Bana bakmıyordu.

Beni neyin rahatsız ettiğini fark ettim. Bileziği geri verdiği için ona teşekkür etmemiştim ve bu kabalıktı. Kitabımı kapattım ve ayağa kalktım. Bu sefer, sokak boyunca ona doğru geri yürürken beni izledi.

Şimdi Kullanılabilir

[Amazon'da *Something in the Way* kitabının birinci bölümünü okumaya devam edin](#)

YAZAR HAKKINDA

Jessica Hawkins, "duygusal olarak sürükleyici" ve "alışılmışın dışında sıcak" romantizmiyle tanınan *USA Today* çoksatan yazarıdır. Hem meslektaşları hem de okuyucuları tarafından "endişenin kraliçesi" olarak adlandırılan

Zeki ve kışkırtıcı çalışmalarıyla, p a r ç a l a n m a y ı ve tekrar bir araya getirilmeyi seven hayranlardan oluşan kült gibi bir takipçi kitlesi edinmiştir.

Hem New York'taki evinde hem de dünyanın dört bir yanında romantizm yazıyor, sadece bir dizüstü bilgisayar, kulaklıklar ve bir kahve fincanı ile kafeden kafeye zıplayan bir kahve dükkanı gezgini. Okurlarıyla çoğunlukla Facebook, Instagram ve e-posta yoluyla yakın temas halinde olmayı seviyor.

liste.

Güncel kalın:

www.jessicahawkins.net/mailling-list

www.amazon.com/author/jessicahawkins

www.jessicahawkins.net

jessicahawkinsauthor@gmail.com

COPYRIGHT

Kapak Tasarımı© Najla Qamber Designs

Violent Triumphs Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir yolla veya herhangi bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan veya ölü, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

[Vellum ile oluşturuldu](#)

İçindekiler

[Şiddet Zaferleri](#)

[Jessica Hawkins için](#)

[ÖvgülerStay Notified](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Jessica Hawkins](#)

[tarafından da yazılmıştır](#)

[Teşekkür](#)

[Önizleme: Yolda Bir Şey Var](#) .

[1. Göl - 1993](#)

[Yazar Hakkında Telif](#)

[Hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

